KARANLIK CEVHER 2

KESKİN BIÇAK

Philip Pullman

Karanlık Cevher Dizisi

İknci Kitap
KESKİN
BIÇAK
Çeviren: Sevin Okyay
Tarayan: Bilinmiyor
Düzenleyen: eldkaan

YAYINEVİ

Karanlık Cevher Dizisi 1. Kitap / Altın Pusula -
Özgün Adı: His Dark Materials 1 / Golden Compas - Northern Lights
İthaki Yayınlan - 392
Edebiyat - 313
ISBN 975-273-156-2
1. Baskı Mart, 2005, İstanbul

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Kapak Uygulama: Cemile Ûz
Yayına Hazırlayan: Kutlukhan Kutlu
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81/19
Topkapı-Istanbul Tel: (0212) 674 66 78
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Mühürdar Cad. llter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

1

Kedi ve Gürgen Ağacı

Will annesinin elini çekiştirip, "Hadi gel, hadi..." dedi.

Ama annesi geride durdu. Hâlâ korkuyordu. Will, akşam ışığında dar sokağın bir altına, bir üstüne, evlerden oluşan taraçaya baktı; evlerin her biri minik birer bahçe ve dikdörtgen bir çitle çevrilmişti ve pencerelerinin bir yanı güneşli, öbür yanın gölgeliydi. Fazla vakit yoktu. İnsanlar şu sırada yemeklerini yiyordu herhalde, çok geçmeden de etrafta başka çocuklar olacaktı; bakan, fikir belirten ve fark eden çocuklar. Beklemek tehlikeliydi, ama elinden gelen tek şey onu ikna etmekti, her zamanki gibi.

"Anne, hadi içeri girip Mrs. Cooper'ı görelim," dedi. "Bak, geldik sayılır."

Annesi, "Mrs. Cooper mı?" dedi kuşkuyla.

Ama Will zili çalıyordu bile. Bunu yapmak için çantayı yere koyması gerekmişti, çünkü öteki eliyle hâlâ annesinin elini tutuyordu. On iki yaşında, annesinin elini tutarken görülmek onu rahatsız edebilirdi, ne var ki tutmazsa neler olabileceğini biliyordu.

Kapı açıldı, piyano öğretmeni, tıpkı hatırladığı gibi lavanta suyu kokusu saçan, kambur ve yaşlı bedeniyle orada duruyordu.

"Kim o? Sen misin William?" dedi yaşlı hanım. "Bir yıl var ki seni görmedim. Ne istiyorsun, canım?"

"İçeri girmek ve annemi getirmek istiyorum, lütfen," dedi, kararlı bir şekilde.

Mrs. Cooper dağınık saçlı ve şaşkın, yarım gülüşlü kadına ve gözlerinde yabani, mutsuz bir parıltı olan, dudakları sıkı sıkıya kapalı, çenesi öne fırlamış oğlana baktı. Sonra, Will'in annesi Mrs Parry'nin bir gözünü boyayıp ötekini boyamadığını gördü. Ve bunu fark etmemişti. Will de fark etmemişti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Eh, peki..." dedi, dar holünde yer açmak için yana çekildi.

Will kapıyı kapatmadan önce yolun altına ve üstüne baktı. Mrs. Cooper da Mrs. Parry'nin oğlunun elini nasıl sıkı sıkı tuttuğunu, oğlunun ise öne

düşerek annesini piyanonun olduğu oturma odasına (tabii ama bildiği tek oda orasıydı) nasıl şefkatle götürdüğünü gördü. Mrs. Parry'nin giysilerinin hafifçe küflenmiş gibi koktuğunu da fark etti; sanki kurumadan önce çamaşır makinesinde fazlaca uzun süre kalmışlar gibi. Akşam güneşi tam yüzlerine, geniş elmacık kemiklerine, kocaman gözlerine, düz ve siyah kaşlarına vurmuş olarak kanepede otururlarken, birbirlerine ne kadar benzediklerini de fark etti.

"Ne oldu, William?" diye sordu yaşlı hanım. "Mesele nedir?"

"Annemin birkaç gün bir yerde kalması gerekiyor. Şu sırada ona evde bakmak zor. Hasta demek istemiyorum. Sadece biraz kafası karışık ve sersemlemiş, onun için de biraz kaygılanıyor. Ona bakmak zor olmaz. Sadece birisinin iyi davranmasına ihtiyacı var, sanırım siz de bunu kolaylıkla yapabilirsiniz."

Kadın, anlamıyormuş gibi bir ifadeyle oğluna bakıyordu, Mrs. Cooper kadının yanağında bir çürük gördü.

Will gözlerini Mrs. Cooper'dan ayırmamıştı, umutsuz bir ifadesi vardı.

"Pahalıya patlamaz" diye devam etti. "Ben birkaç paket yiyecek getirdim, sanırım yeterli. Siz de yiyebilirsiniz Paylaşmaya itirazı olmaz."

"Ama... bilmiyorum ki ben... Doktora gitmesi gerekmez mi?"

"Hayır! Hasta değil."

"Ama mutlaka biri olmalı... Yani, komşunuz yok mu, ya da aileden biri -"

"Ailemiz yok. Sadece ikimiz. Komşuların da işi başından aşkın."

"Peki ya sosyal hizmetler? Seni başımdan atmaya çalışmıyorum, canım, ama -"

"Hayır! Hayır. Sadece biraz yardıma ihtiyacı var. Kısa bir süre için bunu ben yapamıyorum, ama uzun sürmez. Benim... Yapmam gereken işler var. Ama hemen dönerim ve onu gene eve götürürüm, söz veriyorum. Uzun süre ilgilenmeniz gerekmez.”

Anne oğluna öyle bir güvenle bakıyordu, o da dönüp annesine öyle bir sevgiyle, öylesine güven vererek baktı ki, Mrs. Cooper hayır diyemedi.

"Eh," dedi, Mrs. Parry'ye dönerek. "Bir-iki gün sorun olmaz sanırım. Kızımın odasında kalabilirsin, canım. O Avustralya'da. Artık odasına ihtiyacı olmayacak."

"Teşekkür ederim,” dedi Will ve sanki aceleyle gitmesi gerekiyormuş gibi ayağa kalktı.

"İyi ama sen nerede olacaksın?” diye sordu Mrs. Cooper.

"Bir arkadaşta kalacağım. Mümkün olduğu kadar sık telefon ederim. Bende numaranız var. Aksilik çıkmaz.”

Annesi şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Will eğilerek onu beceriksizce öptü.

"Üzülme,” dedi. "Mrs. Cooper sana benden daha iyi bakar, ciddi söylüyorum. Ben de yarın telefon ederim." Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar, sonra Will onu yeniden öptü, boynundaki kollarını şefkatle çözüp ön kapıya gitti. Mrs. Cooper, gözleri parladığı için onun da üzüldüğünü görüyordu ama Will döndü, terbiye kurallarını hatırlayıp elini uzattı.

"Hoşça kalın," dedi "ve çok teşekkür ederim."

"William," dedi yaşlı kadın, "Keşke bana meselenin ne olduğunu anlat -”

"Çok karmaşık, ama başınıza hiçbir dert açmaz, ciddi söylüyorum."

Kadın bunu demek istememişti, ikisi de biliyordu; ama her nasılsa bu işi, iş her neyse artık, Will idare ediyor gibiydi. Yaşlı hanım asla bu kadar kararlı bir çocuk görmediğini düşündü.

Oğlan döndü, şimdiden boş evi düşünmeye başlamıştı.

Will ile annesinin oturduğu aralık, birbirinin eşi bir düzüne evin bulunduğu, içlerinde en döküntüsü kendi evleri olan modern bir sitedeki bir yol kavisydi. Ön bahçe, bir öbek yabani ottan ibaretti; annesi yılın başlarında birtakım çalılar dikmişti ama susuzluktan kuruyup ölmüşlerdi. Will köşeyi dönerken kedisi Moxie halen yaşayan ortancanın altındaki en sevdiği yerde doğruldu, hafif bir miyavlamayla onu selamlayıp başını bacağına sürtmeden önce gerindi.

Will, dişi kedisini kucağına alıp, "Geri döndüler mi, Moxie?" diye fısıldadı. "Gördün mü onları?"

Ev sessizdi. Yolun karşı tarafındaki adam son akşam ışıklarında arabasını yıkıyordu, ama Will'i fark etmedi, Will de ona bakmadı. İnsanlar ne kadar az fark ederse o kadar iyi.

Moxie’yi göğsüne bastırarak, kapının kilidini açıp sessizce içeri girdi. Sonra da, kediyi yere bırakmadan önce, büyük bir dikkatle dinledi. Duyacak bir şey yoktu; ev boştu.

Moxie için bir teneke mama açtı, yemeğini yesin diye onu mutfakta bıraktı. Adamlar ne kadar sonra gelirdi acaba? Bunu bilmenin yolu olmadığına göre, elini çabuk tutsa iyi ederdi. Üst kata çıkıp aramaya koyuldu.

Yıpranmış yeşil deri bir sumen arıyordu. Herhangi bir sıradan, modern evde bile bu boyutta bir şeyi saklamak için şaşılacak kadar çok sayıda yer vardır; bir şeyin bulunması zor olsun diye gizli duvar panolarına ya da koskocaman mahzenlere ihtiyacınız yoktur. Will, onun iç çamaşırlarını sakladığı çekmecelere de göz atmaktan utansa bile, önce annesinin yatak odasını aradı. Sonra da üst kattaki odaların hepsini, hatta kendi odasını da sistematik bir şekilde gözden geçirdi. Moxie onun ne yaptığına bakmaya geldi, eşlik etmek için yakınlarda bir yere oturup temizlendi.

Ama Will sumeni bulamadı.

Artık hava da kararmış, karnı acıkmıştı. Kendine domates soslu, pastırmalı fasulye tostu yaptı, mutfak masasında oturup aşağı kattaki odaları ne tür bir düzen ile arayabileceğini düşündü.

Yemeğini bitirirken, telefon çaldı.

Olduğu yerde hiç kıpırdamadan durdu, kalbi çarpıyordu. Saydı: yirmi altı kere çalıp durmuştu. Tabağını lavaboya bıraktı, yeniden aramaya koyuldu.

Dört saat sonra yeşil deri sumeni hâlâ bulamamıştı. Saat bir buçuktu, bitkin düşmüştü. Bütün giysileri üstünde olduğu halde yatağına uzandı ve ânında uyuyakaldı; rüyaları gergin ve kalabalıktı, annesinin mutsuz ve ürkmüş yüzü hep tam erişemeyeceği bir noktada duruyordu.

Ve sanki uyur uyumaz gözünü açtı (oysa yaklaşık üç saattir uyuyordu) ve aynı anda iki şeyi bilerek uyandı.

Birincisi, sumenin nerede olduğunu biliyordu. İkincisi, adamların aşağı katta, mutfak kapısını açtıklarını.

Moxie'yi kaldırıp ayak altından çekti. Ve onun uykulu protestosunu yavaşça bastırdı. Sonra bacaklarını yatağın yanından uzattı, aşağıdan gelen her tıkırtıyı duymak için her bir sinirini gererek, ayakkabılarını giydi. Çok hafif seslerdi bunlar: kaldırılıp sonra yine yerine konan bir iskemle, kısacık bir fısıltı, bir yer tahtasının gıcırtısı.

Adamlardan daha sessizce hareket ederek yatak odasından çıktı, parmaklarının ucuna basarak merdivenlerin üstündeki yedek odaya gitti. Zifiri karanlık değildi, şafak öncesi hayaletimsi gri ışıkta, eski pedallı dikiş makinesini görebiliyordu. Daha birkaç saat önce bu odayı tepeden tırnağa aramıştı ama dikiş makinesinin yanındaki, bütün modellerle makaraların saklandığı bölmeyi unutmuştu.

Usulca eliyle arandı, bir yandan da kulak kabartıyordu. Adamlar aşağıda hareket ediyordu ve Will kapının kenarında, bir el feneri olabilecek solgun

bir ışığın titrediğini görebiliyordu.

Sonra bölmenin mandalını buldu ve tıkırdatarak açtı; deri sumen oradaydı, orada olacağını biliyordu zaten.

Peki, şimdi ne yapacaktı? Loşlukta, kalbi küt küt atarken bütün dikkatiyle dinleyerek, çömeldi durdu.

İki adam aşağı kattaki holdeydi. Birinin yavaşça, "Hadi ama" dediğini duydu. "Sütçünün yolun aşağısından geldiğini duyuyorum.”

"Burada değil ki," dedi Öteki ses. "Yukarı kata bakmamız gerek."

"Bak öyleyse. Sallanma."

Will, üst basamağın hafifçe gıcırdadığını duyunca kendini kasarak hazırlandı. Adam neredeyse hiç gürültü yapmıyordu ama bunu beklemiyorsa eğer, gıcırtı konusunda elinden bir şey gelmezdi. Bir an durakladı. İncecik bir el feneri ışığı, dışarıdaki zemini taradı. Will, çatlaktan gördü.

Sonra kapı oynamaya başladı. Will, adam açık kapının ortasında çerçeveye alınmış gibi belirene kadar bekledi, sonra karanlıktan ok gibi fırlayarak, davetsiz misafirin karnına çarptı.

Ama ikisi de kediyi görmedi.

Adam son basamağa ulaşırken Moxie sessizce yatak odasından çıkmış ve onun bacaklarına sürünmeye hazır halde, kuyruğu havada, bacaklarının hemen arkasında durmuştu. Çok antrenmanlı, formda ve sert olan adam Will'le başa çıkabilirdi, ancak arada kedi vardı ve adam geri doğru gitmek isteyince ona takıldı, ayağı sürçtü. Soluğu gürültüyle kesilerek gerisin geri merdivenlerden aşağı düştü ve başını holdeki masanın kenarına şiddetle çarptı.

Will korkunç bir çatırtı duydu ama durup da nedir diye merak edecek hali yoktu. Sumeni sımsıkı tutarak kendini trabzandan aşağı fırlattı, merdivenlerin dibinde bedeni seğirerek ve dertop olmuş halde yatan adamın cesedinin üstünden atladı, yırtık pırtık büyük el çantasını masadan aldı. Öteki adam ancak oturma odasından çıkıp etrafa bakacak fırsat bulurken, ön kapıdan dışarı fırlayıp kaçmıştı bile.

Will korkusu ve telaşı arasında bile öteki adam niye arkasından bağırmadı ya da onu kovalamadı diye merak etti. Ama çok geçmeden arabaları ve cep telefonlarıyla düşerlerdi peşine. Şimdi yapılacak tek şey, koşmaktı.

Sütçünün aralığa girdiğini gördü, elektrikli arabasının ışıkları, gökyüzünü doldurmaya başlayan şafak aydınlığında solgunlaştı. Will parmaklığın üstünden yandaki evin bahçesine atladı, evin yanındaki geçitten aşağı indi, öbür bahçe duvarından atladı, çiy düşmüş bir çimenliği aştı, çitten geçti ve site ile ana yol arasındaki arapsaçı gibi çalılık ile ağaç öbeğine daldı. Emekleyerek bir çalının altına girdi, soluk soluğa, titreyerek oracığa uzandı. Yolda olmak için çok erkendi: daha sonrasına, işe gidiş saatinin trafiğine kadar bekleyecekti.

Adamın başı masaya çarptığında çıkan çatırtı aklından çıkmıyordu, boynunun öylesine ve çok yanlış yönde kıvrılmasını ve kollarıyla bacaklarının korkunç seğirmesini de. Adam ölmüştü. Onu öldürmüştü.

Aklından çıkaramıyordu, ama çıkarması lazımdı. Düşünecek yeterince şey vardı çünkü. Annesi: orada emniyette olacak mıydı? Mrs. Cooper söylemezdi, değil mi?

Will dediğini yapıp gelmese de? Çünkü gidemezdi, hele şimdi birini öldürdüğüne göre.

Ya Moxie? Moxie’ye kim mama verecekti? Moxie nerede olduklarını merak edecek miydi? Onların ardından gelmeye çalışacak mıydı?

Hava anbean daha da aydınlanıyordu. Büyük el çantasının içindekileri kontrol edecek kadar aydınlık olmuştu bile: annesinin çantası, avukattan gelen son mektup, güney İngiltere yol haritası, çikolata, diş macunu, yedek çorap ve pantolon. Ve yeşil deri sumen.

Her şey oradaydı. Her şey plana göre yürüyordu, sahiden. Ama birini öldürmüştü işte.

Will annesinin diğer insanlardan farklı olduğunu ve ona göz kulak olması gerektiğini ilk kez yedi yaşındayken anlamıştı. Bir süpermarketteydiler ve bir oyun oynuyorlardı; arabalarına yalnızca kimse bakmazken bir şey koymalarına izin vardı. Will'in görevi, her yana bakıp "Şimdi," diye fısıldamaktı. Annesi raftan küçük bir teneke ya da paket alır, sessizce arabaya koyardı. Bir şey oraya girdi mi, artık emniyette olurdu, çünkü görünmez hale gelirdi.

İyi bir oyundu, uzun da sürdü, çünkü Cumartesi sabahıydı ve mağaza doluydu, ama onlar da bu işi iyi beceriyordu ve iyi bir ikili oluşturuyorlardı. Birbirlerine güvenirlerdi. Will annesini çok sever, sık sık ona bunu söylerdi, annesi de ona söylerdi.

Kasaya vardıklarında Will heyecanlanmıştı ve mutluydu, çünkü kazanmalarına çok az kalmıştı. Hele annesi çantasını bulamayınca ki bu da oyunun bir parçasıydı; hatta düşmanların çaldığını söylemesi bile. Ama Will artık yorulmaya başlamıştı, karnı da acıkmıştı, annesi de artık o kadar mutlu değildi. Gerçekten korkmuştu ve dolaşıp her şeyi raftaki yerlerine koydular ama bu sefer daha da dikkatli davrandılar, çünkü düşmanları annesinin kredi kartı numarası sayesinde onların izini sürüyordu, çanta onlarda olduğu için numarayı biliyorlardı...

Ve Will de gitgide daha fazla korkmaya başladı. Akıllı annesinin bu hakiki tehlikeyi o telaşa kapılmasın diye nasıl bir oyuna dönüştürdüğünü fark etti ve şimdi de artık gerçeği bildiğine göre, ona güvence vermek için onun da korkmamış gibi yapması gerekiyordu.

Böylece küçük oğlan, annesi o korktuğu için üzülmesin diye hâlâ oynuyorlarmış gibi yaptı ve hiçbir şey almadan, ama düşmanları uzak tutarak evlerine gittiler.

Sonra da Will çantayı, salondaki masada buldu zaten.

Pazartesi günü bankaya gidip onun hesabını kapadı, başka bir yerde bir başka hesap açtı, sadece emin olmak için. Böylece tehlike geçti.

Ancak bunu izleyen birkaç ay içinde Will yavaş yavaş ve istemeye istemeye annesinin o düşmanlarının, dışarıdaki dünyada değil, zihninde olduğunu fark etti. Bu onları daha az gerçek, daha az korkutucu ve tehlikeli hale getirmiyordu; sadece annesini daha da dikkatle koruması gerektiği anlamına geliyordu. Ve süpermarkette, annesini kaygılandırmamak için numara yapması gerektiğini anladığı andan itibaren, Will!in zihninin bir kısmı hep onun endişelerine karşı tetikte oldu.

Will'in babasına gelince, daha Will onu hatırlayabilecek yaşa gelmeden çok önce ortadan kaybolmuştu. Will babasını tutkuyla merak ederdi ve annesini, çoğuna cevap alamadığı sorularla taciz edip dururdu.

"Zengin bir adam mıydı?"

"Nereye gitti?"

"Niye gitti?"

"Öldü mü?"

"Geri dönecek mi?"

"Neye benziyordu?"

Annesinin ona yardımcı olabildiği tek soru, son soruydu. John Parry yakışıklı bir adamdı, Kraliyet Donanmasının cesur ve akıllı bir subayıydı,

kaşif olmak ve dünyanın uzak noktalarına giden keşif heyetlerine öncülük etmek için ordudan ayrılmıştı. Will bunları duyunca hop oturup hop kalkardı. Hiçbir baba, kaşif bir babadan daha heyecan verici olamaz. O andan itibaren bütün oyunlarında görünmez bir arkadaşı oldu: babasıyla ikisi birlikte, balta girmemiş ormanı kese kese ilerliyor, uskunalarını güvertesinde ellerini gözlerine siper ederek fırtınalı denizleri gözlüyor, yarasa dolu bir mağaradaki esrarengiz yazıları okumak için meşalelerini kaldırıyorlardı... Birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar, birbirlerinin hayatını sayısız kez kurtarmışlardı, gecenin geç saatlerine kadar kamp ateşlerinin başında gülüp konuşmuşlardı.

Ne var ki Will, büyüdükçe daha da fazla merak etmeye başladı. Babasının dünyanın şu ya da bu bölümünde, sakalları buz tutmuş adamlarla Kuzey Kutbu kızaklarına binmişken ya da balta girmemiş ormanda sarmaşıkların örttüğü harabeleri incelerken niye hiç resmi yoktu? Eve getirdiği ganimetler ya da nadir eşyalardan hiçbir şey kalmamış mıydı? Hakkında bir kitapta hiçbir şey yazılmamış mıydı?

Annesi bilmiyordu. Ama bir gün söylediği bir şey Will'in zihnine kazındı.

Annesi, "Bir gün," demişti, "babanın izinden gideceksin. Sen de büyük bir adam olacaksın. Onun rolünü sen devralacaksın."

Ve Will onun ne demek istediğini anlamasa da, söylediği şeyin ruhunu kavradı ve kendini gururla, bir amaçla yüreklenmiş hissetti. Bütün oyunları gerçek olacaktı. Babası hayattaydı, ıssız bir yerde kaybolmuştu ve Will onu kurtaracak, rolünü devralacaktı... İnsanın böyle büyük bir hedefi olursa, zor bir hayatı yaşamaya da değerdi.

Bu yüzden de annesinin sorununu sır olarak sakladı. Diğerlerinden daha sakin olduğu, zihninin daha açık olduğu dönemler vardı. Will de ondan alışveriş etmeyi, yemek yapmayı, evi temiz tutmayı öğrenmek için özen gösterdi ki, annesinin aklı karıştığında, korktuğunda bunları o yapabilsin. Kendini saklamayı da öğrendi, okulda fark edilmeden durmayı, annesi zorlukla konuşacak kadar korkmuş ya da çıldırmış halde olduğu zaman bile komşularının dikkatini çekmemeyi öğrendi. Will'in kendisi ise dünyada her şeyden fazla yetkililerin annesinin durumunu öğrenmesinden, onu alıp götürmelerinden, yabancılar arasında bir eve koymalarından korkuyordu. Her zorluk bundan iyiydi. Çünkü bazen zihnindeki karanlığın açıldığı, yeniden mutlu olduğu anlar da gelirdi. Kendi korkularına güler, ona o kadar iyi baktığı için Will'e hayır duaları ederdi ve öyle sevgiyle, tatlılıkla dolu

olurdu ki Will ondan daha iyi bir arkadaş düşünemezdi. Her şeyden çok, ebediyen yalnızca onunla yaşamayı isterdi..

Ama sonra adamlar geldi.

Polis değildiler, sosyal hizmetlerden de değildiler, suçlu da - en azından, Will böyle düşünüyordu. Onları uzakta tutma çabalarına karşın, Will'e ne istediklerini söylemediler; sadece annesiyle konuştular. Üstelik de annesinin durumu tam o sıralarda hassasken.

Ama o kapının dışından dinledi, babası hakkında sorular sorduklarını duydu ve daha hızla nefes almaya başladığını fark etti.

Adamlar John Parry'nin nereye gittiğini, ona bir şey gönderip göndermediğini, ondan en son ne zaman haber aldığını, herhangi bir yabancı elçilikle teması olup olmadığını bilmek istiyorlardı. Will, annesinin gittikçe daha da endişelendiğini duydu ve sonunda koşup odaya girdi, onlara gitmelerini söyledi.

Öylesine vahşi görünüyordu ki, o kadar küçük olmasına rağmen adamların ikisi de gülmedi. Onu kolaylıkla yere yapıştırabilirlerdi, ya da elleriyle havaya kaldırabilirlerdi, ama Will korkusuzdu ve öfkesi kızgındı, öldürücüydü.

Bunun üzerine gittiler. Doğal olarak bu olay Will'in inancını güçlendirdi: babasının bir yerlerde başı dertteydi ve ona bir tek kendisi yardımcı olabilirdi. Oyunları artık çocukça değildi, o kadar açıkça da oynamıyordu.

Oyunlar gerçekleşiyordu ve o, buna layık olmak zorundaydı.

Çok geçmeden adamlar geri döndü, Will'in annesinin söyleyecek bir şeyi olduğuna inanıyorlardı. Will okuldayken geldiler, biri aşağıda annesini lafa tutarken, diğeri yatak odalarını aradı. Annesi onların ne yaptığını anlamadı. Ama Will eve erken geldi ve onları buldu, bir kez daha onlara gözlerinden ateş saçarak baktı ve bir kez daha gittiler.

Annesini yetkililere kaptırma korkusu yüzünden onun polise gitmeyeceğini biliyor gibiydiler, gittikçe daha ısrarcı bir hal aldılar. Sonunda, Will annesini parktan almaya gittiğinde eve girdiler. Annesi için durum gittikçe kötüleşiyordu, gölün yanındaki bankların tek tek her birinde, tek tek her tahtaya dokunması gerektiğine inanıyordu. Çabuk bitsin diye, Will de ona yardım ederdi.

O gün eve geldiklerinde, adamların arabasının arkasını aralıktan çıkıp kaybolurken gördü ve içeri girdiğinde onların bütün evi elden geçirdiklerini, çekmecelerle dolapların çoğunu aradıklarını gördü.

Neyin peşinde olduklarını biliyordu. Yeşil deri sumen, annesinin en kıymetli hazinesiydi; Will onun içine bakmayı hayal bile etmezdi, hatta nerede sakladığını bile bilmiyordu. Ama içinde mektuplar olduğunu biliyordu, annesinin bazen onları okuyup ağladığını da. Babasından da bu anlarda söz ederdi zaten. Bu yüzden de Will adamların sumenin peşinde olduğunu tahmin ediyordu ve bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Önce annesinin kalacağı emin bir yer bulmaya karar verdi. Düşündü düşündü, ama böyle bir şeye yanaşacak dostları yoktu, komşular da zaten şüpheleniyorlardı, güvenebileceğini düşündüğü tek kişi Mrs. Cooper'dı. Bir kez annesi orada emniyette olursa, yeşil deri sumeni bulacak ve içinde ne olduğuna bakacaktı. Sonra da, sorularından bazılarının cevabını öğrenebileceği Oxford'a gidecekti. Ama adamlar çok erken gelmişti.

Şimdi de onlardan birini öldürmüştü.

Yani artık polis de peşine düşecekti.

Eh, hiç değilse fark edilmeme konusunda ustaydı. Artık ömür boyu olduğundan daha da fazla fark edilmemek zorundaydı ve bunu elinden geldiğince sürdürecekti, ya babasını bulana ya da babası onu bulana kadar. Ve eğer önce onlar onu bulursa, daha kaç tanesini öldüreceği umurunda bile değildi.

O günün daha ileri saatlerinde, aslında gece yarısına doğru, Will Oxford şehrinin dışında yürüyordu. Altmış kilometre uzaktaydı. Yorgunluk kemiklerine işlemişti. Otostop yapmış, iki otobüse binmiş, yürümüş ve Oxford'a saat altıda varmıştı. Yapması gereken şeyi yapmak için çok geçti. Bir Burger King'de karnını doyurmuş, saklanmak için sinemaya gitmişti (ama filmin ne olduğunu daha izlerken unutmuştu) ve şimdi de banliyöler arasında sonu gelmez bir yoldan, kuzeye doğru yürüyordu.

Şimdiye kadar kimse onu fark etmemişti. Ama çok geç olmadan uyuyacak bir yer bulsa iyi edeceğini biliyordu, çünkü ne kadar geç olursa, o kadar fark edilebilir hale gelirdi. Mesele, bu yoldaki konforlu evlerin bahçelerinde saklanacak bir yer olmayışıydı, açık araziye yaklaştığına işaret eden bir şey de yoktu.

Kuzeye giden yolun, doğu ile batıya giden Oxford çevre yolunu kestiği büyük bir trafik çemberine geldi. Gecenin bu saatinde çok az trafik vardı, durduğu yol da sakindi, konforlu evler her iki tarafta geniş bir çimenliğin ardında, geride kalıyordu. Yolun kenarında çimler boyunca iki sıra gürgen

ağacı dikilmişti, kusursuz bir simetriye sahip sık taçyaprakları olan tuhaf görünüşlü şeylerdi. Gerçek ağaçlardan çok, çocukların çizdiği resimlere benziyorlardı. Sokak lambaları manzarayı daha da suni hale getiriyordu, sahne dekoru gibi. Will bitkinlikten sersemlemişti. Kuzeye doğru yoluna devam edebilir ya da bu ağaçlardan birinin altındaki çimlere başını koyup uyuyabilirdi; ama orada durmuş kafasını toparlamaya çalışırken, kediyi gördü.

Tekir bir kediydi, Moxie gibi. Yolun Oxford tarafında, Will'in durduğu yerdeki bir bahçeden çıktı. Will, çantasını yere koyup elini uzattı ve kedi, yumruklarına başını sürmek için yanına geldi, tıpkı Moxie'nin yaptığı gibi.

Her kedi böyle davranırdı, elbette, ama Will gene de evini öyle bir özledi ki, yaşlar gözlerini yaktı.

Kedi sonunda döndü. Geceydi, devriye gezilecek bir bölge vardı, avlanacak fareler vardı. Sokağın karşısına ve gürgen ağaçlarının hemen arkasındaki çalılıklara sessizce yürüdü ve orada durdu.

Hâlâ onu gözleyen Will, kedinin tuhaf davrandığını gördü.

Dişi kedi, havada önünde duran ama Will'e pek görünmeyen bir şeye vurmak için patisini uzattı. Sonra geri doğru atladı, sırtı kabarmış, tüyleri dikilmişti, başını kaskatı kesilmiş halde uzatmıştı. Will kedilerin nasıl davrandığını bilirdi. Kedi o noktaya yaklaşırken bu sefer daha da dikkatle gözledi; gürgenler ile bahçe çitinin çalıları arasında boş bir çim parçasıydı burası ve kedi patisiyle havaya bir kez daha vurdu.

Gene geri zıpladı, ama bu sefer o kadar uzağa değil, hem o kadar korkmuş da görünmüyordu. Birkaç saniye daha koklayıp, dokunup, kuyruğunu titrettikten sonra, merakı ihtiyatına galip geldi.

Kedi öne bir adım attı ve yok oldu.

Will gözlerini kırptı. Sonra çemberin çevresinden bir kamyon gelip ışıklarını üstüne tutarken, en yakındaki ağacın gövdesine bitişik, kıpırdamadan durdu. Kamyon geçince o da yolu geçti, gözlerini kedinin araştırdığı noktada tutuyordu. Kolay değildi, çünkü dikkati üzerinde toplayacak bir şey yoktu ama oraya gelip de yakından görmek için bakınınca, gördü.

Hiç değilse, bazı açılardan gördü. Sanki biri yolun bir kenarından havada yama gibi bir parça kesmişti, kabaca kare biçiminde olan ve boydan boya bir metreden az bir yama. Parça ile aynı hizaya indiğiniz zaman, görünmez hale geliyordu, arkadan da tamamıyla görünmez oluyordu. Yalnızca yola en

yakın olan taraftan görülebiliyordu ki o bile zordu çünkü öbür taraftan görülen şey, bu tarafta insanın önünde duran şeyin tıpa tıp aynısıydı: bir sokak lambasının aydınlattığı bir çayır parçası.

Ama Will en ufak bir kuşkuya kapılmadan, diğer yandaki çayır parçasının başka bir dünyada olduğunu anladı.

Niye olduğunu mümkün değil söyleyemezdi. Ama yine de hemen anladı, tıpkı ateşin yandığını ve merhametin iyi olduğunu anladığı gibi. Tamamen yabancı bir şeye bakıyordu.

[?]Sadece bu düşünce bile, eğilerek daha ileriye bakmasına yeterliydi. Gördüğü şey başını döndürdü ve kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu ama Will hiç duraksamadan çantasını geçirdi, sonra kendisi de bu dünyanın dokusunda ki delikten öteki dünyaya daldı.

Kendini bir sıra ağaç altında durur buldu. Ama gurbet değil: uzun palmiyelerdi bunlar ve tıpkı Oxford'da ki ağaçlar gibi, çimen boyunca tekli sıra halinde boy atarlardı. Ne var ki burası geniş bir bulvarın ortasındaydı ve bulvarın kenarında da hepsi pırıl pırıl ışıklandırılmış, hepsi açık, hepsi yıldızlarla dolu bir göğün altında tamamen sessiz ve boş, bir dizi kafe vardı. Sıcak gece, çiçeklerin rayihası ve denizin tuzlu kokusuyla yüklüydü.

Will ihtiyatla etrafına bakındı. Geride dolunay büyük tepelerin uzaklardaki manzarasından aşağı doğru parlıyordu ve tepelerin eteklerindeki yamaçlarda bereketli bahçeleri olan evlerle, içinde bir koru bulunan açık bir arazive klasik bir tapınağın beyaz ışıltısı vardı.

Will'in yanı başında havadaki o çıplak yama vardı, bu tarafta görmesi de öbür taraftan olduğu kadar zordu. Kesinlikle oradaydı. Bakmak için eğilince, Oxford'u, kendi dünyasındaki sokağı gördü. Titreyerek arkasını döndü: Bu yenidünya ne olursa olsun, az önce geldiğinden daha iyi olmalıydı. Hissetmeye başladığı rahatlıkla, aynı zamanda hem rüya gördüğü, hem uyanık olduğu hissiyle, ayağa kalktı ve rehberi kediyi aradı. [?]

Kedi görünürlerde yoktu. Besbelli bu dar sokakları ve davet edici ışıklı kahvelerin gerisindeki bahçeleri incelemeye başlamıştı bile. Will, yırtık pırtık sırt çantasını yüklendi ve yoldan yavaş yavaş ışıklara doğru yürüdü, hepsi birden kaybolursa diye çok dikkatli davranıyordu.

Bu yerin havasında Akdeniz'e ya da belki Karayipler’e özgü bir şeyler vardı. Will hiç İngiltere dışına çıkmamıştı, dolayısıyla burasını bildiği hiçbir yerle karşılaştıramıyordu ama insanların gece geç saatte yemeye

içmeye, dans etmeye ve keyifle müzik dinlemeye geldikleri türden bir yerdi. Ancak ortalıkta kimseler yoktu ve sessizlik de muazzamdı.

Ulaştığı ilk köşede, kaldırımda küçük yeşil masaları, çinko kaplı bir barı ve bir espresso makinesi olan bir kafe vardı. Masaların bazılarında bardaklar yarı boş duruyordu; bir kül tablasında, bir sigara dibine kadar yanmıştı; bir rizotto tabağı, mukavva kadar sertleşmiş bir sepet bayat ekmeğin yanında duruyordu.

Barın arkasındaki soğutucudan bir şişe limonata aldı ve biraz düşündükten sonra para çekmecesine bir sterlinlik bozuk para attı. Çekmeceyi kapatır kapatmaz yeniden açtı, içindeki paranın bu yerin adını belli edebileceğini fark etmişti. Paraya korona deniyordu ama daha fazlasını anlayamamıştı.

Parayı yerine koydu, kafeden çıkıp, bulvardan uzaklaşan sokakta avare avare yürümeden önce, tezgaha bağlı duran açacakla şişeyi açtı. Küçük bakkal dükkanları ve fırınlar, kuyumcular ile çiçekçiler ve özel evlere açılan boncuk perdeli kapıların arasında duruyordu. Evlerin çiçekleri ve kalın dövme demirden balkonları dar kaldırımın üzerine sarkıyordu. Etraf kapalı olduğu için, sessizlik daha da derin gibiydi.

Sokaklar aşağı doğru iniyor, az ileride de, yapraklarının altı sokak ışıklarıyla ışıldayan başka palmiye ağaçlarının göklere yükseldiği geniş bir caddeye açılıyorlardı. Caddenin öbür tarafında deniz vardı.

Will kendini sol taraftan taş bir mendirekle, sağ taraftansa bir burunla çevrili limana bakarken buldu. Burnun üstünde, çiçeklenen ağaçlar ve çalıların arasında, ışıklandırılmış taş sütunu, geniş basamakları ve gösterişli balkonuyla, büyük bir bina vardı. Limanda bir-iki kayık hâlâ demirliydi, mendireğin gerisinde ise, sakin denizde yıldızların ışığı parlıyordu.

Will'in bitkinliği artık silinip gitmişti. Tamamen uyanmıştı ve hayretler içindeydi. Dar sokaklardan geçerken bazen elini uzatıp bir duvara, bir kapıya, ya da bir pencerede saksıda duran çiçeklere bakıyordu. Ve hepsinin hem gerçek cisimler olduğunu, hem de inandırıcı olduğunu fark ediyordu. Şimdi önündeki bütün manzaraya dokunmak istiyordu, çünkü sadece gözleriyle algılayamayacağı kadar genişti. Kıpırdamadan durdu, neredeyse korkmuş halde, derin derin nefes aldı.

Kafeden aldığı şişeyi hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. İçindekini içti, tadı olması gerektiği şekilde, buz gibi soğuk limonataydı. Gece havası sıcak olduğu için memnuniyet verici bir şeydi bu.

Avare avare sağ tarafa doğru yürüdü, küçük burundaki bahçelere gelene kadar, pırıl pırıl aydınlatılmış girişleri üzerinde tentelerin uzandığı, yanlarında begonvillerin açıldığı otellerin yanından geçti. Ağaçlar arasındaki süslü cephesi projektörlerle aydınlatılmış bina bir kumarhane, hatta bir opera binası olabilirdi. Üzerlerine lambalar asılmış zakkum ağaçlarının arasında oraya buraya giden patikalar vardı, ama yaşama ilişkin tek bir ses duyulmuyordu: şakıyan gece kuşları yoktu, böcek yoktu, Will'in kendi ayak seslerinden başka ses yoktu.

Duyabildiği tek ses, bahçenin kıyısındaki palmiye ağaçlarının arkasında bulunan kumsaldan gelen, nazlı dalgaların düzenli, sakin çarpışının sesiydi. Will oraya gitti. Gelgit, yarı gelmiş, yarı gitmiş gibiydi ve bir dizi pedallı tekne, en yüksek su işaretinin üstünde, yumuşak beyaz kumlara çekilmişti. Her birkaç saniyede bir minik bir dalga, bir sonrakinin altına tertiplice kaymadan önce, denizin kenarında kendini katlıyordu. Sakin suda, elli metre kadar ileride bir dalma platformu vardı.

Will pedallı teknelerin birinin kenarına oturdu ve ayakkabılarını, parçalanacak hale gelmiş, ayaklarını sıkan ucuz spor ayakkabılarını tekmeyle fırlattı. Çoraplarını da yanlarına bıraktı ve ayak parmaklarını kumun ta içine soktu. Birkaç saniye sonra geri kalan giysilerini de atmış, denize giriyordu.

Deniz nefis bir şekilde, serin ile ılık arası bir ısıdaydı. Suları şapırdatarak dalma platformuna yüzdü, havayla yumuşamış kalaslarına oturarak, dönüp şehre bakmak için kendini yukarı çekti.

Sağ tarafında, mendireğin çevirdiği liman uzanıyordu.

Onun gerisinde, bir mil kadar uzaklıkta kırmızı beyaz çizgili bir deniz feneri vardı. Fenerin gerisinde sarp kayalar loşlukta yükseliyordu ve onların da ötesinde, ilk geçtiği yerden bakınca gördüğü büyük, geniş, dalga dalga uzanan o tepeler vardı.

Daha yakında ise gazino bahçelerinin ışıklı ağaçları, şehrin sokakları ve otelleri, kafeleri, ılık bir ışıkla aydınlatılmış dükkanlar vardı. Hepsi sessiz, hepsi boştu.

Ve emniyetliydi. Kimse onun ardına düşüp buraya gelemezdi; evi arayan adam asla bilemezdi; polis asla onu bulamazdı. İçinde saklanmak için koca bir dünyası vardı.

O sabah ön kapıdan koşarak çıktığından beri ilk kez, Will kendini güvencede hissetmeye başladı.

Yeniden susamıştı, acıkmıştı da; eh, ne de olsa en son başka bir dünyada yemek yemişti. Yeniden suya girdi, kumsala doğru daha yavaş yüzdü, oraya varınca şortunu giydi, giysilerinin geri kalanı ile pazar torbasını taşıdı. Boş şişeyi bulduğu ilk çöp tenekesine bıraktı ve kaldırım boyunca yalınayak limana doğru yürüdü.

Cildi biraz kuruyunca blucinini giyerek etrafa bakınıp yiyecek bulabileceği bir yer aradı. Oteller çok gösterişliydi. İlk otelin içine baktı ama o kadar büyüktü ki kendini rahatsız hissetti ve hoşuna gidecek küçük bir kafe bulana kadar rıhtımda yürüdü. Neden hoşuna gittiğini söylemesi zordu; çiçek saksılarıyla dolu birinci kattaki balkonu, dışarıda kaldırıma dizilmiş masaları ve iskemleleriyle bir düzine başka kafeye çok benziyordu, ama nedense onu davet ediyordu.

Duvarda boksör fotoğrafları ile ağzı kulaklarında gülümseyen bir akordeoncunun imzalı afişi vardı. Mutfağın yanında ise, parlak çiçek desenli halı örtülü dar bir merdivene açılan bir kapı görülüyordu.

Dar sahanlığa sessizce çıktı ve önüne gelen ilk kapıyı açtı. Burası ön odaydı. Hem sıcaktı, hem havasız, Will gece havasını içeri almak için balkonun cam kapısını açtı. Odanın kendisi küçüktü, ona fazla büyük gelen şeylerle döşeli ve eski püsküydü, ama temiz ve rahattı. Burada misafirperver insanlar yaşamıştı; küçük bir kitap rafı, masada bir dergi, çerçeveli birkaç fotoğraf.

Will oradan çıktı ve diğer odalara baktı: küçük bir banyo, çift kişilik yatağı olan bir yatakodası.

Son kapıyı açmadan önce bir şey tüylerini diken diken etti. Kalbi hızla çarptı, içeriden bir ses duyup duymadığından emin değildi ama bir şey ona odanın boş olmadığını söylüyordu. Bugünün, karanlık bir odanın dışında birisi durur ve kendisi içerde beklerken başlamasının ne kadar garip olduğunu düşündü; şimdi durum tersine dönmüştü. O durmuş meraklanırken, kapı hızla açıldı ve bir şey, vahşi bir hayvan gibi üstüne atıldı.

Ama hafızası onu uyarmıştı, bu çarpışla yere yuvarlanacak kadar yakın durmuyordu. Var gücüyle mücadele etti. Diz, baş, yumruk ve kollarının kuvvetiyle direndi o şeye karşı; oğlan ya da kız, her ne ise...

Kendi yaşında bir kızdı, yırtıcı, hırlayan bir kız, lime lime pis giysileri ve sıska çıplak kollarıyla bacakları vardı.

Kız da aynı anda onun ne olduğunu fark etti ve kendisini Will'in çıplak göğsünden geri çekerek, kıstırılmış bir kedi gibi karanlık sahanlığın köşesinde çömeldi. Yanında bir kedi vardı, çocuk şaşırdı: büyük bir yabani kedi, Will'in dizi yüksekliğinde, tüyleri dikilmiş, dişlerini göstererek hırlıyor, kuyruk havada.

Kız elini kedinin sırtına koyup kuru dudaklarını yaladı, bir yandan da oğlanın her hareketini gözlüyordu.

Will yavaşça doğruldu.

"Kimsin sen?"

"Lyra Gümüşdil," dedi kız.

"Burada mı oturuyorsun?"

"Hayır," dedi kız şiddetle.

"Neresi burası öyleyse? Bu şehir?"

"Bilmiyorum."

"Sen nereden geliyorsun?"

"Kendi dünyamdan. Burayla bitişti. Cinin nerde?"

Oğlanın gözleri kocaman açıldı. Kediye olağanüstü bir şey olduğunu görmüştü: kızın kollarına sıçradı ve oraya çıkınca şekil değiştirdi. Şimdi krem rengi gerdanı ve karnı olan kızıl-kahverengi bir kakım olmuştu ve ona kızın kendisi kadar yırtıcı bir ifadeyle, gözlerinden ateşler saçarak bakıyordu. Ama olayların seyri bir kez daha değişti çünkü Will kızın da, kakımın da, sanki bir hayaletmiş gibi ondan fena halde korktuklarını fark etti.

"Cinim yok," dedi. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Sonra: "Ah! Cinin o mu?"

Kız yavaşça ayağa kalktı. Kakım onun boynuna sarıldı ve koyu renk gözleri Will'in yüzünü hiç terk etmedi.

"Ama sen yaşıyorsun," dedi kız, yarı inanır, yarı inanmaz. "Şey değilsin... Şey olmamışsın..."

"Adım, Will Parry," dedi oğlan. "Cinler hakkında söylediğini anlamıyorum. Benim dünyamda cinin anlamı... şeytan demek, kötü bir şey."

"Senin dünyanda mı? Yani bu dünya senin dünyan değil mi diyorsun?"

"Hayır. Az önce... buraya gelen bir yol buldum. Senin dünyan gibi, herhalde. O da bitişmiş olmalı."

Kız biraz rahatladı ama hâlâ büyük bir dikkatle onu süzüyordu ve Will de, sanki kız dost olmak istediği yabancı bir kediymiş gibi sakin ve suskun

kaldı.
"Bu şehirde başka kimseyi gördün mü?" diye devam etti.
"Hayır."
"Ne zamandır buradasın?"
"Bilmiyorum. Birkaç gün. Hatırlamıyorum."
"Niye buraya geldin?"
"Toz arıyorum," dedi kız.
"Toz mu arıyorsun? Ne tozu, altın tozu mu? Nasıl bir toz?"
Kız gözlerini kıstı ve bir şey demedi. Çocuk aşağı inmek için döndü.
"Karnım aç," dedi. "Mutfakta yiyecek bir şey var mı?"
"Bilmem..." dedi kız ve mesafesini koruyarak onun arkasından geldi.
Will mutfakta soğanlı ve biberli tavuk güveci malzemesi buldu, ama pişirilmemişlerdi ve sıcakta pis pis kokuyorlardı. Hepsini çöp tenekesine süpürdü.
"Bir şey yemedin mi?" dedi, buzdolabını açarak.
Lyra bakmaya geldi.
"Bunun burada olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ah! Soğukmuş...”
Cini yeniden değişmiş, parlak renkli kocaman bir kelebek olmuştu, bir an buzdolabına girdi ve sonra çıkıp kızın omuzuna kondu. Kelebek kanatlarını ağır ağır kaldırıyor ve indiriyordu. Will gözlerini dikip bakmaması gerektiğini hissediyordu ama olanların garipliğinden başı çınlıyordu.
"Daha önce hiç buzdolabı görmedin mi?” dedi.
Bir teneke kola buldu ve bir tepsi yumurtayı dışarı çıkarmadan önce kıza verdi. Kız tenekeyi elleri arasında keyifle tutup bastırdı.
"İç öyleyse," dedi Will.
Kız tenekeye baktı, kaşlarını çattı. Nasıl açacağını bilmiyordu. Çocuk onun için kapağı açtı, kola köpürerek dışarı çıktı. Lyra şüpheyle yaladı, sonra da gözleri faltaşı gibi açıldı.
"İyi mi?” dedi, sesi yarı umutlu, yarı korkuluydu.
"Evet. Belli ki bu dünyada da Coca-Cola var. Bak, zehirli olmadığını kanıtlamak için ben biraz içeceğim."
Başka bir teneke açtı. Kız onun içtiğini görünce, örneğini izledi. Besbelli susamıştı. Öyle hızlı içti ki, kabarcıklar burnuna kaçtı, sonra burnundan soludu, yüksek sesle geğirdi ve oğlan ona bakınca yüzünü buruşturdu.
"Omlet yapacağım,” dedi Will. "Sen de ister misin?"
"Omletin ne olduğunu bilmiyorum."

"Eh, bak, görürsün. Ya da istersen, bir teneke fasulye konservesi var."
"Fasulye konservesinin ne olduğunu bilmiyorum.”
Will ona konserveyi gösterdi. Kız, Coca-Cola tenekesinin üstündeki gibi çekince açılan halka var mı diye baktı. "Hayır, konserve açacağı kullanman gerek," dedi. "Senin dünyanda konserve açacağı yok mu?"
"Benim dünyamda yemekleri hizmetkarlar pişirir,” dedi kız, küçümseyerek.
"Oradaki çekmeceye bak."
Will bir kaseye altı yumurta kırıp bir çatalla çırparken, kız da çatal bıçak takımlarını karıştırdı.
Onu gözleyen oğlan, ”İşte,” dedi. "Kırmızı saplı olanı. Getir buraya."
Konservenin tenekesini deldi ve ona nasıl açacağını gösterdi.
"O saplı küçük tencereyi kancasından al da fasulyeleri içine boşalt," dedi kıza.
Kız fasulyeleri kokladı, gözlerine gene bir keyif ve şüphe ifadesi yerleşti. Tenekeyi saplı tencereye boşaltır ve parmağını yalarken, bir yandan da Will'in yumurtalara tuz-biber ekmesini ve dolaptaki bir paketten bir parça tereyağı keserek dökme demir bir tavaya koymasını gözlüyordu. Will kibrit bulmak için bara gitti. Geri döndüğünde kız, pis parmağını çırpılmış yumurta kasesine sokmuş obur obur yalıyordu. Yeniden kedi olan cini de pençesini içine sokmuştu ama Will yaklaşınca geri çekti.
"Daha pişmedi," dedi Will, kaseyi onlardan uzaklaştırarak. "En son ne zaman yemek yedin?"
"Babamın Svalbard'daki evinde,” dedi kız. "Günlerce önce. Bilmiyorum. Burada ekmek falan buldum, onları yedim."
Will gazı açtı, yağı eritti, içine yumurtaları boşalttı ve hepsini tavanın tabanına yaydı. Kızın gözleri her şeyi oburca izliyor, onun yumurtaları piştikçe ortadaki yumuşak, kabarık çizgilere çekmesini ve çiğ yumurta onların yerine aksın diye tavayı eğmesini kolluyordu. Ayrıca Will'i de gözlüyordu, yüzüne, çalışan ellerine, çıplak omuzlarına ve ayaklarına bakıyordu.
Will pişen omleti ikiye katladı ve spatulayla ikiye böldü.
"İki tabak bul," dedi. Lyra uysalca söz dinledi.
Mantıklı olduğunu görürse buyrukları yerine getirmeye hayli istekli görünüyordu, Will de ona gidip kafenin önünde bir masayı boşaltmasını

söyledi. Yemekle birlikte çekmeceden aldığı bıçaklarla çatalları dışarı çıkardı, hafif bir rahatsızlık içinde, birlikte yemeğe oturdular.

Kız kendi payını bir dakikadan kısa sürede yedi ve o omletini bitirirken yerinde kıpırdandı, iskemlesinde öne arkaya sallandı, iskemlenin dokunmuş oturağının plastik şeritlerini çekiştirdi. Cini yeniden değişip saka kuşu oldu, masanın üstündeki göze görünmez ekmek kırıntılarını gagaladı.

Will ağır ağır yedi. Fasulyenin büyük kısmını ona vermişti ama gene de kızdan daha uzun sürede yedi. Önlerindeki liman, boş bulvardaki ışıklar, yukarıdaki karanlık gökyüzündeki yıldızlar, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi hepsi muazzam bir sessizlik içinde asılıydı.

Will bütün bu süre boyunca kızın fena halde farkındaydı. Küçük ve zayıftı ama aynı zamanda kuvvetliydi ve kaplan gibi dövüşmüştü; Will'in yumruğu yanağını morartmıştı ama kız aldırmıyordu bile. İfadesi, küçük bir kız ifadesiyle -kolayı ilk kez tattığındaki gibi- bir tür derin hüzünlü ihtiyatın bir karışımıydı. Gözleri açık maviydi, saçı ise yıkanırsa koyu sarı olacaktı; kirliydi çünkü günlerdir yıkanmamış gibi kokuyordu.

"Laura? Lara?" dedi Will.

"Lyra."

"Lyra... Gümüşdil miydi?"

"Evet."

"Dünyan nerede? Buraya nasıl geldin?"

Kız omuzunu silkti. "Yürüdüm," dedi. "Her yeri sis kaplamıştı. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Yani, en azından, kendi dünyamdan çıktığımı biliyordum. Ama sis kalkana kadar bu dünyayı görmedim. Sonra da kendimi burada buldum.”

"Toz hakkında ne demiştin?"

"Toz, evet. Hakkında bilgi edineceğim. Ama bu dünya boş gibi görünüyor. Burada soracak kimse yok. Ben... bilmiyorum ki, galiba üç gündür buradayım, belki dört. Ve burada kimse yok."

"Ama niye toz hakkında bilgi edinmek istiyorsun?”

"Özel Toz,” diye kestirip attı kız. "Sıradan toz değil, elbette."

Cin yeniden değişti. Göz açıp kapayana kadar yaptı bunu ve saka kuşuyken sıçan oldu; zifir karası, kırmızı gözlü, güçlü bir sıçan. Will faltaşı gibi açılmış ihtiyatlı gözlerle ona baktı, kız onun bakışını gördü.

"Senin cinin var" dedi, kararlı bir biçimde. "İçinde."

Oğlan ne diyeceğini bilemedi.

"Var,” diye devam etti kız. "Yoksa insan olmazdın. O zaman... yarı ölü olurdun. Cini kesilmiş bir çocuk gördük.

Sen öyle değilsin. Cinin olduğunu bilmiyor olsan da, var. Biz seni ilk gördüğümüzde korktuk. Gece-hartlağı falan sandık. Ama sonra baktık ki, hiç öyle değilmişsin.”

"Biz mi?"

"Ben ve Pantalaimon. Biz. Cinin senden ayrı değil. O, sensin. Senin bir parçan. Birbirinizin parçasısınız. Senin dünyanda bizim gibi hiç kimse yok mu? Hepsi senin gibi mi, cinleri saklanmış mı?"

Will ikisine baktı, sıska açık renk gözlü kızla, şimdi kollarında oturan siyah sıçan-cinine ve kendini son derece yalnız hissetti.

"Yorgunum. Yatmaya gidiyorum," dedi. "Bu şehirde kalacak mısın?"

"Bilmem. Aradığım şey hakkında daha fazlasını bulmam gerek. Bu dünyada da âlimler olmalı. Onun hakkında bir şeyler bilen birileri olmalı."

"Belki bu dünyada yoktur. Ama ben Oxford denen bir yerden geliyorum. Orada pek çok âlim var, istediğin buysa eğer."

"Oxford mu?" diye bağırdı kız. "Ben oradan geliyorum!"

"Senin dünyanda da bir Oxford mu var yani? Çünkü kesinlikle benim dünyamdan geliniyorsun."

"Hayır," dedi kız, kararlı bir şekilde. "Farklı dünyalar. Ama benim dünyamda da bir Oxford var. İkimiz de İngilizce konuşuyoruz, değil mi? Öyleyse birbirinin eşi başka şeyler olması da mantıklı. Sen nasıl geçtin? Köprü falan mı var?"

"Havada bir tür pencere."

"Göster bana," dedi kız.

Bu bir emirdi, bir rica değil. Will başını iki yana salladı.

"Şimdi değil," dedi. "Uyumak istiyorum. Hem gece yarısı oldu."

"Öyleyse bana sabahleyin göster!"

"Tamam, gösteririm. Ama benim yapacak kendi işlerim de var. Kendi âlimlerini kendin bulursun."

"Kolay," dedi kız. "Alimler hakkında her şeyi bilirim ben."

Will tabakları toparladı, ayağa kalktı.

"Yemeği ben yaptım," dedi, "bulaşıkları da sen yıka."

Kız kulaklarına inanamamış gibiydi. "Bulaşıkları yıkamak mı?" dedi alayla. "Etrafta milyonlarca temiz tabak var! Hem ben hizmetkar değilim. Yıkamayacağım."

"Ben de sana yolu göstermem."

"Kendim bulurum."

"Bulamazsın, gizli. Asla bulamazsın. Dinle. Burada ne kadar kalırız, bilemiyorum. Yememiz gerek, onun için de burada olanı yiyeceğiz, ama sonradan ortalığı toplayacağız, temiz tutacağız, çünkü öyle yapmamız gerek. Bulaşıkları yıka. Buraya doğru dürüst muamele etmen gerek. Şimdi ben yatmaya gidiyorum. Öbür odada yatarım. Sabaha görüşürüz."

İçeri gitti, dişlerini bir parmağıyla ve lime lime çantasından aldığı diş macunuyla temizledi, iki kişilik yatağın üstüne yığıldı, bir an sonra uyumuştu.

Lyra, onun uyuduğundan emin olana kadar bekledi, sonra tabakları mutfağa götürdü, musluğun altına tuttu, temiz görünene kadar bir bezle sıkı sıkı ovaladı. Aynı şeyi bıçaklarla çatallarda da yaptı ama bu işlem omlet tavasına sökmedi, o da bir kalıp sarı sabun denedi, temizlenebileceği kadar temizlendiğini düşündüğü hale gelene kadar inatla onu kazıdı. Sonra başka bir bezle her şeyi kuruladı ve düzgün bir şekilde süzme kabına dizdi.

Susuzluğu hâlâ geçmediği ve bir teneke açmayı yeniden denemek istediği için, başka bir kolayı tık diye açtı, yukarı kata götürdü. Will'in kapısının dışında durup bekledi, hiçbir şey duymayınca parmaklarının ucuna basarak diğer odaya gitti, yastığının altından aletiyometreyi çıkardı.

Onun hakkında soru sormak için Will'e yakın olması gerekmiyordu, ama gene de bakmak istemişti. İçeri girmeden önce Will'in kapısının tokmağını becerebildiği kadar sessizce çevirdi.

Dışarıda, rıhtımdaki ışık dosdoğru odanın içine vuruyordu, tavandan yansıyan ışıltıda eğilip uyuyan çocuğa baktı. Kaşlarını çatmıştı, yüzü terden sırılsıklamdı. Sağlam ve tıknazdı, yetişkin bir adam gibi tam gelişmemişti elbette, çünkü Lyra'dan fazla da büyük olamazdı, ama bir gün iyice güçlenecekti. Keşke cini görünür olsa, işler ne kadar kolaylaşırdı! Biçimi ne olurdu diye merak etti, sabitleşmiş mi diye de. Biçimi ne olursa olsun, vahşi, kibar ve mutsuz bir tabiatı ifade edecekti.

Parmaklarının ucuna basarak pencereye gitti. Sokak lambasından gelen ışıltıda, aletiyometrenin akrebiyle yelkovanını özenle ayarladı ve zihnini rahatlatarak bir soruya dönüştürdü. İbre, neredeyse izlenemeyecek kadar hızlı bir dizi duraklama ve sallanmayla kadranı taramaya koyuldu.

Şunu sormuştu: O ne? Dost mu düşman mı?

Aletiyometre cevap verdi: O bir katil.

Lyra cevabı görünce aniden gevşedi. Yiyecek bulabilirdi, ona Oxford'a nasıl gidileceğini gösterebilirdi ve bunlar yararlı güçlerdi ama çocuk gene de güvenilmez ya da ödlek olabilirdi. Oysa bir katil, değerli bir eşlikçiydi. Onun yanında kendini, zırhlı ayı Iorek Byrnison'la olduğu kadar güvende hissetti.

Açık pencerenin panjurunu itti ki sabah güneşi yüzüne vurmasın, sonra da parmaklarının ucuna basarak dışarı çıktı.

2

Cadılar Arasında

Bolvangar'daki deney istasyonunda Lyra ile başka çocukları kurtarmış ve onlarla Svalbard adasına uçmuş olan cadı Serafina Pekkala çok endişeliydi.

Lord Asriel'in Svalbard'daki sürgün yerinden kaçışını izleyen atmosferik düzensizliklerin ardından o ve arkadaşları adadan çok uzağa, donmuş denizde millerce öteye üfütülmüşlerdi. Çoğu Teksas'lı aeronot Lee Scoresby'nin hasar görmüş balonunun yanında kalmayı başarmıştı ama Serafina'nın kendisi, Lord Asriel'in deneyi gökyüzünü yırtınca ortaya çıkan yarıktan dalgalanarak gelen sis yığınlarının yüksekliklerine savrulmuştu.

Uçuşunu yeniden kontrol edebilir hale geldiğini görünce, ilk düşüncesi Lyra oldu; çünkü sahte ayı-kral ile gerçek kral Iorek Byrnison arasındaki dövüş hakkında hiçbir şey bilmediği gibi, Lyra'ya daha sonra neler olduğunu da bilmiyordu.

Bulutlu altın rengi değmiş havada, bulutçamından dalıyla uçarak onu aramaya koyuldu, kar-kazı cini Kaisa ona eşlik ediyordu. Geri, Svalbard'a, biraz da güneye doğru uçtular, saatlerce tuhaf renkler ve gölgelerle çalkantılı bir göğün altında süzüldüler. Serafina Pekkala, cildine vuran ışığın tedirgin edici karıncalanmasından, bu ışığın başka bir dünyadan geldiğini anlamıştı.

Biraz vakit geçtikten sonra, Kaisa, "Bak!" dedi. "Bir cadının cini, kaybolmuş..."

Serafina Pekkala sis yığınları arasından baktı ve puslu ışık uçurumlarında daireler çizerek ağlayan bir deniz- kırlangıcı gördü. Hızla dönüp ona doğru uçtular. Yaklaştıklarını görünce erkek kuş korkuya kapılıp yukarı fırlasa da, Serafina Pekkala dostluk işareti yapınca aşağı, yanlarına indi.

Serafina Pekkala, "Hangi klandansın?" diye sordu.

"Taymyr," dedi denizkırlangıcı. "Cadım esir alındı... Arkadaşlarımız uzaklaştırıldı! Kayboldum..."

"Cadını kim esir aldı?"

"Bolvangar'daki maymun cinli kadın... Bana yardım edin! Bize yardım edin! Öyle korkuyorum ki!"

"Klanın çocuk kesicilerle ittifak mı yapmıştı?"

"Evet, ne işler çevirdiklerini anlayana kadar... Bolvangar'daki savaştan sonra bizi püskürttüler, ama cadım esir düştü... Onu bir teknede tutuyorlar... Ne yapabilirim? Beni çağırıyor ama ben onu bulamıyorum! Ah, bana yardım edin, n’olur!"

"Sus," dedi, karkazı cin Kaisa. "Aşağıyı dinle."

Kayarak daha aşağı indiler, keskin kulaklarla dinlediler ve Serafina Pekkala çok geçmeden, sisin boğduğu bir gaz motorunun vuruşlarını çıkardı.

"Böyle bir siste bir geminin seyretmesini sağlayamazlar," dedi Kaisa. "Ne yapıyorlar?"

"Daha küçük bir motor," dedi Serafina Pekkala ve o konuşurken farklı bir yönden yeni bir ses geldi: derinliklerden seslenen muazzam bir deniz yaratığınınki gibi pes perdeden, vahşi, sarsıcı bir düdük. Birkaç saniye kükredi, sonra aniden durdu.

"Teknenin sis düdüğü," dedi Serafina Pekkala.

Suyun üzerinde dönerek daha alçağa indiler ve yeniden motorun sesini aradılar. Birdenbire de buldular, çünkü sisin farklı yoğunlukta parçaları var gibiydi ve bir filika, nemli havanın kuşakları arasından pat pat diye yavaşça gelirken, hızla yükselip kayboldu. Dalga yavaş ve yağlıydı, sanki su gönülsüzce yükseliyormuş gibi.

Etrafta ve tepede sallandılar, denizkırlangıcı-cin, annesine sokulan bir çocuk gibi yakınlarında dururken, sis düdüğü tekrar ötünce serdümenin rotayı biraz değiştirmesini izlediler. Pruvaya bir ışık yerleştirilmişti, ama tek aydınlattığı şey birkaç metre öndeki sisti.

Serafina Pekkala kaybolmuş cine, "Bu insanlara hâlâ yardım eden cadılar mı var demiştin?" diye sordu.

"Sanırım var -Volgorsk'tan firar etmiş birkaç cadı- onlar da kaçmadıysa tabii," dedi cin. "Ne yapacaksın Cadımı arayacak mısın?"

"Evet. Ama sen şimdilik Kaisa ile kal."

Serafina Pekkala aşağı, filikaya doğru uçunca yukarıdaki cinler görüş alanından çıktı ve cadı, serdümenin hemen arkasındaki tezgaha indi. Adamın martı-cini, acı acı bağırınca dümenci de dönüp baktı.

"Ağırdan aldın, ha?" dedi. "Çık yukarı da iskele tarafından bize kılavuzluk et."

Serafina Pekkala hemen yeniden havalandı. İşe yaramıştı: halen onlara yardım eden cadılar vardı, adam da onu onlardan biri sanmıştı. İskele soldaydı, diye hatırladı, iskele ışığı da kırmızıydı. Puslu ışıltıyı yüz metreyi aşmayan bir mesafede bulana kadar siste dolandı. Hızla geri döndü ve filikanın tepesinde asılı durarak, serdümene talimat verdi. O da teknenin hızını azaltıp emeklemeden farksız bir hıza getirdi, tekneyi de su hattının hemen üstünde asılı bir üst güverte merdivenine yanaştırdı. Dümenci seslendi, bir gemici yukarıdan halat attı, bir başkası da filikaya bir an önce varmak için hızla merdivenden indi.

Serafina Pekkala geminin güverte trabzanına doğru uçtu ve cankurtaran sandallarının yanındaki gölgelere çekildi. Başka cadı görmüyordu, ama belki de göklerde devriye geziyorlardı; Kaisa ne yapılacağını bilirdi.

Aşağıda bir yolcu filikadan inmiş, merdivenden tırmanıyordu. Kürklere bürünmüş kukuletalı, kim olduğu belli olmayan biriydi; ancak güverteye eriştiğinde altın bir maymun-cin kuş gibi hafif, kendini trabzana savurdu ve kara gözlerinden kötülük saçarak, etrafa baktı. Serafina soluğunu tuttu: bu Mrs. Coulter'di.

Koyu renk giysili bir adam onu karşılamak için telaşla güverteye çıktı ve sanki başka birini de bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Lord Boreal -” diye başladı.

Ama Mrs. Coulter hemen onun sözünü kesti: "O başka bir yere gitti. İşkenceye başladılar mı?"

"Evet, Mrs. Coulter," diye cevap verdi adam, "ama-"

"Onlara beklemelerini emretmiştim," diye kesip attı kadın. "Bana itaatsizlik etmeye mi başladılar? Belki de bu gemide daha fazla disiplin gerekiyor."

Kukuletasını geriye attı. Serafina Pekkala, sarı ışıkta onun yüzünü açıkça gördü: mağrur, tutkulu ve cadıya göre, çok genç.

"Öbür cadılar nerede?" diye sordu kadın, emredercesine.

Gemideki adam, "Hepsi gitti, hanımefendi," dedi. "Ülkelerine uçtular."

"Ama filikaya bir cadı kılavuzluk etti," dedi Mrs. Coulter. "O nereye gitti?"

Serafina geriye çekilip sindi; belli ki filikadaki gemici son durumdan habersizdi. Papaz şaşkınlıkla etrafına baktı ama Mrs. Coulter çok sabırsızdı

ve güvertenin üstüne ve boydan boya bütün güverteye gelişigüzel bir bakış attıktan sonra başını salladı. Ciniyle birlikte telaşla, havaya sarı bir nimbus bulutu bırakan açık kapıdan içeri girdi. Adam onu izledi.

Serafina Pekkala durumunu gözden geçirmek için etrafa baktı. Trabzan ve geminin üst güvertesinin merkezi arasındaki dar güverte alanında, bir vantilatörün arkasında gizlenmişti; ve bu düzeyde, köprü ile baca arasında geminin başı yönünde, lumboz yerine pencereleri üç yandan dışarı bakan bir salon vardı. İnsanlar oraya girmişti. Sisin inci gibi parladığı trabzana pencerelerden yoğun ışık dökülüyordu ve pruva direği ile üzerine yelken bezi örtülmüş ambar kapağını hayal meyal gösteriyordu.

Her şey sırılsıklamdı, donup kaskatı kesilmeye başlamıştı. Hiç kimse olduğu yerde Serafina'yı göremezdi; ama eğer daha fazlasını görmek istiyorsa, saklandığı yeri terk etmesi gerekiyordu.

Bu da çok kötüydü. Çam dalıyla kaçabilir, bıçağı ve yayıyla dövüşebilirdi. Dalı vantilatörün arkasına sakladı ve ilk pencereye varana kadar güvertede kayarcasına ilerledi. Pencere, yoğunlaşan sisle buğulanmıştı, içeriyi görmek imkansızdı, Serafina ses de duymuyordu. Yeniden gölgelere çekildi.

Yapabileceği bir şey vardı; gönülsüzdü, çünkü umutsuzca denecek kadar rizikoluydu ve bitkin düşecekti ama başka seçeneği de yok gibiydi. Kendini görünmez hale getirmek için uyguladığı bir tür sihirdi bu. Gerçek görünmezlik mümkün değildi, elbette: bu zihinsel bir sihirdi, büyüyü yapanı görünmez değil, ama sadece fark edilmeyecek hale getiren şiddetli bir tevazu. Doğru bir yoğunluk derecesinde bunu muhafaza ederse görünmeden kalabalık bir odadan geçebilir ya da tek başına yola çıkmış bir seyyahın yanı sıra yürüyebilirdi.

Onun için de şimdi zihnini toparladı ve dikkati tamamen üstünden çekmek için aklını kendine bakış şeklini değiştirme üzerinde var gücüyle yoğunlaştırdı. Kendinden emin olması birkaç dakika sürdü. Sonucu, saklanma yerinden ayrılıp, güverte boyunca bir alet torbasıyla gelen gemicinin yoluna çıkarak denedi. Gemici Serafina'ya bir kez bile bakmadan, ondan kaçınmak için yolundan çekildi.

Hazırdı. Pırıl pırıl aydınlatılmış salonun kapısına gidip açınca, içerisini bomboş buldu. Gerekirse kaçabilmek için dış kapıyı aralık bıraktı ve odanın diğer ucunda, geminin iç kısımlarına inen merdivene açılan bir kapı gördü. Aşağı inince kendini beyaza boyalı boru donanımlarının asılı olduğu,

anbarik bölme ışıklarıyla aydınlatılmış ve gemi gövdesi boyunca dümdüz uzanarak, her iki tarafa da açılan kapıları olan dar bir koridorda buldu.

Sesler duyana kadar dinleye dinleye, sessizce yürüdü. Sanki bir konsey toplanmış gibiydi.

Kapıyı açıp içeri girdi.

Yuvarlak bir masanın etrafında bir düzine ya da daha fazla insan oturmuştu. İçlerinden bir ikisi bir an başını kaldırdı, dalgın dalgın baktı ve onu bir anda unuttu. Serafina Pekkala kapı yakınında sessizce durarak etrafı gözledi. Toplantının başkanı, Kardinal giysileri içindeki yaşlı bir adamdı, diğerleri de şu ya da bu rütbede din adamlarıymış gibi görünüyorlardı, hazır bulunan tek kadın olan Mrs. Coulter'ın dışında. Mrs. Coulter kürkünü iskemlenin arkasına atmıştı, yanakları da geminin içindeki sıcaktan kızarmıştı.

Serafina Pekkala çevresine dikkatle baktı ve odada biri daha olduğunu gördü: bir kurbağa-cini olan, üzerinde deri ciltli kitaplar ile gevşek sararmış kağıt yığınlarının bulunduğu bir masanın bir kenarına oturmuş ince yüzlü adam. Önce onun katip ya da sekreter olduğunu düşündü, ta ki ne yaptığını görene kadar: adam büyük bir dikkatle koca bir saati ya da pusulayı andıran altın bir alete bakıyor ve bir-iki dakikada bir durarak bulduklarını not ediyordu. Sonra kitaplardan birini açıyor, indekste hamarat hamarat aranıyor, bir referans bulunca onu da yazdıktan sonra yeniden alete dönüyordu.

Serafina masadaki tartışmaya döndü, çünkü cadı kelimesini duymuştu.

Din adamlarından biri, "Çocuk hakkında bir şeyler biliyor," dedi. "Bir şey bildiğini itiraf etti. Bütün cadılar onun hakkında bir şeyler biliyorlar."

"Ben Mrs. Coulter'ın ne bildiğini merak ediyorum," dedi Kardinal. "Acaba bize daha önce söylemiş olması gereken bir şey var mı?"

"Bundan daha açık şekilde konuşmanız gerekir," dedi Mrs. Coulter, buz gibi bir edayla. "Benim bir kadın olduğumu, bu yüzden de Kilise'nin bir prensi kadar incelikli davranamayacağımı unutuyorsunuz, Kardinal Hazretleri. Çocuk hakkında bilmiş olmam gereken bu hakikat nedir?"

Kardinal'ın yüzündeki ifade çok anlamlıydı ama hiçbir şey söylemedi. Bir duraklama oldu, sonra başka bir din adamı, özür dilercesine, şöyle dedi:

"Anlaşılan, bir kehanet varmış. Çocukla ilgili, anlıyorsunuz ya, Mrs. Coulter. Bütün işaretler yerine getirildi.

Her şeyden önce, doğumunun koşulları. Çinganlar da onun hakkında bir şeyler biliyor - ondan, cadı yağı ve bataklık ateşi terimleriyle söz ediyorlar, tekinsiz, anlıyorsunuz ya - çinganların önüne düşüp Bolvangar'a götürmeyi bu sayede başardı. Sonra da ayı-kral Iofur Raknison’u tahttan indirme yolundaki şaşırtıcı başarısı var - sıradan bir çocuk değil bu. Belki de Fra Pavel bize daha fazlasını anlatabilir..."

Aletiyometreyi okuyan zayıf yüzlü adama bakınca, adam gözlerini kırpıştırdı, ovaladı ve Mrs. Coulter'a baktı.

"Bunun, çocuğun elinde olan dışında, geriye kalmış tek aletiyometre olduğunun farkında olabilirsiniz," dedi. "Diğerlerinin hepsi, Majisteriyum'un emriyle ele geçirildi ve yok edildi. Bu aletten, çocuğunkini ona Jordan Koleji Başkanı'nın verdiğini öğreniyorum ve kızın da okumayı kendi kendine öğrendiğini, üstelik de yorum kitapları olmaksızın kullanabildiğini. Eğer aletiyometreye inanmamak mümkün olsaydı, inanmazdım; çünkü aleti kitapsız kullanmak bana akıl alır bir şey gibi gelmiyor. Herhangi bir anlayışa varmak, onlarca yıl süren gayretli çalışma gerektirir. O ise aleti edindikten birkaç hafta sonra okumaya başlamış, şimdi aletiyometreye tamamen hakim. Tahayyül edeceğim hiçbir insan bilgine benzemiyor."

"Şimdi nerede, Fra Pavel?" diye sordu Kardinal.

"Öteki dünyada," dedi Fra Pavel. "Geç kaldık bile."

Kunduz-cini hiç durmadan bir kurşun kalemi kemiren başka bir adam, "Cadı biliyor!" dedi. "Her şey yerli yerinde, cadının tanıklığı hariç! Bence ona yeniden işkence etmemiz gerek!"

Gittikçe daha fazla hiddetlenen Mrs. Coulter, "Bu kehanet de neyin nesi?" dedi. "Ne cesaretle benden saklarsınız?"

Üzerlerindeki gücü gözle görülür gibiydi. Altın maymun, gözlerinden ateşler saçarak masadakileri süzdü, hiçbiri onun yüzüne bakamadı.

Sadece Kardinal kılını kıpırdatmadı. Bir Macaw papağani olan cini, ayağını kaldırıp kafasını kaşıdı.

"Cadı, sıradışı bir şey ima etti,” dedi Kardinal. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyor ama inanmaya cesaret edemiyorum. Doğruysa eğer, bize erkeklerin ve kadınların şimdiye kadar karşılaşmış olduğu en korkunç sorumluluğu yüklüyor. Ama size yeniden soruyorum, Mrs. Coulter. Çocuk ve babası hakkında siz ne biliyorsunuz?"

Mrs. Coulter'ın yüzü öfkeden tebeşir beyazı kesilmişti.

"Beni sorguya çekmeye nasıl cesaret edersiniz?" dedi, tükürürcesine. "Ve cadıdan öğrendiğinizi benden saklamaya nasıl cesaret edersiniz? Ve nihayet sizden bir şeyler sakladığımı varsaymaya nasıl cesaret edersiniz? Onun tarafında olduğumu mu sanıyorsunuz? Ya da belki babasının tarafında olduğumu sanıyorsunuzdur, öyle mi? Belki bana da cadı gibi işkence edilmesi gerektiğini düşünüyorsunuzdur. Eh, hepimiz emrinizdeyiz, Kardinal Hazretleri. Parmaklarınızı şaklatır, beni paramparça edersiniz. Ama her et parçasını sorgulayacak olsanız cevap bulamazsınız, çünkü bu kehanet konusunda bir şey bilmiyorum, hem de hiçbir şey. Ve sizin bildiğinizi bana söylemenizi talep ediyorum. Benim çocuğum, benim kendi çocuğum, günah içinde gebe kalınmış ve utanç içinde doğmuş, ama gene de benim çocuğum o ve benden sakladığınız her şeyi bilmeye hakkım var!"

Din adamlarından bir başkası, tedirginlik içinde, "Lütfen," dedi, "Lütfen, Mrs. Coulter, cadı henüz konuşmadı; ondan daha fazlasını öğreneceğiz. Kardinal Sturrock'un kendisi, onun sadece ima ettiğini söylüyor."

"Diyelim ki cadı açıklamadı," dedi Mrs. Coulter. "O zaman ne olacak? Tahminde bulunacağız, öyle mi? Titreyeceğiz, ürkeceğiz ve tahmin edeceğiz, ha?"

Fra Pavel, "Hayır," dedi, "çünkü mesele bu. Şimdi soruyu aletiyometreye koymaya hazırlanıyorum. İster cadıdan, ister yorum kitaplarından olsun, cevabı bulacağız."

"Peki, bu ne kadar sürecek?"

Adam kaşlarını yorgun argın kaldırdı ve "Hatırı sayılır bir süre," dedi. "Son derece karmaşık bir iştir."

"Oysa cadı bize hemen söyler," dedi Mrs. Coulter.

Ayağa kalktı. Sanki ondan çekiniyorlarmış gibi, adamların çoğu da ayağa kalktı. Sadece Kardinal ile Fra Pavel yerlerinde kaldı. Serafina Pekkala, büyük bir gayretle kendini görünmez tutarak geriye çekildi. Altın maymun dişlerini gıcırdatıyordu ve ışıldayan kürkünün her tüyü ayağa kalkmıştı.

Mrs. Coulter onu omuzuna savurup oturttu.

"Öyleyse gidip soralım,” dedi.

Döndü ve koridordan hızla uzaklaştı. Adamlar da telaşla arkasından koştular, beyni karmaşa içinde olduğu halde hemen kenara çekilmeye vakit bulabilen Serafina Pekkala'yı itip kakarak yanından geçtiler. Son giden Kardinal'di .

Serafina kendini toparlamak için birkaç saniye durdu, çünkü endişesi onu görülür hale getirmeye başlamıştı.

Sonra din adamlarının ardına düşüp koridoru geçti, çıplak, beyaz ve sıcak olan daha küçük bir odaya girdiler, hepsi ortadaki korkunç şeklin etrafına kümelendiler: çelik bir iskemleye sıkıca bağlanmış, gri yüzünde şiddetli ıstırap okunan, bacakları bükülüp kırılmış bir cadı.

Mrs. Coulter onun tepesinde durdu. Serafina, uzun süre görünmez kalamayacağını bilerek kapının yanında yer aldı; bu iş çok zordu.

"Bizimle çocuk hakkında konuş, cadı," dedi Mrs. Coulter .

"Hayır!"

"Acı çekeceksin."

"Yeterince çektim."

"Oo, daha da başka acılar var. Biz bu kilisemizde bin yıllık tecrübe edindik. Acını sonsuza kadar uzatabiliriz. Bizimle çocuk hakkında konuş," dedi Mrs. Coulter ve cadının parmaklarından birini kırmak için eğildi. Parmak kolaycacık kırıldı.

Cadı haykırdı ve tam bir saniye boyunca Serafina Pekkala herkes tarafından görülür hale geldi, din adamlarının bir-ikisi, şaşkın ve korkmuş, başlarını kaldırıp ona baktılar; ama sonra gene kendini kontrol etti, onlar da işkenceye döndüler.

Mrs. Coulter, "Eğer cevap vermezsen," diyordu, "bir parmağını daha kıracağım, sonra bir başkasını. Çocuk hakkında ne biliyorsun? Söyle bana."

"Tamam! Lütfen, lütfen, yeter artık!"

"Cevap ver, öyleyse."

Mide bulandırıcı bir çatırtı daha duyuldu, bu sefer cadı hıçkırıklara boğuldu. Serafina Pekkala kendine güçlükle engel oluyordu. Derken, bir feryatla, şu kelimeler duyuldu:

"Hayır, hayır! Size söyleyeceğim! Yalvarırım, yeter artık! Gelecek olan çocuk... Cadılar onun kim olduğunu sizden önce biliyordu... Adını öğrendik..."

"Biz adını biliyoruz zaten. Ne adı demek istiyorsun?"

"Gerçek adı! Kaderinin adı!"

"Neymiş bu ad? Söyle bana!" dedi Mrs. Coulter.

"Hayır... hayır..."

"Ve nasıl? Nasıl öğrendiniz?"

"Bir sınav vardı... Eğer bir bulutçamı dalını diğerleri arasından seçebilirse, gelecek olan çocuk odur demekti ve bu sınav Trollesund'da, konsülümüzün evinde yapıldı, çocuk çinganlarla gelince... Ayıyla birlikte olan çocuk. . ."

Sesi kesildi.

Mrs. Couter küçük bir sabırsızlık çığlığı attı, sert bir tokat sesi ve bir inleme duyuldu.

"Peki, bu çocuk hakkındaki kehanetiniz neydi?" diye devam etti Mrs. Coulter, artık sesi iyice kararmıştı ve tutkuyla çınlıyordu. "Ve kaderini apaçık hale getirecek olan bu isim nedir?"

Serafina Pekkala daha yakma geldi, hatta cadının çevresindeki adam kalabalığına bile iyice sokuldu, hiçbirisi onun burunlarının dibindeki varlığını hissetmedi. Bu cadının ıstırabını sona erdirmeliydi, hem de hemen, ama kendini görünmez halde tutmak muazzam bir gerginlik veriyordu. Belinden bıçağı alırken titredi.

Cadı ağlıyordu. "Daha önce gelmiş olan o, o zamandan beri ondan nefret ediyorsunuz, korkuyorsunuz! Şimdi gene geldi ve onu bulamadınız... Savalbard'daydı - Lord Asriel'la birlikteydi ve onu kaybettiniz. Kaçtı, şimdi de -" Ama o lafını bitiremeden araya bir şey girdi.

Açık kapıdan içeri dehşetten çıldırmış bir denizkırlangıcı uçtu, yere çarparken kanatlarını kırık kırık çırptı, sonra güçlükle doğrulup işkence gören cadının göğsüne doğru ok gibi atıldı, gagasını sürterek, cıvıldayarak, ağlayarak ona yapıştı ve cadı acı içinde seslendi. "Yambe- Akka! Bana gel, bana gel!"

Kimse anlamadı, Serafina Pekkala hariç. Yambe-Akka, ölmek üzereyken bir cadıya gelen tanrıçaydı.

Ve Serafina hazırdı. Bir anda görünür hale geldi, mutlu bir şekilde gülümseyerek ileri adım attı, çünkü Yambe-Akka neşeliydi, tasasızdı, ziyaretleri sevinç armağanlarıydı. Cadı onu gördü, yaşlarla lekelenmiş yüzünü yukarı, ona doğru kaldırdı ve Serafina onu öpmek için eğildi, bıçağını yavaşça cadının kalbine sapladı. Denizkırlangıcı cin, sönük gözlerle ona baktı ve yok oldu.

Şimdi de Serafina Pekkala'nın dövüşerek dışarı çıkması gerekiyordu.

Adamlar hâlâ şoktaydı, inanamıyorlardı, Mrs. Coulter neredeyse ânında aklını başına topladı.

"Tutun onu! Bırakmayın!" diye bağırdı. Ne var ki, Serafina kapıya varmıştı bile, yayının kirişinde de bir ok vardı. Bir saniyeden az sürede yayı gerdi, oku attı, Kardinal tıkanarak ve tekme atarak yere düştü.

Dışarı, koridordan merdivene, dön, oku koy, gönder ve başka bir adam düştü; gıcırdayan bir çanın yüksek sesle çınlayışı gemiye yayılmaya başlamıştı bile.

Merdivenden yukarı, güverteye. İki gemici önünü kesti ve Pekkala, "Aşağıya!" dedi, "Mahpus kurtuldu Yardım çağırın!"

Bu onları şaşırtmaya yetti, kararsız halde durdular ve Serafina Pekkala da böylece yanlarından fırlayarak geçecek ve bulutçamını vantilatörün arkasında gizlediği yerden alacak vakit buldu.

Arkadan, Mrs. Coulter'ın sesiyle "Vurun onu!" diye bir çığlık geldi ve hemen üç tüfek birden ateş aldı. Serafina dala atlayıp oklarından biriymiş gibi onu ileri iterken, kurşunlar metale vurdu ve sisin içine doğru vınladı. Birkaç saniye sonra havada, sisin göbeğindeydi, emniyetteydi ve derken kocaman bir kaz biçimi, gri tayfları arasından süzülerek onun yanına geldi.

"Nereye?" diye sordu erkek kaz.

"Uzağa, Kaisa, uzağa," dedi Serafina Pekkala. "Bu insanların kokusunu burnumdan çıkarmak istiyorum."

Aslında nereye gideceğini, bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Kesinlikle bildiği bir şey hariç: sadağında, Mrs. Coulter'ın boğazına isabet edecek bir ok vardı.

Güneşe, sisteki tedirginlik yaratan öbür-dünya ışıltısından uzağa döndüler ve uçarlarken birkaç soru Serafina'nın zihninde daha net bir şekilde belirlendi. Lord Asriel ne yapıyordu? Çünkü dünyayı altüst eden bütün olayların kaynağı, onun esrarengiz faaliyetlerindeydi.

Sorun, onun normal bilgi kaynaklarının doğal kaynaklar olmasından ortaya çıkıyordu. Her hayvanın izini sürebilir, her balığı yakalayabilir, en ender böğürtlenleri bulabilirdi; Çam sansarının bağırsaklarındaki işaretleri okuyabilir ya da bir tatlı su levreğinin pullarındaki hikmeti çözebilir, safranın polenlerindeki uyarıları da yorumlayabilirdi; ama bunlar doğanın çocuklarıydı ve kendi doğal gerçeklerini anlatıyorlardı.

Lord Asriel hakkında bilgi edinmesi için başka yerlere gitmesi gerekiyordu. Trollesund limanında konsülleri Dr. Lanselius erkekler ve kadınların dünyasıyla temasını muhafaza ediyordu ve Serafina Pekkala onun ne söyleyeceğini görmek için siste hızla oraya yöneldi. Evine

gitmeden önce, sis saçaklarının buz gibi su üstünde hayalet misali süzüldüğü limanın tepesinde daireler çizdi ve kılavuzun Afrika bandıralı büyük bir gemiye rehberlik edişini gözledi. Liman dışında demir atmış duran başka birçok gemi vardı. Hiç bu kadar çoğunu bir arada görmemişti.

Kısa gün solup gidince aşağı uçtu ve konsülün evinin arka bahçesine kondu. Cama vurdu, Dr. Lanselius'un kendisi, parmağı dudaklarında, kapıyı açtı.

"Serafina Pekkala, selamlar," dedi. "Çabuk içeri girin, hoş geldiniz. Ama fazla kalmasanız iyi olur." Sokağı gören pencerenin perdeleri arasından dışarı baktıktan sonra, ona ateş başında bir iskemle sundu. "Şarap ister misiniz?"

Serafina altın rengi Tokay’ı yudumladı ve ona gemide görüp duyduklarını anlattı.

"Çocuk hakkında söylediklerini anladılar mı sizce?" diye sordu konsül.

"Tam olarak, sanmam. Ama onun önemli olduğunu biliyorlar. O kadına gelince, ondan korkuyorum, Dr. Lanselius. Sanırım onu öldüreceğim, buna rağmen korkuyorum. "

"Evet. Ben de."

Ve o, kenti sarsan rivayetlerden söz ederken, Serafina dinledi. Rivayet sisi arasında, birkaç olgu açık bir şekilde ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Diyorlar ki, Majisteryum şimdiye kadar görülmüş en büyük orduyu toparlıyormuş, bu da onun keşif koluymuş. Ve askerlerin bazıları hakkında da nahoş rivayetler var, Serafina Pekkala. Bolvangar ve orada neler yaptıkları kulağıma geldi. Çocukların cinlerini kesiyorlar, duyup duyacağım en kötü iş. Anlaşılan aynı muameleyi görmüş bir savaşçılar alayı da varmış. Zombi kelimesini biliyor musunuz? Hiçbir şeyden korkmuyorlar çünkü akılları yok. Bu kasabada da onlardan birkaç tane var. Yetkililer onları gizliyor ama dedikodu yayılıyor tabii, kasaba halkının onlardan ödü kopuyor."

"Peki, ya öteki cadı klanları?" dedi Serafina Pekkala. "Onlardan haber var mı?"

"Çoğu kendi diyarlarına döndü. Bütün cadılar, Serafina Pekkala, neler olacak diye kalplerinde korkuyla bekliyor."

"Ya Kilise hakkında neler duydunuz?"

"Tam bir şaşkınlık içindeler. Anlıyorsunuz ya, Lord Asriel'in neler yapmaya niyetlendiğini bilmiyorlar."

"Ben de bilmiyorum, hayal dahi edemiyorum. Sizce neye niyetleniyor, Dr. Lanseline?"

Adam başparmağıyla usulca yılan cininin başını ovaladı.

"O bir âlim," dedi bir an sonra, "ama baskın olan tutkusu ilim değil. Devlet adamlığı da değil. Ben onunla bir kere karşılaştım, ateşli ve güçlü bir yapısı olduğunu düşündüm, ancak despot değil. Hüküm sürmek istediğini sanmıyorum... Bilmiyorum, Serafina Pekkala. Sanırım hizmetkarı size söyleyebilir. Thorold adlı bir adam, Svalbard'daki evde Lord Asriel ile birlikte hapsedilmişti. Size bir şey söyleyebilir mi diye oraya bir ziyarette bulunmaya değer; ama tabii, o da efendisiyle öteki dünyaya gitmiş olabilir."

"Teşekkür ederim. Bu iyi bir fikir... Dediğinizi yapacağım. Ve hemen gideceğim."

Konsüle veda etti, koyulaşan karanlıkta, bulutlarda Kaisa'ya katılmak için yukarı doğru uçtu.

Serafina’nın kuzeye yaptığı yolculuk, çevresindeki dünyanın karmaşası yüzünden daha da zor geçti. Bütün Arktik halkları panik içindeydi, hayvanlar da. Yalnızca sisten ve manyetik değişimlerden değil, buzun mevsime uygun olmayan çatlamalarından ve topraktaki kıpırdanmalardan da dolayı. Sanki toprağın kendisi ve sürekli donuk haldeki toprak altı, uzun bir donmuşluk rüyasından yavaş yavaş uyanıyor gibiydi.

Tekinsiz parlaklıktaki ani aydınlıklar aşağı inip, sis kulelerinde gedikler açar ve sonra da aynı çabuklukla kaybolurken, misköküzü sürüleri önce güneye doğru dörtnala gitme dürtüsüne kapılır ve sonra derhal batıya ya da yeniden doğuya yönelirken, sımsıkı düzenli kaz sürüleri uçmak için izledikleri manyetik alanlar titrediğinde ve çatırdayarak şu ya da bu yönde kırıldığında dağılıp bağrışan bir kaosa dönüşürken, bütün bu kargaşa içinde Serafina Pekkala bulutçamında oturdu ve kuzeye, Svalbard’ın çorak arazisinde, burundaki eve uçtu.

Orada Lord Asriel'in hizmetkarı Thorold'u, bir grup kaya hartlağı ile dövüşür buldu.

Neler olup bittiğini görecek kadar yakınlaşmadan, hareketi gördü. Hamle eden derimsi kanatların fırıl fırıl dönüşünü izledi, karlı avluda yankılanan haince yovk-yovk- yovk sesleri duydu. Kürklere bürünmüş tek bir şekil, yanındaki pis şeyler yeterince alçaktan uçunca hırlayıp kapan sıska bir köpek cinle, ortalarına tüfekle ateş ediyordu.

Adamı bilmiyordu, ama kaya hartlağı her zaman düşmandır. Yukarıda tam tur döndü ve arbedenin ortasına bir düzine ok yolladı. Çete - birlik denemeyecek kadar gevşekçe düzenlenmişlerdi - çığlıklar ve anlaşılmaz konuşmalarla bir daire çizdi, yeni rakiplerini gördüler ve kargaşa içinde kaçtılar. Bir dakika sonra gökler yine çıplaktı ve yılgın yovk-yovk-yovttlan uzakta, dağlarda yankılandı, sonra da azalarak yerini sessizliğe bıraktı.

Serafina aşağı, avluya uçtu ve çiğnenmiş, kan saçılı kara indi. Adam, hâlâ tüfeğini ihtiyatla tutarak, kukuletasını geriye itti, çünkü cadılar bazen düşmandır. Serafina Pekkala da, uzun çeneli, saçlarına kır düşmüş, sakin başlı, ihtiyar bir adam gördü.

"Lyra'nın bir dostuyum," dedi Serafina. "Umarım konuşuruz. Bakın: Yayımı yere koyuyorum."

"Çocuk nerede?" dedi adam.

"Başka bir dünyada. Onun emniyeti açısından endişeleniyorum. Ve Lord Asriel'in ne yaptığını bilmeye ihtiyacım var."

Adam tüfeğini indirdi ve "İçeri buyurun, öyleyse," dedi. "Bakın: Tüfeğimi yere koyuyorum."

Formaliteler bu şekilde yerine getirildikten sonra, içeri girdiler. Kaisa yukarıda göklerde kayar ve nöbet tutarken, Thorold biraz kahve yaptı, Serafina da ona Lyra ile bağını anlattı.

Bir nafta lambasının ışığında, meşe masaya oturduklarında, Thorold, "Bildiğini okuyan bir çocuk olmuştur hep," dedi. "Lord hazretleri kolejini ziyaret ettiğinde onu hemen hemen her yıl görürdüm. Yanlış anlamayın, ondan hoşlanırdım. Hoşlanmamak elden gelmezdi. Ama olayların büyük planında yeri nedir, bilmem."

"Lord Asriel ne yapmayı planlıyordu?"

"Bana söylediğini sanmıyorsunuz, değil mi, Serafina Pekkala? Ben onun uşağıyım, hepsi bu. Giysilerini temizler, yemeklerini pişiririm, evini tertipli tutarım. Lord hazretleriyle olduğum yıllarda bir-iki şey öğrenmiş olabilirim ama sadece tesadüfen kapmışımdır onları. Traş maşrapasına sırlarını ne kadar açarsa, bana da o kadar açar."

Serafina Pekkala, "Öyleyse bana tesadüfen öğrendiğiniz o bir-iki şeyi açıklayın," diye ısrar etti.

Thorold yaşlı bir adamdı ama sağlıklı ve zindeydi, her erkek gibi, bu genç cadının ilgisi ve güzelliği onun da gururunu okşadı. Ancak, kurnazdı

da ve bu ilginin gerçekte ona değil, bildiklerine yönelik olduğunu biliyordu ve dürüsttü, onun için de anlatmayı gerektiğinden fazla uzatmadı.

"Size tam olarak ne yaptığını söyleyemem," dedi, "çünkü bütün o felsefi ayrıntılar benim kavrayışımın dışında. Ama size lord hazretlerini neyin harekete geçirdiğini söyleyebilirim, o benim bildiğimi bilmese de. Bunu yüz küçük işarette gördüm. Yanlışım varsa beni düzeltin ama cadı halkının bizimkilerden başka tanrıları var, değil mi?

"Evet, bu doğru."

"Ama bizim Tanrı'mızı da biliyorsunuzdur, değil mi? Kilisenin Tanrı'sı, Otorite dedikleri..."

"Evet, biliyorum."

"Eh, Lord Asriel kilisenin doktrinlerinden hep tedirgin oldu, diyelim. Dinsel törenlerden, nedametten, kefaretten ve böyle şeylerden her söz edildiğinde yüzünden bir iğrenme spazmı geçtiğini gördüm. Bizim halkımız arasında, Serafina Pekkala, kiliseye karşı çıkmak ölüm demektir ama bildiğim bir şey varsa, ben ona hizmet etmeye başladığımdan beri Lord Asriel yüreğinde bir isyan besliyor."

"Kiliseye karşı bir isyan mı?"

"Kısmen, evet. Bunu cebren yapmayı düşündüğü bir zaman da oldu ama vazgeçti."

"Niye? Kilise çok mu güçlüydü?"

"Hayır," dedi ihtiyar hizmetkar, "böyle bir şey benim efendimi durdurmaz. Şimdi bu size tuhaf gelebilir ama Serafina Pekkala, ben o adamı karısının tanıyabileceğinden, anasının tanıyacağından daha iyi tanıyorum. Hemen hemen kırk yıldır benim efendim ve inceleme konum. Nasıl uçamazsam, onu da düşüncesinin ulaştığı yüksekliklerde izleyemem ama arkasından gidemesem de nereye yöneldiğini görürüm. Hayır, inanıyorum ki onun Kilise'ye karşı isyan etmekten vazgeçmesinin nedeni Kilise'nin çok güçlü oluşu değil, savaşmaya değmeyecek kadar zayıf oluşuydu."

"Öyleyse... ne yapıyor?"

"Bence bundan daha yüksek düzeyde bir savaş sürdürüyor. Sanırım güçlerin en yüksekte olanına isyanı amaçlıyor. Otorite'nin Kendisi'nin bulunduğu mekanı aramaya gitti ve O'nu yok edecek. Ben öyle düşünüyorum. Bunu seslendirmek, kalbimi titretiyor, hanımefendi. Düşünmeye bile ancak cüret ediyorum. Ama yaptığına bir anlam verecek başka bir hikaye çıkaramıyorum ortaya."

Serafina bir süre sessizce oturup Thorold'un anlattıklarını hazmetti.

O daha konuşamadan, adam devam etti:

"Bu kadar büyük bir şey yapmaya kalkışan biri, elbette Kilise'nin gazabının hedefi olur. Söylemeye bile gerek yok. Bu en devasa küfür olurdu, öyle derlerdi. Daha gözünüzü kırpacak vakit bulamadan onu Yüksek Meclis'e çıkarır, ölüme mahkum ederlerdi. Daha önce bundan asla söz etmedim, bir daha edecek de değilim; eğer siz bir cadı olmasaydınız, dolayısıyla Kilise'nin iktidarının ötesinde olmasaydınız, size de yüksek sesle söylemeye korkardım; ama bu mantıklı ve başka hiçbir şey de mantıklı değil. Otorite'yi bulacak, O'nu öldürecek."

"Bu mümkün mü?" dedi Serafina.

"Lord Asriel'in hayatı imkansız şeylerle dolu olmuştur hep. Onun yapamayacağı bir şey olduğunu söylemek istemem. Ama görünüşe bakılırsa, Serafina Pekkala, evet, zincirlik deli. Eğer melekler bile yapamıyorsa, bir insan bunu düşünmeye nasıl cüret eder?"

"Melekler mi? Ne melekleri?"

"Saf ruhtan oluşan varlıklar, diyor Kilise. Kilisenin öğretilerine göre dünya yaratılmadan önce meleklerin bazıları isyan etmiş, cennetten kovulup cehenneme atılmışlar. Yani başaramamışlar, anlıyorsunuz ya, mesele bu. Yapamamışlar. Üstelik onlarda melek gücü de vardı.

Lord Asriel ise yalnızca bir insan ve insani gücü var, hepsi o kadar. Buna karşılık hırsının sınırı yok. Erkeklerle kadınların düşünmeye bile cüret edemediği şeyi yapmaya cüret ediyor. Bakın şimdiden neler yaptı: göğü yırtıp açtı, başka bir dünyaya yol açtı. Bunu yapan başka biri var mı? Kim böyle bir şeyi düşünebilirdi? Yani bir yanımla Serafina Pekkala, onun deli, kötü, dengesiz olduğunu düşünüyorum. Ama bir başka yanımla da o Lord Asriel, diyorum, öbür insanlar gibi değil. Belki... eğer mümkün olma ihtimali varsa, yapan o olacaktır, başkası değil."

"Peki sen ne yapacaksın, Thorold?"

"Burada kalıp bekleyeceğim. O geri dönene ve bana aksini söyleyene kadar, ya da ölene kadar, bu evi koruyacağım. Şimdi de ben size aynı şeyi sorayım, hanımefendi ."

"Çocuğun emniyette olduğundan emin olacağım," dedi. "Belki gene buradan geçerim, Thorold. Senin hâlâ burada olacağını bilmek beni memnun ediyor."

"Yerimden bile kıpırdamam," dedi adam.

Serafina, Thorold'un kahve ikramını geri çevirip vedalaştı.

Bir-iki dakika sonra kaz çiniyle yeniden bir araya geldi ve onlar sisli dağların üstünde süzülür ve dönerken, cin ona karşı sessizliğini korudu. Serafina Pekkala son derece tedirgin olmuştu ve açıklamaya gerek yoktu: anavatanının her yosun tutamı, her buz tutmuş su birikintisi, her tatarcığı sinirlerini ayağa kaldırıp, onu geriye çağırıyordu. Onlar için korku duyuyordu, ama kendi için de, çünkü değişmesi gerekecekti. Burnunu soktuğu işler, insan işleriydi, bu bir insan meselesiydi; Lord Asriel'in Tanrı'sı, onun tanrısı değildi. Yoksa insanlaşıyor muydu? Cadılığını kayıp mı ediyordu?

Öyleyse eğer, bunu tek başına yapamazdı.

"Şimdi doğru eve," dedi. "Kızkardeşlerimizle konuşmalıyız, Kaisa. Bu olaylar bir tek bizim için çok büyük."

Bulanık sis kümeleri arasından Enara Gölü'ne ve evlerine doğru hızlandılar.

Gölün yanındaki ormanlık mağaralarda klanlarının diğer üyelerini ve Lee Scoresby'yi buldular. Astronot, Svalbard'daki çarpışmanın ardından balonunu havada tutmak için mücadele etmiş, cadılar da kendi ülkelerine doğru ona rehberlik etmişlerdi. Scoresby orada sepetinin ve gaz torbasının gördüğü hasarı onarmaya başlamıştı.

"Madam, sizi gördüğüme çok sevindim," dedi. "Küçük kızdan haber var mı?"

"Hiçbir haber yok, Mr. Scoresby. Bu gece meclisimize katılıp neler olacağını tartışmamıza yardımcı olur musunuz?"

Teksaslı hayretle gözlerini kırpıştırdı çünkü daha önce hiçbir adamın bir cadı meclisine katıldığı duyulmamıştı.

"Büyük şeref duyarım," dedi. "Benim de bir-iki önerim olabilir."

O gün boyunca cadılar, bir fırtınanın kanatlarında kara kar taneleri gibi, ipeklerinin ani ve hızlı çırpınışlarıyla ve bulutçamı dallarının iğnelerinden geçen havanın hışırtısıyla gökleri doldurarak, gelip durdular. Suların damladığı ormanlarda avlanan ya da eriyen yüzer buz kütleleri arasında balık tutan erkekler, bütün göğü kaplayan fısıltıyla sisin içinden duydu ve gök berrak olsaydı eğer, kafalarını kaldırınca cadıların gizli bir dalgada kayan karanlık parçaları gibi uçtuklarını da görebilirlerdi.

Akşam geldiğinde, gölün çevresindeki çamlar yüz ateşle alttan aydınlanmıştı, ateşlerin en büyüğü de toplantı mağarasının önünde

yakılmıştı. Cadılar yemeklerini yedikten sonra orada toplandı. Serafina Pekkala, sarı saçlarında yuvarlanmış, küçük kırmızı çiçeklerden oluşan taçla, ortada oturuyordu. Solunda Lee Scoresby vardı, sağında da bir ziyaretçi: Latvia cadılarının adı Ruta Skadi olan kraliçesi.

Serafina'yı şaşırtarak sadece bir saat önce gelmişti. Serafina Mrs. Coulter'ın kısa bir ömür için güzel olduğunu düşünmüştü ama Ruta Skadi, Mrs. Coulter kadar güzeldi, üstelik fazladan bir esrar, tekinsizlik boyutuna sahipti. Ruhlarla alışverişi olmuştu, belli oluyordu bu. Kocaman kapkara gözleri vardı, hayat dolu ve tutkuluydu, bizzat Lord Asriel'in onun âşığı olduğu söylenirdi. Ağır altın küpeler ve kar kaplanlarının dişleriyle çevrili bir taç giymişti. Serafina'nın cini Kaisa, Ruta Skadi'nin cininden, kaplanlara tapınan Tatar kabilesini cezalandırmak için kaplanları bizzat öldürdüğünü, çünkü bölgelerini ziyaret ettiğinde kabiledekilerin Ruta Skadi'yi onurlandırmadığını öğrenmişti. Kaplan tanrıları olmayınca kabile korku ve melankoliye gömülmüş ve onların yerine kendisine tapınmalarına izin versin diye ona yalvarıp aşağılamayla geri çevrilmişlerdi: Tapınmalarının bana ne faydası olacak ki diye sormuştu. Kaplanlara bir faydası olmamıştı.

Ruta Skadi böyleydi işte: güzel, mağrur ve acımasız.

Serafina onun neden geldiğinden emin değildi, ama kraliçeyi buyur etti, görgü kuralları da Ruta Skadi'nin, Serafina'nın sağında oturmasını gerektiriyordu. Hepsi toplanınca, Serafina konuşmaya başladı.

"Kızkardeşlerim! Niye toplandığımızı biliyorsunuz: bu yeni olaylara ilişkin olarak ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Evren yarıldı ve Lord Asriel bu dünyadan başka birine giden yolu açtı. Buna karışmalı mıyız yoksa hayatlarımızı şimdiye kadar olduğu gibi yaşayıp kendi işimize mi bakmalıyız? Sonra, Kral Iorek Byrnison'un şimdi Lyra Gümüşdil dediği çocuk Lyra Belacqua'nın durumu var.

Dr. Lanselius'un evinde doğru bulutçamı dalını seçti: her zaman beklediğimiz çocuk ve şimdi ortadan kayboldu.

"Bize fikirlerini söyleyecek iki konuğumuz var. Önce Kraliçe Ruta Skadi'yi dinleyeceğiz."

Ruta Skadi ayağa kalktı. Beyaz kolları ateşin ışığında ışıldıyordu; gözleri öylesine parıldıyordu ki, en uzaktaki cadı bile onun hayat dolu yüzündeki ifade değişimlerini görebiliyordu.

"Kızkardeşlerim," diye başladı söze, "size neler olduğunu söyleyeyim ve neyle savaşmamız gerektiğini. Çünkü bir savaş geliyor. Bize kimler

katılacak, bilmiyorum, ama kimlerle savaşmamız gerektiğini biliyorum. Majisteryum'la, kiliseyle. Bütün tarihi boyunca - ki, bizim hayatlarımıza kıyasla uzun sayılmaz, ama onların hesabıyla çok, çok ömür eder - doğal her dürtüyü bastırıp kontrol etmeye çalıştı. Kontrol edemediği zaman da kesiyor. Bazılarınız Bolvangar'da ne yaptıklarını gördü. Ve korkunç bir şeydi, ama orası böyle tek yer değil, bu da böyle tek uygulama değil. Kızkardeşlerim, siz yalnızca kuzeyi biliyorsunuz; ben güney ülkelerine seyahat ettim. İnanın bana orada da, tıpkı Bolvangar'dakilerin yaptığı gibi çocuklarını kesen kiliseler var. Aynı şekilde değil, ama aynı derecede korkunç. Cinsel organlarını kesiyorlar, evet, hem oğlanların hem kızların, hissetmesinler diye bıçaklarla kesiyorlar. Kilise'nin yaptığı bu ve her kilise aynı: her iyi duyguyu kontrol et, mahvet, yok et. Bu yüzden, eğer bir savaş patlak verirse ve Kilise bir taraftaysa, kendimizi ne kadar tuhaf müttefiklerle bağlanmış bulursak bulalım, biz öbür tarafta olmalıyız.

"Klanlarımızın bir araya gelmesini, bu yeni dünyayı keşfetmek için kuzeye gitmesini ve orada ne keşfederiz diye bakmasını öneriyorum. Eğer çocuk bizim dünyamızda bulunamazsa, şimdiden Lord Asriel'in arkasından gittiği içindir. Ve inanın bana, Lord Asriel de bu işin anahtarıdır. Bir zamanlar âşığımdı ve onunla isteye isteye güç birliği yaparım, çünkü Kilise'den de, bütün yaptıklarından da nefret eder.

"Benim söyleyeceklerim bunlar.”

Ruta Skadi tutkuyla konuşmuştu, Serafina onun gücüne ve güzelliğine hayran kaldı. Latvia kraliçesi yerine oturunca, Serafina Lee Scoresby'ye döndö.

"Mr. Scoresby çocuğun dostudur, bu yüzden bizim de dostumuzdur," dedi. "Bize fikirlerinizi söyler misiniz, efendim?"

Teksaslı ayağa kalktı, kamçı gibi ince ve kibardı. Sanki durumun tuhaflığının farkında değilmiş gibi görünüyordu, oysa farkındaydı. Yabani tavşan cini Hester, onun yanına çömeldi, kulakları sırtı boyunca yassıldı, altın gözleri yarı yumuluydu.

"Hanımefendi," dedi, "bana gösterdiğiniz onca nezaket için, başka bir dünyadan gelen, rüzgarların hırpaladığı bir aeronota sunduğunuz bu yardım için teşekkür etmeliyim. Sabrınızı fazla ihlal etmeyeceğim.

"Çinganlarla kuzeye, Bolvangar'a seyahat ederken Lyra çocuk bana Oxford'dayken yaşadığı kolejde olan bir şeyi anlatmıştı. Lord Asriel diğer âlimlere Stanislaus Grumman denen bir adamın kesilmiş başını göstermiş

ve belli ki bu da onları, kuzeye gelip neler olduğunu bulması için Lord Asriel'e bir miktar para vermeye ikna etmiş .

"Şimdi, çocuk gördüğünden o kadar emindi ki onu fazla sorgulamak istemedim. Ama dedikleri de bir tür hatıranın zihnime geri gelmesine yol açtı, ancak ona net bir şekilde ulaşamıyordum. Ben bu Dr. Grumman hakkında bir şeyler biliyordum. Ve ancak Savalbard'dan buraya uçarken ne olduğunu hatırladım. Bunu bana Tunguska'dan ihtiyar bir avcı söylemişti. Anlaşılan, Grumman elinde tutana koruma sağlayan bir tür nesnenin nerede olduğunu biliyormuş. Siz cadıların sahip olduğu sihri küçümsemek istemem, ama o şey, her neyse, duyup duyacağım her şeyi geride bırakan cinsten bir güçmüş.

"Ve ben, çocuk için duyduğum kaygı yüzünden Teksas'ta emekliye ayrılmamı erteleyip Dr. Grumman'ı arayabileceğimi düşündüm. Anlıyorsunuz ya, öldüğünü sanmıyorum. Bence Lord Asriel o âlimleri aldatıyordu.

"Şimdi Nova Zembla'ya gidiyorum, canlı olarak en son orada olduğunu duydum ve onu arayacağım. Geleceği göremem, ancak şimdiyi yeterince berrak şekilde görüyorum. Ve bu savaşta, artık kurşunlarımın değeri ne ise, sizinle birlikteyim. Ama üstleneceğim görev bu, hanımefendi," diye bitirdi, yeniden Serafina Pekkala'ya dönerek. "Stanislaus Grumman'ı arayacağım, ne bildiğini öğreneceğim ve eğer bildiği o nesneyi bulabilirsem, Lyra'ya getireceğim."

Serafina, "Evli misiniz, Mr. Scoresby?" dedi. "Çocuğunuz var mı?"

"Hayır, hanımefendi, çocuğum yok, ama baba olmak isterdim. Gene de sorunuzu anlıyorum ve haklısınız: o küçük kız gerçek anne-babası konusunda talihsizmiş, belki de ben telafi edebilirim. Birinin bunu yapması gerekiyor, ben de istekliyim."

"Teşekkürler, Mr. Scoresby."

Ve tacını çıkardı, taktığı sürece yeni koparılmış gibi taze kalan küçük kırmızı çiçeklerden birini taçtan kopardı.

"Bunu yanınıza alın," dedi "ve benim yardımıma ne zaman ihtiyacınız olursa, elinizde tutup bana seslenin. Sizi duyarım, nerede olursanız olun."

"Şey, teşekkürler, hanımefendi," dedi adam, hayretler içinde. Küçük çiçeği aldı, özenle göğüs cebine soktu.

"Ve Nova Zembla'ya gitmenize yardımcı olsun diye bir rüzgar çağıracağız," dedi Serafina Pekkala ona. "Şimdi, kızkardeşlerim, kim

konuşmak istiyor?"

İşte meclis asıl o zaman başladı. Cadılar bir noktaya kadar demokrattı; her cadının, hatta en gencinin bile, konuşma hakkı vardı, ancak karar verme iktidarı sadece kraliçelerine aitti. Konuşmalar bütün gece sürdü, birçok tutkulu ses derhal açık savaşa girilmesi yanlısıydı, bazıları da ihtiyat tavsiye ediyordu. Az sayıda cadı ise ki en bilgesi bunlardı, cadıları ilk kez bir araya gelsinler diye teşvik etmek için bütün diğer cadı klanlarına heyet gönderilmesini önerdi.

Ruta Skadi bunu kabul edince Serafina hemen haberciler yolladı. İlk tedbir olarak da en iyi savaşçılarından yirmi tanesini seçti, onlara kendisiyle birlikte kuzeye, Lord Asriel'in açtığı yeni dünyaya gelmelerini ve Lyra'yı aramalarını emretti.

"Ya siz, Kraliçe Ruta Skadi?" dedi Serafina sonunda. "Planlarınız nedir?"

"Lord Asriel'i arayacağım ve ne yaptığını kendi ağzından öğreneceğim. Bana öyle geliyor ki, o da kuzeye doğru gitti. Yolculuğumun ilk bölümünde sizinle gelebilir miyim kızkardeşim?"

"Gelirsiniz, başımızın üstünde yeriniz var," dedi Serafina, onun yoldaşlığından memnun kalarak.

Böylece anlaşmaya vardılar.

Ancak meclis sona erdikten az sonra, yaşlıca bir cadı Serafina Pekkala'ya gelip, "Juta Kamainen'in söylediklerine kulak verseniz iyi olur, Kraliçem,” dedi. "Başına buyruktur, ama diyecekleri önemli olabilir."

Genç cadı Juta Kamainen - cadı standartlarına göre genç, yani; yüz yaşını birazcık aşmıştı, o kadar - inatçıydı ve utanmıştı, nar bülbülü cini heyecana kapılmıştı, omuzundan eline uçuyor ve yeniden kısaca omuzuna yerleşmeden önce tepesinde daireler çiziyordu. Cadının yanakları tombul ve kırmızıydı; canlı ve tutkulu bir tabiatı vardı. Serafina onu pekiyi tanımıyordu.

"Kraliçem,” dedi genç cadı, onun bakışı altında sessiz kakmayarak. "Stanislaus Grumman denen adamı biliyorum. Ona âşıktım. Ama şimdi ondan öyle bir hummayla nefret ediyorum ki, görürsem öldürürüm. Bana kalsa hiçbir şey demezdim ama kızkardeşim beni size söylemeye zorladı."

Daha yaşlı cadıya nefretle baktı, o da bu bakışı şefkatle iade etti: aşkın ne olduğunu biliyordu.

"Eh," dedi Serafina, "eğer hâlâ hayattaysa, Mr Scoresby onu bulana kadar canlı kalması gerekir. Sen de bizimle yeni dünyaya gelsen iyi olur, o zaman

önce senin onu öldürme tehliken ortadan kalkar. Unut gitsin, Juta Kamainen. Aşk hepimize ıstırap çektirir. Ama bu görevimiz, intikamdan büyük. Bunu hatırla.”

"Evet, Kraliçem,” dedi genç cadı, alçakgönüllü bir şekilde.

Ve Serafina Pekkala ile yirmi bir yoldaşı ve Latvia Kraliçesi Ruta Skadi, daha önce hiçbir cadının uçmadığı yeni dünyaya uçmaya hazırlandılar.

3

Çocuk Dünyası

Lyra erkenden uyandı.

Korkunç bir rüya görmüştü: ona, babası Lord Asriel'in Başkan ile Jordan Koleji Alimleri'ne gösterdiğini gördüğü vakumlu şişe verilmişti.

Bu gerçekte olduğunda Lyra gardıropta saklanıyordu ve Lord Asriel, Alimler'e kayıp kaşif Stanislaus Grumman'ın kesilmiş kafasını göstermek için şişeyi açışını gözlemişti; ama rüyasında Lyra şişeyi kendi açmak zorunda kalmıştı ve bunu istemiyordu. Daha doğrusu, dehşete kapılmıştı. Ama istese de, istemese de yapması gerekiyordu ve kapağın mandalını açıp çıkartır, havanın hızla donmuş bölüme hücum etmesini duyarken, ellerinin korkudan zayıf düştüğünü hissetmişti. Sonra, korkudan neredeyse boğularak, ama bunu yapması gerektiğini bilerek kapağı kaldırmıştı - yapması gerekiyordu. Ve içeride hiçbir şey yoktu. Kafa gitmişti. Korkacak bir şey yoktu.

Gene de, mehtap pencereden içeri akarken, o başka birinin yatağında yatmış başka birinin yastığına sıkıca sarılmışken, ermin Pantalaimon burnunu ona sürtmüş yatıştırıcı sesler çıkarırken, limana bakan sıcak, küçük yatak odasında ağlayarak ve ter içinde uyanmıştı. Ah, öyle korkmuştu ki! Ve ne kadar garipti, çünkü gerçek hayatta Stanislaus Grumman'ın başını görmeye hevesliydi, şişeyi yeniden açıp bakmasına izin versin diye Lord Asriel' e yalvarmıştı, oysa rüyasında ne kadar dehşete kapılmıştı.

Sabah geldiğinde, aletiyometreye rüyasının ne anlama geldiğini sordu, ancak onun bütün söylediği, bir başkası hakkındaki bir rüyadan ibaret oldu.

Yabancı çocuğu uyandırmayı düşündü, ama öyle derin derin uyuyordu ki vazgeçti. Onun yerine, mutfağa gitti ve bir omlet yapmaya çalıştı, yirmi dakika sonra da kaldırımdaki bir masaya oturup, serçe-Pantalaimon kabuk parçacıklarını gagalarken, büyük iftiharla o kararmış, kumlu şeyi yedi.

Arkasında bir ses duydu, uyumaktan gözleri şişmiş Will oradaydı işte.

"Omlet yapabiliyorum," dedi. "İstersen sana da yaparım."

Oğlan onun tabağına bakıp, "Hayır," dedi, "ben biraz mısır yiyeceğim. Buzdolabında hâlâ bozulmamış olan bir miktar süt var. Onlar gideli çok uzun süre geçmiş olamaz, burada yaşayan insanlar."

Kız onun bir kaseye patlamış mısır boşaltmasını ve üstüne süt dökmesini izledi: daha önce hiç görmediği bir şeydi bu.

Will kaseyi dışarı taşıdı ve "Eğer bu dünyadan değilsen, senin dünyan nerede?" dedi. "Buraya nasıl geldin?"

"Bir köprüden geçerek. Babam yaptı bu köprüyü ve... ben de onu takip edip geçtim. Ama başka bir yere gitti, nereye bilmiyorum. Aldırmıyorum da. Ama ben geçerken öyle sis vardı ki, kayboldum sanırım. Siste günlerce sadece ağaç çileği ve bir şeyler yiyerek yürüdüm. Sonra bir gün sis açıldı ve o arkadaki kayalığın üstündeydik...”

Eliyle arkasını işaret etti. Will gözüyle kıyıyı izleyip fenerin gerisine baktı ve sahilin, mesafenin pusu içinde gözden kaybolan büyük bir kaya dizisi halinde yükseldiğini gördü.

"Sonra buradaki kenti gördük ve aşağı indik, ama kimseler yoktu. Hiç değilse yiyecek şeyler, uyuyacak yataklar vardı. Daha sonra ne yapacağımızı bilemedik.”

"Burasının senin dünyanın bir başka parçası olmadığından emin misin?"

"Tabii. Burası benim dünyam değil, kesin biliyorum."

Will havadaki pencereden bakıp çimen parçasını görünce buranın kendi dünyası olmadığı konusunda kendisinin nasıl kesinlikle emin olduğunu hatırladı ve başıyla onayladı.

"Demek ki birbirine bağlı hiç değilse üç dünya var,” dedi.

"Milyonlarca, milyonlarca var,” dedi Lyra. "Bu öteki cin söyledi. Bir cadının ciniydi. Hepsi aynı boşlukta, kaç tane dünya olduğunu kimse sayamaz ama babam bu köprüyü yapmadan önce kimse birinden ötekine geçemiyordu. "

"Peki, ya bulduğum pencere?"

"Onu bilmiyorum. Belki bütün dünyalar birbirinin içine geçmeye başlamıştır."

"Peki, sen niye toz arıyorsun?"

Kız soğuk soğuk ona baktı. "Bir ara sana anlatabilirim belki," dedi.

"Pekala. Ama nasıl arayacaksın?"

"Bu konuyu bilen bir âlim bulacağım."

"Nasıl yani, herhangi bir âlim mi?"

"Hayır. Bir deneysel tanrıbilimci," dedi kız. "Benim Oxford'umda bunu bilenler, onlardı. Senin Oxford'unda da öyle olması mantıklı. Önce Jordan Koleji’ne gideceğim, çünkü en iyileri Jordan'dadır."

"Ben hiç deneysel tanrıbilim diye bir şey duymadım," dedi oğlan.

"Temel zerrecikler ve esas güçler hakkında her şeyi bilirler," diye açıkladı Lyra. "Ve anbaromanyetizm, öyle şeyler işte. Atom araçları."

"Ne manyetizmi?"

"Anbaromanyetizm. Anbarik gibi. Bu ışıklar," dedi, "parmağını süslü sokak ışıklarına kaldırarak, "onlar anbarik."

"Biz onlara elektrik diyoruz."

"Elektrik... Elektrum gibi. Bir tür taştır, bir mücevher, ağaç sakızından yapılır. İçinde bazen böcekler de olur."

"Amber demek istiyorsun," dedi Will, sonra bir ağızdan söylediler: "Anbar..."

Ve ikisi de diğerinin yüzünde kendi yüzündeki ifadeyi gördü. Will sonra uzun süre bu ânı hatırladı.

"Peki, elektromanyetizm," dedi, başka yana bakarak. "Bizim fizik dediğimiz şeye benziyor, senin deneysel tanrıbilimin. Sen bilimadamı istiyorsun, tanrıbilimci değil."

"Neyse," dedi kız ihtiyatla. "Bulurum onları."

Engin berrak sabahta, güneş limanda sükunetle parlarken orada oturdular ve ikisi de ilk konuşan olabilirdi, çünkü ikisi de sorularla doluydu; derken limanın önünde, daha ilerilerden, kumarhane bahçelerine doğru bir yerden bir ses duydular.

İkisi de hayretle oraya baktı. Bu bir çocuk sesiydi, ama görünürlerde kimse yoktu.

Will, Lyra'ya alçak sesle, "Kaç gündür buradayım demiştin?" dedi.

"Üç gün, dört - sayısını şaşırdım. Kimseyi görmedim, hiç. Burada kimse yok. Hemen hemen her yere baktım."

Ama vardı. İki çocuk, Lyra'nın yaşında bir kızla daha küçük bir oğlan, limana giden sokaklardan birinden geldiler. Ellerinde sepetler vardı, ikisi de kızıl saçlıydı. Yüz metre kadar uzaktaydılar ki, kafe masasında oturan Will ve Lyra'yi gördüler.

Pantalaimon saka kuşundan fareye dönüştü ve Lyra'nın kolundan yukarı, onun gömleğinin cebine koştu. Bu yeni çocukların da Will gibi olduğunu görmüştü: ikisinin de cini yoktu ortada.

İki çocuk geldi, yakındaki bir masaya oturdu.
"Ci'gazze'den misiniz?" diye sordu kız.
Will başını hayır anlamına salladı.
"Sant'Elia'dan mı?"
Hayır," dedi Lyra. "Başka bir yerdeniz."
Kız başıyla onayladı. Makul bir cevaptı.
"Neler oluyor?" diye sordu Will. "Büyükler nerede?"
Kızın gözleri kısıldı. "Heyulalar sizin şehrinize gelmedi mi?" dedi.
"Hayır," dedi Will. "Buraya henüz geldik. Heyulalar hakkında bir şey bilmiyoruz. Bu şehrin adı ne?"
"Ci'gazze," dedi kız kuşkuyla. "Tamam, Cittâgazze."
"Cittâgazze," diye tekrarladı Lyra. "Ci'gazze. Büyüklerin niye gitmesi gerekiyor?"
"Heyulalar yüzünden," dedi kız, bıkkın bir küçümsemeyle. "Adın ne senin?"
"Lyra. O da Will. Seninki ne?"
"Angelica. Kardeşimin adı da Paolo."
"Neredensiniz?"
"Tepelerin üstünden. Büyük bir sisle fırtına oldu, herkes korktu, biz de tepelere koştuk. Sonra sis açılınca büyükler teleskoplarla şehrin Heyulalarla dolu olduğunu gördüler, geri gelemediler. Ama çocuklar, biz Heyulalardan korkmayız yani. Başka çocuklar da aşağı iniyor. Daha sonra burada olacaklar ama ilk biz geldik."
"Biz ve Tullio," dedi küçük Paolo iftiharla.
"Tulio kim?"
Angelica kızmıştı: Paolo onun lafını etmemeliydi ama şimdi sır açığa çıkmıştı.
"Ağabeyimiz," dedi. "Bizimle birlikte değil. Saklanıyor, şeye kadar... Saklanıyor işte."
"Şey alacak—" diye başladı Paolo ama Angelica ona öyle bir tokat patlattı ki hemen konuşmayı kesti, titreyen dudaklarını bastırıp kapattı.
"Şehir hakkında ne dedin?" dedi Will. "Heyula mı dolu?"
"Evet, Ci'gazze, Sant’Elia, bütün şehirler. Heyulalar insanların olduğu yerlere gidiyor. Sen neredensin?"
"Winchester," dedi Will.
"Hiç duymadım. Orada Heyula yok mu?"

"Hayır. Burada da görmüyorum zaten."

"Görmezsin, tabii," diye sevinçle bağırdı kız. "Büyük değilsin ki! Heyulaları büyüyünce görürüz."

"Heyulalardan hiç de korkmuyorum işte," dedi küçük oğlan, pis çenesini ileri çıkardı. "Öldürün alçak herifleri."

"Büyükler hiç geri gelmeyecek mi?" diye sordu Lyra.

"Evet, birkaç gün içinde," dedi Angelica. "Heyulalar başka yere gidince. Heyulalar'ın gelmesi hoşumuza gidiyor, çünkü şehirde oraya buraya koşabiliyoruz, istediğimizi yapabiliyoruz yani."

"Ama büyükler Heyulaların onlara ne yapacağını sanıyor?" dedi Will.

"Eh, bir Heyula bir büyüğü yakalayınca, görmesi hoş olmaz. Oracıkta yani, hayatlarını emer bitirirler. Ben büyümek istemiyorum, kesin. Önce neler olduğunu anlarlar, korkarlar; ağlarlar da ağlarlar. Başka yere bakmaya çalışırlar, bunlar olmuyormuş gibi davranmaya, oysa oluyordur. İş işten geçmiştir. Ve kimse yakınlarına gitmeyecektir, tek başlarınadırlar. Sonra renkleri solar, hareket etmez olurlar. Hâlâ canlıdırlar ama içeriden yenmiş gibidirler. Gözlerine bakarsan, başlarının arkasını görürsün. Orada bir şey kalmaz."

Kız, erkek kardeşine dönüp onun burnunu kendi gömleğinin koluna sildi.

"Benle Paolo dondurma aramaya gidiyoruz," dedi.

"Siz de gelip bulmak ister misiniz?"

"Hayır," dedi Will, "bizim yapacak başka işimiz var."

"Hoş çakalın, öyleyse," dedi kız ve Paolo da "Heyulalara Ölüm!" dedi.

"Hoş çakalın," dedi Lyra.

Angelica ile küçük oğlan gözden kaybolur olmaz, Partalaimon Lyra'nın cebinde belirdi, fare kafasının tüyleri kabarmış, gözleri pırıl pırıldı.

Will'e, "Senin bulduğun şu pencereyi bilmiyorlar," dedi.

Will onun konuştuğunu ilk kez duyuyordu ve bu onu neredeyse şimdiye kadar görmüş olduğu her şeyden fazla şaşırttı. Lyra Will'in şaşkınlığına güldü.

"O - ama o konuştu! Bütün cinler konuşur mu?" dedi Will.

"Tabii konuşurlar!" dedi Lyra. "Yoksa sen onu ev hayvanı mı sandın?

Will saçını ovaladı ve gözlerini kırptı. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, Pantalaimon'a hitap ederek. "Haklısın, sanırım. Bilmiyorlar."

"Onun için nasıl geçeceğimiz konusunda dikkatli olalım," dedi Pantalaimon.

Sadece bir an tuhaf geldi, bir fareyle konuşmak. Sonra telefonla konuşmaktan tuhaf olmayan bir hal aldı, çünkü aslında Lyra ile konuşuyordu. Ama fare gerçekten ayrıydı; ifadesinde Lyra'dan bir şey vardı, ama başka bir şey de vardı. Bunu çözmek, aynı anda bunca tuhaf şey olur biterken, çok zordu. Will düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Önce başka giysiler bulmalısın," dedi Lyra'ya, "Oxford'a gitmeden önce."

"Niye?" dedi kız, inatçı inatçı.

"Çünkü gidip de benim dünyamdaki insanlarla bu halde konuşamazsın. Sanki oraya aitmiş gibi görünmen gerek. Kamuflaj yaparak gitmelisin. Ben bunu biliyorum, anlıyorsun ya. Yıllardır bunu yapıyorum. Beni dinlesen iyi edersin, yoksa yakalanırsın ve senin nereden geldiğini anlarlarsa, pencereyi ve her şeyi... Bak, burası iyi bir saklanma yeri, bu dünya. Anlıyorsun ya, benim... bazı adamlardan saklanmam gerek. Burası hayal edebileceğim en iyi saklanma yeri ve bulunmasını istemiyorum. Bu yüzden de senin farklı görünerek, oraya ait değilmişsin gibi görünerek bu sırrı ele vermeni istemiyorum. Benim de Oxford'da yapacak işlerim var ve eğer beni ele verirsen, seni öldürürüm."

Lyra yutkundu. Aletiyometre asla yalan söylemezdi: bu oğlan katildi ve daha önce öldürdüyse eğer, onu da öldürebilirdi. Ciddi ciddi başıyla onayladı, gerçekten de öyle düşünüyordu.

"Tamam," dedi.

Pantalaimon maki olmuştu, faltaşı gibi açılmış kaygılı gözlerle oğlana bakıyordu. Will de ona baktı, cin yeniden fare oldu ve Lyra'nın cebine süzüldü.

"İyi," dedi Will. "Şimdi, buradayken bu çocuklara sanki sadece onların dünyalarındaki bir yerden gelmiş gibi yapacağız. Çevrenin büyük olmaması iyi. Geliriz, gideriz, kimse fark etmez. Ama benim dünyamda, benim dediklerimi yapmak zorundasın. Ve ilki de şu, yıkansan iyi olur. Temiz görünmen gerek, yoksa dikkat çekersin. Gittiğimiz her yerde kamufle olmak zorundayız. Oraya öylesine doğal bir şekilde ait gibi görünmeliyiz ki, insanlar bizi fark bile etmesin. Onun için de git, başlangıç olarak saçını yıka. Banyoda biraz şampuan var. Sonra da gider, farklı giysiler buluruz."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Saçımı hiç yıkamadım. Jordan'da Kahyahanım yıkardı, ondan sonra da yıkamama hiç gerek olmadı."

"Eh, nasıl yapacağını kendin çözersin artık," dedi. "Tepeden tırnağa yıkan. Benim dünyamda, insanlar temizdir."

"Hımmm," dedi Lyra ve üst kata gitti. Omuzunda vahşi bir fare başı gözlerinden ateşler saçarak oğlana baktı, Will de ona soğuk soğuk baktı.

Bir parçası, bu güneşli sessiz sabahta gezerek şehri keşfetmek istiyordu, bir başka parçası, annesi için duyduğu kaygıyla titriyordu ve bir başka parçası da neden olduğu ölümün yarattığı şokla halen uyuşmuş gibiydi.

Ve hepsinin tepesinde de yerine getirmek zorunda olduğu görev asılıydı. Ama meşgul olmak iyi bir şeydi, bu yüzden de Lyra'yı beklerken mutfaktaki tezgahları temizledi, zemini yıkadı ve çöpleri dışarıdaki dar sokakta bulduğu bir tenekeye boşalttı.

Sonra büyük el çantasından sumeni çıkardı, özlemle ona baktı. Lyra'ya pencereden kendi Oxford'una nasıl gireceğini gösterir göstermez geri gelecek ve içinde ne olduğuna bakacaktı; bu arada onu yattığı yatağın şiltesinin altına tıkmıştı. Bu dünyada, güvendeydi.

Lyra temiz ve ıslak bir şekilde aşağı inince, ona giysi bakmak için yola koyuldular. Başka her şey gibi bakımsız bir süpermarket buldular, elbiselerin stilleri Will'in gözüne biraz eski moda göründü ama Lyra'ya ekose bir etekle Pantalaimon için bir cebi olan yeşil kolsuz bir bluz buldular. Blucin giymeyi reddetmiş, hatta ona kızların çoğunun blucin giydiğini söyleyen Will'e inanmayı da reddetmişti.

"Bunlar pantolon," dedi. "Ben kızım. Aptallaşma."

Oğlan omuzunu silkti; ekose etek göze çarpmıyordu ki, esas olan da buydu. Oradan ayrılmadan önce Will tezgahın gerisindeki kasaya birkaç bozuk para attı.

"Ne yapıyorsun?" dedi kız.

"Ödüyorum. Aldığın şeyler için ödeme yapmak gerekir. Senin dünyanda hiçbir şey için ödeme yapmazlar mı?"

"Burada yapmıyorlar! Bahse girerim o çocuklar hiçbir şeyin parasını ödemiyordur."

"Onlar ödemeyebilir, ama ben öderim."

"Eğer büyük gibi davranmaya başlarsan, Heyulalar seni kapar," dedi, ama ona sataşıp sataşamayacağını da, ondan korkup korkmaması gerektiğini de bilmiyordu.

Gün ışığında Will şehrin merkezindeki binaların nasıl eski olduğunu ve harabe haline gelmeye ne kadar yaklaştıklarını gördü. Yoldaki çukurlar

onarılmamıştı; pencere camları kırılmıştı; sıvalar dökülüyordu. Buna rağmen burası besbelli vaktiyle güzel ve muhteşemdi. Oyma kemerli geçitlerin arasında yeşillikler dolu geniş avlular görüyorlardı, saray gibi görünen koca binalar da vardı; merdiven basamakları çatlamış olsa, kapı çerçeveleri duvarlardan kurtulsa da. Anlaşıldığı kadarıyla Ci'gazze sakinleri binaları yıkıp yerine yenilerini yapmaktansa, sayısız kereler onları yamamayı tercih ediyordu.

Bir noktada küçük bir meydanda duran bir kuleye adiler. Gördükleri en eski yapıydı: dört katlı basit bir mazgallı kule. Parlak güneşteki hareketsizliğinde ilgi çekici bir şey vardı ve hem Will, hem de Lyra geniş basamakların tepesindeki yarı açık kapıya doğru çekildiklerini hissettiler; ama bu konuda konuşmadılar ve biraz gönülsüz olsalar da, yollarına devam ettiler.

Palmiye ağaçlarının olduğu geniş bulvara yaklaştıklarında Will ona bir köşede bulunan ve dışındaki kaldırımda yeşile boyalı madeni masaları olan küçük bir kafeyi aramasını söyledi. Bir dakikada buldular. Gündüzün daha küçük ve daha eski püsküydü ama tenekeyle kaplı barı, espresso makinesi ve şimdi sıcak havada kokmaya başlamış, yarısı bitmiş risotto tabağı ile aynı yerdi. "İçeride mi?" dedi kız.

"Hayır. Yolun ortasında. Dikkat et, çevrede başka çocuk olmasın."

Yalnızdılar oysa. Will onu palmiye ağaçlarının altındaki çayırlık meydana götürdü ve kerteriz almak için etrafa bakındı.

"Sanırım buralardaydı," dedi. "Ben geçtiğimde yukarıdaki beyaz evin arkasındaki büyük tepeyi ancak görebiliyordum ve buraya baktığımda da kafe vardı ve..."

"Neye benziyor? Hiçbir şey göremiyorum."

"Karıştırman mümkün değil. Daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemiyor."

Aşağı yukarı göz attı. Yok, mu olmuştu? Kapanmış mıydı? Onu hiçbir yerde göremiyordu.

Sonra birden gördü. Öne arkaya yürüyüp, kenarını kolladı. Tıpkı bir gece önce Oxford tarafında bunu bulduğu gibi, ancak iki yandan birinden bakınca görebiliyordun; arkasına geçtiğin zaman görünmez oluyordu. Ve gerisindeki otlar üzerindeki güneş de, tıpkı bu tarafın otları üzerindeki güneş gibiydi, sadece açıklanamaz bir şekilde farklıydı.

"İşte burada," dedi emin olunca.

"Ah! Görüyorum!"

Çok heyecanlanmıştı, Will Pantalaimon’un konuştuğunu duyunca ne kadar hayret etmişse, Lyra da o kadar hayret etmiş görünüyordu. Cebinde kalamayan cini eşekarısı olarak dışarı çıkmıştı, vızıldayarak defalarca deliğe gidip geldi. Lyra da hâlâ ıslak olan saçını ovalayıp iğne iğne yaptı.

"Bir kenarda dur," dedi Will ona. "Eğer önünde durursan insanlar sadece bir çift bacak görür ve bu da onları sahiden meraklandırır. Hiç kimsenin fark etmesini istemiyorum. "

"Bu gürültü de ne?"

"Trafik. Burası Oxford çevre yolunun bir parçası. Mutlaka kalabalık olur. Eğil de yandan bak. Aslında geçmek için yanlış bir zaman; etrafta çok fazla insan var. Ama gece yarısı geçersek de gidecek insan bulamayız. Hiç değilse bir kez geçtikten sonra rahatça araya kaynayabiliriz. Önce sen git. Çabucak eğilip geç, yeter ve yoldan çekil."

Kızın kafeden ayrıldıklarından beri taşıdığı küçük mavi bir sırt çantası vardı, onu omuzundan indirdi ve öbür tarafa bakmak için çömelmeden önce kollarının arasında tuttu.

"Ah!" Soluğunu tuttu. "Senin dünyan bu mu şimdi? Burası Oxford'un hiçbir yanına benzemiyor. Oxford'da olduğundan emin misin?"

"Tabii eminim. Geçtiğimizde tam Önünde bir yol göreceksin. Sola git, sonra biraz ileride sağa giden yola sapacaksın. Bu yol, şehir merkezine gider. Bu pencerenin nerede olduğunu gördüğünden emin ol ve hatırla, tamam mı? Tek geri dönüş yolu bu."

"Tamam," dedi Lyra. "Unutmayacağım."

Sırt çantasını kollarına alarak havadaki pencereden eğilip geçti ve gözden kayboldu. Will onun nereye gittiğini görmek için diz çöktü.

Orada, Pan hâlâ bir eşekarısı olarak sırtında, Oxford'daki otlarda duruyordu ve Will'in görebildiği kadarıyla hiç kimse onun orada belirdiğini fark etmemişti. Biraz ötede arabalar ve kamyonlar hızla geçiyordu ve bu kalabalık kavşakta hiçbir sürücünün, görebilseler bile, tuhaf görünen bir hava parçasına yandan bakacak vakti olmazdı; trafik de pencereyi uzaktan bakacak birinin görmesine engel oluyordu.

Bir fren gıcırdaması, bir çığlık, küt diye bir ses duyuldu. Will görmek için kendini yere attı. Lyra otlarda yatıyordu. Bir araba öyle sert fren yapmıştı ki bir kamyonet ona arkadan çarpmıştı ve arabayı gene de ileri doğru savurmuştu ve Lyra oradaydı, kıpırdamadan yatıyordu.

Will onun ardından hızla karşıya geçti. Kimse geldiğini görmedi; bütün gözler araba, çökmüş çamurluk, dışarı çıkan kamyonet sürücüsü ve küçük kızın üstündeydi.

"Hiçbir şey yapamadım! Koşarak önüme çıktı," dedi, orta yaşlı bir kadın olan araba sürücüsü. "Sen de çok yakındın," dedi, kamyonet sürücüsüne dönerek.

"Bırak şimdi bunu," dedi adam. "Çocuk nasıl?"

Kamyonet sürücüsü, Lyra'nın yanında dizlerinin üstüne çökmüş Will'e hitap ediyordu. Will başını kaldırdı, çevresine baktı, ama bir yolu yoktu; o sorumluydu. Yanında otların üstünde Lyra başını oynatıyor, şiddetle gözlerini kırpıştırıyordu. Will eşekarısı Pantalaimon'un onun yanındaki bir ot sapına sersemlemiş halde tırmandığını gördü.

"İyi misin?” dedi Will. "Bacaklarınla kollarını oynat."

"Aptal!" dedi arabadaki kadın. "Öyle önüme koşuverdi. Bir kez bile bakmadı. Ne yapmam gerekirdi yani?"

"Kendine geldin mi, canım?" dedi kamyonet sürücüsü.

"Evet?" diye mırıldandı Lyra.

"Her şey çalışıyor mu?"

"Ayaklarınla ellerini oynat," diye ısrar etti Will.

Oynattı. Kırılan bir şey yoktu.

"Mesele yok," dedi Will. "Ben onunla ilgilenirim. İyi."

"Onu tanıyor musun?" dedi kamyonet sürücüsü.

"Kızkardeşim," dedi Will. "Mesele yok. Hemen köşenin öbür tarafında oturuyoruz. Ben onu eve götürürüm."

Lyra şimdi doğrulup oturmuştu ve besbelli ciddi bir şeyi olmadığı için, kadın ilgisini arabaya çevirdi. Geri kalan trafik sabit iki aracın çevresinde hareket ediyordu ve geçerlerken sürücüler, insanların hep yaptığı gibi, merakla bu küçük sahneye bakıyordu. Will, Lyra'nın doğrulmasına yardım etti; ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa, o kadar iyiydi. Kadın ve kamyonet sürücüsü tartışmalarının, sigorta şirketleri tarafından halledilmesi gerektiği kararını almışlardı ve birbirlerine adreslerini veriyorlardı ki, kadın Will'in, topallayarak uzaklaşan Lyra'ya yardım ettiğini gördü.

"Bekle!" diye seslendi. "Siz tanık olacaksınız. Adınıza ve adresinize ihtiyacım var."

"Benim adım Mark Ransom," dedi Will, geriye dönerek, "kızkardeşimin adı da Lisa. Bourne Close, yirmi altı numarada oturuyoruz."

"Posta kodunuz ne?"
"Hiç hatırlayamam," dedi. "Bakın, onu eve götürmek istiyorum."
"Atlayın arabaya," dedi kamyonet sürücüsü, "ben sizi götürürüm."
"Yok, mesele değil. Yürümek daha kolay olur, gerçekten."
Lyra çok topallamıyordu. Will'le birlikte, gürgen ağaçlarının altındaki otlardan geriye yürüdü ve geldikleri ilk köşeden döndüler.
Alçak bir bahçe duvarına oturdular.
"Yaralandın mı?" dedi Will.
"Bacağımı vurdum. Yere düşünce de, başım sarsıldı."
Ama sırt çantasında her ne varsa, onu daha fazla merak etmişti. Eliyle içini yokladı, siyah kadifeye sarılmış ağır, küçük bir çıkın çıkardı ve açtı. Aletiyometreyi görünce Will'in gözleri faltaşı gibi açıldı; kadranının çevresine boyanmış minik semboller, altın akreple yelkovan, arayan ibre, muhafazanın ağır zenginliği nefesini kesti.
"O da ne?" diye sordu.
"Benim aletiyometrem. Bir doğru söyleyicidir. Sembol okuyucu. Umarım kırılmamıştır..."
Bir şey olmamıştı ama. Onun titreyen ellerinde bile yelkovan düzenli bir şekilde sallandı. Kız onu kaldırıp, "Hiç bu kadar çok fayton falan görmemiştim," dedi. "Bu kadar hızlı gittiklerini hiç sanmazdım."
"Senin Oxford'unda araba, kamyonet yok mu?"
"Bu kadar çok değil. Bunlar gibi değil. Alışkın değilim. Ama şimdi iyiyim."
"Eh, bundan sonra dikkatli ol. Eğer gidip de bir otobüsün altına girersen, ya da kaybolursan falan, senin bu dünyadan olmadığını anlarlar ve geçiş yolunu aramaya koyulurlar..."
Gerektiğinden çok daha öfkeliydi. Sonunda, "Peki, bak," dedi. "Eğer benim kardeşimmiş gibi yaparsan, bu benim için de kılık değiştirme olur, çünkü aradıkları kişinin kızkardeşi yok. Ve eğer yanında olursam, sana ölmeden nasıl yolda karşıdan karşıya geçeceğini öğretirim.
"Peki," dedi kız, alçak gönüllülükle.
"Bir de para. Bahse girerim sende yoktur - nasıl paran olur ki zaten? Nasıl dolaşacaksın, nasıl bir şeyler yiyeceksin?"
"Param var," dedi Lyra ve çantasından birkaç altın bozukluk silkeledi.
Will gözlerine inanamayarak onlara baktı.

"Altın mı bu? Altın, değil mi? Eh, insanlar sorular sormaya başlar, sorarlar elbet. Emniyette değilsin, mesele bu. Sana biraz para vereceğim. O bozuklukları kaldır, göz önünden de uzak tut. Ve unutma - sen benim kız-kardeşimsin, adın da Lisa Ransom."

"Lizze. Daha önce de kendime Lizzie adını takmıştım. Onu hatırlayabilirim."

"Pekala, Lizze olsun. Ben de Mark'ım. Unutma."

"Tamam," dedi kız barışçıl bir edayla.

Bacağı ona acı verecekti; arabanın çarptığı yer kırmızılaşıp şişmişti bile ve koyu renk, kocaman bir çürük oluşuyordu. Oğlanın bir gece önce yanağına vurduğu yerdeki çürükle birlikte, sanki kötü muamele görmüş gibi bir hali vardı, bu da Will'i endişelendiriyordu - ya bir polis de ilgileniverirse?

Bunu aklından çıkarmaya çalıştı, birlikte yola koyuldular, trafik ışıklarından geçtiler ve gürgen ağaçlarının altındaki pencereye sadece bir bakış attılar. Hiçbir şey göremediler. Basbayağı görünmezdi, trafik de yeniden akmaya başlamıştı.

Banbury Road'dan aşağı on dakikalık yürüyüş mesafesindeki Summertown'da, Will bir bankanın önünde durdu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Lyra.

"Para çekeceğim. Sık sık yapmasam iyi olur herhalde, ama sanmam ki iş gününün sonundan önce kaydetsinler."

Annesinin banka kartını otomatik vezneye soktu, PİN numarasını tuşladı. Hiçbir aksilik yok gibiydi, o da yüz sterlin çekti, makine gıkı çıkmadan verdi. Lyra ağzı açık onu gözlüyordu. Oğlan Lyra'ya yirmi sterlinlik bir banknot verdi.

"Bunu daha sonra kullan," dedi. "Bir şey satın al, üstüne bozukluk versinler. Hadi, kente giden bir otobüs bulalım."

Lyra bıraktı, otobüsle o uğraşsın. Pek sessizce oturdu, onun olan ve olmayan şehrin evleriyle bahçelerini gözledi. Başka birinin rüyasında olmak gibi bir şeydi. Şehir merkezinde eski taş bir kilisenin yanında durdular ki burayı biliyordu, tam karşısında büyük bir süpermarket vardı, ama onu bilmiyordu.

"Tamamen değişmiş," dedi. "Örneğin... Orası Cornmarket değil! Burası da Broad. Orası Balliol. Ve aşağıda Godley'in Kütüphanesi. Peki ama Jordan nerede?"

Artık sapır sapır titriyordu. Kazanın gecikmiş tepkisinden de olabilirdi, evi olarak bildiği Jordan Koleji'nin yerinde tamamen başka bir bina bulmanın onda yarattığı şimdiki şoktan da.

"Bu doğru değil,"” dedi. Yavaşça konuşuyordu, çünkü Will ona yanlış olan şeylere onca gürültüyle işaret etmeyi bırakmasını söylemişti. "Bu farklı bir Oxford."

"Eh, bunu biliyorduk."

Lyra'nın, gözleri faltaşı gibi açılmış çaresizliğine hazır değildi. Onun çocukluğunun ne kadar çoğunun tıpkı bunun aynısı olan sokaklarda koşmakla geçtiğini ve Âlimleri akıllının en akıllısı, kahveleri kahvelerin en zengini, güzelliği hepsinin en muhteşemi olan Jordan Koleji'ne ait olmakla ne kadar gurur duyduğunu da bilemezdi. Ve şimdi orada değildi işte, o da artık Jordan'lı Lyra değildi; yabancı bir dünyada kaybolmuş, hiçbir yere ait olmayan kayıp, küçük bir kızdı.

"Eh," dedi titrek bir sesle. "Eğer burada değilse..." Sandığından çok daha uzun sürecekti, o kadar.

4

Kafa Delme

Lyra kendi yoluna gider gitmez, Will paralı bir telefon buldu ve elinde tuttuğu mektuptaki avukat bürosunun numarasını çevirdi.

"Alo? Mr. Perkins'le konuşmak istiyorum."

"Kim arıyor, efendim?"

"Mr. John Parry ile ilgili olarak. Ben oğluyum.”

"Bir dakika lütfen..."

Bir dakika geçti, sonra bir erkek sesi, "Alo," dedi. "Ben Alan Perkins. Kiminle görüşüyorum?"

"William Parry. Aradığım için kusura bakmayın. Babam, John Parry hakkında. Her üç ayda bir babamdan, annemin banka hesabına para gönderiyorsunuz."

"Evet..."

"Ben babamın nerede olduğunu bilmek istiyorum, lütfen. Yaşıyor mu, ölü mü?"

"Kaç yaşındasın, William?"

"On iki. Hakkında bilgi almak istiyorum."

"Evet... Annen... acaba... beni aradığını biliyor mu?"

Will dikkatle düşündü.

"Hayır," dedi. "Ama sağlığı pek yerinde değil. Bana pek fazla şey söyleyemiyor, oysa ben bilmek istiyorum." "Evet, anlıyorum. Şimdi neredesin? Evde misin?"

"Hayır, ben... Oxford'dayım."

"Tek başına mı?"

"Evet."

"Ve annen iyi değil diyorsun, öyle mi?"

"Değil."

"Hastanede filan mı?"

"Onun gibi bir şey. Bakın, bana söyleyebilir misiniz, söyleyemez misiniz?"

"Sana bir şeyler söyleyebilirim ama pek fazla bir şey söyleyemem ve hemen şimdi söyleyemem, ayrıca telefonda söylememeyi tercih ederim. Beş dakika içinde bir müvekkille buluşuyorum. İki buçuk civarında, büromun yerini bulup gelebilir misin acaba?"

"Hayır," dedi Will. Çok rizikolu olurdu; avukat o vakte kadar polis tarafından arandığını öğrenebilirdi. Çabucak düşündü ve merak etti. "Bir Nottingham otobüsüne binmem gerek, kaçırmak istemiyorum. Ama öğrenmek istediğimi bana telefonda söyleyebilirsiniz, değil mi? Bütün öğrenmek istediğim babamın sağ olup olmadığı, sağ ise onu nerede bulabileceğim. Bana bunu söyleyebilirsiniz, değil mi?"

"Aslında o kadar basit değil. Bir müvekkil hakkında, müvekkilin bunu yapmamı isteyip istemeyeceğini bilmeden özel bilgi veremem. Hem senin kim olduğuna ilişkin bir kanıta da ihtiyacım olurdu."

"Evet, anlıyorum, ama bana sağ mı, ölü mü söyleyebilirsiniz, değil mi?"

"Eh... bu pek gizli sayılmaz. Ne yazık ki gene de söyleyemiyorum, çünkü bilmiyorum."

"Ne?"

"Para bir aile vakfından geliyor. O bana dur diyene kadar ödemeye devam etmem yolunda bir talimat bıraktı. O gün bu gün kendisinden haber alamadım. Sonuç olarak mesele şuna geliyor ki o... eh, bence ortadan kayboldu. Onun için soruna cevap veremem."

"Yok olmak mı? Öylece... kayıp mı oldu?"

"Aslına bakarsan kamunun bildiği bir konu bu. Bak, niye büroma gelmiyorsun, o zaman -"

"Gelemem. Nottingham'a gidiyorum."

"Öyleyse yaz bana, ya da annen yazsın, bakayım ne yapabiliyorum. Ama şunu anlamalısın, telefonda fazla bir şey yapamam."

"Öyle, sanırım. Peki. Ama bana nerede ortadan kaybolduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Dediğim gibi, bir kamunun bildiği bir konu. O sıralar pek çok gazete haberi çıkmıştı. Kaşif olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Annem bana bir şeyler söyledi, evet."

"Eh, bir keşif heyetinin başındaydı ve heyet ortadan kayboldu. On yıl kadar önce. Belki daha fazla."

"Nerede?"

"Ta kuzeyde, Alaska, sanırım. Halk kütüphanesinden bakabilirsin. Ama niye sen-"

Tam o sırada Will'in parası bitti, daha fazla bozukluğu da yoktu. Çevir sesi kedi gibi kulağına mırıldandı. Telefonu kapatıp etrafa baktı.

Her şeyden çok, annesiyle konuşmak istiyordu. Mrs. Cooper'ın numarasını çevirmekten kendini alıkoydu, çünkü annesinin sesini duysaydı eğer ona geri dönmemek çok zor olurdu, bu da ikisini de tehlikeye sokardı.

Gene de, bir kartpostal gönderebilirdi.

Şehrin bir manzarasını seçti ve yazdı: "*SEVGİLİ ANNECİĞİM, EMNİYETTEYİM VE İYİYİM VE ÇOK GEÇMEDEN SENİ TEKRAR GÖRECEĞİM. UMARIM HER ŞEY YOLUNDADIR. SENİ SEVİYORUM. WILL."* Sonra adresi yazdı, bir pul aldı ve posta kutusuna atmadan önce kartı bir dakika süreyle kendine yakın tuttu.

Öğlene geliyordu, o da otobüslerin yaya kalabalıkları arasından kendilerine yol açtığı ana alışveriş sokağındaydı. Ne kadar göz önünde olduğunu fark etmeye başladı; çünkü hafta arası bir gündü ve onun yaşında bir çocuk bu saatte okulda olmalıydı. Nereye gidebilirdi?

Saklanması uzun sürmedi. Will yeterince kolaylıkla yok olabilirdi, çünkü bu işte iyiydi; hatta becerisiyle iftihar bile ediyordu. Serafina Pekkala'nın teknede yaptığı gibi o da kendini fonun bir parçası haline getiriverirdi. Şimdi de, nasıl bir dünyada yaşadığının bilincinde olarak, bir kırtasiyeciye gitti, tükenmez kalem, bir blok kağıt ve klipsli bir tahta aldı. Okullar çoğu kez alışveriş araştırması ya da bunun gibi bir şey yapsınlar diye öğrencileri dışarı yollardı ve o da kendine böyle bir projede çalışıyor süsü verirse o kadar göze batmazdı.

Sonra, not alıyor havasında dolaştı, gözlerini dört açarak halk kütüphanesini aradı.

Bu arada Lyra aletiyometresine danışacak sessiz bir yer arıyordu. Onun Oxford'unda beş dakikalık yürüyüş mesafesinde on taneden fazla böyle yer bulurdu, ama dokunaklı bir şekilde aşina olan yerlerin yanı başında düpedüz acayip yerleri de olan bu Oxford öyle kaygı verici ölçüde farklıydı ki: o sarı çizgileri yola niye çizmişlerdi? Her kaldırımdaki o küçük beyaz parçacıklar da neyin nesiydi? (Onun dünyasında çiklet diye bir şeyi hiç duymamışlardı.) Yolun köşesindeki o kırmızı ve yeşil ışıklar ne anlama geliyor olabilirdi? Bunları anlamak, aletiyometreyi anlamaktan çok daha zordu.

Ama onun ve Roger'in bir keresinde çiçek tarhlarına havai fişek koymak için karanlıktan sonra tırmandıkları St. John Koleji kapıları buradaydı işte ve Catte Sokağı'nın köşesindeki o malum aşınmış taş - Simon Parslow'un kazıdığı SP, adının ve soyadının ilk harfleri de orada durup duruyordu, ta kendisi! Lyra onu harfleri kazırken görmüştü! Bu dünyadan, adıyla soyadı aynı harfle başlayan biri tembel tembel burada durup, aynını yapmış olmalıydı.

Bu dünyada da bir Simon Parslow olabilirdi.

Hatta belki bir Lyra bile.

Sırtından aşağı bir ürperti indi, fare biçimindeki Pantalaimon da cebinde titredi. Kız silkindi; yenilerini hayal etmeden de yeterince esrar vardı zaten.

Bu Oxford, her kaldırımda dolup taşan, binalara girip çıkan muazzam sayıda insanıyla da kendisininkinden farklıydı; her cins insan, erkek gibi giyinmiş kadınlar, Afrikalılar, hatta liderlerini uysalca izleyen bir grup Tatar, hepsi tertemiz giyinmişti, küçük beyaz çantalarıyla takılıyorlardı. Önce onlara korkuyla dik dik baktı, çünkü cinleri yoktu ve onun dünyasında bunlara hortlak gözüyle bakılırdı, ya da daha beteri.

Ama (en garibi buydu) hepsi capcanlı görünüyordu.

Bu yaratıklar yeterince neşeli biçimde hareket ediyor ve sanki insanmış gibi hareket ediyorlardı ve Lyra onların belki de sahiden insan olduğu, cinlerinin de tıpkı Will'inki gibi içlerinde saklı olduğu sonucuna varmak durumunda kaldı.

Bir saat kadar etrafta dolandıktan ve bu sahte-Oxford'u inceledikten sonra, karnının acıktığını hissetti ve yirmi sterlinlik banknotuyla bir çikolatil aldı. Dükkandaki adam ona tuhaf tuhaf baktı, ama Hint Adaları'ndandı ve çok açık bir şekilde konuşmuş olsa da, onun aksanını anlamamıştı belki. Bozuklukla kendisine, doğru Oxford'a daha fazla benzeyen Kapalı Pazar'dan bir elma aldı ve parka doğru yürüdü. Orada kendini büyük bir binanın, orada aykırı kaçmayacak olsa da kendi dünyasında hiç var olmamış gerçek Oxford görünümlü bir binanın dışında buldu. Yemeğini yemek için dışarıdaki çimenlere oturdu ve takdirle binayı süzdü.

Bir müze olduğunu keşfetti. Kapılar açıktı, içeride içi doldurulmuş hayvanlar, fosil iskeletleri ve madenlerin durduğu muhafazalar buldu; tıpkı kendi Londra'sında Mrs. Coulter ile ziyaret ettiği Kraliyet Jeoloji Müzesi'ne benziyordu. Koca demir ve cam salonun arkasında, müzenin başka bir

bölümünün girişi vardı ve hemen hemen tenha olduğu için oraya geçip etrafa bakındı. Aletiyometre hâlâ aklındaki en acil şeydi ama bu ikinci odada, kendini iyi bildiği şeylerle çevrili buldu: tıpkı onun kürkleri gibi Arktik giysilerle dolu küçük vitrinler; kızaklar ve mors-fildişi oymalar, fok avlama zıpkınları; binbir tane karmaşık yığın halinde yadigarlar, emanetler, sihirli nesneler, aletler ve silahlar vardı ve gördüğü kadarıyla sadece Arktik'ten değil, dünyanın her yanındandılar.

Bak sen, ne tuhaf. O karibu derisi kürkler tıpkı onunkiler gibiydi, ama kazığın koşum kayışlarını tamamen yanlış bağlamışlardı. Öte yandan burada Samoyed avcılarını gösteren bir fotogram vardı ki, Lyra'yı yakalayıp Bolvangar'a satanların eşiydiler. Bak! Aynı adamlardı! İp bile tam da aynı noktada aşınmış ve yeniden düğümlenmişti ve Lyra onu, işkence içinde geçen birkaç saat boyunca tam da o kızakta bağlı olduğu için, yakından tanıyordu... Neydi bu esrarlar? Sonuçta, bütün vaktini diğerlerini hayal ederek geçiren tek bir dünya mı vardı?

Sonra da aklına yeniden aletiyometreyi getiren bir şeye rastladı. Siyaha boyanmış tahta çerçevesi olan eski cam bir vitrinde birkaç insan kafatası duruyordu, kimilerinin de delikleri vardı: bazıları Önde, bazıları yanda, bazıları da tepede. Ortadakinin deliği iki taneydi. Bu sürece, diyordu kartın üstündeki örümcek gibi yazıyla, kafatasını delme denirmiş. Kartta ayrıca bütün deliklerin sahipleri hayattayken yapıldığı da belirtiliyordu, çünkü kemik şifa bulmuştu, kenarları düzleşmişti. Ancak biri böyle değildi: delik, halen içinde olan bronzdan bir temrenle açılmıştı ve kenarları keskin ve kırıktı, aradaki farkı görebiliyordunuz.

İşte kuzey Tatarlar'ı bunu yapardı. Onu tanıyan Jordan Alimleri’ne bakılacak olursa, Stanislaus Grumman da aynısını kendi kendine yapmıştı. Lyra çabucak etrafa baktı, yakınlarda kimsenin olmadığını gördü ve aletiyometreyi çıkardı.

Zihnini ortadaki kafatası üzerinde yoğunlaştırarak sordu: Bu kafatası ne tür bir insana aitti ve neden o delikleri yaptırmışlardı?

Cam çatıdan içeri süzülen ve balkonları geçip eğimle aşağı inen tozlu ışık üzerine dikkatini topladığı için gözlendiğini fark etmedi.

Altmışlı yaşlarında, çok iyi dikilmiş keten bir takım elbise giyen ve elinde ince hasır bir şapka tutan, güçlü görünümlü bir adam yukarıdaki balkonda durmuş, demir trabzanlardan aşağı bakıyordu.

Kır saçları düz, güneşten yanmış, neredeyse kırışıksız başından geriye doğru düzenlice taranmıştı. Gözleri büyük, siyah, uzun kirpikli ve ateşliydi ve hemen hemen her dakikada bir sivri, ucu kara dili dudaklarının kıyısından dışarı fırlıyor ve ıslak ıslak onların üstünde geziniyordu. Göğüs cebindeki bembeyaz mendiline, köklerindeki çürümenin kokusunu alacağınız kadar zengin sera bitkilerininkine benzeyen ağır bir kolonya kokusu sinmişti.

Birkaç dakikadır Lyra'yı gözlüyordu. O aşağıda ilerlerken adam da yukarıda balkonda ilerlemişti ve kafatasları vitrini önünde durduğunda, kızı yakından izlemiş, her şeyini fark etmişti: sert, karışık saçı, yanağındaki çürük, yeni giysiler, aletiyometre üzerine eğilmiş çıplak boynu, çıplak bacakları.

Göğüs cebindeki mendili silkeledi ve alnını sildi, sonra da merdivenlere yöneldi.

Lyra, kendini kaptırmış, tuhaf şeyler öğreniyordu. Bu kafatasları hayal dahi edilemeyecek kadar eskiydi; vitrindeki kartta sadece BRONZ ÇAĞI diyordu ama aletiyometre, ki asla yalan söylemezdi, bu kafatasının ait olduğu adamın bugünden 33,254 yıl önce yaşadığını ve bir büyücü olduğunu, ve deliğin de tanrılar kafasına girebilsin diye yapıldığını söylüyordu. Ve sonra aletiyometre, bazen Lyra'nın sormadığı bir soruyu cevaplarken ki kayıtsız tavrıyla, delinmiş kafataslarının etrafında, temrenli kafatasından çok daha fazla Toz bulunduğunu söyledi.

Şimdi bu ne demekti ki? Lyra aletiyometre ile paylaştığı odaklanmış sükunetten çıkıp şimdiki âna kaydı ve artık yalnız olmadığını gördü. Bir sonraki vitrine soluk renk takım elbiseli, tatlı kokan yaşlıca bir adam bakıyordu. Ona birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu çıkartamadı.

Adam onun kendisine gözlerini diktiğinin farkına vardı ve gülümseyerek kıza baktı.

"Delinmiş kafataslarına bakıyorsun, öyle mi?" dedi. "İnsanlar kendilerine ne garip şeyler yapıyor."

"Hımm," dedi Lyra, ifadesiz bir şekilde.

"Biliyor musun, insanlar hâlâ bunları yapıyor?"

"Evet," dedi.

"Hippiler falan, işte öyle kişiler. Aslında sen hippileri hatırlamayacak kadar gençsin. Diyorlar ki, uyuşturucu almaktan daha etkiliymiş."

Lyra aletiyometreyi sırt çantasına koydu, nasıl çekip gitsem diye düşünüyordu. Henüz ana soruyu sormamıştı ve şimdi de bu ihtiyar adam onunla sohbet ediyordu. Yeterince hoş görünüyordu, kesinlikle hoş kokuyordu.

Şimdi daha yakındaydı. Vitrinin karşısında eğilirken, eli eline sürtündü.

"İnsan meraka kapılıyor, değil mi? Narkoz yok, dezenfektan yok, belki de taş aletlerle yaptılar. Sertmişler kesinlikle, değil mi? Seni daha önce burada gördüğümü sanmıyorum. Ben buraya sık sık gelirim. Adın ne?"

"Lizzie," dedi rahatlıkla.

"Lizzie. Selam, Lizzie. Benim adım Charles. Oxford'da bir okula mı gidiyorsun?"

Nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Hayır," dedi.

"Sadece ziyaret, öyle mi? Eh, bakmak için harika bir yer seçmişsin. Özellikle neyle ilgileniyorsun?"

Bu adam Lyra'yı, uzun zamandır tanıdığı kimsenin şaşırtmadığı kadar şaşırtmıştı. Bir yandan müşfik ve dost canlısıydı, çok temizdi, iyi giyinmişti, ama öte yandan cebindeki Pantalaimon dikkatini çekmeye çalışıyor ve ihtiyatlı olması için yalvarıyordu, çünkü o da bir şeyi yarı yarıya hatırlıyordu; ve bir yerden bir koku değil de, bir koku fikri seziyordu ve bu pisliğin, kokuşmanın kokuşuydu. Ona Iofur Raknison'un havası parfümlenmiş ama yerleri kat kat kirle kaplı sarayını hatırlatmıştı.

"Neyle mi ilgileniyorum?" dedi. "Aa, her tür şeyle, aslında. O kafataslarıyla şimdi, orada onları görünce ilgilendim. Kimsenin bunun yapılmasını isteyeceğini sanmam. Korkunç bir şey."

"Hayır, şahsen benim de hoşuma gitmezdi ama sana yeminle, böyle şeyler oluyor. Seni bunu yapmış birini görmeye götürebilirim," dedi, öyle dost ve yardımcı görünüyordu ki, kız az daha kapılacaktı. Ama sonra o küçük kara dil ucu ortaya çıktı, bir yılanınki kadar çabuk, hemencecik yalayan ve kız başını hayır anlamında salladı.

"Gitmem gerek," dedi. "Teklif ettiğiniz için teşekkür ederim, ama gelmesem iyi olur. Zaten şimdi de gitmem gerek, çünkü biriyle buluşuyorum. Arkadaşım," diye ekledi. "Birlikte kaldığım arkadaşım."

"Evet, tabii," dedi adam şefkatle. "Eh, seninle konuşmak güzeldi. Hoş çakal, Lizzie."

"Hoş çakalın, " dedi Lyra.

"Ha, hani olur ya, işte adımla adresim," dedi, ona bir kart vererek. "Hani, böyle şeyler hakkında daha fazlasını öğrenmek istersin diye."

"Teşekkürler," dedi kız yumuşak bir şekilde ve ayrılmadan önce kartı sırt çantasının arkasındaki küçük cebe koydu. Ta dışarı çıkana kadar adamın onu gözlediğini hissetti.

Müzenin dışına çıkınca, kendisinin kriket ve başka sporlar için saha olarak bildiği parka gitti ve ağaçlar altında sessiz bir nokta bulup yeniden aletiyometreyi dinledi.

Bu sefer Toz hakkında bilgisi olan bir Âlim'i nereden bulabileceğini sordu. Aldığı cevap basitti: onu arkasındaki yüksek kare şeklinde binadaki belli bir odaya yönlendiriyordu. Aslında cevap öyle dosdoğruydu ve öylesine çabuk gelmişti ki, Lyra aletiyometrenin söyleyecek başka şeyleri olduğundan da emindi: artık onun da insan gibi ruh halleri olduğunu sezmeye ve ne zaman ona fazladan bir şey söyleyeceğini bilmeye başlamıştı.

Şimdi de öyle oldu. Şöyle dedi: Oğlanla ilgilenmelisin. Görevin, onun babasını bulmasına yardım etmek. Kafanı buna çalıştır.

Lyra gözlerini kırptı. Sahiden hayret etmişti. Will ona yardım etmek için birden yoktan var olmuştu; o kadarı açıktı tabii. Kendisinin bunca yerden ona yardım etmek için gelmiş olduğu fikri soluğunu kesti.

Ama aletiyometre daha diyeceklerini bitirmemişti. İğne yeniden seğirdi ve Lyra okudu: Âlim'e yalan söyleme.

Kadifeyi aletiyometrenin etrafına sardı, onu gözden uzak duracağı sırt çantasının içine attı. Sonra ayağa kalktı ve Alim'inin bulunacağı binaya baktı ve kendini hem beceriksiz, hem de mücadeleye hazır hissederek, oraya doğru yola koyuldu.

Will kütüphaneyi hayli kolay buldu, referans kütüphanecisi de onun bir okul coğrafya projesi için araştırma yaptığına kolayca inandı ve doğum yılının ki aynı zamanda babasının ortadan kaybolduğu yıldı, ciltli The Times indeksi kopyalarını bulmasına yardımcı oldu. Will onları gözden geçirmek için oturdu. Ve elbette, bir arkeoloji seferi konusunda John Parry'ye ilişkin hayli referans vardı.

Her ayın başka bir mikrofilm makarası olduğunu keşfetti. Sırayla hepsini projektöre taktı, yazıları bulmak için sardı ve ateşli bir dikkatle onları okudu. İlk yazı, bir keşif heyetinin Alaska'nın kuzeyine doğru yola çıkışını anlatıyordu. Keşif gezisinin sponsoru Oxford Üniversitesi’ndeki Arkeoloji

Enstitüsü'ydü ve ilk insan yerleşimlerine ilişkin kanıtlar bulmayı umut ettikleri bir bölgeyi inceleyeceklerdi. Daha önce Kraliyet Deniz Piyadeleri'nde olan profesyonel kaşif John Parry, heyete refakat ediyordu. Sıradaki yazının tarihi, altı hafta sonrasıydı. Kısaca, heyetin Alaska'da, Noatak'daki Kuzey Amerika Arktik Araştırma İstasyonu'na ulaştığını bildiriyordu.

Üçüncüsü ondan iki ay sonraydı. Araştırma İstasyonu'nun sinyallere cevap vermediğini ve John Parry ile yol arkadaşlarının kayıp sayıldığını bildiriyordu.

Onun ardından, kayıpları bulmaya çıkıp hiçbir sonuç alamayan ekipleri, Bering Denizi üzerindeki arama uçuşlarını, Arkeoloji Enstitüsü' nün tepkisini, akrabalarla söyleşileri içeren bir dizi kısa yazı geliyordu.

Kalbi çarptı, çünkü annesinin de bir resmi vardı. Kucağında bir bebekle. Onunla.

Muhabir, Will'in hayal kırıklığı yaratacak şekilde güncel olgulardan yoksun bulduğu standart bir gözü-yaşlı-eş- endişeyle-haber-bekliyor yazısı yazmıştı. John Parry'nin Kraliyet Deniz Piyadeleri'nde başarılı bir meslek hayatı sürdürdüğünü ve coğrafî ve bilimsel keşif seferleri düzenlemede uzmanlaşmak için oradan ayrıldığını söyleyen kısa bir paragraf vardı, hepsi bu.

İndekste başka hiçbir şey yoktu, Will mikrofilm okuyucudan kafası karışmış olarak kalktı. Bir yerlerde daha fazla bilgi olmalıydı; ama bundan sonra nereye gidebilirdi ki? Ve eğer aramak için çok zaman harcarsa, izini bu hırlardı...

Mikrofilm makaralarını geri verdi ve kütüphaneciye, "Arkeoloji Enstitüsü'nün adresini biliyor musunuz acaba?" diye sordu.

"Bulabilirim... Hangi okuldansın sen?"

"St. Peter's," dedi Will.

"Oxford'da değil, değil mi?"

"Hayır, Hampshire'da. Sınıfım bölgemizde bir tür eğitim gezisi yapıyor. Çevresel inceleme araştırma becerileri gibi bir şey."

"Ah, anlıyorum. Ne istemiştin?... Arkeoloji mi?... İşte."

Will adresle telefon numarasını yazdı ve Oxford'u bilmediğini itiraf etmesinde bir sakınca olmadığı için, nerede bulacağını da sordu. Uzakta değildi. Kütüphaneciye teşekkür edip yola çıktı.

Lyra binada, merdivenin dibinde geniş bir masa, arkasında da bir kapıcı buldu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi adam.

Gene eve dönmüş gibiydi. Cebindeki Pan'in de durumdan hoşlandığını hissetti.

"İkinci katta birine mesajım var." dedi.

"Kim?"

"Dr. Lister."

"Dr. Lister üçüncü katta. Bir şeyin varsa buraya bırak, ben haber veririm."

"Evet, ama şu anda ihtiyacı olan bir şey. Az önce istendi. Elle tutulur bir şey değil aslında, ona söylemem gereken bir şey."

Adam dikkatle ona baktı ama Lyra'nın istediği zaman takınabildiği donuk ve boş uysallığın dengi olmaktan uzaktı; sonunda başını evet anlamında salladı, gazetesini okumaya döndü.

Aletiyometre Lyra'ya insanların adını söylemiyordu, elbette. Dr. Lister adını kapıcının arkasındaki duvarda duran bir mektup gözünden okumuştu, çünkü eğer birini tanıyormuşsun gibi yaparsan, seni içeri alma ihtimalleri daha yüksektir. Lyra, Will'in dünyasını bazı yönlerden ondan iyi biliyordu.

İkinci katta karşısına uzun bir koridor çıktı, boş bir konferans salonunun kapısı açıktı, daha küçük bir odada da iki Âlim, bir tahtanın başında durmuş bir şey tartışıyorlardı. Bu odalar, koridorun duvarları Lyra'nın Oxford'unun ilmine ve görkemine değil de yoksulluğa ait olduklarını düşündüğü şekilde dümdüz ve çıplaktı, sadeydi; buna rağmen tuğla duvarlar pürüzsüzce boyanmıştı, kapılar ağır ahşaptı, merdiven trabzanları da cilalı çeliktendi, yani pahalıydılar. Bu dünyanın tuhaf olan bir başka yönü.

Aletiyometrenin ona sözünü ettiği kapıyı çok geçmeden buldu. Üzerindeki tabelada *KARA CEVHER ARAŞTIRMA BİRİMİ* deniyordu, altına birisi *HUZUR İÇİNDE YATSIN* demişti. Bir başkası da kalemle *DİREKTÖR: LAZARUS* diye eklemişti.

Lyra bundan bir şey anlamadı. Kapıyı vurdu, bir kadın sesi "Girin," dedi.

Küçük bir odaydı, düştü düşecek kağıt ve kitap yığınlarıyla doluydu, duvarlardaki beyaz tahtalar da, sayılar ve denklemlerle. Kapının arkasına tutturulmuş bir desen, Çince'ye benziyordu. Lyra açık bir kapıdan, bir tür karmaşık anbarik makinelerin sessizce durduğu ikinci bir odayı gördü.

Lyra kendi payına aradığı Âlim'in dişi olduğunu görünce biraz şaşırdı ama aletiyometre erkek dememişti, zaten bu da tuhaf bir dünyaydı. Kadın, önünde alfabenin bütün harflerinin fildişi bir tepsiye yayılmış pis, küçük bloklar üzerinde durduğu, küçük cam bir ekranda sayılar ve şekiller gösteren bir makinede oturuyordu.

Âlim, harfli bloklardan birine bastı, ekrandakiler silindi. "Sen de kimsin?" dedi.

Lyra arkasından kapıyı kapadı. Aletiyometrenin ona dediklerini aklından çıkarmadan, normalde yapacağını yapmamak için büyük bir çaba gösterdi ve hakikati söyledi.

"Lyra Gümüşdil," diye cevap verdi. "Sizin adınız ne?"

Kadın gözlerini kırpıştırdı. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, diye tahmin etti Lyra, belki Mrs. Coulter'dan biraz daha yaşlıydı, kısa siyah saçı ve kırmızı yanakları vardı. Yeşil bir gömleğin ve bu dünyada onca kişinin giydiği mavi çadır bezi pantolonlardan birinin üstüne önü açık beyaz bir önlük giymişti.

Lyra'nın sorusu üzerine kadın elini saçlarından geçirip ve? "Eh, bugün meydana gelen ikinci beklenmedik şeysin," dedi. "Ben Dr. Mary Malone'um. Ne istiyorsun?"

"Bana Toz'dan söz etmenizi istiyorum," dedi Lyra, yalnız olduklarını garantiye almak için etrafa bakındıktan sonra. "Onun hakkında bir şeyler bildiğinizi biliyorum. Kanıtlayabilirim. Mutlaka bana söylemelisiniz."

"Toz mu? Neden bahsediyorsun sen?"

"Siz öyle demiyorsunuzdur belki. Temel zerrecikler. Benim dünyamda Âlimler onlara Rusakov Zerrecikleri der, ama normalde de Toz derler. Öyle kolay kolay görünmeseler de uzaydan çıkıp insanlara yapışırlar. Ne var ki, çocuklara o kadar değil. Daha çok, büyüklere. Ve henüz bugün öğrendiğim bir şey var - yolun altındaki o müzedeydim ve başlarında Tatarlar'ın yaptığı gibi delikler olan bazı eski kafatasları vardı ve onların çevresinde, böyle bir deliği olmayanınkinde olduğundan çok daha fazla Toz vardı. Bronz Çağı ne zaman?"

Kadın fincan gibi gözlerle ona bakıyordu.

"Bronz Çağı mı? Hey Tanrım, bilmiyorum; beş bin yıl önce falan olmalı," dedi.

"Hım, öyleyse onda da yanılmışlar, etiketi yazarken, iki delikli kafatası otuz üç bin yıllık."

Sonra sustu, çünkü Dr. Malone bayılacakmış gibi görünüyordu. Kırmızı renk, yanaklarından tamamen kaybolmuştu; bir eliyle koltuğunun kolunu kavrarken, diğer elini göğsüne götürdü, çenesi düştü.

Lyra, bunu neye yoracağını bilemese de inatla orada durdu, onun kendine gelmesini bekledi.

"Kimsin sen?" dedi kadın sonunda.

"Lyra Gümüş-"

"Hayır, nereden geliyorsun? Nesin? Böyle şeyleri nasıl oluyor da biliyorsun?"

Lyra bıkkınlıkla içini çekti; Âlimlerin ne kadar dolambaçlı davrandıklarını unutmuştu. Bir yalan, anlamalarını çok daha kolaylaştıracakken onlara gerçeği söylemek zordu.

"Başka bir dünyadan geliyorum," diye başladı. "Ve o dünyada da böyle bir Oxford var, ama farklı, işte ben oradan geliyorum. Ve-"

"Dur, dur, dur. Nereden geliyorsun?"

"Başka bir yerden," dedi Lyra, daha ihtiyatlı şekilde. "Buradan değil."

"Ha, başka bir yerden," dedi kadın. "Anlıyorum. Yani, anladığımı sanıyorum."

"Ve Toz hakkında bilgi edinmem gerek," diye açıkladı Lyra. "Çünkü benim dünyamdaki Kilise insanları, tamam mı, ilk günah olduğunu sandıkları için Toz'dan korkuyorlar. Bunun için çok önemli. Ve babam... Hayır," dedi tutkuyla ve ayağını yere vurdu. "Söylemek istediğim bu değildi. Yanlış yapıyorum."

Dr. Malone, Lyra'nın umutsuz kaş çatışma, sıkılı yumruklarına ve yanağı ile bacağındaki çürüklere bakarak,

"Aman aman, çocuk, sakin ol," dedi.

Sustu ve yorgunluktan kıpkırmızı olmuş gözlerini ovaladı.

"Seni niye dinliyorum ki?" diye devam etti. "Deli olmalıyım. Mesele şu ki, burası dünyada istediğin cevabı alabileceğin tek yer ve bizi de kapatmak üzereler. Sözünü ettiğin şey, senin Toz'un, bir süredir incelediğimiz bir şeye benziyor ve müzedeki kafatasları hakkında söylediklerin de beni sarstı, çünkü... ah, hayır, bu kadarı çok fazla. Çok yorgunum. Seni dinlemek istiyorum, inan bana, ama şimdi değil. Bizi kapatacaklar demiş miydim? Bize fon sağlayan komiteye bir öneri hazırlamak için bir haftam var, ama hiç mi hiç umudumuz yok..."

Kulaktan kulağa esnedi.

"Bugün olan ilk beklenmedik şey neydi?" dedi Lyra.

"Ha. Evet. Fon başvurumuza arka çıkacağına güvendiğim biri desteğini çekti. O kadar da beklenmedik değildi sanırım, neyse." Yeniden esnedi.

"Kahve yapacağım," dedi. "Yapmazsam yıkılıp uyurum. Sen de ister misin?"

Bir elektrikli su ısıtıcıyı doldurdu, o iki kupaya kaşıkla toz kahve koyarken Lyra da kapının arkasındaki Çince desene baktı.

"O ne?" dedi.

"Çince. I Ching sembolleri. Onun ne olduğunu biliyor musun? Senin dünyanda var mı?"

Lyra, onunla alay mı ediyor kuşkusuyla, gözlerini kısıp kadına baktı. "Bazı şeyler aynı, bazıları farklı, hepsi bu," dedi. "Kendi dünyam hakkında her şeyi bilmiyorum. Belki bu Ching şeyi orada da vardır,"

"Kusura bakma," dedi Dr. Malone. "Evet, belki de vardır."

"Kara cevher ne?" dedi Lyra. "Levhada öyle diyor, değil mi?"

Dr. Malone yeniden yerine oturdu, ayak bileğiyle bir iskemle de Lyra'ya çekti.

"Kara madde," dedi, "benim araştırma ekibimin aradığı şey. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Mesele şu ki, evrende görebildiğimizden çok daha fazla şeyler var. Yıldızları, galaksileri ve parlayan şeyleri görebiliyoruz, ama hepsinin bir arada durması ve dağılmaması için, çok daha fazlası olmalı - yerçekiminin işlemesi için, yani. Ne var ki kimse bunu saptayamıyor. Bu yüzden de ne olduğunu bulmaya çalışan pek çok birbirinden farklı araştırma projesi var ve bu da bunlardan biri."

Lyra tepeden tırnağa dikkat kesilmişti. Kadın nihayet ciddi şekilde konuşmaya başlamıştı.

"Ve ne olduğunu düşünüyorsunuz?" dedi.

"Eh, biz şunu düşünüyoruz-" Tam başlamıştı ki ısıtıcıdaki su kaynadı, kadın da kalktı, sözüne devam ederken kahve yaptı. "Bir tür temel zerrecik olduğunu düşünüyoruz. Şimdiye kadar keşfedilmiş her şeyden hayli farklı bir şey. Ama zerrecikleri saptamak çok zor... Sen nerede okula gidiyorsun? Fizik okuyor musun?"

Lyra, sinirlenmesin diye Pantalaimon'un elini ısırdığını hissetti. Tabii, aletiyometreye göre hava hoştu, ona doğru söylemesini tembih ediyordu ama gerçeği olduğu gibi söylerse neler olacağını biliyordu. Ayağını denk atmalı ve sadece doğrudan yalanlardan kaçınmalıydı.

"Evet,” dedi, "biraz biliyorum. Ama kara cevheri değil.

"İşte, bu neredeyse saptanamaz şeyi birbirine çarpıp duran bütün öbür zerreciklerin gürültüsünde saptamaya çalışıyoruz. Normalde toprağın çok derinlerine detektörler koyarlar, biz ise bunun yerine istemediğimiz şeyleri dışarıda bırakan ve istediklerimizi içeri alan detektörün etrafına elektromanyetik bir alan koyduk. Sonra da sinyali güçlendiriyoruz ve bir bilgisayardan geçiriyoruz."

Ona bir kupa kahve uzattı. Sütle şeker yoktu ama bir çekmecede birkaç zencefilli kurabiye buldu, Lyra bir ta nesini iştahla yedi.

"Ve uyan bir zerrecik bulduk," diye devam etti Dr. Malone. "Uyduğunu sanıyoruz. Ama öyle tuhaf ki... Sana niye söylüyorum bunu? Söylememeliyim. Yayınlanmadı, bilirkişiden geçmedi, hatta yazılmadı bile. Bugün biraz deliliğim üstümde.

"Eh..." diye devam etti ve öyle uzun uzun esnedi ki Lyra hiç durmayacak sandı; "zerreciklerimiz tuhaf küçük şeytanlar, yanlış anlama. Biz onlara gölge zerrecikler diyoruz, Gölgeler. Az önce beni az daha iskemlemden düşürecek olan neydi, biliyor musun? Senin müzedeki kafataslarından söz etmen. Çünkü anlıyorsun ya, ekibimizden biri amatör arkeolog sayılır. Ve bir gün inanamadığımız bir şey keşfetti. Öte yandan, göz ardı da edemedik, çünkü Gölgeler’e ilişkin en çılgınca şeye uyuyordu. Neydi, biliyor musun? Bilinçleri var. Evet, öyle. Gölgeler, bilinç sahibi zerrecikler. Hiç bu kadar aptalca bir şey duydun mu? Ödeneğimizin kesilmesine şaşmamak gerek.”

Kahvesini yudumladı. Lyra, susuz kalmış bir çiçek gibi, her kelimeyi içiyordu.

"Evet," diye devam etti Dr. Malone, "burada olduğumuzu biliyorlar. Cevap veriyorlar. Şimdi asıl çılgın kısmını söylüyorum: onları görmeyi beklemezsen göremiyorsun. Zihnini belli bir ruh haletine getirmezsen. Aynı zamanda hem güvenli, hem rahat olmalısın. Muktedir olmalısın - neredeydi o alıntı...”

Masasındaki kağıt karmaşasına uzandı ve birisinin üzerine yeşil mürekkeple yazdığı bir kağıt parçası buldu. Okudu:

"... Olgu ya da mantığa sinirlendirici biçimde uzanmadan belirsizlikler, esrarlar, şüpheler yaşamaya muktedir olmak." O ruh haletine girmek zorundasın. Bu arada, okuduğum parça şair Keats' dendi. Geçen gün buldum.

Böylece, doğru ruh haletine giriyorsun, sonra da Mağara'ya bakıyorsun-"

"Mağara mı?" dedi Lyra.

"Aa, kusura bakma. Bilgisayar. Ona Mağara eliyoruz. Mağara'nın duvarlarında Gölgeler, anlıyorsun ya, Eflatun'dan. Gene bizim arkeolog. Dört dörtlük bir entelektüeldir. Ama yeni bir işe ilişkin görüşme için Cenevre'ya aitti ve geri döneceği bir an bile aklımdan geçmiyor... neredeydim? Ha, Mağara, doğru ya. Ona bir kez bağlandın mı, düşünürsen eğer, Gölgeler cevap veriyor. Bundan hiç şüphe yok. Gölgeler senin düşünmene kuş sürüsü gibi üşüşüyor..."

"Peki, ya kafatasları?"

"Ona geliyordum. O1iver Payne -meslektaşımdır- bir gün Mağara ile bir şeyler deneyip oyalanıyordu. Ve öyle tuhaftı ki. Bir fizikçinin bekleyeceği şekilde bir anlam taşımıyordu. Bir fildişi parçacığı aldı, sadece bir parça ve onda Gölgeler yoktu. Tepki göstermedi. Ama oyma fildişi satranç taşı gösterdi. Bir kalastan alınma koca bir tahta parçası göstermedi, tahta cetvel gösterdi. Oyma ahşap bir bibloda daha da fazla vardı... Tanrı aşkına, burada temel zerreciklerden söz ediyorum. Neredeyse hiçbir şeyin küçük, minicik parçalarından. Bu nesnelerin ne olduğunu biliyorlardı. İnsan işçiliği ve insan düşüncesiyle ilintili her şey, Gölgeler ile çevreliydi...

"Ve sonra Oliver - Dr. Payne - müzedeki bir arkadaşından birkaç fosil kafatası aldı ve bu etkinin zamanda ne kadar geriye gittiğini görmek için onları teste tabi tuttu. Çok gerilerde, kırk bin yıl kadar öncesinde bir sınır var. Ondan önce Gölgeler yok. Ondan sonra, sürüyle.

Ve belli ki modern insan da ilk kez o zaman ortaya çıkmış. Yani, anlıyorsun ya, uzak atalarımız ama gerçekte bizden hiç de farklı olmayan insanlar..."

"Toz," dedi Lyra otoriter bir edayla. "Bu işte."

"Ama işte, fon için başvuruda bulunurken ciddiye alınmak istiyorsan, bu tür bir şey söyleyemezsin. Mantığı yok. Var olamaz. İmkansız ve eğer imkansız değilse, konu dışı ve ikisi de olmasa bile utandırıcı."

"Mağara'yı görmek istiyorum," dedi Lyra.

Ayağa kalktı.

Dr. Malone ellerini saçından geçiriyor ve yorgun gözleri bulutlanmasın diye var gücüyle onları kırpıştırıyordu.

"Eh, neden olmasın," dedi. "Yarın bir Mağara'mız olmayabilir. Gel içeri."

Lyra'yı öteki odaya götürdü. Daha büyük bir odaydı, tıklım tıkış anbarik donanımla doluydu.

"İşte bu. Orada," dedi, boş bir gri renkle ışıldayan bir ekranı eliyle göstererek. "Detektör orada, bütün o tel bağlantı sisteminin arkasında. Gölgeler'i görmek için elektrodlara bağlanman gerekiyor. Beyin dalgalarını ölçmede olduğu gibi."

"Denemek istiyorum," dedi Lyra.

"Hiçbir şey görmezsin. Hem çok yorgunum. Çok karışık ."

"Lütfen! Ne yaptığımı biliyorum!"

"Biliyorsun, öyle mi? Keşke ben de bilseydim. Hayır, Tanrı aşkına. Bu pahalı, zor bir bilimsel deney. Paldır küldür buraya girip sanki o bir tilt makinesiymiş gibi bir kez denemeyi bekleyemezsin... Hem sen nereden geliyorsun, bakayım? Okulda olman gerekmez mi? Nasıl yolunu bulup da buraya girdin?"

Sanki yeni uyanıyormuş gibi, yeniden gözlerini ovaladı.

Lyra titriyordu. Doğruyu söyle, diye düşündü. "Yolumu bununla buldum," dedi ve aletiyometreyi çıkardı.

"Bu da neyin nesi? Pusula mı?"

Lyra almasına izin verdi. Aletiyometrenin ağırlığını hissedince, Dr. Malone'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım, altından bu. Sen nasıl oldu da -"

"Sanırım, Mağara'nın yaptığını yapıyor. Öğrenmek istediğim bu. Eğer bir soruya cevap verebilirsem," dedi Lyra çaresizce, "sizin cevabını bildiğiniz, benim bilmediğim bir şeye, o zaman Mağara'nızı deneyebilir miyim?"

"O da ne, şimdi de falcılığa mı başladık? Nedir bu şey?"

"Lütfen! Bana bir soru sorun!"

Dr. Malone omuzunu silkti. "Ah, tamam," dedi. "Söyle bana... Bu işe girmeden önce ne yaptığımı söyle."

Lyra aletiyometreyi hevesle ondan aldı ve dönen çarkları çevirdi. İbreler onları göstermeden önce, zihninin doğru resimlere uzandığını hissedebiliyordu, yelkovanın cevap vermek için seğirdiğini de hissetti. Kadranda dönmeye başladığında gözleri onu gözleyerek, hesaplayarak, uzun anlam zincirlerini gerçeğin yattığı yüzeye kadar indirerek izledi.

Sonra gözlerini kırptı, içini çekti ve geçici transından çıktı.

"Rahibeydiniz," dedi. "Bunu tahmin edemezdim. Rahibelerin manastırlarında sonsuza kadar kalmaları beklenir. Ama siz kiliseyle ilgili şeylere inanmaktan vazgeçtiniz, ayrılmanıza izin verdiler. Bu benim dünyama benzemiyor, hem de hiç."

Dr. Malone gözlerini Lyra'ya dikmiş, bilgisayarın yanındaki iskemleye oturdu.

Lyra, "Doğru, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Ve şundan öğrendin..."

"Aletiyometremden. Tozla çalışıyor, sanırım. Bunca yolu Toz hakkında bilgi edinmek için geldim, o da bana size gelmemi söyledi. Onun için sizin kara cevherinizin aynı şey olduğunu sanıyorum. Şimdi, Mağara'nızı deneyebilir miyim?"

Dr. Malone başını iki yana salladı ama hayır anlamına değil, sadece çaresizlikten. Ellerini iki yana açtı. "Pekala," dedi. "Sanırım rüya görüyorum. Devam da etsem fark etmez."

İskemlesiyle döndü, birkaç düğmeye bastı. Bir elektrikli alet vınlaması ve bilgisayarın soğutma fanının sesi yükseldi. Bu sesleri duyan Lyra, ağzından çıkmakta olan hayret nidasını zar zor bastırdı. Çünkü o odadaki ses, gümüş giyotinin onu ve Pantalaimon'u neredeyse birbirinden ayırdığı, Bolvangar'daki pırıl pırıl odada duyduğu dehşet verici sesin aynıydı. Pantalaimon'un cebinde titrediğini hissetti, güvence vermek amacıyla onu yavaşça sıktı.

Ama Dr. Malone fark etmemişti; düğmeleri ayarlamakla ve o fildişi tepsilerden bir başkasında harflere vurmakla meşguldü.

O vurunca ekran renk değiştirdi ve üzerinde birtakım küçük harflerle sayılar belirdi.

"Şimdi otur," dedi, Lyra için bir iskemle çekti. Sonra bir kavanozu açarak, "Elektrik temasını sağlamak için cildine biraz jöle sürmek zorundayım," dedi. "Kolayca yıkanır. Şimdi kıpırdama."

Dr. Malone her biri yassı bir yastıkla sona eren altı tel aldı ve onları Lyra'nın başında çeşitli yerlere bağladı.

Lyra kararlı bir şekilde kıpırdamadan oturdu ama hızlı hızlı nefes alıyordu ve kalbi küt küt çarpıyordu.

"Tamam, şimdi iyice bağlandın," dedi Dr. Malone.

"Oda Gölgeler ile dolu. Ona bakarsan, evren Gölgeler ile dolu. Ama bu onları görmemizin tek yöntemi, zihnini boşaltıp ekrana bakmak. Hadi bakalım, başla."

Lyra baktı. Cam karanlık ve boştu. Hayal meyal, kendi yansımasını gördü, ama hepsi oydu. Bir deney olarak, aletiyometreyi okurmuş gibi yaptı

ve şunu sorduğunu hayal etti: Bu kadın Toz hakkında ne biliyor? O hangi soruları soruyor?

Kafasında aletiyometrenin ibrelerini kadran çevresinde hareket ettirdi ve o bunu yaparken ekran kırpışmaya başladı. Şaşırdı, dikkati dağıldı, kırpışma söndü. Dr. Malone'un yerinde doğrulmasına yol açan heyecan dalgacığını fark etmedi: kaşlarını çattı, öne eğildi ve yeniden dikkatini topladı.

Bu sefer cevap hemen geldi. Tıpkı auroranın ışıldayan perdeleri gibi, dans eden bir ışık deresi aktı ekran boyunca. Birtakım desenlere bürünüp bir an öyle kaldılar, ama hemen ardından ayrılıp bu sefer farklı biçimlerde ya da farklı renklerde yeniden bir araya geldiler; ilmek oldular ve sallandılar, püskürerek gittiler, gökte yön değiştiren bir kuş sürüsü gibi aniden bir oraya bir buraya sapan ışıltı sağanakları halinde patlak verdiler. Lyra gözlerken, aletiyometreyi okumaya başladığı sıralardaki aynı duyguyu, anlamanın eşiğindeki titreme duygusunu hissetti.

Bir başka soru sordu: Bu Toz mu? Bu desenleri yapanla aletiyometrenin ibresini hareket ettiren aynı şey mi?

Cevap daha fazla ilmeklerle ve ışık anaforlarıyla geldi. Lyra, evet dediğini tahmin etti. Sonra başka bir şey düşündü, Dr. Malone'la konuşmak için döndü ve onu ağzı açık, elini başına götürmüş halde buldu.

"Ne?" dedi.

Ekran soldu. Dr. Malone gözlerini kırptı.

"Ne var?" dedi Lyra gene.

"Ah - şimdiye kadar gördüğüm en iyi gösteriyi sundun, hepsi bu,” dedi Dr. Malone. "Ne yapıyordun? Ne düşünüyordun?"

"Bunu daha net hale getirebileceğinizi düşünüyordurn,” dedi Lyra.

"Daha net mi? Şimdiye kadar hiç böyle net olmamıştı."

"Ama ne anlama geliyor? Okuyabiliyor musunuz?"

"Eh," dedi Dr. Malone, "bir mesajı okumak şeklinde okumuyorsun, öyle işlemiyor. Olan şu ki, Gölgeler onlara sunduğun dikkate karşılık veriyorlar. Bu yeterince devrim yaratıcı; bilinçliliğimize cevap veriyorlar, anlıyorsun ya."

"Hayır," diye açıkladı Lyra, "benim demek istediğim, oradaki renkler ve biçimler. Başka şeyler de yapabilir, bu Gölgeler. İstediğiniz her şekli yapabilirler. Yapmalarını isterseniz eğer, resim de yapabilirler. Bakın."

Ve geri döndü, yeniden zihnini bir noktaya odakladı, ama bu sefer kendi kendine ekranın kenarına sıralanmış otuz altı sembolünün hepsiyle

gerçekten de aletiyometre olduğunu hayal etti. Artık onları o kadar iyi biliyordu ki, hayali yelkovanla akrebi mumu (anlayış için), alfa ve omegayı (lisan için) ve karıncayı (hamaratlık için) gösterecek şekilde hareket ettirirken soruyu da oluşturdu: Gölgeler'in lisanını anlamak için bu insanların ne yapması gerekirdi?

Ekran, düşüncenin kendisi kadar hızla cevap verdi ve çizgilerle ani ışıkların karmaşası içinde bir dizi resim kusursuz bir berraklıkla oluştu: pusulalar, gene alfa ve omega, şimşek, melek. Her resim farklı sayıda yanıp söndü ve sonra da farklı bir üçlü geldi: deve, bahçe, ay.

Lyra onların anlamlarını açıkça gördü ve açıklamak için zihnini serbest bıraktı. Bu sefer geri döndüğünde Dr. Malone'u yüzü bembeyaz, iskemlesinde arkaya yaslanmış, masanın kenarını sıkı sıkı tutarken gördü.

"Diyor ki," diye anlattı Lyra ona, "benim dilimde söylüyor, tamam mı - resimlerin dilinde. Aletiyometre gibi.

Ama dediği şu ki, eğer onu belli bir şekilde ayarlarsanız normal dili, kelimeleri de kullanabilirmiş. Ayarlama yapıp ekrana kelimeler koymasını sağlayabilirsiniz. Ancak sayılarla dikkatle, epeyce bir uğraşmanız gerekecek - hani pusulalar vardı ya - ve şimşek de daha fazlı anbarik lazım demekti - yani elektrik gücü demek istiyorum. Ve melek - tamamen mesajlarla ilgili. Söylemek istediği şeyler var. Ama o ikinci kısma gittiğinde... Asya demek istedi, neredeyse en doğusu ama tam da değil. Bu hangi ülke olur bilmiyorum - Çin, belki. Ve o ülkede Tozla, yani Gölgeler demek istiyorum, bir konuşma yöntemleri var, sizin burada bir yönteminiz olduğu ve benim de - benim resimlerim var, oysa onlar çubuk kullanıyor. Sanırım kapıdaki resmi kastetti ama anlamadım, aslında.

İlk gördüğümde, önemli bir yanı var diye düşündüm, ama ne olduğunu bilemedim. Gölgeler ile konuşmanın pek çok yöntemi olmalı." Dr. Malone'un soluğu kesilmişti.

"I Ching," dedi. "Evet, Çince. Bir tür kehanet - aslında, fal... Ve evet, çubuk kullanıyorlar. Orada süs olarak duruyor," dedi, sanki Lyra'ya, buna gerçekte inanmadığı konusunda güvence vermek istermiş gibi. "Bana, insanların I Ching 'e danıştıkları zaman, Gölge zerrecikleriyle temasa geçtiklerini mi söylüyorsun? Kara cevherle mi?"

"Evet," dedi Lyra. "Bir sürü yöntemi var, dediğim gibi. Bunun daha önce farkına varmamıştım. Sadece bir tane var sanıyordum."

"Ekrandaki o resimler..." diye başladı Dr. Malone.

Lyra zihninin kıyısında bir düşünce ürpertisi hissetti ve ekrana döndü. Daha tam olarak bir soru oluşturamamıştı ki, daha da fazla resim çakmaya başladı, birbirlerinin ardı sıra öyle süratle geliyorlardı ki, Dr. Malone onları izlemekte güçlük çekiyordu, ama Lyra ne dediklerini biliyordu, yeniden ona döndü.

"Sizin de önemli olduğunuzu söylüyor," dedi bilgine. "Yapacak önemli bir işiniz olduğunu söylüyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama doğru olmasa söylemez. O zaman onun kelime kullanmasını sağlamanız gerek herhalde ki, ne dediğini anlayasınız."

Dr. Malone sessiz kaldı. Sonra, "Peki," dedi, "sen sahiden nereden geliyorsun?"

Lyra ağzını büktü. Şimdiye kadar sadece bitkinlik ve umutsuzlukla hareket etmiş olan Dr. Malone'un normalde işini nerden geldiği belli olmayan yabancı bir çocuğa asla göstermeyeceğini ve şimdi de buna pişman olmaya başladığını fark etti. Ama Lyra gerçeği söylemek zorundaydı.

"Başka bir dünyadan geliyorum," dedi. "Doğru bu. Oradan bu dünyaya geldim. Geldim... kaçmak zorunda kaldım, çünkü benim dünyamdaki insanlar beni kovalıyordu, öldürmek için. Ve aletiyometre de aynı... aynı yerden geliyor. Onu bana Jordan Koleji'nin Başkanı verdi. Benim Oxfordum da bir Jordan Koleji var, ama burada yok. Baktım. Ve aletiyometreyi okumayı kendi kendime öğrendim. Bir zihnimi boşaltma yöntemim var, resimlerin ne anlatmak istediğini hemencecik anlıyorum.

Tam sizin şeyler hakkında dediğiniz gibi... şüpheler ve esrarlar falan. Bu yüzden de Mağara'ya bakınca aynı şeyi yaptım ve aynı şekilde işliyor, demek ki benim Toz'umla sizin Gölgeler'iniz de aynı. Öyleyse..."

Dr. Malone şimdi tamamen uyanmıştı. Lyra aletiyometreyi aldı ve sırt çantasına koymadan önce, kadife örtüsüyle, çocuğunu koruyan bir anne gibi sardı.

"Her neyse," dedi, "eğer isterseniz bu ekranı sizinle kelimelerle konuşur hale getirebilirsiniz. Sonra da benim aletiyometre ile konuştuğum gibi siz de Gölgelerle konuşursunuz. Ama bilmek istediğim şey şu, neden benim dünyamdaki insanlar ondan nefret ediyor? Toz, yani, Gölgeler. Kara cevher. Onu yok etmek istiyorlar. Kötü olduğunu düşünüyorlar. Ama ben onların yaptığının kötü olduğunu düşünüyorum. Yaparlarken gördüm. Öyleyse nedir, Gölgeler? İyi mi, kötü mü, ne?"

Dr. Malone yüzünü ovaladı, yanakları daha da kızardı.

"Bu konudaki her şey utanç verici?," dedi. "Sen bir bilimsel laboratuvarda iyi ve kötüden söz etmenin ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Hiçbir fikrin var mı? Benim bilgin olmamın nedenlerinden biri de, böyle şeyleri düşünmek zorunda kalmamaktı."

"Düşünmelisiniz," dedi Lyra haşin haşin. "Gölgeler'i, Toz'u, her neyse onu, böyle şeyleri, iyiyi kötüyü falan, düşünmeden araştıramazsınız. Onun dediğine göre, bunu yapmanız gerekiyor, unutmayın. Reddedemezsiniz. Burayı ne zaman kapatacaklar?"

"Fon komitesi hafta sonunda karar verecek... Niye?"

"Öyleyse bu gece sizin de ondan," dedi Lyra. "Bu makine şeyini, ekrana benim yaptığım gibi resimler değil de kelimeler koysun diye ayarlayabilirsiniz. Kolaylıkla yapabilirsiniz. Sonra onlara gösterirsiniz, onlar da size devam etmeniz için para vermek zorunda kalır. Ve Toz hakkında, ya da Gölgeler hakkında her şeyi öğrenir, bana söylersiniz. Anlıyorsunuz ya," diye devam etti biraz kibirli bir şekilde, yetersiz bir hizmetçiye bir şeyler anlatan bir düşes gibi, "aletiyometre bana bilmeye ihtiyacım olanı tam olarak söylemiyor. Ama siz benim için bulabilirsiniz. Yoksa belki de o Ching şeyini yapmam gerekecek, çubuklarla. Oysa resimlerle çalışmak daha kolay. En azından, ben böyle düşünüyorum. Şimdi bunu çıkaracağım," diye ekledi ve başındaki elektrodları çekip çıkardı.

Dr. Malone ona, jöleyi silsin diye kağıt mendil verdi ve telleri katladı.

"Demek gidiyorsun?" dedi. "Eh, bana tuhaf bir saat yaşattın, hiç kuşku yok."

"Onu kelimelerle çalışır hale getirecek misiniz?" dedi Lyra, sırt çantasını alarak.

"Doğruyu söylemek gerekirse bu da ancak fon başvurusunu tamamlamak kadar yararlı," dedi Dr. Malone.

"Hayır, dinle. Yarın gene gelmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin? Aynı saatte. Başka birine de göstermeni istiyorum. "

Lyra gözlerini kıstı. Bir tuzak mıydı bu?

"Peki, oldu," dedi. "Ama unutmayın, bilmem gereken şeyler var."

"Evet. Tabii. Gelecek misin?"

"Evet," dedi Lyra. "Geleceğim dersem, gelirim. Size yardım edebilirim, sanırım."

Ve gitti. Masadaki kapıcı bir an başını kaldırıp baktı, sonra gazetesine geri döndü.

"Nuniatak kazısı," dedi arkeolog, koltuğunu döndürerek. "Bir ay içinde bana bunu soran ikinci insansın."

"Öteki kimdi?" dedi Will, derhal gardını alarak.

"Sanırım bir gazeteciydi. Emin değilim."

"Niçin hakkında bilgi almak istiyormuş?"

"O gezide kaybolan adamlardan birine ilişkin olarak. Keşif heyeti, soğuk savaşın doruk noktasında ortadan kayboldu. Herhalde bunu hatırlamayacak kadar gençsin. Amerikalılar ve Ruslar, Arktik'in her yanında muazzam radar tesisatı kuruyorlardı... Her neyse, senin için ne yapabilirim?"

"Şey," dedi Will, sakin kalmaya çalışarak. "Aslında sadece o sefer hakkında bilgi edinmeye çalışıyordum. Tarih öncesi insanlar hakkındaki bir okul projesi için. Ve kaybolan bu keşif heyeti hakkında bir şeyler okudum, meraklandım."

"Eh, görüyorsun ki, tek meraklanan sen değilsin. O sıralar bu konuda büyük bir patırtı çıkmıştı. Gazeteci için hepsini araştırdım. Tam olarak bir kazı değilmiş, bir ön tetkikmiş daha çok. Vakit ayırmaya değip değmeyeceğini anlamadan kazı yapamazsın, bu grup da birkaç kazı yerine bakıp bir rapor hazırlamaya gitmiş. Toplam altı adam. Bazen bu tür bir keşif gezisinde başka bir disiplinden insanlarla - bilirsin, jeologlar gibi - gücünü birleştirirsin ki, masrafları paylaşın. Onlar kendilerini ilgilendiren şeylere bakar, biz de bizimkilere. Bu defa ekipte bir fizikçi varmış. Sanırım yüksek düzeyde atmosferik zerrecikler arıyordu. Aurora, bilirsin, kuzey ışıkları. Radyo vericili balonları varmış, besbelli.

"Onlarla bir de başka adam varmış. Sabık bir Deniz Piyadesi, bir tür profesyonel kaşif. Hayli yabani bir bölgeye gidiyorlardı, kutup ayıları da Arktik'te daima tehlike oluşturur. Arkeologlar bazı şeylerle başa çıkabilir ama biz ateş etmek için eğitilmedik ve bunu yapan, rotayı belirleyen, kamp kurabilen ve bütün bu hayatta kalma işlerini yapan biri çok yararlı olur.

"Ama sonra hepsi yok oldu. Yerel bir araştırma istasyonu ile radyo teması halindeydiler, ne var ki bir gün sinyal gelmedi, başka da hiçbir şey duyulmadı. Şiddetli kar fırtınası varmış ama bu da olağandışı bir şey değil. Arama seferi, son kamplarını aşağı yukarı el değmemiş halde buldu, ayılar erzaklarını yemiş olsa da. Ancak insanlardan tek bir iz yoktu.

"Ve korkarım, sana anlatabileceğimin hepsi bu."

"Evet," dedi Will. "Teşekkürler. Şey... şu gazeteci," diye devam etti, kapıda durarak. "Adamlardan biriyle ilgilendi demiştiniz. Hangisiyle?"

"O kaşif tiple. Parry diye bir adam."

"Neye benziyordu? Gazeteci yani?"

"Çünkü..." Will'in aklına, mantıklı bir sebep gelmedi. Sormamalıydı. "Hiçbir nedeni yok. Sadece merak ettim."

"Hatırladığım kadarıyla, iri yarı sarışın bir adamdı. Çok açık renk saçlı.”

"Tamam, teşekkürler,” dedi Will ve gitmek üzere döndü.

Adam onun odadan çıkmasını, hiçbir şey söylemeden, kaşları biraz çatık, izledi. Will onun telefona uzandığını gördü ve binayı hemen terk etti.

Titrediğini fark etti. Sözümona gazeteci, evine gelen adamlardan biriydi: uzun boylu, sanki kaşı ya da kirpiği yokmuş gibi görünecek kadar açık sarı saçlı bir adam.

Will'in merdivenlerden aşağı yuvarladığı o değildi: O, Will aşağı koşar ve cesedin üstünden atlarken oturma odasının kapısında beliren adamdı.

Ama gazeteci değildi.

Yakında büyük bir müze vardı. Will, sanki çalışıyormuş gibi klipsli tahtasını elinde tutarak içeri girdi ve tabloların asılı olduğu bir galeride oturdu. Fena halde titriyordu, kendini hasta hissediyordu, çünkü birini öldürdüğünü, katil olduğunu bilmek ona baskı yapıyordu. Şimdiye kadar bu düşünceyi aklından uzak tutmuştu, ama artık engelleyemiyordu. Adamın canını almıştı.

Yarım saat kadar kıpırdamaksızın oturdu, yaşadığı en kötü yarım saatlerden biriydi. İnsanlar geldiler gittiler, tablolara baktılar, alçak sesle konuştular, onu yoksaydılar; bir galeri görevlisi birkaç dakika, elleri arkasında kapı girişinde durdu, sonra ağır ağır uzaklaştı; Will yaptığı şeyin korkunçluğuyla boğuştu ve tek bir kasını bile oynatmadı.

Sonra yavaş yavaş sakinleşti. Annesini savunuyordu. Annesini korkutuyorlardı; durumu göz önüne alınırsa, ona zulmediyorlardı. Evini savunmaya hakkı vardı. Babası da bunu yapmasını isterdi. Yapmıştı, çünkü doğrusu buydu. Onların yeşil deri sumeni çalmalarına engel olmak için yapmıştı bunu. Babasını bulabilmek için yapmıştı; buna hakkı yok muydu yani? Birden bütün çocukça oyunları gözünde canlandı, kendisi ile babasının birbirlerini çığlardan kurtardığı ya da korsanlarla savaştığı oyunlar. Eh, işte şimdi gerçek olmuştu. Seni bulacağım, dedi zihninden.

Sadece bana yardım et, bulacağım seni anneme göz-kulak olacağız ve her şey yoluna girecek...

Ve sonuçta şimdi saklanacak bir yeri vardı, kimsenin onu bulamayacağı, emin bir yer. Sumendeki kağıtlar da (ki, hâlâ okumaya vakit bulamamıştı) Cittâgazze'deki şiltenin altında emniyetteydi.

Nihayet insanların daha kararlı bir şekilde hareket ettiklerini, hepsinin tek yöne gittiklerini fark etti. Gidiyorlardı, çünkü görevli onlara müzenin on dakika içinde kapanacağını söylüyordu. Will kendini toplayıp müzeden çıktı. Avukatın bürosunun bulunduğu High Street'i buldu ve, daha önce söylediklerine rağmen, acaba onu görmeye gitsem mi diye düşündü. Adamın yeterince dostane bir hali vardı...

Ama tam sokaktan karşıya geçip içeri girmeye karar vermişti ki, birden durdu.

Soluk kaşlı uzun boylu adam bir arabadan çıkıyordu.

Will hemen kayıtsızca yana döndü ve yanındaki kuyumcunun vitrinine baktı. Adamın yansımasının etrafa baktığını, kravatının düğümünü düzelttiğini ve avukatın bürosuna girdiğini gördü. O içeri girer girmez Will uzaklaştı, kalbi gene çarpıyordu. Emin bir yer yoktu. Üniversite kütüphanesine yollandı ve Lyra'yı bekledi.

5

Uçak Postası Kağıtlar

"Will," dedi Lyra.

Alçak sesle konuşmuştu ama Will gene de ürktü. Sırada, yanında oturduğu halde onun farkına varmamıştı. "Nereden çıktın?"

"Âlim'imi buldum! Adı Dr. Malone. Ve Toz'u görebilen bir makinesi var ve onu konuşturacak -"

"Geldiğini görmedim."

"Bakmıyordun," dedi kız. "Başka bir şey düşünüyor olmalısın. İyi ki seni buldum. Bak, insanları kandırmak kolaydır. Gözle."

İki polis memuru onlara doğru geliyordu, beyaz yazlık kısa kollu gömlekleri, telsizleri, copları ve kuşku dolu gözleriyle bir erkek ve bir kadın. Daha onlar sıraya ulaşmadan Lyra ayağa kalkmış, onlarla konuşuyordu.

"Lütfen, bana müzenin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" dedi. "Ağabeyimle ben orada annemizle ve babamızla buluşacaktık sözde, ama kaybolduk."

Polis Will'e baktı, öfkesini bastıran Will de, "Haklı, kaybolduk, ne aptalca, değil mi?" dercesine omuz silkti Adam gülümsedi. Kadın dedi ki: "Hangi müze? Ashrnolean mı?"

"Evet, o," dedi Lyra ve kadın yolu tarif ederken dikkatle dinliyormuş pozu takındı.

Will ayağa kalktı, "Teşekkürler," dedi, o ve Lyra birlikte uzaklaştılar. Geriye bakmadılar ama polisin ilgisi zaten kaybolmuştu.

"Gördün mü?" dedi Lyra. "Seni arıyorduysalar eğer, onları başımızdan savdım. Çünkü kız kardeşi olan birini aramıyorlar." Köşeyi döndüklerinde, "Bundan sonra senin yanında kalmalıyım," diye azarlarcasına devam etti.

"Tek başına emniyette değilsin."

Will hiçbir şey söylemedi. Kalbi hiddetle çarpıyordu. Kenarları bal rengi taş kolej binaları, bir kilise ve yüksek bahçe duvarları üstündeki geniş tepeli ağaçlarla çevrili bir meydanda duran, büyük kurşun kubbeli yuvarlak bir

binaya doğru yürüyorlardı. Öğleden sonra güneşi olabilecek en sıcak tonları çıkarıyordu ortaya, hava bu sayede daha zenginleşmiş gibiydi, neredeyse koyu altın şarap rengine bürünmüştü. Bütün yapraklar hareketsizdi ve bu küçük meydanda trafiğin sesi bile kesilmişti. Sonunda kız Will'in duygularını fark etti ve "Ne var?" diye sordu.

"Eğer insanlarla konuşursan, bu onların dikkatini üstüne çekmekten başka şeye yaramaz," dedi oğlan, titreyen bir sesle. "Sesini çıkarmamalısın, hareketsiz kalmalısın o zaman seni gözden kaçırırlar. Hayatım boyunca bunu yaptım. Nasıl yapılacağını biliyorum. Senin yönteminle... yani sen sadece... kendini görünür hale getiriyorsun. Bunu yapmamalısın. Böyle oyunlar oynamamalısın. Ciddi davranmıyorsun."

"Öyle mi sanıyorsun?" dedi ve öfkesi birden patlak verdi. "Yani ben yalan söylemeyi bilmiyor muyum sanıyorsun? Ben gelmiş geçmiş en iyi yalancıyım. Ama sana yalan söylemiyorum ve hiç söylemem, yeminle. Tehlikedesin, eğer az önce böyle yapmasaydım, yakalanırdın. Sana baktıklarını görmedin mi? Bakıyorlardı çünkü. Sen yeterince dikkatli değilsin, tamam mı? Fikrimi istersen, ciddi olmayan sensin."

"Eğer ciddi değilsem, kilometrelerce ötede olabileceğim halde niye buralara takılmış seni bekliyorum dersin? Ya da saklanabilecekken, öteki şehirde güvencede olabilecekken? Yapacak kendi işlerim de var, ama sana yardım edebileyim diye buralarda takılıyorum. Bana ciddi değilsin deme."

"Gelmek zorundaydın ama" dedi kız, öfkeden gözü dönmüş halde. Kimse onunla böyle konuşamazdı. O bir artistokrattı. O Lyra'ydı. "Gelmek zorundaydın, yoksa baban hakkında hiçbir şey bulamazdın. Kendin için yapmak zorundaydın, benim için değil."

Ateşli bir şekilde ama alçak sesle kavga ediyorlardı, meydanın sessizliği ve yakınlarından geçip giden insanlar yüzünden. Ama kız bunu söyleyince Will tamamen hareketsiz kaldı. Yanındaki kolej duvarlarından birine yaslanması gerekti. Yüzünde renk kalmamıştı.

"Babam hakkında ne biliyorsun?" dedi çok, çok usulca.

Kız aynı tonda cevap verdi. "Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, onu aradığın. Ben de onu sordum."

"Kime sordun?"

"Aletiyometreye, tabii."

Oğlanın onun ne kastettiğini anlaması için aradan bir an geçmesi gerekti. Sonra da öyle öfkeli ve şüpheci göründü ki, kız aletiyometreyi sırt

çantasından çıkardı. "Peki, sana göstereyim."

Sonra meydanın ortasında, çimenliğin çevresindeki taş kaldırıma oturdu, başını altın alet üzerine eğdi, parmakları neredeyse görülmeyecek bir hızla hareket ederek akrep ile yelkovanı çevirmeye başladı; narin ibre kadran çevresinde süratle dönüp şurada burada aniden dururken birkaç saniye durakladı, sonra da aynı hızla akreple yelkovanı yeni pozisyonlara çevirdi. Will dikkatle çevreye baktı, ama yakında onları görecek kimse yoktu; bir grup turist başlarını kaldırmış kubbeli binaya bakıyordu, seyyar bir dondurma satıcısı arabasını kaldırımda sürdü, ne var ki hepsinin dikkati başka yerdeydi.

Lyra, uykudan uyanıyormuşcasına gözlerini kırptı ve içini çekti.

"Annen hasta," dedi usulca. "Ama emniyette. Bu hanım ona göz kulak oluyor. Sen de birtakım mektupları alıp kaçmışsın. Bir adam varmış, sanırım bir hırsız, sen, onu öldürmüşsün. Ve babanı arıyorsun ve-"

"Tamam, kes artık," dedi Will. "Bu kadarı yeter. Hayatıma böyle bakmaya hiç hakkın yok. Bunu bir daha yapma, asla. Casusluk, başka bir şey değil."

"Ne zaman sormaya son vereceğimi biliyorum," dedi Lyra. "Anlıyorsun ya, aletiyometre neredeyse insan gibidir. Ne zaman kızacağını ve ne zaman benim bilmemi istemediği şeyler olduğunu anlarım. Hissederim sanki.

Ama dün sen zembille gökten inince, senin kim olduğunu sordum mecburen, yoksa kendimi güvencede hissetmezdim. Sormak zorundaydım. Ve dedi ki..." Sesini daha da alçalttı. "Senin bir katil olduğunu söyledi ve ben, iyi diye düşündüm, mesele yok, o güvenebileceğim biri.

Ama şu âna kadar başka bir şey sormadım ve sen artık sormamı istemiyorsan, söz veririm sormam. Bunu özel bir röntgen şovu falan sanma. Eğer ben sadece insanlara casusluk etseydim, aletiyometre dururdu, çalışmazdı. Kendi Oxford'umu nasıl iyi biliyorsam, bunu da biliyorum."

"O şeye soracağına bana sorabilirdin. Babamın hayatta ya da ölü olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, çünkü sormadım."

Artık ikisi de oturuyorlardı. Will yorgun argın, başını ellerine dayadı.

"Eh," dedi sonunda. "Sanırım birbirimize güvenmemiz gerek."

"Mesele yok. Ben sana güveniyorum."

Will keyifsiz keyifsiz başıyla onayladı. Öyle bitkindi ki, ve bu dünyada birazcık olsun uyuma imkanı yoktu Lyra genellikle bu kadar kavrayış sahibi

olmazdı, ne var ki oğlanın tavrındaki bir şey ona şunları düşündürdü: Korkuyor, ama korkusuna hakim oluyor, tıpkı Iorek Byrnison'ın yapmamız gerektiğini söylediği gibi; tıpkı benim donmuş göldeki balık evinin orada yaptığım gibi.

"Will," diye ekledi. "Seni ele vermeyeceğim, hiç kimseye. Söz veriyorum."

"İyi."

"Daha önce yaptım bunu. Birine ihanet ettim. Ve yapıp yapacağım en berbat şeydi. Aslında hayatını kurtardığımı sanıyordum, oysa onu dosdoğru, olabilecek en tehlikeli yere götürüyormuşum. Kendimden bunun için nefret ettim, bu kadar aptal olduğum için. Bu yüzden dikkatsiz olmamak, unutmamak ve sana ihanet etmemek için elimden geleni yapacağım."

Oğlan bir şey söylemedi. Gözlerini ovuşturdu, kırpıştırdı ve kendini uyandırmaya çalıştı.

"Çok daha sonraya kadar pencereden geçip geri dönemeyiz," dedi. "Ona bakarsan, gün ışığında da gelmememiz gerekirdi. Kimsenin görmesi riskini göze alamayız. Ve şimdi de saatlerce burada takılmamız gerek..." "Karnım aç," dedi Lyra.

Sonra Will, "Buldum!" dedi. "Sinemaya gidebiliriz."

"Neye?"

"Gösteririm sana. Orada yiyecek de buluruz."

Şehrin merkezine yakın, yürüyerek on dakika mesafede bir sinema vardı. Will ikisinin de bilet paralarını verdi ve sosisli sandviç, patlamış mısır ile Cola aldı, yiyeceklerini içeri götürdüler, tam film başlarken de yerlerine oturdular.

Lyra kendinden geçti. Projeksiyonla gösterilen fotoğraflılar görmüştü, ama dünyasındaki hiçbir şey onu sinemaya hazırlamamıştı. Sosisli sandviçi ile patlamış mısırını hapur hupur yedi, Kolasını büyük yudumlarla içti ve perdedeki karakterlerle birlikte soluğunu tuttu, onlarla birlikte neşelenip güldü. Neyse ki gürültülü bir seyirci kitlesiydi, salon çocuk doluydu ve heyecanı göze çarpmadı. Will hemen gözlerini kapayıp uyudu.

İnsanlar dışarı çıkarken takırdayan koltukların sesine uyandı, ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Saat sekizi çeyrek geceyi gösteriyordu. Lyra istemeye istemeye dışarı çıktı.

"Bütün hayatım boyunca gördüğüm en iyi şeydi." dedi. "Bunun neden benim dünyamda icat edilmediğini hiç anlamıyorum, hiç. Sizinkilerden

daha iyi olan şeylerimiz var ama bu bizdeki her şeyden iyiydi."

Will filmin ne olduğunu bile hatırlamıyordu. Dışarısı hâlâ aydınlıktı, sokaklar da doluydu.

"Bir tane daha görmek ister misin?"

"Evet!"

Köşeyi döner dönmez, birkaç yüz metre ötedeki diğer sinemaya gidip yeniden film izlediler. Lyra ayakları koltukta, dizlerini kucaklayarak yerleşti, Will ise zihnini boş bıraktı. Bu sefer dışarı çıktıklarında, saat hemen hemen on birdi - çok daha iyi.

Lyra gene acıkmıştı, bir arabadan hamburger aldılar yürürken yediler, bu da onun için yeni bir şeydi.

"Biz yemek için otururuz hep. Daha önce insanların öyle yürüyerek yemek yediğini hiç görmemiştim," dedi Will'e. "Burası öyle çok yönden farklı ki. Örneğin, trafik. Hiç hoşuma gitmiyor. Ama sinemayı seviyorum, hamburgeri de. Çok seviyorum. Ve o Âlim, Dr. Malone, bu makinenin kelimeleri kullanmasını sağlayacak. Yapacak, biliyorum. Yarın oraya döneceğim ve durumu nedir, bakacağım. Bahse girerim ki, ona yardımım dokunabilir.

Belki de Alimlerin ona istediği parayı vermesini sağlarım. Babam nasıl yaptı, biliyor musun? Lord Asriel? Onlara oyun oynadı..."

Banbury Road'da yürürlerken ona, gardroba saklanıp Lord Asriel'in Jordan Alimlerine, Stanislaus Grumman''in vakum şişesindeki kesilmiş başını göstermesini gözlediği geceyi anlattı. Ve Will çok iyi bir dinleyici olduğu için, devam edip ona hikayesinin geri kalanını da anlattı; Mrs. Coulter'ın dairesinden kaçtığı andan, Roger'ı Svalbard'ın buzlu yarlarına sürüklediğini fark ettiği o korkunç âna kadar. Will hiçbir şey söylemeden, ama dikkatle, sempatiyle dinledi. Onun balonla seyahati, zırhlı ayılarla cadıları, Kilise'nin intikamcı bir kolunu içeren seyahati anlatışı, kendisinin deniz kenarındaki, boş, sessiz ve güvenli, güzel bir şehre ilişkin fantastik rüyasıyla bir bütün oluşturuyordu: doğru olamazdı, bu kadar basit.

Ama sonunda çevre yoluna ve gürgen ağaçlarına ulaştılar. Artık trafik azdı; olsun olsun da, dakika başı bir araba geçiyordu. Pencere de yerli yerindeydi. Will, gülümsediğini hissetti. İşler yolunda gidecekti.

"Hiç araba gelmeyene kadar bekle," dedi. "Şimdi ben geçiyorum."

Ve bir dakika sonra, palmiye ağaçlarının altında, çimenlerin üstündeydi, bir-iki dakika sonra da Lyra onu izledi.

Kendilerini yeniden eve dönmüş gibi hissettiler. Engin ılık gece, çiçeklerle denizin kokusu ve sessizlik, yatıştırıcı su gibi onları yıkadı.

Lyra gerinip esnedi, Will büyük bir yükün omuzlarından kalktığını hissetti. O yükü gün boyunca taşımıştı ve bu yüzden nasıl az daha yere yapıştıracağını fark etmemişti; Ama şimdi kendini hafif, özgür ve huzurlu hissediyordu.

Sonra Lyra kolunu kavradı. Aynı saniyede Will ona bunu yaptıranı duydu.

Kafenin arkasındaki küçük sokaklarda bir yerde, bir şey haykırıyordu.

Will hemen sese doğru fırladı, Lyra da, mehtabın gölgelendiği dar bir yola dalarken onu izledi. Birkaç kez kıvrılıp büküldükten sonra, o sabah gördükleri taş kulenin önündeki meydana geldiler.

Yirmi kadar çocuk, kulenin dibinde bir yarım daire oluşturmuş içeri bakıyordu, kiminin elinde sopalar vardı, kimi de duvara neyi sıkıştırmışlarsa ona taş atıyordu.

Lyra önce bunun başka bir çocuk olduğunu sandı, ama yarım dairenin içinden insanilikle hiç ilgisi olmayan korkunç, tiz bir feryat yükseliyordu. Çocuklar da haykırıyorlardı, hem korkuyla, hem nefretle.

Will çocuklara doğru koşup birincisini geri çekti. Kendi yaşında bir oğlandı, çizgili tişört giymiş bir oğlan. Çocuk dönerken, Lyra onun göz bebeklerinin çevresindeki çılgınlık dolu beyaz çemberleri gördü, derken öbür çocuklar neler olduğunu fark etti, bakmak için döndüler.

Angelica ile erkek kardeşi de ellerinde taşlarla oradaydı, bütün çocukların gözleri ay ışığında vahşice ışıldıyordu.

Sustular. Sadece tiz feryat devam etti, derken Will ile Lyra ne olduğunu gördüler. Kulenin duvarına yaslanıp sinmiş, kulağı yırtılmış, kuyruğu eğrilmiş, tekir bir kediydi. Will’in Sunderland Caddesi’nde gördüğü, Moxie'ye benzeyen, önüne düşüp onu pencereye götüren dişi kedi .

Will onu görür görmez tuttuğu oğlanı yana savurdu.

Oğlan yere düştü, bir dakika içinde Öfkeyle ayağa fırladı, ama ötekiler onu geriye çekti. Will kedinin yanında diz çökmüştü bile.

Ve sonra da kedi kollarındaydı. Göğsüne kaçtı, William onu sımsıkı kucakladı ve çocuklara bakmak için döndü; Lyra çılgın bir anda onun cininin nihayet ortaya çıktığını düşündü.

"Bu kedinin canını niye yakıyorsunuz?" diye sordu.

Soruya, cevap veremediler. Will'in öfkesi karşısında, hızlı hızlı nefes alıp, sopalarıyla taşlarını sıkı sıkı tutarak titrediler, konuşamadılar.

Ama sonra Angelica berrak bir sesle konuştu: "Siz buradan değilsiniz! Siz Ci'gazze'den değilsiniz! Heyulalar hakkında bir şey bilmiyordunuz, kediler hakkında da bir şey bilmiyorsunuz. Bizim gibi değilsiniz!"

Will'in yere savurduğu çizgili tişörtlü oğlan, kavga etmek arzusuyla tir tir titriyordu ve eğer onun kollarındaki kedi olmasaydı, yumrukları, dişleri ve ayaklarıyla Will'in üstüne atılırdı, o da memnuniyetle kavga ederdi.

İkisinin arasında ancak şiddetin topraklayabileceği bir elektrik nefret akımı vardı. Ama oğlan, kediden korkuyordu.

Küçümsemeyle, ”Siz neredensiniz?" diye sordu.

"Nereden olduğumuzun hiç önemi yok. Eğer bu kediden korkuyorsanız, onu sizin elinizden alırım. Eğer size kötü talih getiriyorsa, bize talih getirir. Şimdi yolumdan çekilin."

Will bir an için onların nefretinin, korkularına baskın çıkacağını düşündü ve kediyi yere bırakıp kavga etmeye hazırlandı ama tam o sırada çocukların arkalarından doğru alçak tonda ama gökgürültüsü gibi bir homurtu yükseleli. Döndüklerinde Lyra'nın, eli, hırladıkça dişleri beyaz beyaz ışıldayan kocaman benekli bir leoparın omuzlarında, durduğunu gördüler. Pantalaimon'u tanıyan Will bile bir an için korkmuştu. Çocuklar üzerinde ise dramatik bir etkisi oldu: hemen dönüp kaçtılar. Birkaç saniye sonra meydan boşalmıştı.

Ama onlar gitmeden önce, Lyra başını kaldırıp kuleye baktı. Onu harekete geçiren Pantalaimon'un homurtusu oldu ve kısa bir an, en tepede, mazgallı kenardan aşağı bakan birini gördü; hem de çocuk değil, kıvırcık saçlı bir delikanlı.

Yarım saat sonra kafenin üstündeki dairedeydiler.

Will bir teneke süt özü bulmuştu, kedi onu aç bir şekilde yalayıp yuttu, sonra da yaralarını yaladı. Pantalaimon meraktan kedi biçimine girmişti. Tekir kedinin tüyleri önce şüpheyle diken diken oldu ama çok geçmeden, Pantalaimon' un ne olursa olsun gerçek bir kedi de olmadığını, bir tehdit de oluşturmadığını anladı ve ona önem vermemeye başladı.

Lyra Will'in ona bakışını kendinden geçmiş gibi seyretti. Kendi dünyasında yakın olduğu hayvanlar (zırhlı ayılar hariç) sadece şu ya da bu türden çalışan hayvanlar olmuştu. Kediler Jordan Koleji' nin farelerini temizlemeye yarardı, kimse onları ev hayvanı yapmazdı.

"Sanırım kuyruğu kırılmış," dedi Will. "Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Belki kendi kendine geçer. Kulağına biraz bal koyacağım. Bir yerde okumuştum, antiseptikmiş ..."

Yapış yapıştı ama hiç değilse onu yalayıp temizleyen dişi kediyi meşgul etti, yara da gittikçe temizleniyordu.

"Bunun senin gördüğün kedi olduğundan emin misin?" diye sordu Lyra.

"Aa, evet. Eğer hepsi kedilerden bu kadar korkuyorsa zaten bu dünyada pek kedi olmaz. Herhalde dönüş yolunu bulamadı."

"Düpedüz çıldırmışlardı," dedi Lyra. "Onu öldürebilirlerdi. Çocukların böyle bir şey yaptığını hiç görmedim."

"Ben gördüm," dedi Will.

Ama ifadesi donuklaşmıştı; bu konuda konuşmak istemiyordu, Lyra da sormaması gerektiğini biliyordu. Aletiyometreye bile sormaması gerektiğini biliyordu.

Çok yorgundu, çok geçmeden yatmaya gitti, hemen uyudu.

Biraz sonra, kedi de uyumak için kıvrılınca, Will bir fincan kahve ile yeşil deri sumeni aldı, balkona çıkıp oturdu. Pencereden okumasına yetecek kadar ışık geliyordu, o da kağıtlara bakmak istiyordu.

Fazla değildiler. Onun düşündüğü gibi, siyah mürekkeple uçak postası kağıda yazılmış mektuplardı. İşte bu yazılar bulmayı o kadar istediği adamın eliyle yazılmıştı; parmaklarını defalarca üstlerinde dolaştırdı, onları yüzüne bastırarak babasının ruhuna daha yaklaşmaya çalıştı. Sonra da okumaya başladı.

Fairbanks,
Alaska
Çarşamba,
19 Haziran 1985

Sevgilim - her zamanki verim ve kaos karışımı - bütün levazım burada ama Nelson adlı iyi huylu bir geri zekalı olan fizikçi, kahrolası balonlarını yukarı, dağlara taşımak için hiçbir şey ayarlamamış- O dolaşıp ulaşım için debelenirken biz parmaklarımızı çevirerek oturmak zorunda kaldık. Ama bu sayede geçen sefer tanıştığım bir ahbapla, Jake Petersen adlı bir altın madencisiyle konuşma şansı buldum. Karanlık ve pis bir bara kadar izini sürdüm ve televizyondaki beyzbol oyununun sesine sığınarak ona anomaliyi sordum. Orada konuşmadı- beni gerisin geri dairesine götürdü. Bir şişe Jack Daniel’sin yardımıyla uzun süre konuştu - kendi gözüyle görmemişti

ama gören bir Eskimo’yla tanışmıştı ve bu adam onun ruhlar dünyasına geçiş olduğunu söylemişti. Yüzyıllardır biliyorlarmış - bir şamanın kabul töreninin bir kısmı, onun öbür yana geçmesini ve geriye herhangi bir andaç getirmesini içeriyormuş. Gerçi, bir kısmı da asla geri dönmemiş. Ancak ihtiyar Jake'te bölgenin bir haritası vardı ve dostunun ona bu şeyin olduğunu söylediği yeri işaretlemişti, (ne olur ne olmaz diye: 69^{0} O2' 11'' K, 157^{0} 12' 19'' B, Lookout Sırtı'nin bir çıkıntısının üzerinde, Colville Nehri'nin bir-iki kilometre kuzeyinde.) Sonra başka Arktik efsanelerine geçtik— altmış yıldır mürettebatsız denizlerde dolaşan Norveç gemisi, falan. Arkeologlar, çalışmaya başlamaya hevesli, doğru dürüst bir ekip, Nelson ve balonlarına karşı duydukları sabırsızlığı kontrol altında tutuyorlar. Anomaliyi hiç duymamışlar ve inan bana, ben de bunun böyle kalmasını sağlayacağım. İkinize de en candan sevgilerimle. Johnny.

Umiat,
Alaska
Cumartesi,
22 Haziran 1985

Sevgilim - onun için neler dediğimi unut gitsin; iyi huylu, geri zekalıymış -fizikçi Nelson'ın bunlarla hiç ilgisi yok ve eğer yanılmıyorsam aslında o da anomaliyi arıyor. Fairbanks'deki gecikmeyi o düzenlemiş, inanır mısın? Ekibin geri kalanının ulaşım olmaması gibi tartışılmaz bir neden dışında beklemek istemeyeceğini bildiği için, şahsen önden gidip sipariş edilen araçları iptal etmiş. Bunu tesadüfen keşfettim ve tam ona ne halt ettiğini soracaktım ki, telsizde biriyle konuşmasına kulak misafiri oldum — hem de anomaliyi tarif ederken. Ancak yerini bilmiyordu. Daha sonra ona bir içki ısmarladım, lafını esirgemeyen askeri oynadım, emektar Arktik elemanı, "gökyüzünde ve yeryüzünde çok daha fazla şeyler var" meselesi. Bilimin kısıtlamalarından söz ederek onu kızdırıyormuş gibi yaptım — bahse girerim ki, Kocaayak'ı açıklayamazsın, falan - ve yakından gözledim. Sonra birden anomaliden söz ettim - ruhlar dünyasına - görünmez - bir geçiş hakkındaki Eskimo efsanesinden - Gözetleme Sırtı'nın oralarda bir yerde, inanır mısın, tam da bizim gittiğimiz yer. Ve sana söyleyeyim, sarsılıp kasıldı. Ne demek istediğimi tamı tamına biliyordu. Fark etmemiş gibi yaptım, oradan büyüye geçtim, ona Zaire leopar hikayesini anlattım. Yani umarım beni defterine batıl inanç sahibi dangalak bir asker olarak

yazmıştır. Ama haklıyım Elaine, o da aynı şeyi arıyor. Bilemediğim şey, ona söyleyecek miyim, söylemeyecek miyim? Oyununun ne olduğunu bulup çıkarmalıyım. İkinize de çok, çok sevgiler - Johnny.

Colville Bar,
Alaska
Pazartesi,
24 Haziran 1985

Sevgilim- bir süre başka mektup yollama fırsatım olmayacak. Burası tepelere çıkmadan önceki son kasaba. Arkeologlar oralara çıkılsın diye için için yanıyorlar. İçlerinden biri herkesin aklına gelenden çok daha eski yerleşimlere ilişkin kanıtlar bulacağından emin. Ne kadar eski dedim, bir de niye emin olduğunu sordum. Bana daha önceki bir kazıda bulduğu narwhal-fildişi oymaları anlattı -- karbon 14- ile inanılmayacak kadar eski bir döneme ait olduğu belirlenmiş, daha önce varsayılan sınırın çok dışındaymış; yani, anormal. Benim anomalimden geçip gelseler tuhaf olmaz mı, başka bir dünyadan? Dedim de, fizikçi Nelson şimdi en iyi ahbabım — benimle şakalaşıyor, onun bildiğini bildiğimi bildiğini ima etmek için üstü kapalı sözler ediyor, vs. Ve ben de lafını esirgemez Binbaşı Parry gibi yapıyorum, bir kriz ânında sağlam adam, ama iki kulağının arasında pek bir şey yok, ha. Ancak neyin peşinde olduğunu biliyorum. Her şeyden önce, gerçek bir akademisyen olduğu halde fonu aslında Savunma Bakanlığı 'ndan geliyor- onların kullandığı mali kodları bilirim. İkincisi, sözüm ona hava balonlarının bu işle hiç ilgisi yok. Sandığına baktım. Eğer o da radyasyon giysisi değilse hiçbir şey bilmiyorum demektir. Tuhaf iş, sevgilim. Planıma bağlı kalacağım: arkeologları yerlerine götürüp, anomaliyi aramak için tek başıma birkaç gün gideceğim. Eğer Gözetleme Sırtı' nda dolaşırken Nelson'a rastlarsam, duruma göre davranacağım.

Daha sonra. Şans diye buna derim. Jake Petersen'in arkadaşı olan Eskimo'ya, Matt Kigalik'e rastladım. Jake bana onu nerede bulacağımı söylemişti ama orada olacağını ummaya cesaret edememiştim. Bana Sovyetlerin de anomaliyi aradıklarını söyledi; bu yılın başlarında ta dağ sırasının tepelerinde bir adama rastladığını ve ne yaptığını tahmin ettiği için bir-iki gün görünmeden onu gözlediğini söyledi; haklıymış da, adam Rus çıkmış, bir casus. Bana daha fazlasını söylemedi; onu temizlediği izlenimini edindim. Ama nasıl bir şey olduğunu tarif etti bana. Havada bir geçit gibi, bir tür pencere. İçinden öbür yana bakıyorsun ve tıpkı bunun gibi

bir başka dünya görüyorsun - kayalar, yosunlar falan filan. Ayakta duran ayı biçimindeki yüksek bir kayanın elli arşın kadar batısındaki küçük bir derenin kuzeyinde ve Jake'in bana verdiği mevzi de tam doğru değil — 11'den çok 12" K.

Bana şans dile, canım benim. Sana ruhlar dünyasından bir andaç getireceğim. Seni sonsuza kadar seviyorum - oğlanı benim için öp — Johnny.

Will başının çınladığını fark etti.

Babası tam tamına, onun gürgen ağaçlarının altında bulduğu şeyi tarif ediyordu. O da bir pencere bulmuştu - hatta bunun için aynı kelimeyi kullanmıştı! Demek ki Will doğru yolda olmalıydı. Ve adamların aradığı şey de bu bilgiydi... Yani, tehlikeliydi de.

Mektup yazıldığında Will sadece bir bebekti. Ondan yedi yıl sonra, annesinin müthiş bir tehlike içinde olduğunu ve onu koruması gerektiğini fark ettiği süpermarketteki sabah gelmişti ve onu izleyen aylarla birlikte giderek bu tehlikenin annesinin zihninde olduğunu ve onu daha da fazla koruması gerektiğini fark etmişti.

Sonra da, aslında bütün tehlikenin onun zihninde olmadığı vahşice ortaya çıkmıştı. Sahiden de peşinde biri vardı - bu mektupların peşinde, bu bilginin peşinde.

Ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama babasıyla paylaşacak böylesine önemli bir şeyi olduğu için derinden derine mutlu olmuştu; John Parry ve oğlu Will, her ikisi de, ayrı ayrı, bu olağanüstü şeyi keşfetmişlerdi. Bir araya geldiklerinde bunun hakkında konuşabilirlerdi ve babası, Will onun izinden gitti diye gurur duyardı.

Gece sessiz, deniz sakindi. Mektupları katlayıp kaldırdı ve uyuyakaldı.

6

Işıldayan Uçucular

"Grumman mı?" dedi, kara sakallı kürk taciri. "Berlin Akademisi'nden mi? Pervasız adam. Onunla beş yıl önce Urallar'ın kuzey ucunda tanıştım. Öldü sanıyordum."

Lee Scoresby'nin eski bir ahbabı ve onun gibi Teksaslı olan Sam Cansino, Samirsky Oteli'nin nafta yüklü, dumanlı barında oturmuş, ısıracak kadar soğuk votkadan bir fırt alıyordu. Salamura balık tabağıyla siyah ekmeği dürterek Lee'ye doğru itti, Lee de ağzını doldurup başını sallayarak Sam'e daha da fazlasını anlatması için işaret etti.

"O salak Yakovlev'in kurduğu bir tuzağa düşmüştü," diye devam etti kürk taciri "ve bacağını kemiğe kadar kesmiş. Normal ilaçlar kullanacağına, ayıların kullandığı şeyi - kanyosunu - kullanmakta ısrar etmiş, bir tür liken, gerçek anlamda bir yosun değil. Her neyse, bir kızakta yatmış, acıyla böğürüyor ve adamlarına talimat veriyormuş - yıldızları gözlüyorlarmış ve ölçümleri doğru dürüst yapmazlarsa onları azarlıyormuş ki, amanın, ne azarlardı, dikenli tel gibi bir dili vardı. İnce, dayanıklı, güçlü her şeye merak duyan bir adamdı. Tatar olduğunu biliyorsun, değil mi, törenle kabul edilen cinsinden?"

"Ne diyorsun?" dedi Lee Scoresby, Sam'in bardağına biraz daha votka koyarak. Cini Hester, barda onun dirseğinin dibinde çömelmişti, gözleri her zamanki gibi yarı yarıya kapalıydı, kulaklarını sırtına yapıştırmıştı.

Lee o öğleden sonra gelmiş, Nova Zembla'ya cadıların çağırdığı rüzgarla taşınmıştı, donanımını yerleştirir yerleştirmez de soluğu dosdoğru balık ambalaj istasyonunun yakınlarındaki Samirsky Otel’de almıştı. Burası pek çok Arktik avaresinin haber değiş-tokuşu yapmak, iş aramak, ya da birbirlerine mesaj bırakmak için uğradıkları bir yerdi ve Lee Scoresby geçmişte pek çok günü, bir anlaşma, ya da yolcu, ya da iyi rüzgar bekleyerek burada geçirmişti, yani şimdiki davranışının sıradışı bir yanı yoktu.

Çevrelerindeki dünyada muazzam değişiklikler hissettikleri için, insanların bir araya gelip konuşması da doğaldı. Geçen her günle birlikte yeni haberler geliyordu: Yenisey nehri buzsuz kalmıştı, üstelik de yılın bu vaktinde; okyanusun bir kısmı kurumuş, deniz yatağında ortaya tuhaf ve düzenli taş oluşumları çıkarmıştı; otuz metrelik bir mürekkep balığı üç balıkçıyı teknelerinden çekip almış ve paramparça etmişti...

Ve kuzeyden sis gelmeye devam ediyordu, yoğun ve soğuk, içinde kocaman biçimlerin hayal meyal görüldü- esrarengiz seslerin duyulduğu, zaman zaman akla gelebilecek en garip ışığa bulanan bir sis.

Sonuç olarak, çalışmak için iyi bir dönem değildi, işte Samirsky Otel'in barı da bunun için doluydu.

Barda biraz ötede oturan bir adam, "Grumman mı dedin?" diye sordu. Fok avcısı kılığında, lemming cini cebinden dışarı ciddi ciddi bakan yaşlıca bir adamdı. "Tatardı, tabii. Kabileye katıldığında ben de oradaydım. Kafatası delinirken gördüm onu. Başka bir adı da vardı - bir Tatar adı; bir dakikada aklıma gelir."

"Vay vay, hele bakın şuna," dedi Lee Scoresby. "Sana bir içki ısmarlayayım, dostum. Bu adama ilişkin haberler peşindeyim. Hangi kabileye katıldı?"

"Yenisey Pahtarları. Semyonov Dağları'nın eteklerinde. Yenisey’in bir çatalına ve -adı neydi, unuttum- tepelerden gelen bir nehire yakın. Rıhtımda ev büyüklüğünde bir kaya vardır."

"Ha, tamam," dedi Lee. "Şimdi hatırladım. Üzerinden uçmuştum. Grumman kafatasını deldirdi diyorsun, öyle mi? Niye?"

"Şamandı da ondan," dedi yaşlı fok avcısı. "Sanırım kabile onu aralarına kabul etmeden önce onun şaman olduğunu anlamıştı. Ne işti ama o delme işi. İki gece, bir gün devam eder. Kavisli bir matkap kullanıyorlar, ateş yakarken kullanıldığı gibi."

"Ha, demek ekibi bu yüzden ona öyle itaat ediyormuş," dedi Sam Cansino. "Gördüğüm en serkeş rezil sürüsüydüler, ama onun emirlerini sinirli çocuklar gibi koşuşturup yerine getiriyorlardı. Ben küfrettiği için sanmıştım. Eğer şaman olduğum düşünüyorlarsa, bu daha akla yakın. Ama biliyor musun, o adamın merakı, bir kurdun çeneleri kadar güçlüydü; işin ucunu bırakmıyordu. Bana oralardaki toprak hakkında bildiğim her kırıntıyı anlattırdı, sonra kutup porsuklarıyla tilkilerin alışkanlıklarını. Üstelik Yakovlev'in o kahrolası tuzağından ötürü acı çekiyordu; bacağı açılmıştı, o

kanyosununun sonuçlarını yazıyordu, ateşine bakıyordu, kabuğun oluşmasını izliyordu, her kahrolası şey hakkında not tutuyordu... Garip bir adam. Onun âşığı olmasını isteyen bir cadı vardı ama adam onu geri çevirdi."

"Öyle mi?" dedi Lee, Serafina Pekkala'nın güzelliğini düşünerek.

"Bunu yapmamalıydı," dedi ayı balığı avcısı. "Bir cadı sana aşkını sunuyorsa eğer, kabul etmelisin. Etmezsen ve başına kötü şeyler gelirse, kabahat senin demektir. Bir tercih yapar gibi: lütuf ya da lanet. Yapamayacağın tek şey, ikisini de seçmemek."

"Kendince bir nedeni olabilir," dedi Lee.

"Birazcık aklı olsaydı, geçerli bir neden olurdu."

"Burnunun doğrusuna giderdi," dedi Sam Cansino.

"Belki başka bir kadına sadık kalıyordu," diye bir tahminde bulundu Lee. "Hakkında başka bir şey de duydum. Sihirli bir nesnenin nerede olduğunu bildiğini duydum, ne olabilir bilmiyorum ama onu elinde tutan kişi koruyabiliyormuş. Bu hikayeyi hiç duydun mu?"

"Evet, duydum bunu," dedi fok avcısı. "Onda değildi, ama nerede olduğunu biliyordu. Adamın biri ona söyletmeye çalıştı, ama Grumman adamı öldürdü."

"Bak, cinine gelince," dedi Sam Cansino, "bu tuhaftı işte. Kartaldı, beyaz başlı ve göğüslü kara bir kartal, daha önce hiç görmediğim türden, ona ne denileceğini de bilmiyorum!"

Onlara kulak misafiri olan barmen, "dişi balıkkartalı," dedi. "Stan Grumman'dan mı söz ediyorsunuz? Onun cini balıkkartalıydı."

"Ona ne oldu, peki?" diye sordu Lee Scoresby.

"Şey, Beringland'a uzanan Skraeling savaşlarına karıştı. En son, vurulduğunu duydum," dedi fok avcısı. "Pat diye öldürülmüş."

"Kafasını kesmişler diye duydum," dedi Lee Scoresby.

"Hayır, ikiniz de yanılıyorsunuz," dedi barmen Ve ben biliyorum, çünkü onun yanında olan bir Eskimo'dan duydum. Anlaşılan, Sakhalin'de bir yerlerde kamp kurmuşlar, çığ düşmüş. Grumman yüz ton kayanın altında kalmış. Bu Eskimo, gözleriyle görmüş."

"Anlamadığım şey," dedi Lee Scoresby, herkese şişeden ikramda bulunarak, "adamın ne yaptığı. Kaya yağı mı arıyorlardı acaba? Yoksa asker miydi? Belki de felsefî bir şeydi, ha? Ölçümler hakkında bir şeyler dedin, Sam. Bu ne anlama geliyor?"

"Yıldızışığını ölçüyorlardı. Ve aurora'yı. Aurora'ya karşı bir tutkusu vardı. Ama esas olarak harabelerle ilgilendiğini sanıyorum. Kadim şeylerle."

"Sana bu konuda kimin daha fazlasını söyleyebileceğini biliyorum," dedi fok avcısı. "Dağların tepesinde, İmparatorluk Muskovit Akademisi'ne ait bir rasathane var. Onlar sana bir şeyler söyleyebilir. Grumman'ın oraya gittiğini biliyorum, hem de birden çok kez."

"Niye öğrenmek istiyorsun ki, Lee?" diye sordu Sam Cansino.

"Bana biraz borcu var," dedi Lee Scoresby.

Öyle tatmin edici bir açıklamaydı ki, meraklarına ânında son verdi. Konuşma herkesin dudaklarındaki konuya döndü: çevrelerinde meydana gelen, ama hiç kimsenin göremediği felaketten farksız değişimler.

"Balıkçılar," dedi fok avcısı, "diyorlar ki tekneye binip dosdoğru yeni dünyaya yelken açabilirmişsin."

"Yeni bir dünya mı var?" diye sordu Lee.

"Bu lanet sis kalkar kalkmaz dosdoğru ona bakıyor olacağız," dedi fok avcısı onlara, kendinden emin bir şekilde. "İlk olduğunda kanomdaydım ve tesadüfen kuzeye bakıyordum. Ne gördüğümü asla unutmayacağım.

Yerküre, kavis yapıp ufkun üstüne kapanacağına, dümdüz uzanıyordu. Sonsuza kadar görebiliyordum ve görebildiğim her yerde kara ve kıyı hattı, dağlar, limanlar, yeşil ağaçlar ve mısır tarlaları vardı, gökyüzünün içine doğru, sonsuza kadar. Bakın diyorum, dostlarım, elli yıl çalışıp çabalamaya değer, böyle bir manzarayı görmek. Arkama bir bakış bile atmadan küreklerimi çekerek gökyüzüne o dingin denize çıkardım; derken, sis geldi..."

"Böyle bir sis görmedim hiç," diye homurdandı Sam Cansino. "Herhalde bir ayı bulmuştur, belki daha fazla. Arna Stanislaus Grumman'dan para istiyorsan, şansın yok demektir, Lee; adam öldü."

"Hah! Tatar adını hatırladım!" dedi fok avcısı. "Kafa delme işlemi sırasında ona ne dediklerini hatırladım. Jopari gibi bir şeydi."

"Jopari mi? Hiç böyle isim duymadım," dedi Lee.

"Nippon adı olsa gerek. Eh, paramı istiyorsam eğer, belki varislerinin ya da malları kime devredildi ise onların peşinden koşabilirim. Ya da belki Berlin Akademisi borcu karşılar. Gideyim de rasathanedekilere sorayım bir, bakalım onlarda başvuracağım bir adres var mı?"

Rasathane kuzey yönünde, hayli uzaktaydı. Lee Scoresby, köpeklerin çektiği bir kızakla sürücüsünü kiraladı. Siste bu yolculuğu yapmayı göze alacak insan bulmak zordu, ama Lee ikna ediciydi, ya da parası öyleydi; sonunda Ob bölgesinden ihtiyar bir Tatar, uzun ve sıkı bir pazarlığın ardından onu götürmeyi kabul etti.

Sürücü yolunu bulmak için pusulaya güvenmiyordu, yoksa bulması imkansız olurdu. Yolunu başka işaretlerle buldu - öncelikle, kızağın önünde oturmuş bütün gayretiyle yolu koklayan Arktik tilki cini sayesinde. Pusulasını her yere götüren Lee, dünyanın manyetik alanının da başka her şey gibi allak bullak olduğunu fark etmişti zaten.

Kahve yapmak için durduklarında ihtiyar sürücü, "Bu daha önce de olmak," dedi, "bu şey."

"Ne, göğün açılması mı? Bu mu daha önce oldu?”

"Binlerce kuşak önce. Halkım hatırlar. Çok uzun zaman önce, binlerce kuşak."

"Bu konuda ne diyorlar?"

"Gök düşer, ruhlar bu dünya ile o dünya arasında hareket eder. Bütün karalar hareket eder. Buz erir, sonra yeniden doğar. Az sonra ruhlar deliği kapatır. Mühürler. Ama cadılar diyor ki gök orada inceymiş, kuzey ışıklarının arkasında."

"Neler olacak, Umaq?"

"Daha önce ne olduysa o. Her şey aynı olacak. Ama büyük beladan sonra, büyük savaş. Ruh savaşı."

Sürücü ona başka bir şey söylemedi, çok geçmeden yola çıktılar, kıvrımların, boşlukların üstünden yavaşça yola devam ettiler, solgun siste kara görünen loş kaya çıkıntılarını geçtiler, sonunda ihtiyar adam, "Rasathane yukarıda," dedi. "Sen yürüyor. Patika kızak için çok eğri. Dönmek ister, ben bekler."

"Evet, işim bitince geri dönmek istiyorum, Umaq. Sen kendine bir ateş yak, dostum, otur, güzelce dinlen. İşim herhalde üç-dört saat sürer."

Lee Scoresby, Hester paltosunun göğsüne sokulmuş halde yola koyuldu ve yarım saatlik sıkı bir tırmanışın ardından birden tepesinde, sanki oraya az önce dev bir el tarafından yerleştirilmiş gibi duran bir binalar kümesi buldu. Ancak bu görüntü, sadece sisin bir an kalkmasının eseriydi ve bir dakika sonra sis yeniden indi. Scoresby, ana rasathanenin koca kubbesini, biraz ötede de daha küçük bir tane daha gördü, ikisinin arasında ise bir grup

idari bina ile insanların oturduğu bölümler vardı. Işık görünmüyordu çünkü pencereler, teleskoplar için ihtiyaç duyulan karanlığı bozmamak için karartılmıştı.

Lee geldikten birkaç dakika sonra, onlara ne haberler getirdiğini öğrenmeye hevesli bir grup astronomla konuşuyordu. Ne de olsa siste, astronomlar kadar hayal kırıklığına uğramış doğa filozofu az bulunur. Onlara gördüğü her şeyi anlattı ve o konu yeterince ele alınınca, Stanislaus Grumman’ı sordu. Astronomların haftalardır ziyaretçisi olmamıştı, konuşmaya hevesliydiler.

"Grumman mı? Evet, size onun hakkında bir şey anlatayım," dedi Müdür. "İngilizdi, ismine rağmen. Hatırlıyorum -"

"İlgisi yok," dedi yardımcısı. "İmparatorluk Alman Akademisi'nin üyesiydi. Onunla Berlin'de karşılaştım. Alman olduğundan eminim."

"Hayır, sanırım İngiliz olduğunu keşfedeceksiniz. En azından, o lisana kusursuzca hakimdi," dedi Müdür.

"Ama aynı fikirdeyim, kesinlikle Berlin Akademisi üyesiydi. Jeologdu -"

"Hayır, hayır, yanılıyorsunuz," dedi başka biri. "Toprağa bakıyordu, ama jeolog olarak değil. Bir seferinde kendisiyle uzun uzun konuşmuştuk. Sanırım ona paleo-arkeolog demek en iyisi.”

Beşi ortak salonları, oturma ve yemek odaları, barları, boş vakitlerini geçirdikleri oda ve hemen hemen başka her şey olan odada, bir masanın çevresinde oturuyorlardı. İki tanesi Muskovit'ti, biri Leh, bir Yoruba ve biri de bir Skraeling. Lee Scoresby, bu küçük topluluğun, sadece sohbet konusunu değiştirmesi nedeniyle bile olsa, bir ziyaretçi gelmesinden memnun olduğunu hissetti. İlk konuşan Leh'ti, sonra Yoruba araya girdi.

"Paleo-arkeolog derken ne demek istiyorsun? Arkeologlar zaten eski olanları inceler; neden adlarının başına "eski” anlamına bir kelime koyma lüzumunu hissediyorsun?"

"Onun inceleme alanı, düşündüğünden çok daha geriye gidiyordu, o kadar. Yirmi, otuz bin yıl önceki uygarlıkların kalıntılarını arıyordu," diye cevap verdi Leh.

"Saçma!” dedi Müdür. ”Deli saçması! Adam seninle kafa buluyormuş. Otuz bin yıllık uygarlıklar, öyle mi? Hah! Kanıtı nerede?"

"Buzların altında," dedi Leh. "Mesele bu. Grumman'a göre, dünyanın manyetik alanı geçmişte çeşitli dönemlerde çarpıcı ölçüde değişmiş ve hatta

dünyanın ekseni de yerinden oynamış, bu yüzden ılıman alanlar buzlarla kaplanmış."

"Nasıl?" dedi Muskovitlerden biri.

"Ha, karmaşık bir teorisi vardı. Mesele şu ki, çok eski uygarlıklara ilişkin var olabilecek her kanıt, çoktan buzun altına gömülüp kalmış. Elinde olağanüstü kaya oluşumu fotogramları olduğunu iddia ediyordu."

"Hah! Hepsi bu muymuş?" dedi Müdür.

"Durumu bildiriyorum, onu savunmuyorum," dedi Leh.

Lee Scoresby, "Grumman'ı ne zamandır tanıyordunuz, beyler?" diye sordu.

"Dur bakayım," dedi Müdür. "Onunla ilk kez yedi yıl önce tanıştım."

"Ondan bir-iki yıl önce, manyetik kutbun değişimleri üzerine teziyle adını duyurmuştu," dedi Yoruba. "Ama gökten zembille indi sanki. Yani, kimse onu öğrencilik döneminden tanımıyordu, daha önceki çalışmalarını kimse görmemişti..."

Bir süre konuştular, Grumman'a neler olmuş olabileceği hakkında hatıra alışverişinde ve önerilerde bulundular, ancak çoğu onun muhtemelen öldüğünü düşünüyordu. Leh biraz daha kahve yapmaya gittiğinde Lee'nin yabani tavşan cini Hester, ona yavaşça dedi ki:

"Skraeling'e dikkat et, Lee."

Skraeling çok az konuşmuştu. Lee onun doğuştan suskun biri olduğunu düşünmüştü ama Hester onu uyarınca, sohbete ilk ara verilişinde kayıtsızca karşıya baktı, adamın cini olan kar baykuşunun parlak turuncu gözlerinden ateşler saçarak onu süzdüğünü gördü. Eh, baykuşlar da böyle görünürdü ve gözlerini dikip bakarlardı; ama Hester haklıydı, cinde bir düşmanlık ve şüphe havası vardı, oysaki adamın yüzünden hiç böyle bir şey okunmuyordu.

Ve sonra Lee bir şey daha gördü: Skraeling, üzerine Kilise'nin sembolü kazılmış bir yüzük takıyordu. Birden adamın sessizliğinin nedenini kavradı. Her felsefi araştırma kurumu, diye duymuştu, sansür görevini yerine getirsin ve sapkınca keşiflerin haberlerini bastırsın diye kadrosuna Majisteryum'un bir temsilcisini katmak zorundaydı.

Bunu fark eden ve Lyra'nın dediği bir şeyi hatırlayan Lee, bu yüzden şunu sordu: "Söyleyin beyler, Grumman'ın Toz meselesini inceleyip incelemediğini biliyor musunuz acaba?"

Havasız küçük odaya ânında bir sessizliktir çöktü ve kimse ona doğrudan doğruya bakmasa da, herkesin dikkati Skraeling üzerinde odaklandı. Lee, Hester'in duygularını belli etmeyeceğini, gözleri yarı kapalı ve kulaklarını sırtına yapıştırmış olarak duracağını biliyordu, kendisi de yüzden yüze bakarken neşeli bir masumiyet ifadesi takındı.

Sonunda dikkatini Skraeling üzerinde yoğunlaştırarak, "Affedersiniz," dedi. "Bilinmesi yasak olan bir şey mi sordum?"

Skraeling, "Bu konudan nerede bahsedildiğini duydunuz, Mr. Scoresby?" dedi.

"Bir süre önce deniz üzerinde birlikte uçtuğumuz bir yolcudan," dedi Lee rahat rahat. "Ne olduğunu söylemediler hiç, ama sözünü ediş şekline bakılırsa, Dr. Grumman ’ın soruşturmuş olacağı türden bir şeye benziyordu. Ben bunun semavi bir şey olacağını düşündüm, aurora gibi. Gene de kafamı karıştırdı, çünkü bir aeronot olarak gökleri hayli iyi bilirim ve hiç böyle bir şeye rasgelmedim. Nedir, peki?"

"Dediğiniz gibi, semavi bir fenomen," dedi Skraeling. "Pratikte bir anlamı yok."

Lee biraz sonra gitme vakti geldiğine karar verdi; daha fazla bir şey öğrenmemişti, Umaq'ı bekletmek de istemiyordu. Astronomları sis basmış rasathanelerinde bıraktı ve patikadan aşağı, yönünü, gözleri yere daha yakın olan cinini izleme suretiyle hissederek, yola çıktı.

Ve daha patikadan on dakika inmişlerdi ki, siste başının yanından bir şey geçip Hester'in üstüne atladı. Skraeling'in baykuş ciniydi.

Ancak Hester onun geldiğini hissetmiş ve kendini vaktinde yere yapıştırmıştı. Hester de dövüşebilirdi; onun da tırnakları sivriydi, sert ve cesurdu. Lee, Skraeling'in kendisinin de yakında olması gerektiğini biliyordu, belindeki revolvere uzandı.

"Arkanda, Lee," dedi Hester, Lee hızla dönerek kendini yere atarken, omuzunun üstünden tıslayarak bir ok geçti.

Hemen ateş etti. Kurşun bacağına pat diye girerken, Skraeling homurdanarak düştü. Bir an sonra, sessiz kanatlarını çırpan baykuş cini de sakarca bir bayılma hareketi ile onun yanma daldı, yarı yarıya karda yatarak kanatlarını toplamaya çalıştı.

Lee Scoresby piştovunun horozunu kaldırarak silahı adamın başına tuttu.

"Tamam, seni lanet olasıca budala," dedi. "Niye buna kalkıştın ki? Göğe bunlar olduğundan beri hepimizin başının aynı şekilde dertte olduğunu

görmüyor musun?"

"Çok geç," dedi Skraeling.

"Ne için çok geç?"

"Durdurmak için çok geç. Bir haberci kuş yolladım bile. Majisteryum soruşturmalarını öğrenecek ve Grumman'ı öğrenmekten de memnuniyet duyacaklar -"

"Neyini?"

"Başkalarının onu aradığı gerçeğini. Düşündüğümüzü doğruluyor. Ve başkalarının Toz hakkında bildiklerini.

Sen Kilise'nin düşmanısın, Lee Scoresby. Onları meyvelerinden tanıyacaksın. Sorularından, yüreklerini kemiren yılanı göreceksin..."

Baykuş hafif hafif ötüyor, kanatlarını aralıklı olarak kaldırıp indiriyordu. Parlak turuncu gözleri acının zarıyla kapanmıştı. Skraeling'in etrafında karda kırmızı bir leke birikiyordu; Lee, sis kalınlığındaki loşlukta bile adamın öleceğini görebiliyordu.

"Kurşunum bir artere rastlamış olmalı," dedi. "Kolumu bırak da bir turnike yapayım."

"Hayır!" dedi Skraeling sert sert. "Öldüğüme memnunum! Din kurbanlarının palmiyesine kavuşacağım! Beni bundan yoksun bırakamazsın!"

"Ölmek istiyorsan öl. Bana şunu söyle, yeter -"

Ama sorusunu tamamlama şansı olmadı hiç, çünkü baykuş cin kasvetli küçük bir titreyişle yok oldu. Skraeling'in ruhu gitmişti. Lee bir seferinde Kilise'nin bir azizinin, suikastçıların saldırısına uğrayışını gösteren bir resim görmüştü. Onlar ölmekte olan bedenine sopalarla vururken, azizin cini çocuk melekler tarafından yukarı kaldırılmış ve kendisine bir din kurbanının nişanı olan palmiye dalı sunulmuştu. Şimdi de Skraeling'in yüzünde, resimde azizin yüzünde olan ifadenin aynısı vardı: unutuluşa doğru vecit halinde bir uzanma. Lee tiksintiyle onu yere bıraktı.

Hester dilini şaklattı.

"Mesaj göndereceğini tahmin etmeliydim," dedi. "Yüzüğünü al."

"Ne halt etmeye alayım? Biz hırsız değiliz, değil mi?"

"Hayır, kaçağız," dedi dişi tavşanı. "Bu bizim seçimimizle olmadı, onun kötülüğünün bir sonucu. Kilise bunu bir öğrendi mi, işimiz bitmiş demektir. Bu arada yararlanabileceğimiz her avantajdan yararlanalım. Hadi, al yüzüğü, bir yere sakla da belki kullanabiliriz."

Lee onun söylediklerindeki mantığı görüp, ölü adamın yüzüğünü parmağından çıkardı. Karartılara doğru bir göz atınca, patikanın kenarında kayalık karanlığa giden dik bir iniş olduğunu gördü, Skraeling'in cesedini aşağı yuvarladı. Ceset, çarpma sesi duyulmadan önce uzun süre düştü. Lee şiddetten hiç haz etmemişti, öldürmekten de nefret ederdi, ancak daha önce üç kez bunu yapması gerekmişti.

"Düşünmenin anlamı yok," dedi Hester. "Bize seçme şansı tanımadı, biz de onu öldürmek için ateş etmedik. Kahretsin, Lee, ölmek istiyordu. Bu insanlar deli."

"Sanırım haklısın," dedi Lee ve piştovunu kaldırdı.

Yolun dibinde sürücüyü buldular, köpeklerin koşumları takılmıştı

"Söyle bana, Umaq," dedi Lee, balık ambalajlama istasyonuna doğru yola koyulurlarken, "Grumman diye bir adamdan söz edildiğini duydun mu hiç?"

"Aa, tabii,” dedi sürücü. "Herkes Dr. Grumman'ı tanır ."

"Bir Tatar adı olduğunu biliyor muydun?”

"Tatar değil. Jopari mi demek istiyorsun? Tatar değil."

"Ona ne oldu? Öldü mü?"

"Bana bunu sorarsan, sana bilmem demek zorundayım. Yani hakikati benden öğrenemezsin.”

"Anlıyorum. Kime sorayım öyleyse?"

"En iyisi kabilesine sormak. En iyisi Yenisey'e git, onlara sor."

"Kabilesi... yani törenle aralarına katıldığı insanları kastediyorsun, öyle mi? Kafatasını delenleri?"

"Evet. En iyisi, onlara sormak. Belki ölü değildir, belki ölüdür. Belki ne ölüdür, ne diri.”

"Nasıl olur da ne ölü, ne diri olur?"

"Ruhlar dünyasında. Belki ruhlar dünyasında. Çok söyledim bile. Artık konuşmak yok."

Konuşmadı da.

Ama istasyona vardıklarında Lee hemen rıhtıma gitti ve onu Yenisey’in ağzına götürecek bir gemi aradı.

Bu arada, cadılar da arıyordu. Latvia kraliçesi Ruta Skadi, pek çok gün ve gece boyunca, sis ve kasırga içinde, sel ya da heyelan yüzünden mahvolmuş bölgeler üzerinde, Serafina Pekkala ve cadılarıyla uçtu. Hiçbirinin daha önce bilmediği bir dünyada oldukları kesindi; garip rüzgarlarıyla, havadaki tuhaf kokularıyla, onları görür görmez saldıran ve

ok yağmuruna tutulup kaçırılması gereken kocaman meçhul kuşlarıyla; dinlenecek kara bulduklarında, gördükleri bitkilerin kendileri bile garipti.

Gene de bazı bitkiler yenebilir nitelikteydi, leziz bir yemek oluşturan tavşanlar buldular, su kıtlığı da çekmediler. Yaşamak için iyi bir yer olabilirdi, çayırlıkların üstünde sis gibi süzülen, derelerle alçak suların yakınlarında toplanan heyula misali şekiller olmasa. Bazı ışıklarda, sanki orada yokmuş gibiydiler, sadece ışıkta süzülen bir nitelik görüntüsü alıyorlardı, ritmik bir siliniş, bir aynanın önünde dönen şeffaflık peçeleri gibi. Cadılar daha önce hiç onlar gibi bir şey görmemişlerdi, ânında güvensizlik duydular.

Bir orman patikasının kıyısında hareketsiz duran bu şeylerden bir grubun yükseklerinde daireler çizerlerken, Ruta Skadi, "Sence bunlar canlı mı, Serafina Pekkala?" diye sordu.

"İster canlı olsunlar, ister ölü, kötülük dolular," diye cevap verdi Serafina. "Kötülüklerini ta buradan hissediyorum. Ve onlara hangi silahların zarar vereceğini bilmeden, yanlarına bundan daha fazla yaklaşmak istemem.”

Heyulalar yere bağlıymış gibi görünüyorlardı, cadıların şansına, uçma yetileri yoktu. O gün daha geç saatlerde, Heyulalar'ın neler yapabileceğini gördüler.

Olay bir dere geçidinde, tozlu bir yolun bir sıra ağacın yanısıra alçak bir taş köprüden geçtiği noktada meydana geldi. Akşamüstü güneşi çayırlığın üstünde eğimlenmişti, yerden yoğun bir yeşil, havadan tozlu bir altın rengi çekiyordu ve cadılar o zengin yatık ışıkta, köprüye doğru kimi yaya, kimi atlı arabalarda, ikisi ise at sırtında gelen bir yolcu kafilesi gördü. Serafina nefesini tuttu; bu insanların cini yoktu, buna rağmen sağ görünüyorlardı. Tam aşağı doğru uçup daha yakından bakacaktı ki, bir korku çığlığı duydu.

Öndeki atın binicisinden geliyordu. Ağaçlara işaret ediyordu ve cadılar aşağı baktıklarında o heyula biçimlerinin dalgalanarak çayırda sel gibi ilerlediğini ve avları olan insanlara doğru sanki hiç zahmetsizce aktığını gördüler. İnsanlar dağıldı. Serafina baştaki binicinin arkadaşlarına yardıma yeltenmeden hemen dönüp dörtnala uzaklaştığını görünce şok geçirdi, ikinci binici de aynı şeyi yaptı ve başka bir yönde son hızla kaçtı.

"Daha aşağıdan uçun ve gözleyin, kardeşlerim,” dedi Serafina yoldaşlarına. ”Ama ben emredene kadar araya girmeyin."

Küçük kafilede, kimi arabalara binmiş, kimi arabaların yanısıra yürüyen çocukların da olduğunu gördüler. Çocukların Heyulalar'ı görmediği,

Heyulalar'ın da onlarla ilgilenmediği ortadaydı; dosdoğru yetişkinlere yöneldiler. Bir arabaya binmiş yaşlı bir kadının kucağında iki çocuk vardı ve Ruta Skadi onun ödlekliğine kızdı, çünkü kadın onların arkasına saklanmaya çalıştı ve onları, sanki kendi canını kurtarmak için sunuyormuşcasına kendisine yaklaşan Tayfın üstüne attı.

Çocuklar yaşlı kadından kurtuldu, arabadan aşağı atladılar, şimdi de çevrelerindeki diğer çocuklar gibi ya korku içinde öne arkaya koşturuyorlar ya da Heyulalar yetişkinlere saldırırken yanyana ayakta duruyor veya birbirlerine sokuluyorlardı. Arabadaki kadın çok geçmeden hamarat hamarat hareket eden, Ruta Skadi'nin gözlerken midesinin bulanmasına yol açan görünmez bir şekilde işleyen ve beslenen şeffaf bir ışıltının içinde kaldı. Atlarıyla kaçmış olan ikisi hariç, kafiledeki her yetişkini aynı kader bekliyordu.

Büyülenen ve afallayan Serafina Pekkala daha da aşağı, yakına uçtu. Uzaklaşmak için çocuğuyla birlikte nehrin sığ yerinden geçmeye çalışan bir baba vardı ama bir Heyula onlara yetişti ve çocuk babasının sırtına sarılmış ağlarken, önü kesilen ve çaresiz kalan adam yavaşlayıp beline kadar gelen suda durdu.

Ona neler oluyordu? Serafina suyun birkaç metre yukarısında havada asılı kalıp, dehşete düşmüş halde izledi. Kendi dünyasındaki seyyahlardan vampir destanını duymuştu ve Heyula'nın harıl harıl bir şeyleri - adamın sahip olduğu bir niteliği, ruhunu, cinini belki, yuttuğunu görünce aklına gelen bu oldu. Çünkü besbelli bu dünyada cinler dışarıda değil, içerideydi. Çocuğun uyluklarının altında kolları gevşedi, çocuk onun ardında suya düştü ve boşu boşuna, nefesi kesilerek, ağlayarak, elini tutmaya çalıştı. Adam ise, sadece başını ağır ağır çevirip aşağı, yanında boğulmakta olan küçük oğluna eksiksiz bir kayıtsızlıkla baktı.

Serafina bu kadarına dayanamazdı. Daha alçağa daldı, çocuğu sudan kaptı ve tam o sırada Ruta Skadi: bağırdı: "Dikkat, kardeşim! Arkanda -"

Ve Serafina bir an kalbinin kenarında iğrenç bir donuklaşma hissetti, elini yukarı uzatıp Ruta Skadi'nin elini tuttu, o da Serafina'yı çekip tehlikeden uzaklaştırdı.

Daha yükseğe uçtular, çocuk bağırıyor ve sivri parmaklarıyla haykırarak onun beline sarılıyordu ve Serafina geride kalan Heyula'yı gördü: suyun üzerinde anaforlar çizen bir sis yığını gibi kaybolan avını arıyordu. Ruta Skadi onun kalbine bir ok gönderdi, hiç etkisi olmadı.

Serafina, Heyulalar'dan ona bir tehlike gelmeyeceğini anlayınca çocuğu aşağı, nehir kıyısına koydu, yeniden havaya yükselip kaçtılar. Küçük seyyah kafilesi şimdi tamamen durmuştu: atlar otluyor ya da sinekler yüzünden faşlarını sallıyorlardı, çocuklar uluyor ya da birbirlerine sarılarak uzaktan gözlüyorlardı, her yetişkin hareketsiz kalmıştı- Gözleri açıktı; kimi ayakta duruyordu ama çoğu oturmuştu ve üzerlerinde korkunç bir hareketsizlik vardı. Son Heyula da süzülüp uzaklaşınca Serafina aşağı uçtu, otların üstünde oturan bir kadının önünde durup ona tepeden baktı. Sağlam, sağlıklı görünen bir kadındı, kırmızı yanakları vardı, sarı saçları da parlaktı.

"Kadın!" dedi Serafina. Cevap yok. "Beni duyabiliyor musun? Beni görebiliyor musun?"

Onun omuzunu silkeledi. Kadın muazzam bir çabayla başını kaldırıp baktı. Sanki fark etmemişti. Gözleri boş boş bakıyordu, Serafina kadının dirseğinin altını çimdikleyince, önce ağır ağır aşağı, sonra gene uzağa baktı.

Diğer cadılar dağılmış arabalar arasında hareket ediyor, kurbanlara yılgınlık içinde bakıyorlardı. Bu arada çocuklar biraz uzaktaki küçük tepecikte toplanmıştı, cadılara bakarak korkuyla fısıldaşıyorlardı.

"Binici gözlüyor," dedi bir cadı.

Yolun tepeler arasındaki bir aralıktan geçtiği noktayı işaret etti. Kaçan binici, atının dizginlerini çekmiş, geri bakmak için dönmüştü, neler olup bittiğini görmek için elini gözüne siper etmişti.

"Onunla konuşacağız," dedi Serafina ve havaya yükseldi.

Ancak, adam Heyulalar ile yüzyüze gelince nasıl davranmış olursa olsun, ödleğin biri değildi. Cadıların yaklaştığını görünce, sırtındaki tüfeği indirmiş, atını topuklayarak otların üstüne, onlarla açıklıkta dönüp, ateş edip, karşılayabileceği yere getirmişti. Ama Serafina Pekkala yavaşça yere kondu ve yayını ileri uzattıktan sonra önünde yere bıraktı.

Bu hareketi burada yapsalar da, yapmasalar da, yanılgıya yer bırakmayacak bir anlamı vardı. Adam tüfeğini omuzundan indirip bekledi, Serafina'dan gözlerini ayırıp diğer cadılara ve yukarıdaki göklerde daireler çizen cinlerine baktı. Hepsi siyah ipek parçalarına bürünmüş ve gökte çam dallarına binen genç ve yırtıcı kadınlar - onun dünyasında böyle bir şey yoktu, gene de onlarla sakin bir ihtiyat içinde karşı karşıya geldi. Biraz daha yaklaşan Serafina onun yüzünde kuvvetin yanısıra keder de gördü. Bunu, yoldaşları yok olurken sırtını dönüp kaçmasının anısıyla bağdaştırmak zordu.

"Kimsiniz?" dedi adam.

"Adım Serafina Pekkala. Başka bir dünyada olan Enara Gölü cadılarının kraliçesiyim. Sizin adınız ne?"

"Joachim Lorenz. Cadılar mı dediniz? Şeytanla mı iş görürsünüz yani?"

"Görseydik eğer, düşmanınız mı olurduk?"

Adam biraz düşündü ve tüfeğini uyluklarına çapraz gelecek şekilde yerleştirdi. "Olurdunuz, bir zamanlar," dedi, "ama devir değişti. Niye bu dünyaya geldiniz?"

"Çünkü devir değişti. Kafilenize saldıran o yaratıklar kim?"

"Eh işte, Heyulalar ..." dedi, omuz silkerek, yarı şaşırmış. "Heyulalar'ı bilmiyor musunuz?"

"Kendi dünyamızda onları hiç görmedik. Sizi kaçarken görünce ne düşüneceğimizi bilememiştik. Şimdi anlıyorum. "

"Onlara karşı savunma diye bir şey yok," dedi Joachim Lorenz. "Sadece çocuklara dokunmuyorlar. Her seyahat kafilesinde, yasaya göre atlı bir adamla bir kadın olması gerekiyor ve onlar da bizim yaptığımızı yapmak zorunda, yoksa çocuklara göz kulak olacak kimse kalmaz. Ama artık devir kötü; şehirler Tayflar'la dolu, oysa eskiden her yerdeki sayıları bir düzineyi geçmezdi."

Ruta Skadi etrafa bakınıyordu. Diğer binicinin arabalara doğru döndüğünü fark etti ve sonra gördü ki, gerçekten de kadınmış. Çocuklar onu karşılamaya koşuyordu.

"Ama bana ne aradığınızı söyleyin," diye devam etti Joachim Lorenz. "Daha önce cevap vermediniz. Buraya hiç uğruna gelmiş olamazsınız. Şimdi bana cevap verin."

"Bir çocuk arıyoruz," dedi Serafina, "kendi dünyamızdan bir kız çocuk. Adı Lyra Belacqua, Lyra Gümüşdil de derler. Ama koca bir dünyada nerede olacağını tahmin edemiyoruz. Tek başına dolaşan yabancı bir çocuk görmediniz mi?"

"Hayır. Ama geçen gece melekler gördüm, Kutba gidiyorlardı. "

"Melekler mi?"

"Bölükler halinde havada gidiyorlardı, silahlı, pırıl pırıl. Son yıllarda onlara pek sık rastlanmazdı, oysa dedemin zamanında bu dünyadan sık sık geçerlermiş, en azından o öyle derdi."

Elini gözlerine siper ederek, dağılmış arabalara, kalakalmış yolculara doğru baktı. Öteki binici şimdi atından inmişti ve çocukların bazılarını

yatıştırıyordu.

Serafina da onun bakışını izledi ve "Eğer bu gece sizinle birlikte kamp kurar ve Tayflar’a karşı nöbet tutarsak bana bu dünyadan biraz daha söz eder, gördüğünüz melekleri anlatır mısınız?" diye sordu.

"Elbette anlatırım. Benimle gelin."

Cadılar arabaları yolun daha ilerisine, köprünün ötesine ve Heyulalar'ın geldikleri ağaçlardan uzağa almaya yardımcı oldular. Eli ayağı tutmaz olmuş yetişkinlerin oldukları yerde kalmaları gerekiyordu ama küçük çocukların artık onlara cevap vermeyen bir anneye sıkı sıkı sarılması ya da hiçbir şey söylemeyen, hiçbir şeye bakan ve gözlerinde hiçbir şey olan bir babanın kolunun yenini çekiştirmesi acı veriyordu. Daha küçük çocuklar, niye anneleriyle babalarından ayrılmaları gerektiğini anlamıyorlardı. Aralarından bir kısmı ebeveynlerini çoktan kaybetmiş ve bunları daha önceden görmüş olan büyücek çocuklar ise sadece üzüntülü görünüyor, hiçbir şey söylemiyorlardı. Serafina nehre düşmüş olan ve babasına seslenerek Serafina’nın omuzundan geriye, hâlâ kayıtsız bir şekilde suda duran sessiz şekle uzanan küçük oğlanı yerden aldı. Çıplak teninde gözyaşları hissetti.

Kalın çadır bezinden pantolon giymiş, erkek gibi ata binen kadın, cadılara bir şey demedi. Yüzü ürkütücüydü. Sert sert konuşarak, gözyaşlarını yok sayarak çocukları harekete geçirdi. Akşam güneşi havaya, her ayrıntının kesinleştiği, hiçbir şeyin göz kamaştırmadığı altın bir ışıkla yayılmıştı; çocukların, erkeğin ve kadının yüzleri ebedî, kuvvetli ve güzel görünüyordu.

Daha sonra, bir ateşin korları kül rengi kayaların oluşturduğu dairede parıldar ve büyük tepeler ayın altında sakin uzanırken, Joachim Lorenz, Serafina ve Ruta Skadi’ ye dünyasının tarihini anlattı.

Bir zamanlar mutlu bir dünyaydı, diye açıkladı. Şehirler ferah ve zarifti, topraklar sürülürdü, bereketliydi. Ticaret gemileri mavi okyanuslara sefer yapıp gelirdi, balıkçılar ağlar dolusu morina ve orkinos, levrek ile dubar çekerdi; ormanlar av doluydu, hiçbir çocuk aç kalmazdı.

Büyük şehirlerin sarayları ile meydanlarında Brezilya ve Benin, Ayrlanda ile Core'den gelen büyükelçiler, tütün satıcılarıyla, Borgemo'dan komedyenlerle, servet tahvili tacirleriyle haşır neşir olurlardı. Geceleri maskeli âşıklar güllerin sarktığı sıra sütunlar altında ya da lambalarla

aydınlatılmış bahçelerde buluşur, havada yasemin kokusu dalgalanır ve tellerine dokunulan mandaron'un müziğiyle zonklardı.

Cadılar, kendilerininkine o kadar benzeyen, gene de bu kadar farklı olan bir dünyanın hikayesini, gözleri faltaşı gibi açılmış halde dinlediler.

"Ama işler bozuldu," dedi adam. "Üç yüz yıl önce tamamen bozuldu. Kimileri kabahatin, az önce terk ettiğimiz şehirdeki Torre degli Angeli, Melekler Kulesi Loncası'nın filozoflarında olduğunu söylüyor. Diğerleri büyük bir günah karşılığı bunun bizim yargımız olduğu görüşünde, ama kimsenin bu günahın ne olduğu konusunda anlaştığını görmedim. Ancak Heyulalar birden gökten zembille inmiş gibi geldi, o gün bugün de başımıza bela kesildiler. Neler yapabildiklerini gördünüz. Şimdi de Heyulalar'ı olan bir dünyada nasıl yaşanıldığını hayal edin. Hiçbir şeyin olduğu gibi devam edeceğine güvenmezsek, nasıl gelişebiliriz? Bir baba ya da bir anne her an alınabilir, aile üyeleri ayrı düşebilir; bir tüccar alınabilir, işi başarısızlığa uğrar, bütün çalışanlarıyla onu destekleyenler işlerini kaybeder; peki, âşıklar yeminlerine nasıl inanacak? Heyulalar gelince bütün güven ve bütün erdemler dünyamızdan yok oldu."

"Bu filozoflar kim?" dedi Serafina. "Sözünü ettiğiniz bu kule nerede?"

"Terk ettiğimiz şehirde - Cittâgazze'de. Saksağanlar şehri. Niye böyle deniyordu, biliyor musunuz? Çünkü saksağanlar aşırır, artık bizim de tek yapabildiğimiz bu. Hiçbir şey yaratmıyoruz, yüzlerce yıldır hiçbir şey yapmıyoruz, elimizden gelen tek şey, diğer dünyalardan çalmak. Ah evet, diğer dünyaları biliyoruz. Torre degli Angeli'deki o filozoflar bu konuda bilmemiz gereken her şeyi keşfetti. Bir büyüleri var, söylersen eğer orada olmayan bir kapıdan geçmeni ve kendini başka bir dünyada bulmanı sağlıyor. Bazıları bunun bir büyü olmadığını, kilit olmasa bile açan bir anahtar olduğunu söylüyor. Kim bilir? Her neyse, Heyulalar'ı içeri aldı. Ve anladığım kadarıyla, filozoflar halen kullanıyor bunu. Başka dünyalara geçiyorlar, onlardan çalıyorlar, bulduklarını buraya getiriyorlar. Altın ve mücevher elbette ama başka şeyler de: fikirler, mısır çuvalları ya da kalemler gibi. Bütün servetimizin kaynağı onlar," dedi acı acı, "o hırsızlar Loncası."

"Heyulalar neden çocuklara zarar vermiyor?" diye sordu Ruta Skadi.

"Esrarların en büyüğü de bu zaten. Çocukların masumiyetinde Kayıtsızlık Heyulalar'nı püskürten bir güç var. Bundan da fazlası, çocuklar onları görmüyor, hepsi bu, niye olduğunu anlamasak da. Asla anlayamadık.

Ama Heyula-yetimlerine sık sık rastlanır, tahmin edebileceğiniz gibi - anneleri-babaları alınmış çocuklar; çeteler halinde toplanır, ülkede başıboş dolaşırlar, bazen de Heyulalarla dolu bir alanda yiyecek ve levazım bulmak için kendilerini yetişkinlere kiralarlar, bazen ise sadece dolaşır ve bulduklarını kaldırırlar.

"İşte dünyamız bu. Ha, bu lanetle birlikte yaşamayı başardık. Gerçek parazitler: onları besleyeni öldürmüyorlar, ama canının çoğunu çekip çıkartıyorlar. Gene de kabaca bir denge vardı... yakın zamanlara kadar, büyük bir fırtınaya kadar. Ne fırtınaydı ama! Sanki bütün dünya parçalanıyormuş, çatlayıp ayrılıyormuş gibi; kimse böyle bir fırtına hatırlamıyor.

"Sonra günlerce süren ve bildiğim dünyanın her yanını örten bir sis geldi, kimse seyahat edemedi. Sis çekildiğinde de, şehirler Heyulalar ile doluydu, yüzlercesiyle, binlercesiyle. Biz de dağlara ve denize kaçtık ama bu sefer nereye gitsek onlardan kaçış yoktu. Siz de gözlerinizle gördünüz.

"Şimdi sıra sizde. Siz de bana dünyanızı anlatın, bir de neden orayı bırakıp buraya geldiğinizi."

Serafina ona bildiği kadarıyla her şeyin doğrusunu anlattı. Dürüst bir adamdı ve ondan saklanması gereken bir şey yoktu. Dikkatle dinledi, hayretle başını salladı ve sözü bittiğinde dedi ki: "Size filozoflarımızın sahip olduğu söylenen güçten bahsetmiştim, diğer dünyaların yolunu açma gücünden. Eh, kimileri onların, unutkanlık yüzünden zaman zaman bir geçişi açık bıraktıklarını düşünüyor; arada bir başka dünyalardan seyyahlar da buraya gelseler şaşırmazdım. Ne de olsa, meleklerin geçtiğini biliyoruz."

"Melekler mi?" dedi Serafina. "Daha önce onların sözünü etmiştiniz. Onlar bizim için yeni. Açıklayabilir misiniz?"

"Melekler hakkında bilgi mi istiyorsunuz?" dedi Joachim Lorenz. "Pekala. Kendilerine bene elim derler, denmişti bana. Kimileri onlara Nöbetçi de der. Bizim gibi etten varlıklar değil, ruhtan varlıklardır. Ya da belki etleri bizimkinden daha ince çizilmiş, daha hafif ve berraktır, bilmiyorum; ama bizim gibi değildirler. Cennetten mesajlar taşırlar, işleri budur. Bazen onları, bu dünyadan bir başkasına giderken gökte görürüz; çok, çok yükseklerde ateşböcekleri gibi parlarlar. Sessiz bir gecede kanat vuruşlarını bile duyabilirsiniz. Bizimkilerden farklı meseleleri vardır ama kadim günlerde aşağı inmişlerdir, kadınlar ve erkeklerle ilişkileri olmuştur; hatta kimine göre bizden çocukları da olmuştur.

"Ve sis gelince, büyük fırtınanın ardından, eve giderken Sant'Elia şehrinin gerisindeki tepelerde Heyulalar tarafından kuşatıldım. Bir huş ormanının yanındaki pınarda bulunan çoban kulübesine sığındım ve gece boyu yukarıda sisin içinden sesler duydum, korku ve öfke çığlıkları ve daha önce hiç duymadığım kadar yakından gelen kanat çırpışlar; şafağa doğru ise silahların bir çatışması duyuldu, okların ıslık gibi sesleri ve kılıçların şıkırtısı. Çok merak etsem de dışarı çıkıp bakmaya cesaret edemiyordum, çünkü korkuyordum, doğrusu. Gökyüzü, o sis sırasında ne kadar aydınlanıyorsa o kadar aydınlandığında, dışarı bakmaya cüret ettim ve pınar başında yaralanmış yatan koca bir şekil gördüm. Görmeye hakkım olmayan şeyleri görüyormuşum hissine kapıldım - kutsal şeyleri. Gözlerimi çevirdim ve yeniden baktığımda şekil gitmişti.

"Bir meleği görmeye en fazla yaklaşmam budur işte. Ama size söylediğim gibi geçen gece çok yükseklerde yıldızların arasında, Kutba doğru giderken, yelken açmış güçlü bir gemi filosu gibi, onları gördük... Bir şeyler oluyor ve biz buralarda bunun ne olabileceğini bilmiyoruz.

Bir savaş patlak veriyor olabilir. Cennette daha önce de bir savaş olmuştu, ah, binlerce yıl önce, muazzam bir zaman öncesinde, ama sonucu neydi, bilmiyorum. Bir yenisinin olması imkansız değil. Ama yol açtığı tahribat müthiş olur ve bizim açımızdan sonuçlarına gelince hayal edemiyorum.

"Ancak," diye cevap verdi, ateşi karıştırmak için doğrularak, "sonu, korktuğumdan daha iyi de olabilir. Belki de semalarda bir savaş Heyulalar'ı tümüyle bu dünyadan süpürür, geldikleri çukura gerisin geri götürür. Bu ne büyük bir nimet olurdu, ha? O korkutucu afetten kurtulunca ne kadar taze ve mutlu yaşardık!"

Ancak Joachim Lorenz gözlerini dikip alevlere bakarken, hiç de umutlu görünmüyordu. Titreşen ışık yüzünde oynuyordu ama güçlü hatlarında bir ifade değişimi yoktu, keyifsiz ve hüzünlü görünüyordu.

Ruta Skadi, "Kutup, efendim," dedi. "Bu meleklerin Kutba gittiklerini söylediniz. Niye bunu yapsınlar, biliyor musunuz? Cennet orada mı?"

"Bilemem. Ben okumuş bir adam değilim, bunu kolayca anlayabilirsiniz. Ama dünyamızın kuzeyi, eh, orası ruhların mekanı diyorlar. Eğer melekler toplanıyorsa, gidecekleri yer de orasıdır ve eğer cennete bir saldırıda bulunacaklarsa, kalelerini inşa edip hücuma geçecekleri yer de orasıdır diyebilirim."

Başını kaldırıp baktı, cadılar da gözleriyle onun bakışını izledi. Bu dünyadaki yıldızlar da kendi dünyalarındaki yıldızlar gibiydi: Saman Yolu, göklerin kubbesini aşıyor ve sayısız yıldızışığı noktası pırıl pırıl ışığını karanlığa serperken, aydınlıktan yana neredeyse ayla boy ölçüşüyordu . . .

"Efendim," dedi Serafina, "hiç Toz'dan söz edildiğini duydunuz mu?"

"Toz mu? Sanırım bunu yollardaki tozdan farklı bir anlamda söylüyorsunuz. Hayır, hiç duymadım. Ama bakın! İşte bir melek alayı..."

Ophiukhus takımyıldızına işaret etti. Ve gerçekten de içinden bir şey geçiyordu, minik bir ışıklı varlıklar kümesi. Sürüklenmiyorlardı; kazların ya da kuğuların kararlı uçuşuyla hareket ediyorlardı.

Ruta Skadi ayağa kalktı.

"Kardeşim, sizden ayrılma vakti geldi," dedi Serafina'ya. "Bu meleklerle konuşacağım, her neredelerse. Eğer Lord Asriel'e gidiyorlarsa, onlarla birlikte gideceğim. Yok, gitmiyorlarsa, ben kendi başıma araştırmaya devam edeceğim. Arkadaşlığınız için teşekkür ederim, yolunuz açık olsun."

Öpüştüler, Ruta Skadi bulut-çamı dalını aldı, havaya yükseldi. Bir bülbül olan cini Sergi, hızla karanlıktan çıkıp onun yanma geldi.

"Yükselecek miyiz?" dedi.

"Ophiukhus'taki o ışıklı uçucular kadar. Hızlı gidiyorlar, Sergi. Hadi, yakalayalım onları!"

Ve ciniyle ikisi yukarı doğru fırladılar, bir ateşten sıçrayan kıvılcımlardan hızlı uçuyorlardı; hava, dalının üstündeki dalcıklardan süratle geçiyordu ve onun siyah saçının ardından sel gibi akmasına yol açıyordu. Geniş karanlıktaki küçük ateşe dönüp bakmadı, uyuyan çocuklarla cadı arkadaşlarına da. Yolculuğunun o bölümü sona ermişti ve üstelik önündeki o ışıldayan yaratıklar henüz daha büyümemişti ve gözünü onların üzerinde tutmazsa, yıldız ışığının büyük alanına karşı kolaylıkla yok olurlardı.

Onun için uçtu gitti, melekleri hiç gözden kaybetmedi ve o yakınlaştıkça yavaş yavaş daha belirgin bir şekil aldılar.

Parıldamaları yanar gibi bir parıldama değildi, nerede olurlarsa olsunlar ve gece istediği kadar karanlık olsun, üzerlerinde güneş parlıyordu. İnsan gibi ama kanatlı ve çok daha uzundular; ve çıplak oldukları için cadı üç tanesinin erkek, ikisinin kadın olduğunu görebiliyordu. Kanatları kürek kemiklerinden çıkıyordu, sırtlarıyla göğüsleri adamakıllı kaslıydı. Ruta Skadi yolun bir bölümünde gerilerinde kaldı, gözledi, onlarla dövüşmek zorunda kalırsa diye kuvvetlerini ölçtü. Silahlı değillerdi, öte yandan

güçlerini fazla harcamadan, kolaylıkla uçuyorlardı ve iş kovalamacaya dönüşürse, ondan üstün bile çıkabilirlerdi.

Ne olursa olsun diye yayını hazırlayarak hızlandı ve yanlarında uçarken seslendi. "Melekler! Durun ve beni dinleyin! Ben cadı Ruta Skadi'yim ve sizinle konuşmak istiyorum!"

Döndüler. Kocaman kanatlarını içe doğru vurarak yavaşladılar ve bedenleri aşağı doğru savrulup havada dimdik bir duruş aldı, kanatlarını çarparak oldukları yerde kalıyorlardı. Ruta'nın etrafını çevirdiler, karanlık havada ışıldayan, görünmez bir güneşle aydınlatılmış beş koskoca şekil.

Ruta Skadi, kalbi bu işin tuhaflığından dolayı çarpar ve cini onun vücudunun sıcaklığına yakın oturmak için kanatlarını çırparken, çam dalında mağrur ve korkusuz oturup etrafa baktı.

Her melek-varlık belirgin şekilde bir bireydi, ama o güne kadar gördüğü herhangi bir insandan çok birbirleriyle ortak yanları vardı. Paylaştıkları şey, hepsini aynı anda kaplıyor gibi görünen bir parıltı, süratli bir zeka ve duygu oyunuydu. Çıplaktılar ama onların bakışının karşısında Ruta Skadi kendini çıplak hissetti, öylesine deliciydi ve öyle derinlere gidiyordu.

Gene de kendi durumundan utanmıyordu, bakışlarına bakışını dik tutarak karşılık verdi.

"Demek sizler meleksiniz," dedi, "ya da Nöbetçi, ya da bene elim. Nereye gidiyorsunuz?"

"Bir çağrıya cevap veriyoruz," dedi biri.

Hangisinin konuştuğundan emin değildi. Herhangi birisi de olabilirdi, hepsi de.

"Kimin çağrısı?" diye sordu.

"Bir erkeğin."

"Lord Asriel'in mi?"

"Olabilir."

"Niye onun çağrısına cevap veriyorsunuz?"

Cevabı, "İstiyoruz da ondan," oldu.

"Öyleyse, her neredeyse, ona gitmem için bana da rehberlik edebilirsiniz," diye emir verdi onlara.

Ruta Skadi dört yüz on altı yaşındaydı, yetişkin bir cadı kraliçesinin bütün gurur ve bilgisine sahipti. Kısa ömürlü insanların hepsinden daha bilgeydi ama bu kadim varlıkların yanında nasıl bir çocuğu benzediği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Onların farkındalığının, ipliğimsi

dokunaçlar gibi kendisinin hayal bile etmediği evrenlerin en ücra köşelerine kadar yayıldığını bilmiyordu; onları sadece kendi gözleri böylesini beklediği için insan biçiminde gördüğünü de. Eğer gerçek biçimlerini algılasaydı, organizmadan çok mimariye benzeyeceklerdi, zeka ve duygulardan oluşmuş muazzam yapılara.

Ama onlar da daha fazlasını beklemiyordu; Ruta çok gençti.

Hemen kanatlarını çırpıp ileri atıldı, o da onlarla birlikte fırladı, kanat tüylerinin havada yarattığı türbülansta sörf yaptı, bunun uçuşuna eklediği hız ve gücün keyfini çıkardı.

Gece boyunca uçtular. Yıldızlar etraflarında çark etti, doğudan şafak süzülürken soldular ve kayboldular. Güneşin kenarı görününce dünya parlaklığa boğuldu ve onlar da mavi gökte, temiz, tatlı ve nemli berrak gökte uçmaya başladılar.

Gündüz vakti meleklerin görünürlüğü daha azdı ama tuhaflıkları her göz için açık seçikti. Ruta Skadi'nin onları şimdi gördüğü ışık, artık göğe tırmanan güneşin ışığı değildi, başka bir yerden başka bir ışıktı.

Yorulmak nedir bilmeden uçtular, uçtular ve yorulmak nedir bilmeden tempolarını sürdürdüler. Ruta, bu ölümsüz varlıklara hükmedebilmenin vahşi sevincinin kendisini sardığını hissetti. Kendi kanı ve teni ona haz verdi; cildinin hemen yanında hissettiği pürtüklü çam kabuğu, bütün duyularının canlılığı, duyduğu açlık, tatlı sesli bülbül cininin varlığı, aşağıdaki yeryüzü ve ister bitki olsun, ister hayvan her yaratığın canı ona haz verdi ve onlarla aynı maddeden olmaktan ve öldüğü zaman etinin, onlar kendisininkini nasıl beslediyse, başka hayatları besleyeceğini bilmekten sevinç duydu. Bir de, yeniden Lord Asriel'i göreceği için sevinç duydu.

Ertesi gece melekler yine uçmaya devam etti. Bir noktada havanın niteliği değişti, gerçi daha kötü ya da daha iyi olmadı ama gene de değişti ve Ruta Skadi o dünyadan bir başka dünyaya geçtiklerini anladı. Nasıl olduğunu tahmin edemedi.

"Melekler!" diye seslendi, değişimi hissedince. "Sizi bulduğum dünyayı nasıl terk ettik? Sınır nerede?"

"Havada görünmez yerler vardır," diye cevap verdiler. "Başka dünyalara açılan geçitler. Biz görebiliriz ama sen göremezsin."

Ruta Skadi görünmez geçidi göremiyordu ama buna ihtiyacı da yoktu: cadılar, yolunu bulma konusunda kuşlardan daha iyidir. Melek konuşur konuşmaz dikkatini altındaki üç çentikli zirve üzerinde yoğunlaştırdı ve

konumlarını tam olarak ezberledi. Şimdi, eğer gerekirse, onları yeniden bulabilirdi, melekler ne düşünürse düşünsün.

Daha da ileri uçtular ve sonunda bir meleğin şöyle dediğini duydu: "Lord Asriel bu dünyada, işte inşa ettiği kale..."

Yavaşlamışlardı ve havada kartallar gibi daireler çiziyorlardı. Ruta Skadi, bir meleğin işaret ettiği yere baktı.

Tepedeki bütün yıldızlar yüksek semaların derin kadife siyahı önünde her zamanki pırıltılarıyla parlasalar da, ilk solgun ışık parıltısı doğuya renk veriyordu. Ve dünyanın tam kıyısında, ışığın anbean arttığı yerde, büyük bir dağ silsilesi doruklarını yükseltmişti. Çentikli kara kaya mızrakları, heybetli kırılmış taşlar ve testere dişi gibi sırtlar, evrensel bir felaketin enkazı gibi, karmakarışık yığılmıştı. Ama o baktığı sırada sabah güneşinin ilk ışınlarının dokunduğu, parlaklık içinde dış hatları çizilmiş en yüksek noktada, düzenli bir yapı vardı: burçları yarı tepe boyunca yekpare bazalt taşlarından oluşmuş ve alanı ancak uçma zamanı ile ölçülecek muazzam bir kale.

Bu devasa kalenin altında, şafağın erken saatlerinin karanlığında ateşler yanıyor, fırınlar tütüyordu ve Ruta Skadi kilometrelerce uzaktan çekiçlerin tınlamasını ve büyük çarkların sesini duydu. Her yönden başka melek kafilelerinin kanat çırparak oraya gittiğini de görüyordu, yalnızca melekler değil, makineler de: albatroslar gibi süzülen çelik kanatlı hava araçları, çırpman yusufçuk kanatlarının altında cam kabinler, koskoca yabanarıları gibi vızıldayan zeplinler. Hepsi Lord Asriel'in, dünyanın ucunda, dağlarda inşa ettiği kaleye doğru gidiyordu.

"Lord Asriel orada mı?" dedi Ruta Skadi.

"Evet, orada," diye cevap verdi melekler.

"Öyleyse onunla buluşmak için oraya uçalım. Ve siz de benim şeref kıtam olmalısınız."

İtaatkar bir şekilde kanatlarını açtılar ve hevesli cadı önlerinden uçarken, rotalarını altın kenarlı kaleye doğru çevirdiler.

7

Rolls-Royce

Lyra erkenden uyandığında onu sessiz ve sıcak bir sabah karşıladı, sanki şehir daha önce bu sakin yazdan başka bir hava görmemiş gibi. Yataktan fırlayıp aşağı indi, su kenarında çocuk sesleri duyarak ne yaptıklarını görmeye gitti.

Üç oğlan ve bir kız güneşin vurduğu limanda, iki tane pedallı tekneye binmiş, basamaklara doğru şıpır şıpır yarışıyorlardı. Lyra'yı görünce bir an için yavaşladılar ama sonra gene kendilerini yarışa kaptırdılar. Kazananlar basamaklara öyle sert bir şekilde çarptı ki, biri suya düştü, sonra tekrar tekneye tırmanmaya çalıştı ve onu da alabora etti, sonra da hepsi şıpırdayarak suda oynamaya başladı, sanki önceki gecenin korkusu hiç yaşanmamış gibi. Kulenin oradaki çocukların çoğundan daha küçüktüler diye düşündü Lyra ve ışıldayan küçük bir gümüş balık şeklindeki Pantalaimon ile birlikte, suda onlara katıldı. Başka çocuklarla konuşmak ona hiçbir zaman zor gelmemişti, çok geçmeden etrafına toplandılar, ılık taşta su gölcüklerinde oturuyorlardı, gömlekleri güneşte çabucacık kuruyordu. Zavallı Pantalaimon, serin nemli pamuklunun içinde kurbağa biçiminde, yeniden cebine girmek zorunda kalmıştı.

"Kediyle n'apacaksınız?"

"Şanssızlığı yok edebilir misiniz sahiden?

"Nerelisiniz?"

"Arkadaşın Heyulalar'dan korkmuyor mu?"

"Will hiçbir şeyden korkmaz," dedi Lyra. "Ben de korkmam. Kedilerden niye korkuyorsunuz ki?”

"Kedileri bilmiyor musun?” dedi en büyük oğlan, kulaklarına inanamayarak. "İçlerinde şeytan var onların, ya. Gördüğün her kediyi öldürmen gerek. Seni ısırırlar, senin içine de şeytanı sokarlar. Peki, sen o büyük fare ile ne yapıyordun?"

Lyra onun leopar biçimindeki Pantalaimon'dan söz ettiğini fark etti, başını masum masum iki yana salladı.

"Hayal görmüş olmalısınız," dedi. "Ay ışığında bir sürü şey farklı görünür. Ama ben ve Will, bizim geldiğimiz yerde Heyula yok, onlar hakkında pek bir şey bilmiyoruz."

"Göremiyorsan, güvendesin," dedi bir oğlan. "Görürsen, bil ki seni alabilirler. Babam öyle demişti, sonra da onu aldılar."

"Ve şimdi buradalar, her yanımızı sarmışlar, öyle mi?"

"Evet," dedi kız. Elini uzatıp bir avuç hava tuttu ve "İşte bir tane yakaladım," diye sevinçle bağırdı.

"Onlar canını acıtamaz," dedi oğlanlardan biri. "Yani biz de onların canını acıtamayız, ya."

"Heyulalar hep bu dünyada mıydı?" dedi Lyra.

"Evet," diye cevap verdi oğlanlardan biri, ama öteki, "hayır," dedi, "çok önce geldiler. Yüzlerce yıl önce."

"Lonca yüzünden geldiler," dedi bir üçüncüsü.

"Ne yüzünden?" dedi Lyra.

"Hiç de bile!" dedi kızlardan biri. "Büyükannem diyor ki, insanlar kötü olduğu için gelmişler, Tanrı onları bizi cezalandırsınlar diye yollamış."

"Büyükannenin hiçbir şey bildiği yok," dedi bir oğlan. "Sakalı var, büyükannenin. Keçi o, ya."

"Lonca nedir?" diye ısrar etti Lyra.

"Torre degli Angeli'yi biliyorsun," dedi bir oğlan. Taş kule, tamam mı? Eh işte, orası Lonca'nın. İçinde de gizli bir yer var. Lonca, her tür şeyi bilen adamlar. Felsefe, simya falan, her şeyi biliyorlar. Heyulalar'ı içeri onlar aldı."

"Bu doğru değil," dedi başka bir oğlan. "Yıldızlardan geldiler."

"Doğru işte! Şöyle oldu, tamam mı: bu Lonca adamı yüzlerce yıl önce bir metali arıyormuş. Kurşun. Ondan altın yapacakmış. Kesmiş kesmiş, gittikçe daha küçük olmuş, sonunda olabilecek en küçük parçaya kadar kesmiş. Ondan daha küçüğü yokmuş. Öyle küçük ki, göremiyormuşsun bile. Ama onu da kestiğinde, en küçük parçanın içine bütün Heyulalar sıkışmış, büzüşmüş ve katlanmış, öyle ki hiç yer tutmamışlar. Ama o kesince, vın diye çıkmışlar, o günden beri de buradalar. Babam öyle dedi."

"Şimdi kulede Lonca'dan adam var mı?" dedi Lyra.

"Hayır! Herkes gibi onlar da kaçtı," dedi kız.

"Kulede kimse yok. Büyülü, o yer," dedi bir oğlan.

"Kedi onun için oradan geldi. Biz oraya girmeyiz, tamam mı? Çocukların hiçbiri oraya girmez. Korkutucu bir şey."

"Lonca'nın adamları girmeye korkmuyor ama" dedi bir başkası.

"Ama şimdi kulede kimse yok mu?" dedi Lyra. "Büyük yok mu?"

"Şehirde hiç büyük yok!"

"Cesaret edemezler ki."

Ama orada genç bir adam görmüştü. Bundan emindi.

Ve bu çocukların konuşmasında da bir şey vardı; tecrübeli bir yalancı olarak, yalancı gördü mü tanırdı ve bu çocuklar da bir şey hakkında yalan söylüyordu.

Ve birden hatırladı: küçük Paolo onun ve Angelica'nın şehirde bir ağabeyleri olduğundan söz etmiş, Angelica da onu susturmuştu... Gördükleri genç adam onların ağabeyi olabilir miydi?

Onları, teknelerini kurtarıp pedalla yeniden kumsala dönmeye bıraktı ve kahve yapıp Will uyanık mı diye bakmaya içeri girdi. Ama kedi ayaklarının dibine kıvrılmış halde, uyuyordu, Lyra da Alim'ini bulmak için sabırsızlanıyordu. Bir not yazıp Will'in yatağının yanında yere bıraktı, sırt çantasını alıp pencereyi aramaya gitti.

Saptığı yol onu, bir gece önce geldikleri küçük meydandan geçirdi. Ama şimdi boştu, güneş ışığı kadim kulenin ön tarafının üzerine serpilmişti, kapının yanındaki bulanıklaşmış oymaları gösteriyordu: kanatları katlanmış hatları yüzyılların hava koşulları yüzünden aşınmış insan benzeri şekiller, hareketsizlikleri içinde gene de güç, anlayış ve entelektüel kuvvet ifade ediyorlardı.

"Melekler," dedi Pantalaimon, şimdi Lyra'nın omuzunda bir cırcırböceğiydi.

"Belki de Heyulalar," dedi Lyra.

"Hayır! Angeli hakkında bir şeyler söylemişlerdi," diye ısrar etti Pantalaimon. "Bahse girerim, meleklerdir." "İçeri girelim mi?"

Süslü kara menteşelerine dayanan kocaman meşe kapıya baktılar. Kapıya çıkan altı basamak fena halde aşınmıştı, kapının kendisi de aralık duruyordu. Lyra'nın içeri girmesini durduracak hiçbir şey yoktu, kendi korkusundan başka.

Ayaklarının ucuna basarak basamakların tepesine çıktı ve aralıktan içeri baktı. Tek görebildiği karanlık, taş döşeli bir holdü, onun da küçük bir bölümünü görüyordu; ama Pantalaimon, tıpkı Jordan Koleji'nde, ölülerin

gömüldüğü mahzende kafatasları numarasını çektikleri zaman yaptığı gibi, omuzunda endişe içinde kanat çırpıyordu, Lyra da artık biraz daha akıllanmıştı. Burası kötü bir yerdi. Koşarak basamaklardan indi, meydandan çıktı palmiyeli bulvarın parlak gün ışığına ulaştı. Ve kimsenin bakmadığından emin olunca da, dosdoğru pencereye oradan da Will'in Oxford'una gitti.

Kırk dakika sonra bir kez daha fizik binasının içindeydi, kapıcıyla tartışıyordu; ama bu sefer elinde bir as vardı.

"Dr. Malone'a sor, yeter," dedi tatlı tatlı. "Tek yapacağın bu, ona sor. Sana söyler."

Kapıcı telefonuna döndü, Lyra da o düğmelere basıp telefona bir şeyler söylerken, acıyarak onu seyretti. Ona, gerçek bir Oxford kolejinde olduğu gibi, otursun diye doğru dürüst bir kapıcı kulübesi bile vermemişlerdi, sadece ahşap bir tezgah, sanki burası dükkanmış gibi.

"Pekala," dedi kapıcı, Lyra'ya dönerek. "Yukarı çıkabileceğini söylüyor. Sakın başka yerlere gitme."

"Yok, gitmem," dedi Lyra, kendisine söylenenleri yapan iyi bir küçük kız gibi, ağırbaşlı bir edayla.

Ancak merdivenin üstünde şaşkınlığa uğradı çünkü üzerinde kadın simgesi olan bir kapının önünden geçerken kapı açıldı, Dr. Malone sessizce durmuş işaret ederek onu içeri çağırıyordu.

Kafası karışmış halde, içeri girdi. Burası laboratuvar değil bir tuvaletti ve Dr. Malone altüst olmuştu.

"Lyra," dedi, "laboratuvarda başka biri var - polis memuru ya da öyle bir şey. Dün beni görmeye geldiğini biliyorlar - neyin peşinde olduklarını bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Neler oluyor?"

"Sizi görmeye geldiğimi nereden biliyorlar?"

"Bilmiyorum! Adını bilmiyorlardı ama kimden söz ettiklerini biliyorlardı-"

"Ah. Olsun, onlara yalan söyleyebilirim. Kolay iş."

"İyi ama neler oluyor?"

Koridordan bir kadın sesi geldi. "Dr. Malone? Çocuğu gördünüz mü?"

"Evet," diye seslendi Dr. Malone. "Ona sadece tuvaletin yerini gösteriyordum..."

Bu kadar endişeli olmasına gerek yok, diye düşündü Lyra, ama belki de tehlikeye alışkın değildi.

Koridordaki kadın gençti, çok iyi giyinmişti ve Lyra dışarı çıkınca gülümsemeye çalıştı ama gözleri sert ve kuşkucu kaldı.

"Merhaba," dedi. "Sen Lyra'sın, değil mi?"

"Evet. Sizin adınız ne?"

"Ben Komiser Yardımcısı Clifford’um. Gel içeri."

Lyra genç kadının cüretkar olduğunu düşündü, sanki burası kendi laboratuvarıymış gibi davranıyordu ama gene de uysalca başıyla evetledi. İlk pişmanlık sancısını da o anda duydu. Burada olmaması gerektiğini biliyordu; aletiyometrenin ondan ne yapmasını istediğini de biliyordu, istenen bu değildi. Şüpheyle kapı ağzında durdu.

Odada beyaz kaşlı, uzun boylu, güçlü görünen bir adam vardı zaten. Lyra Âlimlerin neye benzediğini bilirdi, bunların ikisi de Âlim değildi.

"İçeri gel, Lyra," dedi. Komiser Yardımcısı Clifford yeniden. "Bir şey yok. Bu bey, Müfettiş Halters."

"Merhaba Lyra," dedi adam. "Dr. Malone bana senin hakkında her şeyi anlattı. Birkaç soru sormak istiyorum, mesele yoksa."

"Ne tür sorular?" dedi kız.

"Zor şeyler değil," dedi adam, gülümseyerek. "Gel de otur, Lyra."

Ona doğru bir iskemle itti. Lyra ihtiyatla oturdu ve kapının kendi kendine kapandığını duydu. Dr. Malone yakınında duruyordu. Cırcır böceği biçiminde Lyra'nın göğüs cebindeki Pantalaimon heyecanlanmıştı; kız onu göğsünde hissediyordu, titremesinin dışarıdan görünmediğini umut etti. Düşüncesiyle ona hareketsiz durmasını söyledi.

"Nerelisin Lyra?" diye sordu Müfettiş Walters:

Oxford deseydi eğer, kolaylıkla kontrol edebilirlerdi. Ama başka bir dünyadan da diyemezdi. Bu insanlar tehlikeliydi; daha da fazlasını bilmek isteyeceklerdi. Bu dünyada bildiği tek diğer yeri düşündü: Will'in geldiği yeri.

"Winchester," dedi.

"Savaşlara katıldın, öyle mi, Lyra?" diye sordu müfettiş. "Bu çürükler nerden geldi? Yanağında bir çürük var, bir tane de bacağında - biri seni itip kaktı mı?"

"Hayır," dedi Lyra.

"Okula gidiyor musun, Lyra?"

"Evet. Bazen," diye ekledi.

"Bugün okulda olman gerekmiyor muydu?"

Kız bir şey demedi. Kendini gittikçe daha da tedirgin hissediyordu. Dr. Malone'a baktı, kadının yüzü kasılmıştı, mutsuzdu.

"Sadece Dr. Malone'u görmeye geldim," dedi Lyra.

"Oxford'da mı kalıyorsun, Lyra? Nerede kalıyorsun?"

"Birileriyle," dedi kız. "Arkadaşlar."

"Adresleri nedir?"

"Tam olarak ne dendiğini bilmiyorum. Kolayca buluyorum ama sokağın adını bilmiyorum."

"Kim bu insanlar?"

"Babamın arkadaşları," dedi.

"Ah, anlıyorum. Dr. Malone'u nasıl buldun?"

"Babam fizikçi de ondan, onu tanıyor."

Sandığından daha kolay yürüyordu. Gevşemeye ve daha akıcı bir şekilde yalan söylemeye başladı.

"Ve Dr. Malone sana neyin üstünde çalıştığını gösterdi, öyle mi?"

"Evet. Ekranlı makine... Evet, bütün bunlar."

"Böyle şeylerle ilgilisin, Öyle mi? Bilim falan?"

"Evet. Özellikle fizik."

"Büyüyünce bilimadamı mı olacaksın?"

Böyle bir soru boş bir bakışı hakederdi, onu da aldı. Adamın canı sıkılmadı. Genç kadına soluk gözleriyle kısaca baktı, sonra yeniden Lyra'ya döndü.

"Dr. Malone'un sana gösterdiklerine şaşırdın mı?"

"Eh, biraz, ama ne bekleyeceğimi biliyordum."

"Baban nedeniyle mi?"

"Evet. Çünkü o da aynı türde çalışmalar yapıyor."

"Evet, öyle sayılır. Anlıyor musun?"

"Bir kısmını."

"Yani baban da mı karanlık cevherle uğraşıyor?"

"Evet."

"Dr. Malone kadar ilerlemiş mi?"

"Aynı şekilde değil. Bazı şeyleri daha iyi yapıyor ama ekranında kelimeler olan o makine - onda böyle bir şey yok."

"Will de mi senin arkadaşlarınla kalıyor?"

"Evet, o -"

Lyra durdu. Müthiş bir hata işlediğini hemen anlamıştı.

Onlar da anladı, kaçmasını önlemek için hemen ayağa kalktılar ama nasıl olduysa, Dr. Malone yollarına çıktı, komiser yardımcısı ayağı takılıp düştü, müfettişin önünü kapadı. Bu da Lyra'ya dışarı fırlayıp kapıyı arkasından vurarak kapatacak ve son hızla merdivenlere koşacak vakti verdi.

Beyaz önlüklü iki adam bir kapıdan çıktı, Lyra onlara çarptı. Pantalaimon birden, çığlık atıp kanatlarını çırpan bir karga oldu ve onları öyle şaşırttı ki gerilediler, Lyra da ellerinden kurtulup, son merdiveni inerek, tam kapıcı telefonu kapatmış, tezgahının ardından "Hey! Dur orada! Sen!" diye bağırarak çıkarken lobiye indi.

Ama adamın kaldırması gereken kapak öbür uçtaydı kapıcı dışarı çıkıp onu yakalayamadan Lyra döner kapıya varmıştı bile.

Ve arkasından asansör kapıları açılıyordu, soluk saçlı adam koşuyordu, öyle hızlı, öyle kuvvetli ki -

Ve kapı bir türlü dönmüyordu! Pantalaimon ona bağırdı: yanlış tarafı itiyorlardı!

Lyra korkuyla bağırdı, döndü, küçük ağırlığını ağır cama savurdu, tüm gücüyle dönmesini istedi ve kapıcının yakalayışından kurtulmak için tam vaktinde onu hareket ettirdi; derken kapıcı soluk saçlı adamın önüne çıktı, Lyra da onlar geçmeden dışarı fırlayıp kaçmayı başardı.

Arabaları, frenleri, tekerleklerin ayaklamasını yok sayarak yolun karşısına geçti; yüksek binalar arasındaki bu açıklığa, sonra arabaların her iki yönden geldiği bir başka yola. Ama çabuktu, bisikletlerin önünden kaçıyordu, soluk saçlı adam hep hemen arkasındaydı - ah, öyle korkutucuydu ki!

Bir bahçeye, parmaklığın üstünden, çalılıkların arasından Pantalaimon kırlangıç olarak tepesini sıyırırcasına uçuyordu, ona nereye gitmesi gerektiğini sesleniyordu; soluk adamın ayak sesleri hızla geçerken bir kömürlüğün arkasına çömeldi, Lyra onun soluduğunu duymadı, öyle hızlı, öyle formdaydı ki ve Pantalaimon "Hadi geriye! Yola dön." dedi.

Ve Lyra da saklanma yerinden sürünüp çıktı, çimenlerin üzerinde gerisin geri koştu, bahçe kapısından, yeniden Banbury Yolu'nun açık alanına çıktı ve bir kere daha arabaların arasından hızla karşıya geçti, bir kez daha lastikler yolda gıcırdadı. Derken, Norham Gardens'dan, park yakınında, yüksek Victoria devri evlerinin bulunduğu, iki yanı ağaçlık, sessiz bir yoldan yukarı koşuyordu.

Soluklanmak için durdu. Bahçelerden birinin önünde yüksek bir çit, dibinde de alçak bir duvar vardı, kurt bağrı bitkilerinin altına sokularak oraya oturdu.

"Bize yardım etti!" dedi Pantalaimon. "Dr. Malone önlerini kesti. Bizim tarafımızda, onların tarafında değil."

"Ah, Pan," dedi Lyra. "Will hakkındaki o şeyleri söylememeliydim. Daha ihtiyatlı davranmalıydım."

"Gelmemeliydin," dedi cini, sert sert.

"Biliyorum. O da..."

Ama kendine kabahat bulacak zamanı olmadı çünkü Pantalaimon kanatlarını çırparak omuzuna kondu ve "Dikkat arkanda!" diyerek ânında değişip yeniden cırcırböceği oldu ve Lyra'nın cebine daldı.

Kız, koşmaya hazır, ayağa kalktı, büyük, lacivert bir arabanın sessizce, kayarcasına hemen yanında kaldırıma yanaştığını gördü. Her iki yönde de ok gibi fırlamaya hazırdı, ancak arabanın arka camı indirildi, dışarı bakan da tanıdığı bir yüzdü.

"Lizzie," dedi, müzedeki yaşlı adam. "Seni tekrar görmek ne güzel. Seni herhangi bir yere arabamla götürebilir miyim?"

Kapıyı açtı, ona da yanında yer açmak için öteye gitti. Pantalaimon ince pamukludan Lyra'nın göğsünü ısırdı ama kız sırt çantasını sıkı sıkı tutarak hemen içeri girdi adam da onun üzerinden uzanarak kapıyı çekip kapadı.

"Acelen varmış gibi görünüyorsun," dedi. "Nereye gitmek istersin?"

"Summertown' a doğru," dedi, "lütfen."

Şoför siperlikli bir şapka takmıştı. Araba her haliyle düzgün, yumuşak ve güçlüydü, ihtiyar adamın kolonyası da kapalı yerde kuvvetle hissediliyordu. Araba kaldırımdan ayrıldı, en ufak bir gürültü çıkarmadan yola koyuldu.

"Ee, neler yapıyorsun bakalım, Lizzie?" dedi ihtiyar adam. "O kafatasları hakkında bir şeyler daha öğrendin mi?"

"Evet," dedi kız, arka pencereden bakmak için yerinde dönerek. Soluk saçlı adamdan eser yoktu. Kaçmıştı!

Ve artık böyle zengin bir adamla güçlü bir arabada emniyette olduğu için onu asla bulamazdı. Küçük bir zafer hıçkırığı hissetti.

"Ben de birkaç soruşturma yaptım," dedi adam. "Antropolog bir arkadaşım diyor ki, koleksiyonlarında teşhir edilenler dışında başka kafatasları da varmış. Kimileri de gerçekten çok eskiymiş. Neanderthal, bilirsin."

"Ya, ben de öyle duydum,” dedi, onun neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri olmayan Lyra.

"Peki, arkadaşın nasıl?”

"Ne arkadaşı?" dedi Lyra, dehşet içinde. Yoksa ona da mı Will'den söz etmişti?

"Birlikte kaldığın arkadaş."

"Ah. Evet. Çok iyi, teşekkürler."

"O ne yapıyor? Arkeolog mu?"

"Ah... bir fizikçi. Kara cevher üzerinde çalışıyor," dedi, durumu hâlâ kontrol edemeyen Lyra. Bu dünyada yalan söylemek sandığından daha zordu. Ve onu rahatsız eden bir şey daha vardı: bu ihtiyar adamın uzun süre öncesinde yitip gitmiş gibisinden bir aşinalığı vardı ve Lyra nereden olduğunu bulamıyordu.

"Kara cevher mi?" diyordu. "Ne kadar büyüleyici! Bu sabah The Times'da bu konuda bir şey gördüm. Evren bu esrarengiz maddeyle doluymuş, kimse de ne olduğunu bilmiyormuş! Ve senin arkadaşın da onun peşinde, öyle mi?"

"Evet. Bu konuda çok şey biliyor."

"Ya daha sonra ne yapacaksın, Lizzie? Sen de mi fizik çalışacaksın?"

"Çalışabilirim," dedi Lyra. "Duruma bağlı."

Şoför kibarca öksürdü ve arabayı yavaşlattı.

"Eh, Summertown'a geldik işte," dedi ihtiyar adam.

"Seni nerede bırakmamızı istersin?"

"Aa, şu dükkanları geçer geçmez. Oradan yürüyebilirim," dedi Lyra. "Teşekkürler."

"South Parade'den sola dönüp sola yanaşabilir misin,? Allan?" dedi ihtiyar adam.

"Baş üstüne, efendim," dedi şoför.

Bir dakika sonra araba bir halk kütüphanesinin önünde sessizce durdu. İhtiyar adam kendi tarafındaki kapıyı açınca Lyra onun dizlerinin dibinden sürünerek geçti. Çok yer vardı ama garipti nedense, ne kadar hoş olsa da ona dokunmak istemiyordu.

"Sırt çantanı unutma," dedi adam, çantayı ona uzatarak.

"Teşekkürler," dedi Lyra.

"Umarım seni tekrar görürüm, Lizzie," dedi. "Arkadaşına selamlarımı söyle."

"Hoşça kalın," dedi kız ve araba köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar kaldırımda oyalandı, sonra da gürgen ağaçlarına doğru yola koyuldu. İçinde soluk saçlı adamla ilgili bir duygu vardı, aletiyometreye sormak istiyordu.

Will babasının mektuplarını tekrar okuyordu. Limanın ağzının açıklarında dalan çocukların uzaktan gelen çığlıklarını dinleyerek terasta oturmuş, ince uçak postası kağıtlarındaki okunaklı yazıyı okumuş, bunları kaleme alan adamı gözünün önüne getirmeye çalışmış ve bebekten, yani kendinden bahsettiği yerlere defalarca bakmıştı.

Lyra'nın koşan ayaklarının sesini uzaktan duydu. Mektupları cebine koyup ayağa kalktı ve o anda Lyra, gözlerinde çılgın bakışlarla, hislerini saklayamamayacak kadar kendinden geçmiş, Pantalaimon yanında hırlayan bir van kedisi olmuş halde, oradaydı. Çok ender ağlayan kız öfkeyle hıçkırıyordu; göğsü inip kalkıyordu, dişlerini gıcırdatıyordu ve kendini onun üstüne atıp kollarını tutup, haykırdı: "Öldür onu! Öldür onu! Ölmesini istiyorum! Keşke Iorek burda olsaydı! Ah, Will, hata ettim, çok üzgünüm -”

"Ne oldu? Mesele ne?"

"O ihtiyar adam - alçak bir hırsızmış, hepsi bu. Çaldı onu, Will! Aletiyometremi çaldı! Zengin giysileriyle, arabasını süren hizmetkarıyla o pis kokulu ihtiyar adam. Ah, bu sabah öyle yanlış işler yaptım ki - ah, ben..."

Ve öylesine hummalı şekilde ağladı ki, Will kalplerin sahiden kırıldığını, onunkinin de şu anda kırılmakta olduğunu düşündü, çünkü feryat edip titreyerek yere düşmüştü, Pantalaimon da yanında kurt olup acı bir üzüntüyle uludu.

Çok ileride, suyun üstünde çocuklar her ne yapıyorlarsa onu bırakıp görebilmek için ellerini gözlerine siper ettiler. Will Lyra'nın yanına oturup omuzunu sarstı.

"Dur! Ağlamayı bırak!" dedi. "Bana başından anlat. Hangi ihtiyar adam? He oldu?"

"Öyle kızacaksın ki. Seni ele vermem diye söz vermiştim, söz vermiştim ve sonra da..." diye hıçkırdı, Pantalaimon, kendini hor görmeyle kıvranan, dudakları sarkmış, kuyruğunu sallayan genç, sakar bir köpek oldu ve Will, Lyra'nın söylemeye çok utandığı bir şey yaptığını anlayıp, cinle konuştu.

"Neler oldu? Anlat bana hadi," dedi.

Pantalaimon dedi ki: Âlim'e gittik, orada başkaları da vardı - bir adamla bir kadın - bizi oyuna getirdiler. Bize bir sürü soru sordular, sonra seni

sordular ve daha duramadan seni tanıdığımızı belli ettik ve kaçtık -"

Lyra başını kaldırıma bastırmış, yüzünü ellerinin arasında saklıyordu. Pantalaimon ise heyecandan şekilden sekile giriyordu: köpek, kuş, kedi, kar beyazı ermin.

"Adam neye benziyordu?" dedi Will.

"Kocaman," dedi Lyra'nın boğuk sesi "ve öyle kuvvetli ki, ve soluk gözlü..."

"Pencereden geri döndüğünü gördü mü?"

"Hayır, ama..."

"Eh, burada olduğumuzu bilmez öyleyse."

"Ama aletiyometre!" diye bağırdı kız, sonra da dimdik oturdu, yüzü duyguyla katılaşmıştı, bir Grek maskesi gibi.

"Evet," dedi Will. "Bana onu anlat."

Lyra, hıçkırıklar ve diş gıcırdatmaları arasında ona neler olduğunu hatırlattı: ihtiyar adamın bir gün önce müzede onun aletiyometreyi kullanışını nasıl gördüğünü ve bugün arabayı nasıl durdurduğunu, kendisinin soluk adamdan kaçmak için bindiğini, dışarı çıkabilmek için onun yanından geçmesi gereksin diye arabayı nasıl yolun öbür tarafında durdurttuğunu ve sırt çantasını ona uzatırken aletiyometreyi nasıl çabucak almış olacağını... Will onun ne kadar harap olduğunu görüyordu ama neden kendini suçlu hissettiğini anlamıyordu. Sonra Lyra dedi ki: "Will, lütfen, çok kötü bir şey yaptım. Çünkü aletiyometre bana Toz'u aramaya son vermemi söylemişti - en azından, böyle dedi sandım - ve sana yardım etmem gerektiğini söyledi. Babanı bulmana yardım etmen gerekiyordu. Ve yapabilirdim, o neredeyse seni oraya götürebilirdim, aletiyometrem olsaydı. Ama dinlemedim. Ben ne yapmak istiyorduysam onu yaptım, oysa yapmamalıydım. . . "

Will onun aletiyometreyi kullandığını görmüştü, aletin hakikati söyleyebileceğini biliyordu. Arkasını döndü. Kız bileklerine sarıldı ama Will ondan kurtuldu ve suyun kenarına yürüdü. Çocuklar gene liman boyunca oynuyorlardı. Lyra ona koşup dedi ki, "Will, öyle üzgünüm ki-"

"Ne faydası var? Üzgün olup olmadığına aldırmıyorum. Yaptın bir kere.”

"Ama Will, birbirimize yardım etmemiz gerek. Sen ve ben... çünkü başkası yok!"

"Nasıl olur, bilmiyorum."

"Ben de, ama ..."

Cümlenin ortasında durdu, gözleri ışıldadı. Dönüp, kaldırımda bir başına bırakılmış sırt çantasına koştu, hummayla içinde bir şeyler arandı.

"Kim olduğunu biliyorum! Ve işte burada oturuyor!

Bak!" dedi, küçük beyaz bir kartı havaya kaldırdı. "Bunu bana müzede verdi! Gidip aletiyometreyi geri alabiliriz!"

Will kartı alıp okudu:

Sir Charles Latrom,
CBE Limefield House Old Headington
Oxford

"Adam, "sir"," dedi. "Bir şövalye. Bu da insanların otomatikman bize değil de ona inanacağı anlamına gelir. Hem benim ne yapmamı istiyorsun ki? Polise mi gideyim? Polis beni arıyor! Ya da, dün aramıyor idiyseler, bugün arıyorlardır. Ve eğer sen gidersen, şimdi senin de kim olduğunu biliyorlar, beni bildiğini biliyorlar, yani bu da işe yaramaz."

"Çalabiliriz. Evine gidip çalabiliriz. Headington'ın nerede olduğunu biliyorum, benim Oxford'umda da bir Headington vardı. Uzak değil. Bir saatte rahat rahat yürürüz ."

"Aptalsın sen."

"Iorek Byrnison oraya hemencecik gidip onun kafasını koparırdı. Keşke burada olsa. O -"

Ama sustu. Will sadece ona bakıyordu ve ürperdi.

Eğer zırhlı ayı da ona böyle bakıyor olsa ürperirdi, çünkü Will'in gözlerinde, çok genç gözler oldukları halde, Iorek'inkilerden çok da farksız olmayan bir şey vardı.

"Hayatımda hiç böyle aptalca şey duymadım," dedi.

"Yani evine öylece gidip içeri süzülebileceğimizi ve aletometreyi çalabileceğimizi mi düşünüyorsun? Düşünse biraz. Kahrolası beynini kullan. Zengin bir adamsa eğer her tür hırsız alarmı falan vardır. Ziller çalacak, özel kilitler, otomatik olarak çalışan enfraruj şalterli ışıklar olacak."

"Ben hiç böyle şeyler duymadım," dedi Lyra. "Benim dünyamda bizim böyle şeylerimiz yok. Bunu bilemezdim, Will."

"Peki, öyleyse, şimdi de şunu düşün: Onu saklayacak koca bir evi var ve bir hırsızın koca bir evdeki her dolaba, çekmeceye ve saklama yerine bakması ne kadar vakit alır? Evime gelen o adamların etrafa bakmak için onca vakitleri vardı ve aradıklarını asla bulamadılar ve bahse girerim ki onun evi bizimkinden çok daha büyüktür.

Ve herhalde bir kasası da vardır. Onun için evine girebilsek bile, polis gelmeden, iş işten geçmeden bulamayız asla."

Kız başını eğdi. Hepsi doğruydu.

"Ne yapacağız, öyleyse?" dedi.

Will cevap vermedi. Ama "ben" değil "biz" olduğu kesindi artık. Hoşuna gitse de, gitmese de artık ona bağlanmıştı.

Suyun kenarına yürüdü, terasa döndü ve yeniden suya gitti. Ellerini ovuşturdu, bir cevap bekledi ama cevap gelmedi, öfkeyle başını iki yana salladı.

"Sadece... oraya gidelim," dedi. "Oraya gidip onu görelim. Âliminden bize yardımcı olmasını istemenin de faydası yok, polis ona gittiyse olmaz. Kesinlikle bize değil, onlara inanacaktır. Adamın evine gidersek başlıca odaların nerede olduğunu görürüz. Bu da bir başlangıç olur."

Başka tek söz etmeden içeri girdi, mektupları uyudukları odada yastığın altına koydu. Böylece yakalansalar bile, kimse mektupları ele geçiremeyecekti.

Lyra, Pantalaimon serçe olarak omuzuna tünemiş halde, terasta bekliyordu. Daha neşeli görünüyordu.

"Geri alacağız işte," dedi. "Hissedebiliyorum."

Will bir şey söylemedi. Pencereye doğru yola koyuldular.

Headington'a yürümeleri bir buçuk saat sürdü. Lyra, şehir merkezinden kaçınarak, öne düşüp yolu gösterdi,

Will de hiçbir şey söylemeden dört bir yanı gözledi. Şimdi her şey Lyra için Arktik'te, Bolvangar yolunda olduğundan bile daha zordu, çünkü o zaman yanında çinganlar ile Iorek Byrnison vardı ve tundra tehlikeyle dolu olsa da, tehlikeyi gördün mü tanıyordun. Burada, hem onun olan hem de olmayan şehirde, tehlike dostça bir kisveye bürünebiliyordu, ihanet gülümsüyor ve hoş kokuyordu ve onu öldürecek ya da Pantalaimon'dan ayıracak olmasalar bile, tek rehberini ondan çalmışlardı. Aletiyometre olmadan Lyra... kaybolmuş, küçük bir kızdan başka bir şey değildi.

Limefield House ılık bal rengiydi, cephesinin yarısı da Virsinia sarmaşığıyla kaplıydı. Büyük, bakımlı bir bahçedeydi, bir yanında çalılıklar ve ön kapıya giden çakıl taşlı bir arabayolu vardı. Rolls-Royce, soldaki ikili bir garajın önüne park edilmişti. Will'in görebildiği her şey servet ve iktidar kokuyordu, kimi üst sınıf İngiliz'in hâlâ hakları saydığı türden, gayrı-resmi, yerleşik bir üstünlük. Bunda, dişlerini gıcırdatmasına yol açan bir şey vardı

ve niye olduğunu bilmiyordu, ta ki çok küçük olduğu bir olayı hatırlayana kadar. Annesi onu bundan pek farklı olmayan bir eve götürmüştü, en iyi giysilerini giymişlerdi, onun da çok iyi davranması gerekiyordu ve ihtiyar bir adamla kadın annesini ağlatmışlardı, evden ayrıldıklarında hâlâ ağlıyordu...

Lyra onun hızlı hızlı soluduğunu ve yumruklarını sıktığını gördü, niye diye sormayacak kadar akıllıydı; bu Will'le ilgili bir şeydi, kendisiyle değil. Oğlan sonunda derin bir nefes aldı.

"Eh," dedi, "deneyelim bari."

Yoldan yukarı yürüdü, Lyra da hemen arkasında onu izledi. Kendilerini fazlasıyla meydanda hissediyorlardı.

Kapının eski moda çekmeli bir çıngırağı vardı, Lyra'nın dünyasındakiler gibi, Lyra ona gösterene kadar Will nerede bulacağını bilemedi. Çektiklerinde, çıngırak evin çok içlerinde çıngırdadı.

Kapıyı açan adam, arabayı kullanan hizmetkardı ama bu sefer kasketi başında değildi. Önce Will'e baktı, sonra Lyra'ya ve yüzünün ifadesi biraz değişti.

"Sir Charles Latrom'u görmek istiyoruz,” dedi Will.

Tıpkı önceki gece, kuledeki taş atan çocuklarla karşı karşıya geldiklerinde olduğu gibi, çenesi dışarı fırlamıştı Hizmetkar başını evet anlamında salladı.

"Burada bekleyin," dedi. "Sir Charles'a haber vereyim."

Kapıyı kapadı. Yekpare meşedendi, iki ağır kilidi, yukarıda ve aşağıda sürgüsü vardı, zaten Will aklı başında hiçbir hırsızın nasılsa ön kapıyı denemeyeceğini biliyordu. Ve evin ön tarafına göze çarpacak şekilde yerleştirilmiş bir hırsız alarmı, her köşede de büyük bir projektör vardı; bırakın zorla girmeyi, yakınına bile gelemezlerdi, asla.

Kararlı ayak sesleri kapıya geldi, sonra kapı yeniden açıldı. Will başını kaldırıp, onca şeyi olduğu için daha da fazlasını isteyen bu adamın yüzüne baktı ve onu rahatsız edecek kadar yumuşak, sakin ve güçlü buldu, suçluluk ya da utançtan eser yoktu.

Yanında Lyra'nın sabırsızlanıp öfkelendiğini hisseden Will hemen, "Özür dilerim," dedi, "ama Lyra daha önce arabanıza onu aldığınızda orada yanlışlıkla bir şey bıraktığını düşünüyor."

"Lyra mı? Ben Lyra diye birini tanımıyorum. Ne tuhaf bir isim. Ben Lizzie diye bir çocuk tanıyorum. Hem sen de kimsin?"

Unuttuğu için kendine küfreden Will, "Ağabeyiyim," dedi. "Mark."

"Anlıyorum. Merhaba Lizzie ya da Lyra. En iyisi, içeri gelin"

Kenara çekildi. Ne Will, ne de Lyra bunu pek beklemiyordu, kararsızca içeri girdiler. Hol loştu, balmumu ve çiçek kokuyordu. Her yüzey cilalanmıştı, temizdi, duvara dayalı maun bir dolapta zarif porselen biblolar vardı. Will hizmetkarın, sanki çağrılmayı bekliyormuş gibi, geride durduğunu gördü.

"Çalışma odama gelin," dedi Sir Charles, ve hole açılan başka bir kapıyı açık tuttu.

Kibar davranıyordu, hatta onları hoş karşılamış gibiydi ama tavırlarında öyle bir şey vardı ki, Will'in tetikte durmasına yol açtı. Çalışma odası, puro dumanı ve deri koltuk türünden, büyük ve rahat bir odaydı; kitap rafları, resimler, av yadigarlarıyla doluymuş gibi görünüyordu. İçlerinde antika bilimsel aletler bulunan üç-dört cam cepheli dolap vardı - pirinç mikroskoplar, yeşil deriyle örtülmüş teleskoplar, sekstantlar, pusulalar; aletiyometreyi niye istediği apaçık belliydi.

"Oturun,” dedi Sir Charles ve eliyle deri bir kanepeyi işaret etti. Kendisi masanın arkasındaki bir iskemleye oturdu, devam etti. "Ee? Ne diyeceksiniz bakalım?"

"Çaldın -" diye hararetle başladı Lyra, ama Will ona bakınca sustu.

"Lyra arabanızda bir şey bıraktığını düşünüyor," dedi yeniden. "Onu geri almaya geldik.”

"Bunu mu kastediyorsun?" dedi adam, masadaki bir çekmeceden kadife bir kumaş çıkardı. Lyra ayağa kalktı. Adam onu yok sayarak katlı kumaşı açtı, avucunda duran aletiyometrenin altın ihtişamını ortaya çıkardı.

"Evet!" diye patladı Lyra, elini uzattı.

Ama adam elini kapadı. Masası genişti, kız uzanamadı ve daha o başka bir şey yapamadan adam hızla döndü, aletiyometreyi cam cepheli dolaba koydu, kilitledi ve anahtarı ceketinin cebine bıraktı.

"Ama senin değil ki, Lizzie," dedi. "Ya da Lyra, eğer adın buysa."

"Benim işte! Benim aletiyometrem!"

Adam üzüntüyle ve şiddetle başını salladı, sanki onu azarlıyormuş ve bu da onu üzüyormuş gibi, ama kızın iyiliği için yapıyordu. "Ben bu konuda hiç değilse hatırı sayılır kuşkular olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Ama sahiden onun!" dedi Will. "Gerçekten! Bana gösterdi! Onun olduğunu biliyorum!"

"Anlıyorsun ya, bunu kanıtlamanız gerekecek sanırım," dedi adam. "Benim hiçbir şeyi kanıtlamam gerekmez, çünkü benim mülkiyetimde. Benim olduğu varsayılıyor. Koleksiyonumdaki bütün diğer parçalar gibi. Söylemeden duramayacağım, Lyra, dürüstlükten bu kadar uzak olmana şaşırdım -"

"Dürüstlükten uzak falan değilim!" diye haykırdı Lyra.

"Ah, ama öylesin. Bana adının Lizzie olduğunu söyledin. Şimdi öğreniyorum ki başka bir şeymiş. Doğrusu, böyle değerli bir parçanın sana ait olduğuna kimseyi kandırma umudun olmadığını sanıyorum. Bak ne diyeceğim. Polisi Çağıralım, hadi."

Hizmetkara seslenmek için başını çevirdi.

"Hayır, bekleyin!" dedi Will, daha Sir Charles konuşmaya fırsat bulamadan, ne var ki Lyra masanın çevresinden koştu ve yoktan var olan Pantalaimon da kollarındaydı, dişlerini göstermiş ihtiyar adama tıslayan, hırlayan bir yabani kedi. Sir Charles, cinin ani görünüşü karşısında gözlerini kırptı ama pek kılı kıpırdamadı.

"Ne çaldığını bile bilmiyorsun," diye kıyameti kopardı Lyra. "Beni kullanırken gördün, çalsam diye düşündün ve çaldın. Ama sen - sen - sen annemden de betersin. O hiç değilse önemli olduğunu biliyor! Onu sadece bir dolaba koyacaksın, hiçbir şey yapmayacaksın! Ölmen gerek senin! Yapabilirsem eğer, birine seni öldürteceğini. Hayatta bırakmaya değmezsin. Sen..."

Konuşamadı. Bütün yapabildiği yüzüne tükürmekti, Lyra da onu yaptı, bütün gücüyle.

Will kımıldamadan oturmuş gözlüyor, çevreyi kolluyor, her şeyin nerede olduğunu ezberliyordu.

Sir Charles sükunetle ipek bir mendil çıkardı ve silindi.

"Kendini hiç kontrol edemez misin sen?" diye sordu. "Git de otur oraya, seni pislik velet."

Lyra bedeninin titremesi yüzünden gözyaşlarının gözlerinden silkelendiğini hissetti, kendini kanepeye attı.

Kalın kedi kuyruğu dimdik olan Pantalaimon, ateş saçan gözleri ihtiyar adam üzerine tespit edilmiş, onun kucağında durdu.

Will sessiz ve şaşkın, oturuyordu. Sir Charles onları çok daha önce dışarı atabilirdi? Oyunu neydi acaba?

Ve sonra öyle tuhaf bir şey gördü ki, hayal ettiğini sandı. Sir Charles'ın keten ceketinin yeninden, kar beyazı gömlek manşetinin ötesinden, bir yılanın zümrüt başı çıkmıştı. Siyah dili sağa sola saklıyordu ve altın çerçeveli kara gözlü, pullu başı, bir Lyra'ya, bir Will'e, sonra geriye hareket ediyordu. Lyra bunları göremeyecek kadar kızgındı, Will ise onu, yeniden ihtiyar adamın yeninin içine kaçmadan önce sadece bir an gördü ama bu manzara gözlerinin şokla faltaşı gibi açılmasına neden oldu.

Sir Charles cumbaya gidip sakince oturdu, pantolonunun kırışığını düzeltti.

"Bence böyle kontrolsüz şekilde davranacağına beni dinlemen daha iyi olur," dedi. "Aslında hiç seçeneğin yok. Âlet benim elimde ve orada kalacak. Onu istiyorum. Ben bir koleksiyoncuyum. Sen istediğin kadar tükür, tepin, haykır, ama birini seni dinlesin diye ikna edene kadar, benim onu satın aldığımı ispat edecek bir sürü belgem olur. Bunu çok kolaylıkla yapabilirim. O zaman da asla geri alamazsın."

Şimdi ikisi de sessizdi. Adamın sözleri bitmemişti. Büyük bir hayret duygusu Lyra'nın kalp vuruşlarını yavaşlatıyor, odayı da çok sessiz hale getiriyordu.

"Ancak," diye devam etti, "bundan da fazla istediğim bir şey var ama kendim elde edemiyorum, bu yüzden de sizinle bir anlaşma yapmaya hazırım. Siz benim istediğim nesneyi getirin, ben de size geri vereyim - ne diyordun ona?"

"Aletiyometre," dedi Lyra, boğuk bir sesle.

"Aletiyometre. Ne kadar ilginç. Alethia, hakikat - o amblemler - evet, anlıyorum."

"Nedir bu istediğiniz şey?" dedi Will. "Ve nerede?"

"Gidemediğim bir yerde, ama siz gidebilirsiniz. Bir yerlerde bir geçiş bulduğunuzun pekala farkındayım. Sanırım Summertown'dan, bu sabah Lizzie ya da Lyra'yı bıraktığım yerden fazla uzak değil. Ve bu geçişin ötesinde başka bir dünya var, içinde hiç yetişkin olmayan bir dünya. Buraya kadar doğru mu? Oh, anlıyorsunuz ya, o geçişi yapan adamın bir bıçağı vardı. Şu anda o Öteki dünyada saklanıyor ve fena halde korkuyor. Korkmakta da haklı. Eğer olduğunu sandığım yerdeyse, kapısına melekler oyulmuş eski bir taş kulededir. Torre degli Angeli.

"İşte buraya gitmeniz gerek ve nasıl yapacağınız umurumda bile değil ama o bıçağı istiyorum. Onu bana getirirseniz, aletiyometreyi alabilirsiniz.

Onu kaybettiğim için üzüleceğim, ama ben sözünün eri bir adamım. Yapmanız gereken bu: bana bıçağı getirmek.”

8

Melekler Kulesi

Will, "Bıçağı elinde tuttuğunu söylediğiniz bu adam kim?" dedi.

Roll-Royce'daydılar, Oxford'dan geçiyorlardı. Sir Charles, yarı geri dönmüş olarak, önde oturuyordu; Will ve Lyra da, şimdi fare olmuş ve Lyra'nın ellerinde yatışmış Pantalaimon'la birlikte, arkada oturuyorlardı.

"Bıçak üzerinde, benim aletiyometre üzerinde sahip olduğumdan daha fazla hakka sahip olmayan biri," dedi Sir Charles. "Hepimiz için acıdır ama aletiyometreye ben sahibim, bıçağa da o."

"Peki, bu öteki dünyayı nereden biliyorsunuz?"

"Sizin bilmediğiniz pek çok şey biliyorum. Ne bekliyorsunuz ki? Bu dünya ile o dünya arasında birkaç geçiş var; onların nerede olduklarını bilenler kolayca buradan oraya, oradan buraya geçer. Cittâgazze' de bir okumuş adamlar Loncası var, öyle diyorlar onlara, hep bunu yaparlarmış ."

"Sen hiç de bu dünyadan değilsin!" dedi Lyra birden."Oradansın, değil mi?"

Ve gene hafızasında o garip dürtüşü hissetti. Onu daha önce görmüş olduğundan hemen hemen emindi.

"Hayır, değilim," dedi adam.

Will, "Eğer adamdan bıçağı almamız gerekiyorsa," dedi "onun hakkında daha fazla şey bilmemiz gerek. Bıçağı bize öylece vermez, değil mi?"

"Elbette vermez. Heyulalar'ı uzakta tutan tek şey o. Kesinlikle kolay olmayacak."

"Heyulalar bıçaktan korkuyor mu?"

"Hem de nasıl."

"Niçin yalnızca büyüklere saldırıyorlar?"

"Şimdilik bunu bilmene gerek yok. Önemi yok. Lyra," dedi Sir Charles, ona dönerek, "bana harikulade arkadaşını anlat."

Pantalaimon'u kastediyordu. Ve adam bunu söyler söylemez Will onun yenine saklanırken gördüğü yılanın da bir cin olduğunun ve Sir Charles'ın Lyra'nın dünyasından olması gerektiğinin farkına vardı. İzlerini şaşırtmak

için, Pantalaimon'u soruyordu: demek ki Will'in onun cinini gördüğünü fark etmemişti.

Lyra Pantalaimon'u kaldırıp göğsüne bastırdı, cin kara bir sıçan olmuştu, kuyruğuyla etrafı dövüyor ve kıpkırmızı gözlerle alev alev Sir Charles'a bakıyordu.

"Onu görmemen gerekiyordu," dedi. "O benim cinim. Bu dünyada cininiz yok sanıyorsunuz ama var. Seninki bok böceği olurdu."

"Eğer Mısır firavunları bir bokböceği tarafından temsil edilmekten hoşnutsa, ben de hoşnudum," dedi adam "Demek sen de başka bir dünyadansın. Ne kadar ilginç aletiyometre de oradan mı geliyor, yoksa gezilerin sırasında çaldın mı onu?"

"O bana verildi," dedi Lyra öfkeden köpürmüş halde. "Benim Oxford'umdaki Jordan Koleji'nin Başkan'ı verdi onu bana. Bana ait, benim hakkım. Ve sen de onunla ne yapacağını bilmezdin, seni aptal, kokmuş, ihtiyar adam; yüz yıl geçse onu okuyamazdın, hem de hiç. Senin için sadece bir oyuncak. Ama benim ona ihtiyacım var, Will'in de. Geri alacağız, hiç merak etme."

"Görürüz," dedi Sir Charles. "Seni daha önce de burada bırakmıştım. Sizi burada indirelim mi?"

"Hayır," dedi Will, çünkü yolun aşağısında, ileride bir polis arabası görüyordu. "Heyulalar yüzünden Cittâgazze'ye gelemezsiniz, onun için de pencerenin nerede olduğunu bilmeniz fark etmez. Bizi daha ileri, çevre yoluna doğru götürün."

"Nasıl isterseniz," dedi Sir Charles ve araba ilerledi. "Bıçağı aldığınızda, alabilirseniz yani, beni arayın, Allan gelip sizi alır."

Şoför arabayı durdurana kadar başka bir şey söylemediler. Onlar inerken Sir Charles camını indirdi ve Will'e, "Bu arada, dedi, "bıçağı alamazsanız zahmet edip dönmeyin. Onsuz evime gelirseniz, polisi çağırırım. Onlara gerçek adını söylediğimde hemen geleceklerinden eminim. Willam Parry, değil mi? Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bugünkü gazetede iyi bir fotoğrafın vardı."

Araba hareket edip uzaklaşırken, Will'in nutku tutulmuştu.

Lyra onun kolunu silkeliyordu. "Mesele yok," dedi, "kimseye söylemeyecek. Öyle olsa, çoktan söylemiş olurdu. Gel hadi."

On dakika sonra, Melekler Kulesi'nin altındaki küçük meydanda duruyorlardı. Will kıza yılan cini anlatmıştı, o da sokağın ortasında, gene

ona azap çektiren o yarı hatırlama durumunda kalakalmıştı. Kimdi bu ihtiyar adam?

Onu nerede görmüştü? Faydası yoktu ama anısı bir türlü netleşmiyordu.

"Ona söylemek istemedim,” dedi Lyra yavaşça, "ama dün gece yukarıda bir adam gördüm. Çocuklar onca gürültü ederken aşağı baktı..."

"Neye benziyordu?"

"Gençti, kıvırcık saçları vardı. Hiç de yaşlı değildi. Ama onu bir an gördüm, en tepede, o mazgallı siperlerin üstünde. Şey mi acaba diye düşünmüştüm... Angelica ile Paolo'yu hatırlıyorsun, hani Paolo bir de ağabeyleri olduğunu, onun da şehre geldiğini söylemişti, Angelica da bize söylemesin diye, sanki bir sırmış gibi Paolo'yu susturmuştu ya? Eh, o olabilir diye düşündüm. O da bu bıçağın peşine düşmüştür belki. Ve sanırım bütün çocuklar biliyor bunu. Sanırım buraya gelişlerinin nedeni de aslında bu."

"Hımm," dedi Will, başını kaldırıp bakarak. "Olabilir"

Lyra çocukların o sabah erken saatlerde söylediklerini hatırladı. Hiçbir çocuk kuleye girmez demişlerdi, orada korkunç şeyler var. Ve Pantalaimon ile ikisi, şehirden ayrılmadan önce açık kapıdan içeri baktıklarında kendi duyduğu tedirginlik hissini de hatırladı. Belki de oraya girmek için bu yüzden yetişkin bir adama ihtiyaçları vardı. Cini şimdi, parlak güneş ışığında bir güve biçiminde başının etrafında kanatlarını çırparak dolaşıyor, kulağına endişeyle bir şeyler fısıldıyordu.

"Hişşt," diye fısıldadı o da, "başka şansımız yok, Pan. Bizim kabahatimiz. Düzeltmemiz gerek, tek yolu da bu."

Will, kulenin duvarını izleyerek, sağa doğru yürüdü. Köşede dar, taşla kaplı dar bir geçit, kule ile yanındaki binanın arasından geçiyordu, Will oraya da gitti, yukarı bakıp yerin durumunu değerlendirdi. Lyra onu izledi, Will, ikinci kattaki bir pencerenin altında durdu ve Pantalaimon’ a "Oraya uçabilir misin?" diye sordu. "İçeri bakabilir misin?"

Pantalaimon bir anda serçe oldu, harekete geçti. Ancak yetişebildi. Lyra o pencere pervazındayken soluğunu tuttu ve küçük bir çığlık attı, Pantalaimon bir-iki saniye pencere pervazına tünedikten sonra yeniden aşağı indi. Lyra içini çekti ve boğulmaktan kurtarılmış biri gibi derin derin nefes aldı, Will, şaşkın, kaşlarını çattı.

"Zor bir şey," diye açıkladı Lyra, "cininin senden uzaklaşması. Can acıtıyor."

"Kusura bakma. Bir şey gördün mü?" dedi.

"Merdiven," dedi Pantalaimon. "Merdiven ve karanlık odalar. Duvara kılıçlar asılıydı ve mızraklarla kalkanlar, müze gibi. Ve genç adamı gördüm. O... dans ediyordu!

"Dans mı ediyordu?"

"Öne arkaya hareket edip elini etrafında sallıyordu. Ya da, görünmez bir şeyle kavga ediyor gibi... Onu sadece açık bir kapıdan gördüm. Net değildi.”

"Bir Heyula ile mi kavga ediyor?" diye tahmin etti Lyra.

Ama daha iyi bir tahminde bulunamadılar, onun için ilerlediler. Kulenin yanında, üstü kırık camlarla kaplı yüksek taş bir duvar yükseliyor, bir çeşme, çevresinde düzenli şifalı ot tarlaları olan küçük bir bahçenin etrafını çeviriyordu (Pantalaimon bakmak için bir kez daha yükseldi) ; diğer yanda, onları gerisin geri meydana getiren bir geçit vardı. Kulenin çevresindeki pencereler küçüktü, hiddetle bakan gözler gibi derine gömülmüştü.

"Öyleyse önden girmemiz gerekiyor," dedi Will.

Basamaklardan çıktı, kapıyı ardına kadar açtı. Güneş ışığı içeri daldı, ağır menteşeler gıcırdadı. İçeri bir-iki adım attı ve kimsenin olmadığını görünce daha içeri girdi. Lyra hemen arkasından geliyordu. Döşeme, yüzyıllar boyunca kaygan hale gelmiş yassı kaldırım taşındandı, içeride hava serindi.

Will aşağı giden merdiven basamaklarına bakıp inmeye başladı ve onların, duvar sıvasının kurumla kararmış olduğu yerde, kenarda kocaman soğuk bir ocağın durduğu geniş, alçak tavanlı bir odaya açıldığını gördü; ama orada kimse yoktu, o da yeniden yukarı, giriş holüne çıktı ve holde Lyra'yı parmaklarını dudaklarına götürmüş, yukarı bakar buldu.

Kız, "Onu duyabiliyorum," diye fısıldadı. "Kendi kendine konuşuyor, galiba."

Will dikkatle dinledi ve o da duydu: yer yer sert bir gülüşle ya da kısa bir öfke çığlığıyla kesilen alçak sesli bir mırıltı. Bir delinin sesini andırıyordu.

Will yanaklarını şişirdi ve merdiveni tırmanmaya koyuldu. Karartılmış meşeden yapılmıştı, muazzam ve geniş bir merdivendi, basamakları yassı taşlar kadar aşınmıştı: ayak altında gıcırdamayacak kadar katıydı. Onlar çıktıkça ışık azaldı, çünkü tek aydınlanma, her sahanlıktaki küçük, derine gömülmüş pencereden geliyordu. Bir kat çıktılar, durdular ve dinlediler, bir sonrakini çıktılar, şimdi adamın sesi duraklayan, ritmik ayak seslerine karışmıştı. Sahanlığın karşısındaki, kapısı aralık odadan geliyordu .

Will ayaklarının ucuna basarak kapıya gitti, görebilmek için birkaç santim daha açtı.

Duvarda Örümcek ağlarının yoğun hevenkler halinde toplandığı, büyük bir odaydı. Duvarların önüne, ciltleri ufalanmış, pul pul olmuş ya da rutubetten çarpılmış, kötü muhafaza edilmiş kitapların bulunduğu kitap rafları sıralıydı. Kimileri raflardan fırlatılmıştı, yerde ya da geniş tozlu masalarda açılmış yatıyordu, bazıları da karman corman şekilde arkaya atılmıştı.

Odanın ortasında genç bir adam dans ediyordu, pantalaimon haklıydı: tam da buna benziyordu. Sırtını kapıya dönmüştü, ayaklarını sürüyerek bir o tarafa, bir bu tarafa hamle ediyordu ve bütün bu süre zarfınca sağ eli önünde, sanki birtakım görünmez engellerin arasından kendisine bir yol açıyormuş gibi hareket ediyordu.

O elde bir bıçak vardı, özel görünüşlü bir bıçak değil, sadece yirmi beş santim uzunluğunda küt bir bıçak ve onu ileri itiyor, yanlamasına kesiyor, ilerisini onunla hissediyor, aşağı yukarı dürtüyor ve bunların hepsini boş havaya yapıyordu.

Dönecek gibi bir hamle yapınca Will geri çekildi. Parmağını dudaklarına koyup Lyra'ya işaret etti, onu merdivene, sonra da bir üst kata götürdü.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı Lyra.

Will elinden geldiğince tarif etti.

"Deliye benziyor," dedi Lyra. "Zayıf mı, kıvırcık saçları mı var?"

"Evet. Kızıl saçlar, Angelica'nınki gibi. Gerçekten de deliye benziyor. Bilmiyorum. Bence bu Sir Charles'ın dediğinden daha tuhaf. Onunla konuşmadan önce daha yukarı bir bakalım."

Kız tartışmadı, onun önüne düşüp kendisini bir kat daha, en üst kata çıkarmasına izin verdi. Orası çok daha aydınlıktı, çünkü beyaza boyalı basamaklar çıkıyordu çatıya, daha doğrusu, küçük bir serayı andıran ahşap ve camdan bir yapıya. Basamakların altında bile, yapının emdiği sıcağı hissedebiliyorlardı.

Orada durdukları sırada, yukarıdan gelen bir inilti duydular.

Yerlerinde zıpladılar. Kulede tek bir adam olduğundan eminlerdi. Pantalaimon öyle şaşırmıştı ki, önce hemen bir kedi, sonra kuş oldu, Lyra'nın göğsüne uçtu. O böyle yaparken Will ve Lyra, birbirlerinin elini tuttuklarını fark edip, yavaşça bıraktılar.

"En iyisi gidip görmek," diye fısıldadı Will. "Ben önden gidiyorum."

"Ben önden gitmeliyim," diye fısıldadı kız da ona, "benim kabahatim olduğuna göre."

"Senin kabahatin olduğuna göre, ne dersem onu yapman gerek."

Kız dudağını büktü, ama onun peşine takıldı.

Will güneşe tırmandı. Cam yapıdaki ışık göz kamaştırıcıydı. Aynı zamanda bir sera kadar da sıcaktı ve Will rahatça göremediği gibi duyamıyordu da. Bir kapı kolu buldu, onu çevirdi, çabucak dışarı çıktı, güneşi gözlerinden uzak tutmak için elini yukarı kaldırmıştı.

Kendini, mazgallı siperi olan korkuluklarla çevrili, kurşun bir damda buldu. Cam yapı, ortasına yerleştirilmişti; kurşun her taraftan yavaşça aşağı doğru uzanıyor, korkuluğun içindeki, taşında yağmur suyu için kare biçiminde drenaj delikleri olan bir oluğa doğru iniyordu.

Kurşunun üzerinde, güneşin tam altında, beyaz saçlı ihtiyar bir adam vardı. Yüzü berelenmiş ve hırpalanmıştı bir gözü kapalıydı ve yaklaştıklarında da, ellerinin arkasında bağlı olduğunu gördüler.

Onların geldiğini duydu ve yeniden inledi, sonra da kendini korumak için dönmeye çalıştı.

"Mesele yok," dedi Will yavaşça. "Canınızı acıtmayacağız. Bıçaklı adam mı yaptı bunu?"

"Hımmm," diye inledi ihtiyar adam.

"Hadi, ipi çözelim. Çok sıkı bağlamamış..."

Beceriksizce ve aceleyle düğümlenmişti, Will nasıl yapacağını anlayınca hemencecik çözüldü. İhtiyar adamın ayağa kalkmasına yardım edip, onu korkuluğun gölgesine götürdüler.

"Kimsiniz?" dedi Will. "Burada iki kişi olduğunu sanmıyorduk. Bir tane var sandık."

"Giacomo Paradisi," diye mırıldandı ihtiyar adam, kırık dişlerinin arasından. "Ben taşıyıcıyım. Başkası değil. O genç adam onu benden çaldı. Bıçağın hatırına böyle rizikolara giren budalalar olmuştur hep. Ama bu çaresiz. Beni Öldürecek."

"Hayır, öldürmeyecek," dedi Lyra. "Taşıyıcı nedir? Ne demek oluyor?"

"Lonca adına keskin bıçağı taşırım. Nereye gitti?"

"Aşağı katta," dedi Will. "Yanından geçip geldik. Bizi görmedi. Bıçağı havada sallayıp duruyor."

"Kesip geçmeye çalışıyor. Başaramayacak. Ne zaman ki-"

"Dikkat edin," dedi Lyra.

Will döndü. Genç adam küçük ahşap sığmağa tırmanıyordu. Onları henüz görmemişti, ama saklanacak yer yoktu ve onlar ayağa kalkarken genç adam hareketi görüp hızla onlara döndü.

Pantalaimon hemen ayı oldu, arka ayakları üzerinde doğruldu. Ama Lyra onun diğer adama dokunamayacağını biliyordu ve evet, öteki sahiden de gözlerini kırpıp bir an bakakaldı ama Will onun meseleyi aslında kavrayamadığını gördü. Adam deliydi. Kıvırcık kızıl saçları keçeleşmişti, çenesi tükürükle beneklenmişti, gözbebeklerinin etrafında gözlerinin akı belirginleşmişti.

Üstelik bıçak ondaydı ve kendilerinde hiç silah yoktu.

Will damdan yukarı tırmanıp ihtiyar adamdan uzaklaştı, çömelmişti, zıplamaya ya da kavga etmeye ve sıçrayıp yoldan çekilmeye hazırdı.

Genç adam ileri doğru atladı ve bıçakla ona rastgele vurdu - sola, sağa, sola, gittikçe daha yakma geliyor, Will'i geri çekilmek zorunda bırakıyordu, kulenin iki kenarının birleştiği açıda kapana kısılana kadar.

Lyra, elinde gevşek iple arkadan adama doğru sürünerek yaklaşıyordu. Will birden ileri sıçradı, tıpkı evindeki adama yaptığı gibi ve aynı sonuca ulaştı: düşmanı beklenmedik bir şekilde geriye yuvarlandı, Lyra'nın üstüne düşerek kurşuna çarptı. Hepsi o kadar süratle olmuştu ki Will korkamadı bile. Ama adamın elinden fırlayıp sivri ucu önde, sanki tereyağına düşmüş gibi bir dirençsizlikle hemen kurşuna batan bıçağı görecek vakti oldu. Kabzasına kadar girdi ve birden durdu.

Ve genç adam bükülüp dönerek hemen ona uzandı ama Will kendini sırtüstü savurarak onun saçını yakaladı. Okulda kavga etmeyi öğrenmişti; bunun için çok fırsat çıkmıştı, diğer çocuklar annesinde bir tuhaflık olduğunu hisseder etmez. Ve bir okul kavgasının hedefinin üslupla puan kazanmak değil, düşmanınızı teslim olmaya zorlamak olduğunu öğrenmişti, yani sizin canınızı acıttığından çok onun canını acıtmak. Başka birinin canını acıtmayı istemeniz gerektiğini de biliyordu ve çoğu kişinin, vakti gelince bunu istemediğini de mğrenmişti; oysa kendisinin istediğini biliyordu.

Yani bu ona yabancı bir şey değildi, ama daha önce bir bıçakla silahlanmış, neredeyse yetişkin bir adamla dövüşmemişti ve şimdi bıçağı düşürdüğüne göre, almasını ne pahasına olursa olsun önlemeliydi. Genç adam homurdandı ve kendini yana doğru attı ama Will daha da sıkı tuttu, rakibi acı ve öfkeyle kükredi. Kendini yukarı çekip arkaya atarken, Will'i

kendisi ile korkuluk arasında ezdi, bu da biraz fazlaydı; Will'in bedeninde nefes kalmadı, bu şokla parmakları gevşedi. Adam kurtuldu.

Will olukta dizüstü çöktü, fena halde soluksuz kalmıştı ama orada duramazdı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Ne var ki bunu yaparken ayağı drenaj deliklerinin birinden geçti. Parmakları ılık kurşunu çaresizce tırmaladı ve dehşet verici bir an boyunca çatıdan toprağa kayacağını sandı. Ancak bir şey olmadı. Sol bacağı boşluğa geçmişti. Geri kalanı güvencedeydi.

Bacağını oluğun içine çekti, zahmetle doğruldu.

Adam yeniden bıçağına uzanmıştı ama daha onu kurşundan çıkaramadan Lyra sırtına atlamış, yabani bir kedi gibi tırmalıyor, tekmeliyor, ısırıyordu. Ancak saçını tutmaya çalıştığı halde tutamadı, adam da onu fırlatıp attı. Ayağa kalktığında, bıçak elindeydi.

Lyra yana düşmüştü, şimdi bir yabani kedi olan Pantalaimon da tüyleri dikilmiş, dişlerini göstererek onun yanındaydı, Will adamla yüz yüze geldi ve onu ilk kez net olarak gördü. Hiç şüphe yoktu: gerçekten Angelica'nın ağabeyiydi ve niyeti kötüydü. Bütün dikkatini Will üzerinde toplamıştı, bıçak da elindeydi.

Ama Will de zararsız değildi.

Lyra düşürünce ipi kapmıştı, şimdi onu bıçağa karşı korunmak için sol eline doladı. Genç adamla güneş arasında yanlamasına hareket etti ki, düşmanı gözlerini kısıp kırpıştırmak zorunda kalsın. Daha da iyisi, cam yapı gözlerine parlak yansımalar yolluyordu ve Will onun bir an için neredeyse körleştiğini görebiliyordu.

Sol elini yüksekte tutarak, adamın soluna, bıçaktan uzağa sıçradı ve diziyle, var gücüyle onun dizini tekmeledi. İyi nişan almıştı, ayağı tam yerine oturdu. Adam gürültülü bir inlemeyle çöktü ve garip bir şekilde bükülüp ondan uzaklaştı.

Will onun ardısıra sıçradı, tekrar tekrar tekmeledi, nereyi bulduysa orayı tekmeledi, adamı geriye, cam eve doğru, daha da geriye sürdü. Eğer onu merdivenin üstüne getirebilirse...

Bu sefer adam daha da şiddetle düştü ve sağ eli elinde bıçakla aşağı, Will'in ayak hizasındaki kurşuna indi, Will hemen şiddetle onun eline bastı, adamın parmaklarını kabza ve kurşun arasında ezdi, sonra ipi eline daha da sıkı bağlayarak bir kez daha ezdi. Adam feryadı basıp bıçağı bıraktı, Will ânında onu tekmeleyip uzaklaştırdı, şansına, ayakkabısı kabzaya geldi ve bıçak kurşun üzerinde fırıldak gibi dönerek gitti, tam bir drenaj deliğinin

yanında olukta durdu. İp elinin çevresinde bir kez daha gevşemişti ve bir yerlerden gelen, kurşuna ve Will'in ayakkabılarına serpilen şaşırtıcı miktarda kan vardı sanki. Adam doğruluyordu -

"Dikkat et!” diye haykırdı Lyra, ama Will hazırdı.

Adam dengesini kaybettiği anda, kendini onun üzerine attı, mide boşluğuna elinden geldiğince şiddetle çarptı. Adam geriye, camın içine düştü, cam ânında parçalandı, ince tahta çerçeve de öyle. Enkazın ortasında, bacakları ve kolları iki yana açılmış halde, vücudunun yarısı merdivenden aşağı sarktı, kapı çerçevesini yakaladı ama artık çerçeveyi destekleyecek bir şey yoktu ve o da çöktü. Adam daha da çok camla birlikte aşağı düştü.

Ve Will hızla oluğa döndü, bıçağı aldı, kavga bitti. Kesikler içinde, hırpalanmış genç adam basamağı tırmandı Will'in onun tepesinde elinde bıçakla durduğunu gördü. Hastalıklı bir öfkeyle baktı, döndü ve kaçtı.

"Ah," dedi Will, oturarak. "Ah."

Hiç yolunda gitmeyen bir şey vardı ve o farkına varmamıştı. Bıçağı yere bırakıp sol elini kendine çekti. Dolanmış ip kanla sırılsıklam olmuştu ve elinden çektiğinde -

"Parmakların!" diye soluğunu tuttu Lyra. "Ah, Willy..."

Küçük parmağı ve yanındaki parmak iple birlikte düştü.Başı döndü. Bir zamanlar parmaklarının olduğu yerdeki köklerden, kan, büyük bir basınçla akıyordu, blucini ile ayakkabıları şimdiden iyice ıslanmıştı. Arkaya yaslanıp bir an gözlerini kapaması gerekti. Acı o kadar fazla değildi ve zihninin bir kısmı bunu sersemlemiş bir şaşkınlıkla fark etti. Kendini suni bir şekilde kestiğinde duyduğu kesin, şiddetli acıdan ziyade ısrarlı, derin bir çekiç vuruşu gibiydi.

Kendini hiç bu kadar zayıf hissetmemişti. Bir an uyuduğunu varsaydı. Lyra koluna bir şeyler yapıyordu. Hasara bakmak için doğruldu, midesi bulandı. İhtiyar adam yakınlarda bir yerdeydi ama Will onun ne yaptığını göremiyordu, bu arada Lyra da onunla konuşuyordu.

"Biraz kanyosunu olsaydı keşke," diyordu, "ayıların kullandığından, daha iyileştirebilirdim, Will, sahiden. Bak bu ip parçasını kolunun çevresine saracağım, kanamayı durdurmak için, çünkü parmaklarının olduğu yere bağlayamıyorum, anlıyorsun ya, orada bağlayacak bir şey yok. Kıpırdama."

Will bıraktı onu, dediğini yapsın. Sonra da etrafa bakınıp parmaklarını aradı. İşte oradaydılar, kurşunun üstünde kanlı ünlem işaretleri gibi kıvrılmışlardı. Güldü.

"Hey," dedi kız, "kes şunu. Ayağa kalk, bakalım. Mr. Paradisi’nin bir ilacı var, merhem gibi bir şey, ne olduğunu bilmiyorum. Aşağı inmen gerekiyor. Öteki adam gitti - kapıdan koşarak çıktığını gördük. Şimdi gitti. Onu yendin. Hadi ama Will - hadi -"

Biraz dırdırla, biraz tatlı sözle, onu merdivenden inmeye zorladı, parçalanmış camların, kıymık haline gelmiş tahtaların arasından geçip sahanlığın dışındaki küçük, serin bir odaya girdiler. Duvarların önüne şişeler, kavanozlar, çömlekler, havan tokmakları ve havanlar ile kimyager terazileriyle dolu raflar sıralanmıştı. Pis pencerenin altında bir musluk taşı vardı, ihtiyar adam burada titrek eliyle büyük bir şişeden daha küçük bir şişeye bir şey boşaltıyordu.

"Otur da iç şunu,” dedi, küçük bir bardağı koyu altın renginde sıvıyla doldurdu.

Will oturdu, bardağı aldı. İlk yudum boğazının gerisine ateş gibi çarptı. Will soluğunu tutunca, Lyra düşmesin diye bardağı onun elinden aldı.

"Hepsini iç," diye emretti ihtiyar adam.

"Ne bu?"

"Erik konyağı. İç."

Will biraz daha dikkatle yudumladı. Şimdi eli sahiden acımaya başlamıştı.

"Onu tedavi edebilir misiniz?" dedi Lyra, çaresiz bir sesle.

"Aa, evet, her şey için ilacımız var. Sen, kızım, masadaki çekmeceyi aç, bana bir sargı getir."

Will bıçağın, odanın ortasındaki masanın üstünde yattığını gördü, ama daha o bıçağı alamadan ihtiyar adam bir kase suyla ona doğru topallaya topallaya geliyordu.

"Gene iç," dedi ihtiyar.

Will camı sıkı sıkı yakaladı ve ihtiyar adam eline bir şey yaparken gözlerini yumdu. Fena halde yaktı ama sonra bileğinde bir havlunun kaba sürtmesini hissetti, arkasından da yarayı daha nazikçe silen bir şeyi. Bir an bir serinlik hissetti, sonra yara gene acıdı.

"Bu değerli bir merhem," dedi ihtiyar. "Elde etmesi çok zordur. Yaralara çok iyi gelir."

Tozlu, hırpalanmış, sıradan bir antiseptik krem tübüydü, Will onu kendi dünyasındaki herhangi bir eczaneden alabilirdi. İhtiyar adam ona mürrüsafi muamelesi ediyordu. Will başını çevirdi.

Adam yarayı pansuman ederken, Lyra Pantalaimon'un gelip de pencereden dışarı baksın diye onu sessizce çağırdığını hissetti. Açık pencerenin çerçevesine tünemiş bir kerkenezdi, gözleri aşağıdaki bir hareketliliği aralamıştı. Lyra onun yanına gitti ve tanıdık birini gördü. Angelica adlı kız, dar sokağın öbür yanında sırtını duvara vermiş, bir yarasa sürüsünü yüzünden uzaklaştırmak istiyormuş gibi kollarını sallayan ağabeyi Tullio'ya doğru koşuyordu. Sonra genç adam döndü ve ellerini duvarın taşları üzerinde gezdirmeye koyuldu, tek tek hepsine dikkatle bakıyor, sayıyordu, kenarlarını yokluyordu, sanki arkasındaki bir şeyi savuşturmak istermiş gibi omuzlarını kaldırmıştı, başını sallıyordu.

Angelica çaresizdi, arkasında duran küçük Paolo da. Ağabeylerine uzandılar, kollarını yakaladılar ve ona sorun çıkaran neyse ondan çekip uzaklaştırmaya çalıştılar.

Ve Lyra ani bir bulantı ile ne olduğunu anladı: adam Heyulalar'ın saldırısına uğramıştı. Angelica onları elbette görmese de durumun farkındaydı ve küçük Paolo ağlıyor, Heyulalar'ı defetmek için boş havaya vuruyordu; ama faydası olmadı ve Tullio kayboldu. Hareketleri gitgide daha uyuşuk bir hal aldı, sonunda tamamen durdu. Angelica ona yapıştı, kolunu salladı, ama hiçbir şey onu uyandıramadı; Paolo ağabeyinin adını söyleyip duruyordu, sanki bu onu geri getirebilirmiş gibi.

Derken Angelica, Lyra'nın onları gözlediğini hissetti sanki ve yukarı baktı. Bir an gözgöze geldiler. Lyra sanki kız ona fiziki bir darbe vurmuş gibi bir sarsıntı hissetti, Angelica'nin gözlerindeki nefret öylesine yoğundu çünkü ve sonra Paolo onun yukarı baktığını gördü, o da baktı ve küçük oğlan sesi haykırdı, "Sizi öldüreceğiz! Bunu Tullio'ya siz yaptınız! Sizi öldüreceğiz, görürsün bak!"

İki çocuk, Heyulalar'a yakalanmış ağabeylerini bırakarak dönüp koştular ve Lyra, korkmuş, kendini suçlu hissederek, yeniden odaya çekilip camı kapadı. Ötekiler duymamıştı. Giacomo Paradisi, yaralara biraz daha merhem sürüyordu, Lyra gördüklerini aklından çıkarmaya çalışarak dikkatini Will üzerinde yoğunlaştırdı.

"Koluna bir şey sarmanız gerek," dedi Lyra, "kanamayı durdurmak için. Yoksa durmaz."

"Evet, evet, biliyorum," dedi ihtiyar adam, hüzünle.

Onlar sargıyı sararken Will gözlerini kaçırdı ve yudum yudum erik konyağını içti. Sonunda, eli feci şekilde acısa da, kendini yatışmış ve

mesafeli hissetti.

"Şimdi," dedi Giacomo Paradisi, "işte bu, bıçağı al, artık senin."

"Onu istemiyorum," dedi Will. "Onunla hiçbir ilişkim olmasını istemiyorum."

"Seçme hakkın yok," dedi ihtiyar. "Artık taşıyıcı sensin."

"Ben solduğunuzu söylediniz sandım," dedi Lyra.

"Vaktim doldu," dedi adam. "Bıçak, bir eli ne zaman terk edip diğerine yerleşeceğini bilir, ben de bunu nasıl anlayacağımı. Bana inanıyor musunuz? Bakın!"

Kendi sol elini kaldırdı. Küçük parmağı ile ona bitişik parmak yoktu, tıpkı Will'inki gibi.

"Evet," dedi, "ben de. Kavga ettim, aynı parmakları kaybettim, taşıyıcının nişanı. Ve önceden, ben de bilmiyordum."

Lyra oturdu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Will sağlam eliyle tozlu masaya tutundu. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı-

"Ama ben - bizim buraya tek geliş nedenimiz - Lyra'nın bir şeyini çalmış bir adam vardı, bıçağı o istedi ve dedi ki eğer ona götürürsek, o da bize -"

"Ben o adamı tanıyorum. Yalancının biri, bir üçkağıtçı. Yanılmayın sakın, size hiçbir şey vermez. Bıçağı istiyor, onu alınca da size ihanet edecek. O asla taşıyıcı olmayacak. Bıçak şimdi hakkıyla senin."

Will büyük bir isteksizlikle bıçağa döndü. Onu kendine doğru çekti. Sıradan görünüşlü bir hançerdi, yirmi santim uzunluğunda, iki ağızlı, küt metalden bir kesici kısmı, aynı metalden kısa bir korkuluğu ve gül ağacından sapı vardı. Ona daha dikkatle bakınca, gülağacının içinde altın teller olduğunu gördü. Tanımadığı bir desen oluşturuyorlardı, ta ki bıçağı çevirip kanatları katlanmış bir melek görene kadar. Öbür yanda kanatlarını yukarı kaldırmış başka bir melek vardı. Teller sapın biraz dışına çıkmıştı, sıkıca tutulmasını sağlıyorlardı ve bıçağı alınca onun elinde hafif ve kuvvetli olduğunu, çok güzel dengelendiğini fark etti. Üstelik kesici yanı da küt değildi. Aslında metalin yüzeyinin hemen altında bir bulutsu renkler anaforu yaşıyordu sanki çürük morları, deniz mavileri, toprak kahverengileri, bulut grileri, çok yapraklı ağaçların altındaki koyu yeşil, terk edilmiş bir mezarlığa akşam inerken bir mezarın ağzında biriken gölgeler Eğer gölge-renkli diye bir şey var idiyse, bu keskin bıçağın kesici kısmıydı işte.

Ama kenarlar farklıydı. Gerçekte, iki ağız birbiriyle farklılık gösteriyordu. Bir tanesi berrak parlak çelikti, biraz geride o hafif gölge-renklerle karışıyordu ama mukayese kabul etmez keskinlikte bir çelikti. Will'in gözleri ona bakmaktan kaçmıyordu, öylesine keskin görünüyordu. Diğer ağzı da aynı derecede keskindi ama gümüş rengiydi ve Will'in omuzunun üstünden bıçağa bakan Lyra, "Bu rengi daha önce gördüm!” dedi. "Tıpkı benimle Pan'ı kesip ayıracakları bıçak gibi - onun eşi!"

"Bu ağız," dedi Giacomo Paradisi, bir kaşığın sapıyla çeliğe dokunarak, "dünyadaki her maddeyi kesip geçer. Bakın."

Gümüş kaşığı keskin kenara bastırdı. Bıçağı tutan Will, kaşığın sapının ucu, tertemiz kesilmiş şekilde masaya düşerken, sadece en hafifinden bir direnç hissetti.

"Öbür ağız," diye devam etti ihtiyar, "daha bile keskin. Onunla bu dünyadan dışarı bir kapı açabilirsin. Şimdi dene. Dediğimi yap - taşıyıcı sensin. Sen bilmelisin. Benden başka kimse sana öğretemez, benim de fazla zamanım kalmadı. Ayağa kalk ve dinle."

Will iskemlesini geriye itip ayağa kalktı, bıçağı gevşekçe elinde tutuyordu. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu, kendini asi hissediyordu.

"İstemiyorum -" diye başladı, ama Giacomo Paradisi başını iki yana salladı.

"Sus! İstemiyorsun ha... seçme hakkın yok! Dinle beni çünkü zaman kısa. Şimdi bıçağı önünde tut - böyle.

Kesmesi gereken sadece bıçak değil, senin zihnin de kesmeli. Onu düşünmelisin. Onun için, böyle yap: Zihnini bıçağın en ucuna koy. Bütün dikkatini bir yere topla oğlum. Zihnin odaklansın. Yaranı düşünme. O iyileşir. Bıçağın ucunu düşün. Sen oradasın çünkü. Şimdi onu hisset, çok nazikçe. Öyle küçük bir aralık arıyorsun ki, gözlerinle asla göremezsin, ama zihnini oraya koyarsan, bıçağın ucu bulur. Havayı boydan boya hisset, ta ki dünyadaki en küçük aralığı sezene kadar..."

Will yapmaya çalıştı. Ama başı uğulduyordu, sol eli de korkunç şekilde zonkluyordu ve iki parmağını yeniden gördü, damın üstüne yatarken ve sonra annesini düşündü, zavallı annesini... Annesi ne diyecekti? Oğlunu nasıl teselli edecekti? Kendisi onu nasıl olur da teselli edebilirdi? Bıçağı masaya koydu, yere yakın durarak çömeldi, yaralı elini kucakladı ve ağladı. Tahammül edilemeyecek kadar fazlaydı her şey. Hıçkırıklar gırtlağını ve

göğsünü paraladı, gözlerini kamaştırdı ve onun için ağlamalıydı, evet, o zavallı korkmuş mutsuz sevgili annesi için - onu terk etmişti, terk etmişti...

Perişan haldeydi. Ama sonra olabilecek en tuhaf şeyi hissetti ve sağ bileğinin tersiyle gözlerini şilince, Pantalaimon'un başını dizinde buldu. Kurt köpeği biçimindeki cin eriyen, kederli gözlerle başını kaldırmış ona bakıyordu ve sonra Will'in yaralı elini tekrar tekrar yeniden hafifçe yaladı, başını bir kez daha Will'in dizine koydu

Will'in Lyra'nın dünyasındaki tabu hakkında, bir kişinin başkasının cinine dokunmasını önleyen tabu hakkında hiçbir fikri yoktu ve daha önce Pantalaimon'a dokunmadıysa eğer, onu alıkoyan bilgi değil, kibarlıktı. Oysa Lyra soluksuz kalmıştı. Cini bunu kendi inisiyatifiyle yapmıştı, şimdi de geri çekildi ve kanatlarını çırparak güvelerin en küçüğü biçiminde onun omuzuna geldi. İhtiyar adam inanmazlıkla değil de ilgiyle izliyordu. Daha önce bir şekilde cinler görmüştü; o da diğer dünyalara seyahat etmişti.

Pantalaimon' un jesti işe yaramıştı. Will iyice yutkundu, gözlerindeki yaşları silerek yeniden ayağa kalktı.

"Pekala,” dedi, "Tekrar deneyeceğim. Bana ne yapılacağını söyleyin."

Bu sefer Giacomo Paradisi’nin söylediğini yapmak için zihnini zorladı, dişleri sıkılmış, harcadığı gayretle titriyor, terliyordu. Lyra'nın müdahale etmek için içi gidiyordu (isteğiyle coşup taşıyordu), çünkü bu süreci biliyordu. Dr. Malone da biliyordu, her kimse, şair Keats de, ve onların hepsi aşırı zorlayarak bunu yapamayacağınızı biliyorlardı. Ama çenesini tuttu, ellerini de kavuşturdu.

"Dur,” dedi ihtiyar adam tatlılıkla. "Rahatla. Fazla çaba harcama. Bu keskin bir bıçak, ağır bir kılıç değil. Çok sıkı kavramışsın. Parmaklarını gevşet. Bırak, zihnin kolundan bileğine doğru gezinsin, sonra sapa girsin, kesici kenar boyunca dolaşsın. Aceleye gerek yok, nazikçe git, zorlama.”

Will tekrar denedi. Lyra onun vücudundaki yoğunluğu çenesinin çalışmasını görüyordu, sonra üzerine bir otorite çöktüğünü gördü; sakinleştirici, rahatlatıcı ve aydınlatıcı. Otorite Will'e aitti ya da belki onun cinine.

Bir cini olmasını ne kadar özlüyordu kim bilir? Ne yalnızlık... Ağlamasına şaşmamak gerek, Pantalaimon'un da yaptığı şeyi yapması doğruydu, bu hareket Lyra'ya çok garip gelse de. Sevgili cinine uzandı, o da, ermin biçiminde, onun kucağına aktı.

Birlikte, Will'in vücudunun titremesinin duruşunu gözlediler. Daha az yoğun olmasa da, şimdi daha farklı bir şekilde odaklanmıştı, bıçak da farklı görünüyordu.

Belki bunun sebebi kesici yan boyunca uzanan o bulutlu renklerdi, ya da bıçağın Will'in elinde öyle doğal duruşu, ama oğlanın onun ucuyla yaptığı küçük hareketler şimdi rastgele değil de belli bir amaca yönelik görünüyordu. Bu tarafı hissetti, sonra bıçağı çevirdi ve öbür tarafı hissetti, hep gümüşsü kenar boyunca; sonra da boş havada bir küçük pürüz bulmuş gibi davrandı.

"Bu da ne? Bu o mu?" dedi boğuk bir sesle.

"Evet. Zorlama. Şimdi geri dön, kendine dön."

Lyra, Will'in ruhunun keskin kenar boyunca onun eline, oradan da koluna ve kalbine aktığını hayal etti. Oğlan ayağa kalktı, elini yana bıraktı, gözlerini kırptı.

"Orada bir şey hissettim," dedi Giacomo Paradisi'ye.

"Bıçak önce havada kayıyordu sadece, sonra hissettim ki "

"İyi. Şimdi yeniden yap. Bu sefer onu hissettiğinde bıçağı içinde ve çevresinde kaydır. Kes. Tereddüt etme Şaşırma. Bıçağı düşürme."

Will'in devam etmeden önce çömelmesi, iki-üç derin nefes alması ve sol elini diğer kolunun altına sokması gerekti. Ama bunu yapmaya niyetliydi; birkaç saniye sonra yeniden ayağa kalktığında bıçağı ileri uzatmıştı bile.

Bu sefer daha kolay oldu. Bir kere hissettiği için, artık ne araması gerektiğini biliyordu, tuhaf küçük pürüzü bir dakikadan az bir süre sonra hissetti. Bir neşterin sivri ucuyla iki dikiş arasındaki aralığı itinayla aramak gibi bir şeydi. Dokundu, geri çekildi, emin olmak için gene dokundu, sonra ihtiyar adamın dediğini yaptı ve gümüş kenarla yanlamasına kesti.

Giacomo Paradisi!nin onu şaşırmaması konusunda uyarması iyi olmuştu. Bıçağı özenle tuttu, hayretine yenik düşmeden önce onu masaya koydu. Lyra ayağa fırlamıştı bile, nutku tutulmuştu, çünkü orada, tozlu küçük odanın ortasında, tıpkı gürgen ağaçlarının altındaki gibi bir pencere vardı; havanın ortasında, arasından başka bir dünyayı görebildikleri bir aralık.

Ve kulede yüksekte oldukları için, kuzey Oxford'un tepesinde de yüksekteydiler. Aslında bir mezarlığın üstündeydiler, şehre doğru bakıyorlardı. Biraz ilerilerinde gürgen ağaçlan vardı; evler, ağaçlar, yollar ve uzakta da şehrin kuleleri ile kiliselerin sivri kuleleri.

Eğer ilk pencereyi daha önce görmüş olmasalardı bunun bir tür optik numara olduğunu düşünürlerdi. Ama sadece optik değildi; içinden hava geçiyordu ve Cittâgazze dünyasında var olmayan pis kokulu araba gazlarını da koklayabiliyorlardı. Pantalaimon değişip serçe oldu, aradan uçtu, açık havadan pek hoşlandı, sonra da, yeniden aradan geçip Lyra'nın omuzuna konmadan bir böceği aniden ağzıyla kaptı.

Giacomo Paradisi tuhaf, hüzünlü bir tebessümle gözlüyordu. Sonra dedi ki, "Açılış bu kadar. Şimdi kapamayı öğrenmelisin."

Lyra, Will'e yol açmak için geri çekildi, ihtiyar adam onun yanında durmak için geldi.

"Bunun için parmaklarına ihtiyacın var," dedi. "Tek bir el yeter. Önce, bıçakla yaptığın gibi, kenarını hisset. Ruhunu parmak uçlarına koymazsan onu bulamazsın. Çok nazikçe dokun; tekrar, tekrar hisset, kenarı bulana kadar. Sonra onu sıkıp kapat. Hepsi bu. Dene."

Ama Will titriyordu. Zihnini gerisin geri, gerekli olduğunu bildiği nazik dengeye getiremiyordu, gittikçe daha fazla cesareti kırıldı. Lyra neler olduğunu görebiliyordu.

Ayağa kalktı, onun sağ kolunu tuttu ve dedi ki: "Dinle, Will, otur, sana nasıl yapacağını söyleyeceğim. Sadece bir dakika otur, çünkü elin acıyor ve aklını yaptığından uzaklaştırıyor. Bu kaçınılmaz. Birazdan hafifler."

İhtiyar adam iki elini birden kaldırdı, sonra fikrini değiştirdi, omuzunu silkti ve yeniden oturdu.

Will de oturup Lyra'ya baktı. "Nerede yanlış yapıyorum?" diye sordu.

Kanlar içindeydi, titriyordu, deli deli bakıyordu. Sinirlerinin sınırına gelmişti: çenesini sıkıyor, ayağını yere vuruyor, hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Yaran," dedi Lyra. "Sen yanlış falan yapmıyorsun. Sen doğru yapıyorsan ama elin üzerinde yoğunlaşmana izin vermiyor. Bunu aşmanın bir yolunu bilmiyorum, belki kapatmamaya çalışsan olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh işte, kafanla iki şey birden yapmaya çalışıyorsun. Acıyı yok saymaya ve o pencereyi kapatmaya çalışıyorsun. Bir keresinde korkmuşken aletiyometreyi okumaya çalışmamı hatırlıyorum ve belki de o vakte kadar ona alışmıştım, bilmiyorum ama, okuduğum sürece gene de korkuyordum. Zihnini serbest bırak yani ve evet de, acıyor, biliyorum. Onu kapatmaya çalışma."

Will'in gözleri bir anlığına kapandı. Solukları biraz yavaşladı .

"Peki," dedi. "Bunu deneyeceğim."

Ve bu sefer çok daha kolay oldu. Kenarı hissetmeye çalıştı, bir dakikada buldu ve Giacomo Paradisi'nin ona dediğini yaptı: kenarları bir araya getirip sıktı. Dünyadaki en kolay şeydi. Kısacık, sakin bir coşku hissetti, sonra pencere gitti. Öteki dünya kapanmıştı.

İhtiyar adam ona sırtına sert boynuz çekilmiş deriden bir kılıf uzattı, bıçağı yerinde tutmak için tokaları vardı, çünkü keskin tarafın en ufak yanlamasına hareketi en kalın deriyi bile keserdi. Will bıçağı onun içine kaydırıp yerleştirdi ve beceriksiz eliyle becerebildiğince sıkı tokaladı.

"Bu resmi bir iş olmalıydı normalde," dedi Giacomo paradisi. "Eğer önümüzde günler ve haftalar olsaydı size keskin bıçağın, Torre degli Angeli Loncası'nın ve bu yoz ve kayıtsız dünyanın bütün o sefil tarihini anlatırdım. Heyulalar bizim kabahatimiz, sadece bizim kabahatimiz. Seleflerim, simyacılar, filozoflar, okumuş adamlar, eşyanın en derindeki doğasına ilişkin bir soruşturma yürüttükleri için geldiler. Onlar, maddenin en küçük zerreciklerini bir arada tutan bağları merak etmeye başlamışlardı. Bağ derken ne kastettiğimi anlıyorsunuz, değil mi? Bağlayan bir şey?

"Eh, burası bir ticaret şehriydi. Tacirler ve bankerler şehri. Bağ deyince ticari bağlar, bağlayıcı hükümler anlıyorduk; satın alma, değiş tokuş, anlaşma... Ama bu bağlar konusunda yanılmışız. Onları çözdük ve Tayflar'ı içeri aldık."

Will, "Heyulalar nereden geldi?" diye sordu. "Neden o ağaçların altındaki pencere açık bırakılmıştı, içinden geçip buraya ilk girdiğimiz pencere? Bu dünyada başka pencereler de var mı?"

"Heyulalar'ın nereden geldiği bir sır - başka bir dünyadan, uzayın karanlığından... kimbilir? Önemli olan birada olmaları ve bizi mahvetmeleri. Bu dünyaya açıla başka pencereler var mı? Evet, birkaç tane, çünkü bazen bir bıçak taşıyıcı dikkatsizce ya da unutkanca davranabilir, durup da yapması gerektiği gibi pencereyi kapatacak zamanı olmayabilir. Ve sizin geldiğiniz pencere, gürgen ağaçlarının altındaki... Onu ben açık bıraktım, bağışlanmaz bir budalalık ânında. Korktuğum bir adam var, ben de dedim ki onu tahrik edeyim, bu şehre çekeyim, o da burada Heyulalar'a kurban düşsün. Ancak sanırım böyle bir numara için fazla akıllı. Bıçağı istiyor. Lütfen, almasına asla izin vermeyin."

Will ve Lyra bakıştılar.

""Eh…" diye bitirdi ihtiyar, ellerini iki yana açarak, "tek yapabileceğim bıçağı sana vermek ve nasıl kullanacağını göstermekti ki yaptım, bir de sana çürümeden önce Lonca'nın buna ilişkin kurallarının neler olduğunu söylemekti. Önce, kapamaksızın asla açma. İkinci olarak, asla başkasının bıçağı kullanmasına izin verme. Sadece senindir. Üçüncü olarak, onu asla adi bir amaç için kullanma. Dördüncüsü de, bunu bir sır olarak sakla. Eğer başka kurallar var idiyse, onları unuttum, unuttumsa da önemleri olmadığı içindir. Bıçak sende. Taşıyıcı sensin.

Çocuk olmaman gerekirdi. Ama dünyamız parçalanıp gidiyor ve taşıyıcının işareti insanı yanıltmaz. Adını bile bilmiyorum. Şimdi gidin. Çok kısa zamanda öleceğim, çünkü nerede zehirli ilaç olduğunu biliyorum ve Heyulaların gelmesini beklemeye niyetim yok, ki bıçak gider gitmez geleceklerdir. Git."

"Ama Mr. Paradisi -" diye başladı Lyra.

Adam başını iki yana sallayıp devam etti. "Vakit yok. Buraya bir amaçla geldiniz ve bu amacın ne olduğunu bilmiyor olsanız da, sizi buraya getiren melekler biliyor. Gidin. Cesursun, arkadaşın da akıllı. Ve bıçak sizde. Gidin."

"Kendinizi sahiden zehirlemeyeceksiniz, değil mi?" dedi Lyra, dertli dertli.

"Gel hadi," dedi Will.

"Peki, meleklerden ne kastettiniz?" diye devam etti Lyra.

Will kolunu çekti.

"Gel hadi," dedi gene. "Gitmemiz gerek. Teşekkürler, Mr. Paradisi."

Kan lekeli, tozlu sağ elini uzattı, adam onu hafifçe sıktı. Lyra'nın elini de sıktı ve Pantalaimon' a başıyla selam verdi, o da selamı kabul ettiğini ermin başını eğerek gösterdi.

Deri kılıfındaki bıçağı kavrayan Will, geniş karanlık merdivenlerden aşağı inip dışarı çıkarlarken öne düştü.

Küçük meydanda güneş ışığı çok sıcaktı, sessizlik de derindi. Lyra büyük bir dikkatle etrafına baktı, ama sokak boştu. Ve gördüğünü anlatıp Will'i kaygılandırmamak daha iyi olacaktı; zaten yeterince kaygılanacak şey vardı.

Onu çocukları gördüğü, Heyulalar'a yakalanmış Tullio'nun hâlâ, ölümün kendisi kadar hareketsiz durmakta olduğu sokaktan uzaklaştırdı.

"Keşke -" dedi Lyra, meydanı hemen hemen terk ettikleri sırada, yukarı bakmak için durarak. "Korkunç bir şey, düşünürsen... ve zavallı dişleri tamamen kırılmıştı ve gözünden zorlukla görebiliyordu... Şimdi sadece biraz zehir yutup ölecek ve keşke -"

Ağladı ağlayacak haldeydi.

"Şişşt," dedi Will. "Canı yanmayacak. Sadece uyuyacak. Heyulalar'dan daha iyiymiş, öyle dedi."

"Ah, ne yapacağız Will?” dedi Lyra. "Ne yapacağız? Öyle kötü yaralandın ki... Ve o zavallı ihtiyar adam... Buradan nefret ediyorum, gerçekten ediyorum, bana kalsa yakar kül ederdim. Ne yapacağız şimdi?”

"Eh…" dedi Will, "o kolay. Aletiyometreyi geri almamız gerek, öyleyse onu çalmak zorundayız. Bunu yapacağız işte.

9

Hırsızlık

Önce kendilerine gelmek, dinlenmek ve giysilerini değiştirmek için kafeye döndüler. Will'in kanlar içinde hiçbir yere gidemeyeceği besbelliydi ve dükkanlardan bir şeyler alınca kendini suçlu hissetme dönemi de geçmişti. Will, eksiksiz bir takım yeni elbise ile ayakkabı aldı, yardım etmek isteyen ve diğer çocuklar var mı diye her yönü kollayan Lyra da onları kafeye taşıdı.

Kaynasın diye su da koydu, Will suyu alıp banyoya gitti, baştan aşağı yıkanmak için soyundu. Acı sersemleticiydi, amansızdı ama hiç değilse kesikler temizdi ve bıçağın neler yapabileceğini gördüğü için, hiçbir kesiğin daha temiz olmayacağını biliyordu; ancak parmaklarının bulunduğu yerdeki kökler şakır şakır kanıyordu. Onlara bakınca midesi bulanıyordu, kalbi daha hızlı çarpıyordu, bu da kanamayı daha da beter hale getiriyordu. Banyonun kenarına oturup gözlerini yumdu, birkaç kez derin derin nefes aldı.

Çok geçmeden kendini daha sakin hissetti, yıkanmaya koyuldu. Elinden geleni yaptı, gittikçe daha da kanlı bir hal alan havlularla kurulandı ve onları da kanlandır- mamaya çalışarak, yeni giysilerini giydi.

"Yeniden sargımı sarman gerekecek," dedi Lyra'ya "Ne kadar sıktığın da umurumda değil, yeter ki kanı durdursun. "

Kız bir çarşafı yırttı, döndüre döndüre sardı, elinden geldiğince sıkı bir şekilde onunla yaraları sıkıştırdı. Oğlan dişini sıktı, ama gözünden akan yaşlara engel olamadı. Tek kelime etmeden eliyle onları sildi, kız da bir şey demedi.

Lyra'nın işi bitince Will, "Teşekkür ederim," dedi.

Sonra da dedi ki, "Dinle. Buraya geri dönemezsek diye sırt çantana benim için bir şey koymanı istiyorum. İstersen onları okuyabilirsin."

Yatak odasına gitti, yeşil deri yazı dosyasını aldı, uçak kağıdına yazılmış yaprakları ona verdi.

"Onları okumam, ta ki -"

"Sakıncası yok. Olsa, söylemezdim."

Kız mektupları katladı, oğlan da yatağa uzandı, kediyi öteye itti ve uykuya daldı.

O gece çok daha geç saatlerde Will ve Lyra, Sir Charles'ın bahçesindeki ağaç gölgeli çalılık boyunca uzanan dar yolda çömeldiler. Cittâgazze tarafında, mehtapta bembeyaz parıldayan klasik bir villayı çevrelen çimenlik bir parktaydılar. Sir Charles'ın evine gitmeleri uzun zaman almıştı, daha çok Cittâgazze içinde ilerlemişler, sık sık durarak havayı kesmiş ve Will'in dünyasında konumlarını kontrol etmişler, nerede olduklarını anlar anlamaz da pencereleri kapatmışlardı.

Tekir kedi onlarla birlikte gelmiyordu ama çok geride de değildi. Onu taş atan çocukların elinden kurtardıklarından beri uyumuştu, şimdi ise uyandığı halde onları bırakmakta gönülsüzdü, sanki onlar nerede olurlarsa kendisinin de emniyette olacağını düşünüyormuş gibi. Will bundan hiç emin değildi ama kedi olmadan da aklında yeterince şey vardı, onunla ilgilenmedi. Bıçağa gittikçe daha aşina, ona kullanmakta daha güvenli oluyordu; ama yarası öncekinden de çok acıyordu, derin ve hiç bitmeyen bir zonklamaydı, Lyra'nın o uyandıktan sonra bağladığı yeni sargı da şimdiden ıslanmıştı.

Bembeyaz parıldayan villadan çok uzak olmayan bir yerde havada bir pencere açtı, Sir Charles'ın aletiyometreyi koyduğu çalışma odasına nasıl gideceklerini tam olarak çözmek için Headington'daki sessiz dar yoldan öbür yana geçtiler. Bahçesini aydınlatan iki projektör vardı, ışıklar evin ön camlarına düşüyordu ama çalışma odasına düşmüyordu. Bu kenarı yalnızca ay ışığı aydınlatıyordu ve çalışma odasının penceresi karanlıktı.

Dar yol, ağaçların arasından geçerek en uzak uçtaki başka bir yola gidiyordu ve ışıklandırılmamıştı. Sıradan bir hırsızın görülmeden çalılıklara ve dolayısıyla bahçeye girmesi kolay olurdu, ancak Sir Charles'ın mülkü boyunca uzanan ve yüksekliği Will'in boyunun iki katı, tepesinde de ucu sivri demirler olan sağlam bir demir parmaklık vardı. Ne var ki, keskin bıçağın önünde engel oluşturmuyordu.

"Ben keserken şu çubuğu tut," diye fısıldadı Will. "Düştüğü zaman yakala."

Lyra onun dediğini yaptı ve Will toplam dört çubuk kesti, arasından zahmetsizce geçmelerine yetecek kadar. Lyra onları bir bir otların üzerine koydu, sonra da içeri geçtiler, çalıların arasından ilerlemeye başladılar.

Evin yanını net bir şekilde görebilince, çalışma odasının sarmaşıklarla gölgelenmiş penceresiyle, düzgün çimenlerin ardından yüzyüze

geldiklerinde Will alçak sesle, "Burada kesip Ci'gazze'ye giriyorum, pencereyi açık bırakıyorum ve Ci'gazze'de çalışma odasının olduğu yere gidiyorum, sonra da yeniden bu dünyaya geçiş kesiyorum," dedi. "Sonra aletiyometreyi o dolaptan alacağım, pencereyi kapatacağım ve buna geri döneceğim.

Sen bu dünyada kal ve nöbet tut. Sana seslendiğimi duyar duymaz bu pencereden Ci'gazze'ye gireceksin, ben de tekrar kapatacağım. Tamam mı?"

"Evet," diye fısıldadı kız. "Hem ben, hem de Pan nöbet tutacağız."

Cini, ağaçların altındaki benekli gölgelerde neredeyse görünmez olmuş küçük kahverengi bir baykuştu. Koskocaman açılmış soluk renkli gözleri her hareketi izliyordu.

Will geriye çekildi ve bıçağı uzattı ve bir dakika kadar sonra kesebileceği bir nokta bulana kadar en ince hareketlerle aradı, havaya dokundu. Hemen kesti,

Ci'gazze'nin mehtaplı ülkesine bir pencere açtı, sonra geri çekildi, o dünyada çalışma odasına gitmenin kaç adım alacağını tahmin etti, yönü ezberledi.

Sonra tek kelime etmeden pencereden geçti ve kayboldu.

Lyra oralarda bir yerde çömeldi. Pantalaimon tepesindeki bir dala tünemişti, sessizlik içinde bir o yana bir bu yana bakıyordu. Kız, arkasında Headington trafiğini ve dar yolun sonundaki öbür yoldan geçen birinin alçak ayak seslerini duyabiliyordu, hatta böceklerin ayaklarının altındaki ince dal parçacıkları ve yapraklar arasındaki ağırlıksız hareketlerini bile.

Bir dakika geçti, bir tane daha. Will şimdi neredeydi? Çalışma odasının penceresinden içeriyi görmeye çalıştı ama pencere sadece üstünü sarmaşıkların kapladığı karanlık, tirizli bir kareydi. Sir Charles daha o sabah içeride, cumbada oturmuş, bacak bacak üstüne atıp pantolonundaki kırışıkları düzeltmişti. Dolap pencereye göre neredeydi? Will evde olabilecek herhangi birini rahatsız etmeden içeri girebilecek miydi? Lyra kendi kalbinin çarptığını duyuyordu.

Derken Pantalaimon hafif bir ses çıkardı ve aynı anda Lyra'nın soluna düşen evin solundan farklı bir ses geldi. Ön tarafı göremiyordu ama ağaçları tarayan bir ışık görebiliyordu, boğuk bir çatırtı: lastiklerin çakıllar üzerindeki sesi diye düşündü. Arabanın motor sesini hiç duymamıştı.

Pantalaimon'a baktı, ileriye doğru sessizce kaymaya başlamıştı bile, gidebildiği kadar ondan uzağa. Cini karanlıkta döndü ve aniden gelip

yumruğuna kondu.
"Sir Charles geri geliyor," diye fısıldadı. "Yanında da biri var."
Yeniden uzaklaştı, bu sefer Lyra da büyük bir dikkatle yumuşak toprak üzerinde parmaklarının ucunda yürüyerek, çalılıkların arkasında çömelerek, onu izledi; sonunda bir defnenin yaprakları arasına bakmak için elleriyle dizleri üzerinde yürüdü.
Rolls-Royce evin önünde duruyordu, şoför kapıyı açmak için yolcu koltuğu tarafına gidiyordu. Sir Charles durmuş bekliyor, gülümsüyor, kolunu arabadan inen kadına uzatıyordu ve o ortaya çıkınca Lyra kalbinde bir darbe hissetti, Bolvangar'dan kaçtığından bu yana aldığı en büyük darbe, çünkü Sir Charles'ın konuğu annesi Mrs. Coulter'di.
Will Cittâgazze'de dikkatle yürüdü, adımlarını saydı, zihninde mümkün olduğunca açık bir şekilde çalışma odasının nerede olduğunun anısını tutuyor ve yakındaki, heykelli ve fıskiyeli, geometrik şekillerle düzenlenmiş kireç beyazı, sütunlu villaya göre yerini saptamaya çalışıyordu. Ay ışığının yıkadığı park alanında ne kadar meydanda olduğunun da farkındaydı.
Önce bakmak için küçük bir pencere kesti, eli kadar.
Öbür tarafta karanlıktan başka bir şey yoktu: nerede olduğunu göremiyordu. Onu kapadı, doksan derece döndü, bir tane daha açtı. Bu sefer kumaşı önünde buldu - ağır yeşil kadife: çalışma odasının perdeleri. Ama vitrinli dolaba göre neredeydiler acaba? Onu da kapatmak, dönüp tekrar denemek zorunda kaldı. Zaman geçiyordu.
Üçüncüsünde kendini, holün açık kapısından gelen loş ışıkta çalışma odasının tümünü görür buldu. İşte masa, kanepe, vitrinli dolap! Pirinç bir mikroskobun kenarı boyunca soluk bir ışıltı görebiliyordu. Odada kimse yoktu, ev de sessizdi. Bundan iyisi can sağlığı.
Mesafeyi dikkatle tahmin etti, pencereyi kapadı, dört adım ilerledi ve bıçağı yeniden kaldırdı. Eğer doğru tahmin ettiyse, tam da uzanıp vitrinli dolabın camını kesecek, aletiyometreyi alacak ve pencereyi arkasından kapatacak noktada olacaktı.
Doğru yükseklikte bir pencere kesti. Vitrinli dolabın camı, bir elin eni mesafesinde önündeydi. Yüzünü yakına getirip, yukarıdan aşağı tek tek bütün raflara baktı. Aletiyometre orada değildi.
Will önce yanlış vitrinli dolaba geldiğini düşündü.
Odada dolaplardan dört tane vardı. O sabah saymış ve nerede olduklarını ezberlemişti - koyu renk tahtadan yapılmış, önleri ve yanları cam, kadife

kaplı rafları olan, porselen ya da fildişi ya da altından değerli nesneleri teşhir için yüksek kare dolaplar. Sadece yanlış dolabın önünde bir pencere açmış olabilir miydi? Ama üst rafta pirinç halkalı o kocaman alet duruyordu: sabah gözünden kaçmasın diye ona büyük bir dikkatle bakmıştı. Ve ortadaki rafta, Sir Charles'ın aletiyometreyi koyduğu yerde bir boşluk vardı. Bu doğru vitrinli dolaptı, ama aletiyometre orada değildi.

Will bir an geri çekildi ve derin bir nefes aldı.

Doğru dürüst öbür tarafa geçip etrafa bakması gerekiyordu. Orada burada rastgele pencereler açmak bütün gece sürebilirdi. Vitrinli dolabın önündeki pencereyi kapadı, odanın geri kalanına bakmak için başka bir pencere açtı, iyice hesapladıktan sonra da onu kapadı ve kanepenin arkasında gerekirse acele içinde bile rahatlıkla geçebileceği daha büyük bir pencere açtı.

Eli artık fena halde zonkluyordu, sargı da çözülmüştü. Onu becerebildiğince sardı, ucunu içeri soktu, sonra da Sir Charles'ın evine tamamen girerek deri kanepenin arkasına çömeldi, bıçak sağ elinde, dikkatle dinledi.

Hiçbir şey duymayınca yavaşça ayağa kalktı ve odaya bakındı. Hole giden kapı yarı açıktı ve içeri giren ışık da görmeye pek yetmiyordu. Camlı vitrinler, kitap rafları, resimler hepsi oradaydı, o sabah olduğu gibi, bozulmamış.

Adımını suskun halıya attı ve sırayla bütün vitrinli dolaplara baktı. Orada yoktu. Çalışma masasının üstünde, tertiplice üstüste yığılmış kitaplar ve kağıtlar arasında; şömine rafının üstünde, şu açılışın, bu resepsiyonun davetiyeleri arasında; yastıklı cumbada ya da kapının arkasındaki sekizgen masada da yoktu.

Çekmecelere bakma niyetiyle tekrar çalışma masasına döndü, ama ağır bir başarısızlık beklentisi içindeydi ve bunu yaparken, lastiklerin çakıllar üzerindeki hafif gıcırtısını duydu. O kadar sessizdi ki acaba hayal mi ediyorum diye düşündü, gene de olduğu yerde durup kulaklarını dikti. Ses durdu.

Sonra ön kapının açıldığını duydu.

Hemen tekrar kanepeye gidip arkasında, ayın gümüşlediği Cittâgazze çimenlerine açılan pencerenin yanma çömeldi. Ve henüz oraya gitmişti ki öteki dünyada, usulca çimenlerin üzerinden geçen ayak sesleri duydu, oraya bakınca Lyra'nın koşarak ona geldiğini gördü. Ancak el sallayıp parmağını

dudaklarına koyacak vakit bulmuştu ki kız, onun da Sir Charles'ın döndüğünün farkında olduğunu anlayıp, yavaşladı.

"Alamadım," diye fısıldadı oğlan, o yanına gelince.

"Orada değildi. Herhalde yanındadır. Dinleyeceğim ve bakacağım, geri koyacak mı? Burada kal."

"Hayır! Daha da beter!" dedi kız, adeta gerçek bir paniğe kapılmıştı. "O yanında - Mrs. Coulter - annem! Buraya nasıl geldi, bilmiyorum, ama eğer beni görürse öldüm demektir, Will, kayboldum demektir - üstelik şimdi adamın kim olduğunu da biliyorum! Onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım! Will, onun adı Lord Boreal! Onu Mrs. Coulter'ın kokteylinde gördüm, kaçtığım zaman! Ve benim kim olduğumu biliyordu mutlaka başından beri..."

"Hişşt. Eğer gürültü edeceksen burada durma."

Kız kendine hakim oldu, güçlükle yutkundu ve başını iki yana salladı.

"Özür dilerim. Seninle kalmak istiyorum," diye fısıldadı. "Ne dediklerini duymak istiyorum."

"Sus bakalım..."

Çünkü holden gelen sesler duyabiliyordu. İkisi, Will kendi dünyasında, Lyra da Cittâgazze'de birbirlerine dokunacak kadar yakın duruyorlardı, Lyra onun çözülmüş sargısını görünce koluna vurdu ve eliyle yeniden sarma işareti yaptı. Will, o sarabilsin diye elini uzattı, aynı zamanda çömelmiş, başını yana eğmiş, dikkatle dinliyordu.

Odada ışık yandı. Sir Charles'ın hizmetkarla konuşup onu yolladığını, çalışma odasına girip kapıyı kapattığını duydu.

"Sana bir kadeh Tokay sunabilir miyim?" diye sordu.

Bir kadının alçak ve tatlı sesi cevap verdi. "Ne kadar naziksin, Carlo. Yıllardır Tokay tatmadım."

"Şöminenin yanındaki koltuğa otur.

Boşaltılan şarabın hafif luk luku duyuldu, sürahinin cam kenardaki şıngırtısı, bir teşekkür mırıldanması, sonra Sir Charles da kanepeye, Will'in birkaç santim ötesine oturdu.

"Sağlığına, Marisa," dedi, içkisini yudumlayarak. "Şimdi bana ne istediğini anlatırsın herhalde."

"Aletiyometreyi nereden aldığını bilmek istiyorum."

"Niye?"

"Çünkü Lyra'daydı, ben de onu bulmak istiyorum."

"Niye istediğini hiç aklım almıyor. İğrenç bir velet."
"Sana onun kızım olduğunu hatırlatırım.”
"Öyleyse daha da iğrenç, çünkü senin cazip etkine kasıtlı olarak direnmiş olmalı. Kimse bunu tesadüfen yapamaz ."
"Nerede?"
"Söyleyeceğim sana, söz veriyorum. Ama önce sen söylemelisin. "
"Söyleyebilirsem," dedi kadın, Will'in uyarı olabileceğini düşündüğü farklı bir tonda. Sesi sarhoş edici, yatıştırıcı, tatlı, müzikal ve gençti. Neye benzediğini görmeye içi gidiyordu, çünkü Lyra onu hiç tarif etmemişti ve bu sese ait olan yüz, fevkalade olmalıydı. "Neyi bilmek istiyorsun?"
"Asriel ne işler çeviriyor?"
Bunun üzerine bir sessizlik oldu, sanki kadın ne söyleyeceğini hesaplıyormuş gibi. Will pencereden Lyra'ya baktı ve onun yüzünü gördü, ayın ışığı vurmuş, gözleri korkuyla faltaşı gibi açılmıştı, sessiz kalmak için dudaklarını ısırıyordu ve Will gibi, tamamen kulak kesilmişti.
Sonunda Mrs. Coulter, "Pekala," dedi, "sana söyleyeceğim. Lord Asriel, çağlarca önce göklerde yaşanan savaşı tamamlama amacıyla bir ordu topluyor."
"Ne kadar Ortaçağ usulü. Ancak, pek modern güçleri varmışa benziyor. Manyetik kutba ne yaptı?"
"Bizim dünyamızla başkaları arasında engeli uçurup açmanın bir yolunu buldu. Bunun sonucunda yeryüzünün manyetik alanında büyük karışıklıklar oldu ki, bu dünyada da yankılanıyor olmalı... Ama sen bunu nereden biliyorsun? Carlo, sanırım senin de benim bazı sorularıma cevap vermen gerekecek. Nedir bu dünya? Ve beni buraya nasıl getirdin?"
"Milyonlarca dünyadan bin. Aralarında kapılar var, ama kolayca bulunmuyorlar. Ben bir düzine kadar biliyorum, ancak açıldıkları yer kaydı, bu da Asriel'in yaptığından dolayı olmalı. Sanıyorum şimdi bu dünyadan doğrudan doğruya kendi dünyamıza, hatta belki birçok başkasına geçebiliriz. Bugün geçişten baktığım zaman, bizim dünyamıza açıldığını görüp, üstelik de yakınımda seni bulunca ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Takdir-i ilahi, azizem! Bu değişiklik, Cittâgazze'den geçmeksizin seni buraya getirebileceğim anlamına geldi."
"Cittâgazze mi? O da ne?"
"Daha önceden bütün kapılar tek bir dünyaya açılıyordu, bir tür kavşağa. Cittâgazze'nin dünyasına. Ama şu an oraya gitmek çok tehlikeli."

"Niye tehlikeliymiş?"
"Yetişkinler için tehlikeli. Çocuklar rahatça gidebilir."
"Ne? Bunu bilmem gerek, Carlo," dedi kadın ve Will onun tutkulu sabırsızlığını duyabildi.
"Her şeyin kalbinde bu, çocuklar ile yetişkinler arasındaki bu farklılık Toz'un bütün esrarını içeriyor! İşte çocuğu bunun için bulmalıyım. Ve cadıların ona taktığı bir ad var - az daha öğreniyordum, ramak kalmıştı, bir cadıdan, şahsen, ama çok çabuk öldü. Çocuğu mutlaka bulmalıyım. Cevap onda, bir şekilde ve bu cevabı mutlaka almalıyım."
"Alacaksın zaten. Bu alet onu bana getirecek - hiç korkma. Ve o bir kez bana istediğimi verince, sen de onu alabilirsin. Ama bana tuhaf korumalarından söz et, Marisa. Hiç böyle asker görmemiştim. Ne onlar?"
"Adamlar işte, hepsi bu. Ama... tefrik işleminden geçtiler. Cinleri yok, onun için de korkuları, hayal güçleri ve özgür iradeleri yok ve parçalanana kadar savaşırlar."
"Cinleri yok demek.. Eh, bu çok ilginç. Acaba küçük bir deney önerebilir miyim, eğer içlerinden birini gözden çıkarırsan? Heyulalar onlarla ilgilenir mi, görmek istiyorum. "
"Heyula mı? O da ne?"
"Daha sonra açıklarım, canım. Büyüklerin bu dünyaya gidememesinin nedeni onlar. Ama eğer senin korumalarınla da çocuklar gibi ilgilenmezlerse, Cittâgazze'de nihayet yolculuk yapabiliriz belki. Toz - çocuklar - Heyulalar - cinler - tefrik... Evet, gayet işleyebilir. Biraz daha şarap al."
"Her şeyi bilmek istiyorum," dedi kadın, boşaltılan şarabın sesinin fonunda. "Anlatacaksın bana. Şimdi söyle: Bu dünyada ne yapıyorsun? Biz seni Brezilya ya da Batı Hint Adaları civarında sanırken, geldiğin yer burası mıydı?"
"Buranın yolunu bulalı çok oldu," dedi Sir Charles "Açıklanmayacak kadar iyi bir sırdı, Marisa, sana bile gördüğün gibi kendime büyük konfor sağladım. Evde Devlet Konseyi'nin bir parçası olmam, burada iktidarın nerede olduğunu görmemi kolaylaştırdı.
"Aslında, casus oldum, ama efendilerime asla bildiklerimin hepsini söylemedim. Bu dünyadaki güvenlik servisleri yıllardır kafalarını Sovyetler Birliği'ne takmıştı - biz onlara Muscovy diyoruz. Ve o tehdit artık azalmış

olsa da, halen o tarafa yönlendirilmiş dinleme istasyonları ve makineler var ve hâlâ casusları idare edenlerle temas halindeyim."

Mrs. Coulter Tokay'ını yudumladı. Pırıl pırıl gözleri, hiç kırpmadan adamınkilere dikilmişti.

"Ve dünyanın manyetik alanında büyük bir düzensizlik olduğunu duydum," diye devam etti Sir Charles. "Güvenlik servisleri alarma geçmiş durumda. Temel fizik dalında - bizim deneysel tanrıbilimimiz - araştırma yapan her ulus, bilginlerin neler olduğunu acilen keşfetmesini bekliyor. Çünkü bir şeyler olduğunu biliyorlar. Ve bunun başka dünyalarla ilgisi olduğundan şüpheleniyorlar.

"Aslında bu konuda çok az kanıtları var. Toz konusunda bazı araştırmalar sürdürülüyor. Ah, evet, burada da biliyorlar onu. Tam da bu şehirde bir ekip onun üzerinde çalışıyor. Başka bir şey daha: On-on iki yıl önce ortadan yok olmuş bir de adam var ve güvenlik servisleri onun, fena halde ihtiyaç duydukları bir bilgiye sahip olduğunu düşünüyor - yani, dünyalar arasındaki bir geçişin yeri, bugün daha önce senin geçip geldiğin gibi. Adamın bulduğu, onların bildiği tek geçiş: takdir edersin ki, onlara bildiklerimi söylemedim. Bu yeni karışıklık başladığında, hepsi bu adamı aramaya koyuldu.

"Ve doğaldır ki, Marisa, ben de merak ediyorum. Ve bilgimi artırmaya hevesliyim."

Will donmuş halde oturdu, kalbi öyle bir çarpıyordu ki, büyüklerin duyacağından korkuyordu. Sir Charles, onun babasından söz ediyordu.

Ama bütün bu zaman zarfında, odada, Sir Charles ile kadının seslerinden başka bir şeyin de var olduğunun farkındaydı. Döşemede, ya da kanepenin ucunun ötesinde ve sekizgen küçük masanın bacaklarının arkasındaki bölümünde bir gölge hareket ediyordu. Oysa Sir Charles da, kadın da kıpırdamıyorlardı. Gölge, seri, ok gibi, ama sinsi bir yürüyüşle hareket ediyordu, Will'i müthiş derecede tedirgin etmişti. Odadaki tek ışık, şöminenin yanındaki standart lambaydı, böylece gölge açık ve kesin bir hal alıyordu, ama Will'in ne olduğunu anlayacağı kadar sabit durmuyordu hiç.

Sonra iki şey birden oldu. Önce, Sir Charles aletiyometrenin lafını etti.

"Örneğin," dedi, söylediklerine devam ederek. "Bu aleti çok merak ediyorum. Sen bana nasıl çalıştığını söylesen diyorum."

Ve aletiyometreyi, kanepenin ucundaki sekizgen masanın üstüne koydu. Will onu net bir şekilde görebiliyordu; neredeyse yetişecekti.

İkinci olarak da, gölge hareketsizleşti. Onun kaynağı olan yaratık, Mrs. Coulter'ın koltuğunun arkasına tünemiş olsa gerekti, çünkü onun üzerinden geçen ışık gölgeyi açıkça duvara vurdu. Ve durduğu anda da, Will bunun kadının cini olduğunu anladı: başını bir oraya bir buraya çevirerek bir şey arayan çömelmiş bir maymun.

Will, Lyra'nın maymunu görünce aldığı soluktan, onun da gördüğünü anladı. Sessizce geri döndü ve fısıldadı: "Diğer pencereye dön ve bu bahçeye geç. Birkaç taş bulup çalışma odasının camına at ki bir an başlarını çevirsinler, ben de aletiyometreyi alabileyim. Sonra diğer pencereye koşup orada beni bekle."

Lyra başıyla onayladı, sonra döndü ve çimenlerin üzerinden sessizce koştu. Will'i de geri döndü.

Kadın, "...Jordan Koleji Başkanı budala bir ihtiyar," diyordu. "Bunu Lyra'ya niye verdiğini hayal bile edemiyorum; bir anlam çıkarabilmek için yıllarca yoğun bir çalışma yürütmek gerek. Ve şimdi senin de bana biraz bilgi borcun var, Carlo. Onu nasıl buldun? Ve çocuk nerede?"

"Şehirde bir müzede aleti kullanırken gördüm çocuğu. Tanıdım tabii, uzun zaman önce senin kokteyl partinde görmüştüm ve bir geçiş bulmuş olması gerektiğini fark ettim. Sonra da bu aleti kendi amacım için kullanabileceğimi fark ettim. İkinci sefer ona rastlayınca, aleti çaldım."

"Çok açık sözlüsün."

"Mahcubiyete gerek yok; ikimiz de yetişkiniz."

"Peki, şimdi nerede? Kayıp olduğunu görünce ne yaptı?"

"Beni görmeye geldi ki, sanırım cesaret ister."

"Cesaret eksikliği çekmez. Peki, onunla ne yapacaksın? Bu amacın neymiş?"

"Ona, eğer bana bir şey getirirse aleti geri alabileceğini söyledim - bizzat alamadığım bir şey."

"O neymiş?"

"Bilmiyorum, sen..."

Tam o anda ilk taş çalışma odasının camına vurdu.

Cam, tatmin edici bir şangırtıyla aşağı indi, yetişkinler soluklarını tutarken maymun ânında koltuğun arkasından sıçradı. Bir şangırtı, sonra bir tane daha duyuldu ve Will, Sir Charles ayağa kalkarken kanepenin kıpırdadığını hissetti.

Will öne eğilip, aletiyometreyi sehpadan kaptı, cebine attı ve koşup son hızla pencereden geçti. Cittâgazze 'deki çimenlerin üzerine basar basmaz, zihnini sakinleştirip ağır ağır nefes olarak, havada o yakalanması güç kenarları aradı, birazcık ötesinde müthiş bir korkunun var olduğunun hep bilincindeydi.

Sonra bir feryat duyuldu, insan sesi değil, hayvan sesi de değil, ikisinden de beterdi ve bunun iğrenç maymuna ait olduğunu anladı. O âna kadar pencerenin çoğunu kapatmıştı, ama göğsü hizasında hâlâ küçük bir aralık vardı. Sonra geri sıçradı, çünkü aralıktan siyah tırnaklı küçük tüylü bir altın el, sonra da bir yüz göründü - kabuslara has bir yüz. Altın maymun dişlerini ortaya çıkarmıştı, gözlerinden ateşler saçıyordu ve ondan öylesine damıtılmış bir kötülük süzülüyordu ki Will bunu bir mızrakmışçasına hissetti.

Bir saniye daha olsa, aradan geçerdi ve bu her şeyin sonu olurdu. Ancak Will halen bıçağı elinde tutuyordu, hemen kaldırdı ve sola, sağa, maymunun yüzüne savurdu - ya da, tam vaktinde geri çekilmiş olmasa eğer, maymunun yüzünün olacağı yere. Bu da ona, pencerenin kenarlarını kavrayıp bastırarak kapatmak için ihtiyacı olan zamanı verdi.

Kendi dünyası ortadan kaybolmuştu, Cittâgazze'de mehtaplı park arazisinde tek başınaydı, soluk soluğaydı, titriyordu ve fena halde korkmuştu.

Ama şimdi de Lyra'yı kurtarmak gerekiyordu. İlk pencereye, çalılıkta açtığına koştu, diğer tarafa baktı. Defne ve çoban püskülünün karanlık yaprakları manzarayı kapatıyordu ama o uzandı, camı kırılmış çalışma odası ay ışığında açık seçik duran evi rahatça görmek için onları yana itti.

Gözlerken, maymunun evin köşesi yanından zıplayarak geldiğini, kedi hızıyla çimenlerde seğirttiğini gördü, sonra da Sir Charles'ı ve hemen arkasından gelen kadındı. Sir Charles'ın elinde bir piştov vardı. Kadının kendisi güzeldi - Will bir şokla bunu fark etti - ay ışığında çok hoştu, pırıl pırıl siyah gözleri büyülenmişcesine kocadan kocaman açılmıştı, narin bedeni ince ve zarifti; ama o parmaklarını şaklatınca maymun hemen durdu, kollarına atladı ve Will, tatlı yüzlü kadınla şeytani maymunun tek bir varlık olduğunu anladı.

İyi ama Lyra neredeydi?

Büyükler etrafa bakmıyordu, sonra kadın maymunu yere koydu ve maymun sanki koku izi sürermiş ya da ayak izi ararmış gibi çimenlerde bir

oraya bir buraya gitmeye koyuldu. Etrafa sessizlik hakimdi. Eğer Lyra zaten çalılıktaysa, gürültü etmeden hareket edemezdi, bu da onu hemen ele verirdi.

Sir Charles hafif bir tıkırtıyla piştovunda bir şeyi ayarladı: emniyet mandalı. Çalılıklara bir göz attı, sanki dosdoğru Will'e baktı, sonra da bakışları ondan uzaklaştı.

Sonra her iki büyük de sollarına baktı, çünkü maymun bir şey duymuştu. Ve göz açıp kapayıncaya kadar Lyra'nın olması gereken yere fırladı, bir an sonra onu bulacaktı ki -

O ânda tekir kedi çalılıklardan çimene fırladı ve tısladı. Maymun duydu ve şaşkınlıkla olmuş gibi havada döndü, ama Will kadar şaşırmış olamazdı. Maymun pençelerinin üstüne düştü, yüzü kediye dönüktü, kedi sırtını kamburlaştırdı, kuyruğunu dimdik havaya kaldırdı ve tıslayarak, kavgaya çağırarak, tükürerek yan yan durdu Ve maymun onun üzerine atladı. Kedi şaha kalktı, iğne gibi pençeleriyle gözle görülemeyecek bir hızla sağa sola kırbaç gibi vurdu, derken Lyra Will'in yanındaydı yanında Pantalaimon'la pencereden yuvarlanmıştı. Ve kedi çığlık attı, maymun da, kedinin pençeleri yüzünü tararken çığlık attı; sonra maymun döndü ve Mrs. Coulter ’ın kollarına atladı, kedi de kendi dünyasındaki çalılara hızla kaçıp gözden kayboldu.

Will ile Lyra pencereden geçmişlerdi. Will bir kez daha havadaki neredeyse tutulmaz haldeki kenarları hissetti, çabucak onları bastırıp yapıştırdı, gittikçe küçülen aralıktan dalcıklar ile çıtırdayan dallar arasında ayak sesleri gelirken, pencereyi boylu boyunca kapadı -

Derken, Will'in eli kadar bir delik kaldı, sonra o da kapandı ve bütün dünya suskun bir hal aldı. Çiğlerle bezeli çimenlerde dizlerinin üstüne çöküp el yordamıyla aletiyometreyi aradı.

"İşte," dedi Lyra'ya.

Lyra aldı. Will titreyen elleriyle bıçağı kılıfına koydu. Sonra kolları bacakları tir tir titreyerek yere yattı, gözlerini yumdu ve gümüşi ay ışığının onu sarmalayıp yıkadığını hissetti. Lyra'nın sargısını çözüp nazik, yumuşak hareketlerle yeniden sarmasını da.

"Ah, Will," dediğini duydu. "Yaptıkların için teşekkür ederim, hepsi için..."

"Umarım kedi iyidir," diye mırıldandı Will. "Benim Moxie'me benziyor. Herhalde artık eve gitmiştir. Gene kendi dünyasında. Artık iyi olur."

"Biliyor musun ne düşündüm? Bir an onun senin cinin olduğunu sandım. İyi bir cinin yapacağını yapmıştı çünkü. Biz onu kurtardık, o da bizi kurtardı. Gel hadi,

Will, çimenlerde yatma, ıslaklar. Gelip doğru dürüst bir yatakta yatmalısın, yoksa üşütürsün. Oradaki büyük eve gideriz. Yatak, yiyecek falan vardır mutlaka. Gel hadi, sargını değiştiririm, kahve pişiririm, omlet de yaparım, ne istersen ve uyuruz... Anlıyorsun ya, şimdi aletiyometre geri döndüğüne göre, emniyette olacağız. Artık babanı bulmaktan başka bir şey yapmayacağız, söz veriyorum. . ."

Onun kalkmasına yardım etti, ayın altındaki beyaz beyaz ışıldayan büyük eve gitmek için bahçede ağır ağır yürüdüler.

10

Şaman

Lee Scoresby, Yenisey Nehri'nin ağzındaki limanda tekneden indi ve burayı kaos içinde buldu: balıkçılar konserve fabrikalarına yakaladıkları az miktarda, cinsi bilinmez balıkları satmaya çalışıyordu; tekne sahipleri, yetkililerin su baskınlarıyla başa çıkmak için yükselttiği liman masrafları yüzünden kızgındı ve avcılarla kürk avcıları da hızla eriyen ormanlar ve hayvanların düzensiz davranışları yüzünden çalışmaz olmuş, kasabaya akmışlardı.

Yol boyunca iç taraflara gitmesi zor olacaktı, burası kesindi; çünkü normal günlerde yol sadece temizlenmiş bir donmuş toprak patikadan ibaretti, şimdi ise kutup bölgelerine mahsus donmuş toprak bile eridiği için, yüzey köpürmüş bir çamur bataklığıydı.

Lee de balonu ile donanımını depoladı, gittikçe miktarı azalan altınıyla gaz motorlu bir tekne kiraladı. Birkaç depo yakıt ile biraz levazım da alıp, kabarmış nehirden yukarı doğru yola koyuldu.

Önceleri ağır ağır ilerledi. Tek sorun akıntının hızlı olması değildi, suyun kendisi de her tür döküntüyle doluydu: ağaç kütükleri, çalı çırpı, boğulmuş hayvanlar, hatta bir keresinde bir adamın şişmiş cesedi bile. Teknesini dikkatle kullanması ve ilerlemek için küçük motorunu tam yol çalışır halde tutması gerekiyordu.

Grumman'ın kabilesinin köyüne yönelmişti. Ona rehberlik eden, sadece yıllar önce bu toprakların üstünden uçmuş olmanın ansıydı, ama güçlü bir anıydı ve sütlü kahverengi sellerin altında kıyıların bazısı gözden kaybolmuş olsa da, hızla akan ırmaklarda doğru güzergahı bulmakta pek az zorluk çekti. Isı, böcekleri rahatsız etmişti bir tatarcık bulutu, her şeyin dış hatlarını sisli hal getiriyordu. Lee yüzü ve ellerini tatula merhemine buladı, arka arkaya keskin kokulu purolar da içerek en beterini uzakta tuttu.

Hester'e gelince, uzun kulakları sıska sırtına yapışmış, gözleri kısılmış, sessiz sessiz teknenin pruvasında oturuyordu. Lee onun sessizliğine alışkındı, Hester de onunkine. Gerek duydukları zaman konuşurlardı.

Üçüncü günün sabahında Lee küçük tekneyi ana nehirle birleşen bir dereden yukarı çıkardı, nehir kar altına gömülü olması gereken ama şimdi yama yama kahverengiye boyanmış olan bir dizi alçak tepeden aşağı akıyordu. Çok geçmeden nehir alçak boylu çamlar ve ladin ağaçları arasından akmaya başladı, birkaç kilometre sonra da bir ev yüksekliğinde büyük, yuvarlak bir kayaya geldiler. Lee tekneyi kıyıya çekip bağladı.

"Buralarda bir iskele olmalı,” dedi Hester'e. "Bize ondan söz eden, Nova Zembla'daki ihtiyar fok avcısını hatırlıyor musun? Şimdi iki metre altında olmalı."

Hester, kıyıya atlayarak, "Öyleyse umarım köyü yükseklere yapacak kadar akıllı davranmışlardır," dedi.

En fazla yarım saat geçmişti ki, Lee Scoresby çantasını köy muhtarının ahşap evinin yanında yere bıraktı ve toplanan küçük kalabalığı selamlamak için döndü. Kuzeyin evrensel dostluk işaretine başvurarak, tüfeğini ayaklarının dibine bıraktı.

Gözleri, çevrelerindeki kırışıkların içinde neredeyse kaybolmuş yaşlı bir Sibirya Tatarı, yayını yere, onun yanına bıraktı. Kutup porsuğu cini, Hester'e burnunu kırıştırdı, Hester de cevaben bir kulağını kıpırdattı, sonra muhtar konuştu.

Lee cevap verdi ve konuşabilecekleri bir dil bulmadan önce altı dilde dolaştılar.

"Size ve kabilenize saygılarımı sunarım," dedi Lee. "Biraz şifalı otum var, size layık değil ama sunmaktan onur duyarım."

Muhtar takdirle başını öne eğdi ve eşlerinden biri, Lee'nin çantasından çıkardığı çıkını aldı.

"Grumman diye birini arıyorum," dedi Lee. "Duydum ki, onu hısım olarak kabul etmişsiniz. Başka bir isim edinmiş olabilir ama adam Avrupalı."

"Ah," dedi muhtar, "sizi bekliyorduk."

Evlerin ortasındaki çamurlu toprakta, ince buhar salan güneş ışığında toplanmış olan geri kalan köylüler, kelimeleri anlayamadı, ama muhtarın memnuniyetini gördüler. Lee, Hester'in memnuniyet ve rahatlama diye düşündüğünü hissetti.

Muhtar başını birkaç kez salladı.

"Sizi bekliyorduk," dedi gene. "Dr. Grumman'ı öteki dünyaya götürmeye geldiniz."

Lee'nin kaşları kalktı ama sadece, "Nasıl diyorsanız öyledir, efendim," dedi. "Kendisi burada mı?"

"Arkamdan gelin," dedi muhtar.

Öteki köylüler saygıyla yana çekildi. Hester'in içinden geçeceği pis çamurdan hiç hazzetmediğini anlayan Lee, onu kollarına aldı, çantasını sırtına attı, köyden on yay atışı uzaklıkta, kara çamların içindeki bir açıklıkta bulunan bir kulübeye, ormandaki bir patikadan geçerek giden muhtarı izledi.

Muhtar, ahşap çerçeveli, deri kaplı kulübenin dışında durdu. Ev, erkek domuz dişleri ve çatal geyik boynuzları ile süslenmişti, ama bunlar sadece av andaçları değildi, çünkü kurutulmuş çiçeklerle ve özenle örülmüş çam dallarıyla birlikte asılmışlardı, sanki törensel bir amaçları varmış gibi.

Muhtar usulca, "Onunla saygılı konuşmalısınız," dedi. "O bir şaman. Ve kalbi hasta."

Lee birden sırtının ürperdiğini hissetti, Hester de kollarında katılaşıp kaldı çünkü başından beri gözlendiklerini anladılar. Kuru çiçekler ile çam dallarının arasında parlak sarı bir göz dışarı bakıyordu. Bu bir cindi ve bakarken, dişi cin başını çevirip güçlü gagasına bir çam dalı aldı, perdeymiş gibi boydan boya çekti.

Muhtar kendi dilinde konuştu, adama ihtiyar fok avcısının Lee’ye söylediği isimle hitap etti: Jopari. Bir an sonra kapı açıldı.

Kapıda sıska, gözleri alev alev yanan, derilerle kürklere bürünmüş bir adam duruyordu. Siyah saçlarına ak düşmüştü, çenesi kuvvetle ileri çıkmıştı, balıkkartalı cini de gözlerinden ateş saçarak yumruğunda oturuyordu.

Muhtar üç kez eğildi ve çekildi, Lee'yi bulmaya geldiği şaman-akademisyen ile yalnız bıraktı.

"Dr. Grumman," dedi. "Benim adım Lee Scoresby. Texas ülkesindenim, mesleğim aeronotluk. Eğer oturup biraz konuşmama izin verirseniz, size beni buraya neyin getirdiğini anlatacağım. Yanılmıyorum, değil mi? Siz Berlin Akademisi 'nden Dr. Stanislaus Grumman'siniz?"

"Evet," dedi şaman. "Ve siz de, dediğinize göre, Texas'dansınız. Rüzgarlar sizi anavatanınızdan çok uzaklara üfürmüş, Mr. Scoresby."

"Eh, şu sıralarda dünyada tuhaf rüzgarlar esiyor, efendim."

"Gerçekten öyle. Güneş sıcak, sanırım. Kulübemin içinde bir sıra bulacaksınız. Dışarı çıkarmama yardım ederseniz, bu elverişli ışıkta

dışarıda oturup konuşabiliriz. Biraz kahvem de var paylaşmak isterseniz.”

"Çok naziksiniz, efendim,” dedi Lee ve Grumman ocağa gidip kızgın sıvıyı iki teneke fincana boşaltırken, tahta sırayı kendi taşıdı. Aksam Lee'nin kulaklarına Alman gibi değil İngiliz gibi, İngiltere'denmiş gibi geliyordu. Rasathane Müdürü haklıydı.

Oturduklarında, Hester, gözleri kısılmış ve kayıtsız bir halde Lee'nin yanında oturup büyük balıkkartalı cin de gözlerinden ateşler saçarak dosdoğru güneşe bakarken,

Lee konuşmaya başladı. Trollesund'da çinganların lordu John Faa ile karşılaşması ile başladı, ayı Iorek Bynsion’un nasıl aralarına katılmasını sağladıklarını ve Bolvangar'a nasıl giderek Lyra ile diğer çocukları kurtardıklarını anlattı; sonra da hem Lyra, hem de Serafina Pekkala’ dan, Svalbard’a dönerken balonda öğrendiklerinden söz etti.

"Anlıyorsunuz ya, Dr. Grumman, küçük kızın tarif edişinden bana sanki Lord Asriel buz içine konmuş bu kesik kafayı orada sallamış ve onları o kadar korkutmuş ki yakından bakamamışlar gibi geldi. Hâlâ hayatta olabileceğinizden şüphelenmeme bu yol açtı. Ve besbelli, efendim, bu konuda uzmanca bir bilginiz var. Arktik sahil şeridi boyunca hep size ilişkin bir şeyler işitiyorum, kafatasınızı nasıl deldirdiğiniz hakkında, incelediğiniz konunun nasıl okyanus yatağını kazmak ile kuzey ışıklarına bakmak arasında değiştiği hakkında, on-on iki yıl önce gökten zembille inmiş gibi nasıl beliriverdiğiniz hakkında ve bunların hepsi çok ilginç. Ama beni buraya çeken bir şey var, Dr. Grumman, basit bir merakın dışında. Çocuk hakkında kaygılanıyorum. Onun önemli olduğunu düşünüyorum, cadılar da öyle. Eğer onun hakkında ya da neler olup bittiği hakkında bir bildiğiniz varsa bana söylemenizi isterdim. Dediğim gibi, bir şeyler bunu yapabileceğinizden emin olmama yol açtı, onun için buradayım.

"Ama yanılmıyorsam, efendim, köyün muhtarının, sizi bir başka dünyaya götürmek için geldiğimi söylediğini duydum. Yanlış mı anlamışım, yoksa söylediği hakikaten bu muydu? Ve bir sorum daha var, efendim: size ne diye hitap etti? Bir tür kabile adı mı, sihirbaz unvanı mı?"

Grumman şöyle bir gülümsedi ve "Kullandığı isim benim kendi adım," dedi, "John Parry. Evet, beni diğer dünyaya götürmeye geldiniz. Ve sizi buraya neyin getirdiğine gelince, sanırım bu olduğunu göreceksiniz."

Ve elini açtı. Avucunda Lee'nin gördüğü ama anlayamadığı bir şey duruyordu. Gümüş ve turkuazdan bir yüzük gördü, bir Navajo tasarımı;

açıkça gördü ve annesinin olduğunu tanıdı. Ağırlığını biliyordu, taşın pürüzsüzlüğünü ve gümüşçünün metali köşede, taşın çentilmiş olduğu yerde nasıl daha sıkıca katladığını biliyordu; çentilmiş köşenin nasıl aşınıp pürüzsüzleştiğini de biliyordu, çünkü yıllar yıllar önce, kendi ülkesinin çaylıklarında parmaklarını üzerinden çok, pek çok kereler geçirmişti. Kendini ayakta buldu. Hester titriyordu, dimdik duruyordu, kulaklar; dikilmişti. Dişi denizkartalı, Lee fark etmeden onunla Grumman arasında girmiş, adamını koruyordu ama Lee saldırmayacaktı. Kendini perişan hissediyordu; yeniden bir çocuk gibi hissediyordu ve "Onu nereden buldunuz?" diye sorarken sesi gergin ve titrekti.

"Alın onu," dedi Grumman, ya da Parry. "Görevi sona erdi. Sizi buraya çağırdı. Artık ona ihtiyacım yok."

"Ama nasıl -" dedi Lee, aziz nesneyi Grumman'ın avucundan alarak. "Nasıl yaptığınızı bilemiyorum yani bunu nasıl elde ettiniz? Ben bunu kırk yıldır görmüyorum. "

"Ben şamanım. Anlamadığınız pek çok şey yapabilirim. Oturun, Mr. Scoresby. Sakin olun. Bilmeniz gerekenleri size söyleyeceğim."

Lee yeniden oturdu, yüzüğü tutuyor, parmaklarını defalarca üstünden geçiriyordu.

"Eh," dedi, "sarsıldım, efendim. Sanırım bana söyleyeceklerinizi duymaya ihtiyacım var."

"Çok iyi," dedi Grumman. "Başlıyorum. Adım, size söylediğim gibi, Parry ve bu dünyada doğmadım. Dünyalar arasında seyahat eden ilk kişi kesinlikle Lord Asriel değil, ama yolu böylesine dikkat çekici şekilde ilk açan o oldu. Ben kendi dünyamda bir askerdim, sonra da kaşif. On iki yıl önce benim dünyamda sizin Beringland'ınıza denk gelen bir yere giden bir sefer heyetine refakat ediyordum. Yoldaşlarımın başka niyetleri vardı ama ben eski efsanelerden duyduğum bir şeyi arıyordum: dünyanın kumaşında bir yırtık, bizim evrenimizle başka bir evren arasında belirmiş bir delik. Eh, yoldaşlarımdan bir kısmı kayboldu. Onları ararken, ben ve iki kişi daha bu delikten, bu kapıdan, onun farkına bile varmadan geçtik ve dünyamızı bütün bütün terk ettik. Önce neler olduğunu kavrayamadık. Bir kasabayı bulana kadar yürüdük ve orada her şey apaçık ortaya çıktı: farklı bir dünyadaydık.

"Eh, ne kadar uğraştıysak da, o ilk kapıyı bir daha bulamadık. Bir tipide oradan geçmiştik. Siz eski bir Arktik kurdusunuz - bunun ne anlama

geldiğini bilirsiniz.

"Dolayısıyla yeni dünyada kalmak dışında bir seçeneğimiz yoktu. Ve çok geçmeden buranın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu keşfettik. Buraya musallat olmuş tuhaf bir tür gulyabani ya da tayf olduğu anlaşılıyordu, ölümcül ve amansız bir şey. İki yoldaşım çok geçmeden öldü, Heyulalar'a kurban oldular, bu şeylere öyle diyorlar.

"Sonuçta dünyalarının berbat bir dünya olduğuna karar verdim, oradan ayrılmak için sabırsızlanıyordum. Kendi dünyama dönüş ebediyen engellenmişti. Ama başka dünyalara açılan başka kapılar da vardı ve küçük bir arayışla buna açılanı buldum.

"Böylece buraya geldim. Gelir gelmez de bir mucize keşfettim Mr. Scoresby, çünkü dünyalar birbirinden çok farklı ve bu dünyada cinimi ilk kez gördüm. Evet, sizin dünyanıza girmeden önce Sayan Kötör'ü bilmiyordum. Buradaki insanlar cinlerin sadece zihindeki sessiz bir ses olduğu dünyaları kavrayamıyor. Benim de tabiatımın bir kısmının dişi, kuş biçimli ve güzel olduğunu öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahayyül edebiliyor musunuz?

"Ve yanımda Sayan Kötör'le kuzey ülkelerinde dolaştım ve Arktik halklarından çok şey öğrendim, aşağıdaki köyde bulunan iyi dostlarım gibi. Bu dünya hakkında söyledikleri, benim dünyamda edindiğim bilgilerdeki boşlukları doldurdu ve birçok esrarın cevabını hissetmeye başladım.

"Grumman adıyla Berlin'e gittim. Kimseye kökenlerimden söz etmedim; o benim sırrımdı. Akademi'ye bir tez sundum, tartışmada onu savundum, onların yöntemi böyle. Akademisyenlerden daha bilgiliydim, üye olmakta hiç güçlük çekmedim.

"Böylece yeni kimliğimle bu dünyada çalışmaya başlayabilirdim ve halimden büyük ölçüde hoşnut kaldım. Kendi dünyamdan bazı şeyleri özlüyordum elbette. Evli misiniz, Mr. Scoresby? Hayır mı? Eh, ben evliydim ve karımı çok severdim, oğlumu sevdiğim gibi, tek çocuğum, ben kendi dünyamdan çıkarken henüz bir yaşında bile olmayan bir oğlancık. Onları müthiş özlüyorum. Ama bin yıl arasam dönüş yolunu bulamam. Birbirimizden ebediyen ayrıldık.

"Ancak, işim beni meşgul etti. Başka bilgi biçimlerini aradım; kafatası-kültüne kabul olundum; şaman oldum. Ve bazı yararlı keşiflerde bulundum. Örneğin, kanyosunundan, taze bitkinin bütün erdemlerini muhafaza eden bir merhem yapma yolunu buldum.

"Şimdi bu dünya hakkında çok şey biliyorum, Mr. Scoresby. Örneğin, Toz'u biliyorum. Yüzünüzdeki ifadeden sizin de bu terimi duymuş olduğunuzu anlıyorum. İlahiyatçılarınızı ölesiye korkutuyor, ama beni korkutanlar da onlar. Lord Asriel'in ne yaptığını biliyorum, niye yaptığını da biliyorum, sizi de buraya bunun için çağırdım. Ona yardım edeceğim, anlıyorsunuz ya, çünkü yüklendiği görev, insan tarihindeki en büyük görev. Otuz beş bin yıllık insan tarihinde, Mr Scoresby.

"Ben kendim pek fazla bir şeyler yapamam. Kalbim bu dünyadaki herkesin iyileştirme gücü dışında hasta. Belki bir tek büyük çabada bulunmaya halim kalmıştır. Ama Lord Asriel'in bilmesi gereken bir şey biliyorum, eğer bu çabasında başarılı olacaksa bilmeye ihtiyacı olan bir şey.

"Anlıyorsunuz ya, Heyulalar'ın insan bilinciyle beslendikleri o perili dünya kafama takılmıştı. Ne olduklarını, nasıl meydana geldiklerini bilmek istiyordum. Ve bir şaman olarak, bedene giremiyorsam eğer, ruhta bir şeyler keşfedebilirim, trans halinde, o dünyayı araştırarak hayli vakit geçirdim. Anladım ki oradaki filozoflar, yüzyıllar önce, kendi felaketlerine yol açacak bir alet yaratmışlar: keskin bıçak dedikleri bir alet. Pek çok gücü var - onu yaptıklarında tahmin ettiklerinden çok, şimdi bile bildiklerinden çok daha fazla - ve bir şekilde, onu kullanmak suretiyle, Heyulalar'ın kendi dünyalarına girmesini sağladılar.

"Eh, ben keskin bıçağı ve onun neler yapabileceğini biliyorum. Nerede olduğunu da biliyorum, onu kullanması gereken kişinin nasıl tanınacağını da, Lord Asriel'in davası için neler yapması gerektiğini de biliyorum. Umarım bu görevi yerine getirebilecek biridir. Ben de sizi buraya çağırdım ve siz kuzeye, Asriel'in açtığı dünyaya doğru uçmak üzeresiniz ki keskin bıçağın taşıyıcısını orada bulmayı umut ediyorum.

"Burası tehlikeli bir dünyadır, haberiniz olsun. Bu Heyulalar sizin ya da benim dünyamızdaki her şeyden berbat. Dikkatli ve cesur olmamız gerekecek. Ben geri dönmeyeceğim ve siz de ülkenizi yeniden görmek istiyorsanız eğer, bütün cesaretinize, hünerinize ve talihinize ihtiyacınız olacak.

"Göreviniz bu, Mr Scoresby. Beni bunun için arayıp buldunuz."

Ve şaman sustu. Yüzü solgundu, ince bir ter tabakasıyla parlıyordu.

"Bu hayatımda duyduğum en çatlak fikir," dedi Lee.

Endişe içinde ayağa kalktı bir-iki adım o yana, bir-iki adım bu yana attı, Hester ise gözlerini kırpmadan sıradan onu gözlüyordu. Grumman'ın gözleri

yarı kapalıydı; cini dizine oturmuş, ihtiyatla Lee'yi gözlüyordu.

"Para mı istiyorsunuz?" dedi Grumman, kısa bir süre sonra. "Altın temin edebilirim. Yapması zor değil."

"Lanet olsun, buraya altın için gelmedim," dedi Lee hiddetle. "Buraya geldim çünkü... Buraya sizin hayatta olup olmadığınızı görmeye geldim, olduğunuzu düşünüyordum. Eh, bu noktada merakım tatmin oldu sayılır."

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

"Ve bu işin bir başka açısı da var," diye ekledi Lee ve Grumman'a Enara Gölü'ndeki cadı meclisini, cadıların yeminle aldıkları kararı anlattı. "Anlıyorsunuz ya," diye bitirdi, "Lyra adlı o küçük kız... Eh, en başta cadılara yardım etmeye kalkmamın sebebi o. Beni buraya Navajo yüzüğüyle getirdiğinizi söylediniz. Belki böyledir, belki değildir. Benim bildiğim şu ki, buraya Lyra'ya yardım ettiğimi düşünerek geldim. Ben hiç öyle çocuk görmedim. Eğer kendi kızım olursa umarım onun yarısı kadar kuvvetli, cesur ve iyi olur. Şimdi, her neyse, taşıyana koruma sağlayan bir nesne hakkında bilginiz olduğunu duymuştum. Ve sizin söylediklerinizden anladığım kadarıyla bu, o keskin bıçak olmalı.

"Ve işte sizi öteki dünyaya götürmek için fiyatım bu, Dr Grumman: altın değil ama keskin bıçak ve onu kendim için istemiyorum, Lyra için istiyorum. Onu bu nesnenin koruması altına koyacağınıza yemin etmelisiniz, o zaman sizi nereye isterseniz oraya götürürüm."

Şaman dikkatle dinledi ve "Pekala, Mr Scoresby," dedi. "Yeminime itimat ediyor musunuz?"

"Neye yemin edeceksiniz?"

"Ne isterseniz."

Lee düşündü ve dedi ki: "Kimin için cadının aşkını geri çevirdinizse onun üzerine yemin edin. Sanırım bildiğiniz en önemli şey bu."

Grumman'ın gözleri büyüdü ve "Doğru tahmin ettiniz, Mr Scoresby," dedi. "Buna yemin ederim, memnuniyetle. Size, Lyra Belacqua adlı çocuğun keskin bıçağın koruması altına girmesini kesinlikle sağlayacağıma söz veriyorum. Ama sizi uyarıyorum: o bıçağın taşıyıcısının da kendi görevi vardır ve onun bu görevi yerine getirmesi kızı daha da büyük tehlikeye atabilir."

Lee ciddi ciddi başını salladı. "Belki de," dedi, "ama ne kadar küçük olsa da her güven şansından yararlansın istiyorum. "

"Size söz veriyorum. Ve şimdi yeni dünyaya gitmeliyim ve siz de beni götürmelisiniz."

"Ya rüzgar? Havayı fark etmeyecek kadar hasta olamazsınız, değil mi?"

"Siz rüzgarı bana bırakın."

Lee başıyla onayladı. Yeniden sıraya oturdu ve Grumman ihtiyacı olan birkaç parça şeyi geyik derisinden bir torbaya koyarken parmaklarını defalarca turkuaz yüzüğün üzerinden geçirdi, sonra da ikisi ormandaki yoldan gerisin geri köye indiler.

Muhtar hayli uzun konuştu. Gittikçe daha çok köylü gelerek Grumman'ın eline dokundular, birkaç laf ettiler, karşılığında da kutsamaya benzer bir şey aldılar. Bu arada Lee havayı gözlüyordu. Gök güneyde açıktı ve taze kokulu bir meltem henüz küçük dalları kaldırıyor, ça tepelerini kıpırdatıyordu. Kuzeyde sis hâlâ ağır nehri üzerine çökmüştü ama günlerdir ilk kez dağılma ihtimali var gibi görünüyordu.

İskelenin olduğu kayada Grumman'ın torbasını kaldırıp tekneye koydu, küçük motoru doldurdu, motor da hemen fayrap etti. Açıldı, pruvasında bir şamanla tekne akıntıyla birlikte nehirden aşağı hızla gitti, ağaçların altında ok gibi fırladı ve ana nehre öyle süratle yalarcasına geçti ki Lee, filika küpeştesinin hemen içinde çömelmiş olan Hester için korktu; oysa Hester tecrübeli bir seyyahtı, bunu bilmesi gerekirdi; niye bu kadar tedirgin olmuştu sanki?

Nehrin ağzındaki limana vardıklarında her otel, pansiyon, her özel odaya askerler tarafından el konduğunu gördüler. Öyle sıradan askerler de değil: bunlar, dünyanın en vahşice eğitilmiş ve cömertçe donatılmış ordusu olan ve Majisteryum'un iktidarını ayakta tutmaya yeminli İmparatorluk Muscovy Muhafızlarının birlikleriydi,

Lee yola çıkmadan önce bir gece dinlenmeyi düşünmüştü, çünkü Grumman buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, ama oda bulma şansı sıfırdı.

Kiralık tekneyi iade ederken tekneciye "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyoruz. Alay dün geldi ve her konak yerine, yiyecek her lokmaya ve kentteki her gemiye el koydu. Bu tekneyi de alırlardı, eğer siz almamış olsaydınız."

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Kuzeye," dedi tekneci. "Bir savaş olacak, burası kesin, gelmiş geçmiş en büyük savaş."

"Kuzeye, o yeni dünyaya mı?"

"Doğru. Daha başka birlikler de gelecek; bunlar sadece keşif kolu. Bir hafta içinde bir somun ekmek, bir galon içki kalmaz. Bu tekneyi alarak bana iyilik ettiniz. Fiyatı şimdiden iki katına çıktı bile..."

Artık dinlenmenin anlamı yoktu, bir yer bulabilseler bile. Balonu hakkında endişelenen Lee, yanında Grumman' la birlikte, hemen onu bıraktığı depoya gitti. Adam ona ayak uyduruyordu. Hasta görünüyordu ama dayanıklıydı.

Muhafızlar'ın, el koymayla görevli bir çavuşuna, kimi yedek motor parçalarını saymakla meşgul depo bekçisi, klipsli yazı tahtasından şöyle bir kafayı kaldırıp baktı.

"Balon - çok kötü - dün el kondu," dedi. "Görüyorsunuz işte. Seçeneğim yok.”

Hester kulaklarını oynattı ve Lee onun ne demek istediğini anladı.

"Balonu teslim ettiniz mi?" diye sordu.

"Bugün öğleden sonra alacaklar."

"Hayır, almayacaklar," dedi Lee, "çünkü bende Muhafızlar'ınkine üstün gelen bir yetki var."

Ve depo bekçisine, Nova Zembla'da ölü Skraeling'in parmağından aldığı yüzüğü gösterdi. Tezgahta onun yanında duran çavuş, Kilise'nin andacını görünce yaptığı işi bırakıp selam durdu ama bütün disiplinine rağmen yüzünden bir şaşkınlık ürpermesi geçmesine engel olamadı.

"Bu durumda, balonu hemen alacağız," dedi Lee "doldursun diye birkaç adamı görevlendirebilirsiniz. Hemen derken, hemen demek istiyorum. Ve buna yiyecek su ve safra da dahil."

Bekçi çavuşa baktı, çavuş omuzunu silkti ve telaşla balonu görmeye gitti. Lee ve Grumman, doldurulma işine nezaret etmek ve usulca konuşmak için gaz tanklarının olduğu iskeleye çekildiler.

"Nereden aldınız o yüzüğü?" dedi Grumman.

"Ölü bir adamın parmağından. Kullanmak biraz riskliydi ama balonumu geri almanın başka yolunu bulamadım. Sizce o çavuş bir şeylerden şüphelendi mi?"

"Elbette şüphelendi. Ama disiplinli bir adam. Kilise'yi sorgulamaz. Rapor verse bile, onlar bu konuda bir şey yapana kadar biz gitmiş oluruz. Eh, size bir rüzgar vadettim, Mr. Scoresby; umarım hoşunuza gider."

Yukarıdaki gökyüzü şimdi maviydi, güneş ışığı parlaktı. Kuzeyde sis yığınları hâlâ sıradağlar gibi denizin üzerinde asılıydı ama meltem onları gerilere doğru itiyordu ve Lee gene hava için sabırsızlandı.

Balon dolarken ve depo çatısının kenarından öteye doğru şişerken, Lee sepeti kontrol etti, bütün donanımlarını özel bir itinayla istif etti; öteki dünyada ne gibi bir çalkantılı hava ile karşılaşacaklarını kim bilebilirdi? Aletleri de büyük bir dikkatle iskeletin üzerinde sabitledi, hatta ibresi kadran boyunca hayli lüzumsuz şekilde savrulan pusulayı da. Nihayet safra için sepetin etrafına bir dizi kum torbası koydu..

Gaz torbası dolup da ona çarpan meltemde kuzeye doğru eğilince ve bütün donanımı onu aşağı çeken sağlam iplere karşı germeye başlayınca, Lee son altınıyla depo bekçisine ödeme yaptı ve Grumman'ın sepete binmesine yardım etti. Sonra da serbest bırak işareti vermek için iplerdeki adamlara döndü.

Ama daha o bu işareti veremeden, bir engelleme ortaya çıktı. Deponun yanındaki geçitten yeri döven, koşar adım çizmelerin sesi ile bir emir haykırışı geldi.

"Dur!"

İplerdeki adamlar durakladı, kimileri o yana, kimileri Lee’ye bakıyordu ve Lee sertçe seslendi:

"Bırakın! Salıverin ipleri!”

Adamlardan iki tanesi ona itaat etti, balon da sarsılarak yükselir gibi oldu ama diğer ikisinin gözü, binanın köşesinden koşar adım ilerlemekte olan askerlerdeydi.

Bu iki adam dubalar çevresinde iplerini hâlâ sıkıca tutuyorlardı ve balon mide bulandırıcı bir şekilde yana eğilmişti. Lee süspansiyon halkasını sıkıca kavradı; Grumman da onu tutuyordu ve cininin pençeleri halkayı sıkıca sarmıştı.

Lee, "Bırakın, sizi kahrolası salaklar!" diye haykırdı.

"Yükseliyor!"

Gaz torbasının yukarı doğru basıncı çok fazla olduğu için adamlar ne kadar çekseler de onu tutamadılar. Bırakılınca ip kendini kamçı gibi savurarak dubalardan kurtuluyordu, ama ipin yükseldiğini hisseden öteki adam onu bırakacağına içgüdüsel olarak asıldı. Lee daha önce de bunun olduğunu görmüştü, olacak diye korkardı. Zavallı adamın yapılı bir kızak köpeği olan cini, balon göklere doğru yükselirken yerden korku ve acı

içinde uludu ve beş bitmek tükenmek bilmeyen saniye sonunda her şey sona ermişti; adamın gücü kesildi, yarı ölü halde düştü ve suya vurdu.

Ama askerler tüfeklerini çıkarmışlardı bile. Bir yaylım ateşi ıslık çalarak sepetin yanından geçti, kurşunlardan bir tanesi süspansiyon halkasından kıvılcım çıkardı, darbesiyle Lee'nin ellerinin yanmasına yol açtı, ama hiçbirinin bir zararı olmadı. Askerler ikinci kez ateş ettiklerinde balon neredeyse menzil dışındaydı, maviliklere hızla savruluyordu ve deniz üzerinde hızlanıyordu. Lee kalbinin de onunla yükseldiğini hissetti. Bir seferinde Serafina Pekkala'ya uçmaya aldırmadığını, bunun sadece bir iş olduğunu söylemişti ama böyle demek istememişti aslında. Arkanda iyi bir rüzgar ve önünde yeni bir dünyayla yukarı doğru süzülmek: hayatta bundan iyi ne olabilirdi?

Süspansiyon halkasını bıraktı, Hester'in gözleri yarı yumulu, her zamanki köşesinde çömeldiğini gördü. Çok aşağılardan ve çok geriden bir başka beyhude tüfek ateşinin sesi geldi. Kasaba hızla uzaklaşıyordu, genişçe yayılan nehir ağzı da aşağıda, güneş altında parıldıyordu.

"Eh, Dr Grumman," dedi, "sizi bilmem ama ben havadayken kendimi daha iyi hissederim. Gene de, keşke o zavallı adam ipi bıraksaydı. Öyle kolaydır ki bırakmak ve eğer hemen bırakmazsanız, sizin için umut yoktur."

"Teşekkürler, Mr Scoresby," dedi şaman. "Bunu çok iyi idare ettiniz. Şimdi yerlerimize yerleşip uçuyoruz. O kürkleri verirseniz minnettar kalırım; hava hâlâ soğuk."

11

Belvedere

Will, parktaki büyük beyaz villadaydı, aynı ölçüde tedirginlik ve tatlılık dolu rüyalar başına bela olmuştu, aynı anda hem uyanmaya çabalıyor, hem de daha fazla uyuma isteği duyuyordu. Gözleri tamamen açıldığında kendini öyle uykulu hissetti ki zorlukla kıpırdandı, sonra da kalkıp oturduğunda bandajını gevşemiş, yatağı da kıpkırmızı buldu.

Yataktan büyük bir çabayla kalktı ve büyük evin ağır, tozla dolu güneş ışığı ve sessizliğinde mutfağa indi. O ve Lyra, tavanarasının altındaki hizmetçi odalarında uyumuşlardı, daha aşağıdaki koca odalarda bulunan dört direkli heybetli yataklar onlara davetkar gelmemişti. Yataktan mutfağa, uzun bir yürüyüş oldu.

"Will!" dedi Lyra hemen, sesi kaygı doluydu, bir iskemleye oturmasına yardımcı olmak için derhal ocağın yanından ayrıldı.

Will'in başı dönüyordu. Çok kan kaybettiğini sanıyordu; eh, sanmaya hiç gerek yoktu, çevresindeki onca kanıtla. Ve yaralar hâlâ kanıyordu.

"Kahve yapıyordum," dedi Lyra. "Önce onu mu istersin, yoksa başka bir sargı mı sarayım? Hangisini istersen onu yaparım. Soğuk dolapta yumurta da var ama fasulye konserve bulamadım."

"Burası fasulye konservesi olacak türden bir ev değil. Önce sargı. Muslukta sıcak su var mı? Yıkanmak istiyorum. Her yerimi kaplamasından nefret ediyorum, bu..."

Kız biraz sıcak su akıttı, oğlan da külotu hariç soyundu. Utanamayacak kadar halsizdi, başı dönüyordu, ama Lyra onun adına mahcup oldu ve dışarı çıktı. Will elinden geldiğince iyi yıkandı, sonra da ocağın yanındaki bir ipte asılı kurulama bezleriyle kurulandı.

Lyra geri gelince ona biraz giysi buldu, sadece bir gömlek, çadır bezinden pantolon ve bir kayış, Will onları giydi, Lyra da temiz bir kurulama bezini şeritler halinde yırtıp onun elini yeniden sıkıca bandajladı. Eli için fena halde kaygılanıyordu; sadece yara hâlâ serbestçe kanamakla

kalmıyordu, elin geri kalanı da şişmiş, kızarmıştı. Ama ne Will bu konuda bir şey söyledi, ne de Lyra.

Sonra kahve yaptı, biraz bayat ekmek kızarttı, yanlarına alıp evin cephesindeki, tepeden şehre bakan büyük odaya gittiler. Will yiyip içince kendini biraz daha iyi hissetti.

"Aletiyometreye şimdi ne yapacağımızı sorsan iyi olur," dedi. "Hiçbir şey sordun mu?"

"Hayır," dedi kız. "Bundan sonra sadece senin istediğini yapacağım. Dün gece yapmayı düşündüm ama yapmadım, asla. Ve yapmayacağım da, sen istemezsen."

"Eh şimdi yapsan iyi olur," dedi oğlan. "Şimdi burada da benim dünyamda olduğu kadar tehlike var. İlk olarak, Angelica'nın kardeşi var. Ve eğer -"

Durdu, çünkü kız bir şey söylemeye başlamıştı, ne var ki o da Will ile aynı anda durdu. Sonra kendini topladı ve devam etti. "Will, dün olan bir şey var, sana söylemedim. Söylemeliydim, ama öyle çok şey olup bitiyordu ki. Özür dilerim..."

Ve ona, Giacomo Paradisi Will'in yarasını pansuman ederken, kulenin penceresinden gördüğü her şeyi anlattı: Tullio'nun Heyulalar tarafından kuşatılması, Angelica'nın onu pencerede görmesi, nefret dolu bakışı ve Paolo'nun tehdidi.

"Ve hatırlıyor musun," diye devam etti, "bizimle ilk konuşmasını? Kardeşi ne yaptıkları hakkında bir şey söylemeye başlamıştı.

"Şey alacak..." demişti ama kız onun bitirmesine izin vermedi; ona tokat attı, hatırlıyor musun? Bahse girerim ki çocuk Tullio'nun bıçağın peşinde olduğunu, bütün çocukların onun için buraya geldiğini söyleyecekti. Çünkü bıçak onlarda olursa her şeyi yapabilirler, Heyulalar'dan korkmaksızın büyüyebilirler bile."

"Saldırıya uğradığında, neye benziyordu?" dedi Will.

Kızı şaşırtacak şekilde öne eğilmişti, gözleri talep kârdı, onu zorluyordu.

"O..." Lyra tam olarak hatırlamaya çalıştı, "duvardaki taşları saymaya başladı. Hepsini elledi sanki... Ama devam edemedi. Sonunda ilgisini kaybedip durdu. Sonra da hareketsiz kaldı," diye bitirdi ve Will'in ifadesini görerek sordu. "Niye?"

"Çünkü... Belki de diyorum, her şeye rağmen benim dünyamdan geliyorlardır, bu Heyulalar. Eğer insanların böyle davranmasına yol

açıyorlarsa, benim dünyamdan gelmelerine şaşırmam. Ve Loncadaki adamlar ilk pencerelerini açtıklarında, eğer bu pencere benim dünyama açılıyor idiyse, Heyulalar oradan geçmiş olabilirler."

"Ama senin dünyanda Heyula yok ki! Onlar hakkında konuşulduğunu hiç duymadın, değil mi?"

"Belki de onlara Heyula denmiyordur. Belki biz onlara başka bir şey diyoruz."

Lyra onun ne demek istediğinden emin değildi ama baskı yapmak istemedi. Will'in yanakları kızarmıştı, gözleri ateşli ateşli bakıyordu.

"Neyse," diye devam etti Lyra, dönerek, "önemli olan şu ki, Angelica beni pencerede gördü. Şimdi bıçağın bizde olduğunu bildiğine göre, hepsine söyleyecek. Erkek kardeşine heyulaların saldırmasının bizim kabahatimiz olduğunu düşünecek. Çok üzgünüm, Will. Sana daha önce söylemeliydim. Ama öyle çok başka şey vardı ki."

"Eh," dedi Will, "bence hiç fark etmezdi. İhtiyar adama işkence ediyordu, bıçağı nasıl kullanacağını da öğrenir öğrenmez, becerirse eğer, bizi öldürecekti. Onunla dövüşmek zorundaydık."

"Bu bana kötü geliyor, Will, mesele bu. Ne de olsa ağabeyleriydi. Ve bahse girerim ki, eğer onların yerinde biz de olsak, biz de bıçağı isterdik."

"Evet," dedi Will, "ama geri dönüp olanları değiştiremeyiz. Aletiyometreyi geri almak için bıçağı almamız gerekiyordu, dövüşmeden alabilsek de alırdık."

"Evet, alırdık," dedi kız.

Iorek Byrnison gibi Will de gerçek bir savaşçıydı, Lyra dövüşülmese daha iyi olacağını söylediğinde ona hak vermeye hazırdı; söylediklerinin ödleklikten değil, stratejiden geldiğini biliyordu. Will şimdi daha sakindi, yanakları yeniden solgunlaşmıştı. Orta mesafeye bakıyor ve düşünüyordu.

"Sonra, Belki de şimdi Sir Charles'ı, onun ne yapacağını ya da Mrs. Coulter'ı düşünmek daha önemli," dedi. "Belki de eğer sözünü ettikleri bu özel korumaya sahipse, cinleri kesilmiş olan askerlere, belki de Sir Charles haklıdır ve Heyulalar'a aldırmayabilirler. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence onların, yani Heyulalar'in yediği şey, insanların cinleri."

"Ama çocukların da cini var. Ve çocuklara saldırmıyorlar. Bu olamaz."

"Öyleyse çocukların cinleri ile büyüklerinki arasındaki fark olmalı," dedi Will. "Sahiden bir fark var, değil mi? Sen bana bir keresinde büyüklerin cinlerinin biçim değiştirmediğini söylemiştin. Bununla ilgili bir şey olmalı.

Ve eğer kadının bu askerlerinin hiç cini yoksa belki de heyulalar onlara da saldırmaz, Sir Charles'ın dediği gibi."

"Evet!" dedi Lyra. "Olabilir. Hem zaten o Heyulalardan korkmaz ki. Hiçbir şeyden korkmaz. Ve öyle akıllı ki, Will, yemin ederim ve öyle amansız ve zalim ki, onlara patronluk da taslayabilir, bahse girerim yapabilir bunu. Onlara insanlara emrettiği gibi emredebilir, onlar da dinlemek zorunda kalırlar, bahse girerim öyle.

Lord Boreal kuvvetli ve kurnaz, gene de göz açıp kapayana kadar ona istediğini yaptıracaktır. Ah, Will, onun neler yapabileceğini düşünerek yeniden korkuyorum..."

Senin dediğin gibi, aletiyometreye soracağım. Çok şükür ki hiç değilse onu geri aldık."

Kadife çıkını açtı ve ellerini ağır altın üzerinde sevecen şekilde gezdirdi.

"Babanı soracağım," dedi "ve onu nasıl bulacağımızı. Bak, ibreleri çeviriyorum -"

"Hayır. Önce annemi sor. İyi mi, değil mi, bilmek istiyorum. "

Lyra başını evet anlamına salladı ve aletiyometreyi kucağına yerleştirip, aşağı bakıp yoğunlaşmak için saçını kulaklarının arkasına atmadan önce ibreleri çevirdi.

Will hafif iğnenin kadranda kararlı şekilde sallanışını izledi, beslenen bir kırlangıç kadar hızlı, sıçrıyor, duruyor ve yeniden sıçrıyordu ve Lyra'nın onca vahşi ve açık bir anlayışla dolu mavi gözlerini de izledi.

Sonra kız gözlerini kırpıştırdı ve başını kaldırdı.

"Hâlâ emniyette," dedi. "Ona bakan bu dost, çok şefkatli davranıyor. Kimse annenin nerede olduğunu bilmiyor, dostun da onu ele vermeyecek."

Will ne kadar kaygılandığını fark etmemişti. Bu iyi haberi alınca gevşediğini hissetti ve bir miktar gerilim vücudunu terk ederken, yarasının acısını da daha şiddetle duydu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Tamam, şimdi de babamı sor-"

Ama daha Lyra'nın başlaması nasip olmadan, dışarıdan bir haykırış duydular.

Hemen dışarı baktılar. Şehrin ilk evlerinin önündeki parkın alt kenarında, bir ağaç şeridi vardı ve orada bir şeyler kıpırdıyordu. Pantalaimon ânında bir vaşak oldu, yavaşça açık kapıya gidip dikkatle aşağı baktı.

"Çocuklar," dedi.

Will de, Lyra da ayağa kalktı. Çocuklar ağaçların arasından birer birer çıkıyorlardı, kırk-elli tane kadardılar. Çoğunun ellerinde sopalar vardı. Başlarını, çizgili tişörtlü bir çocuk çekiyordu, elindeki de sopa değildi: bir piştovdu.

"İşte Angelica," diye fısıldadı Lyra, parmağıyla göstererek.

Angelica önderlik eden çocuğun yanındaydı, kolunu çekiştiriyor, onu ilerlemeye teşvik ediyordu. Heyecanla haykıran küçük kardeşi onların hemen arkasındaydı, başka çocuklar da çığlık atıyor ve yumruklarını sallıyorlardı. İkisi, ağır tüfekleri arkaları sıra sürüklüyorlardı. Will daha önce de bu ruh halinde olan çocuklardan görmüştü ama hiç bu kadar çoğunu görmemişti, hem onun şehrindeki çocukların silahı yoktu.

Bağırıyorlardı, Will hepsininkinden tiz olan Angelica'nın sesini tanıyabildi: "Ağabeyimi öldürdünüz, bıçağı çaldınız! Heyulalar'ın onu almasına neden oldunuz! Siz onu öldürdünüz, biz de sizi öldüreceğiz! Kaçamayacaksınız! Tıpkı onu öldürdüğünüz gibi öldüreceğiz sizi!"

"Will, bir pencere kesebilir misin?" dedi Lyra telaşla, onun sağlam koluna yapışarak. "Kaçabiliriz, kolayca -"

"Ya, nerede oluruz peki? Oxford'da, Sir Charles'ın evinden birkaç metre ötede, parlak günışığında. Belki de caddede, bir otobüsün önünde. Herhangi bir yerden kesip de emniyette olmayı bekleyemem - önce bakmam, nerede olduğumuzu görmem gerek, o da çok vakit alır.

Bu evin gerisinde bir orman, ya da bir koru falan var. Eğer oraya, ağaçların arasına çıkarsak, emniyette oluruz ."

Lyra pencereden dışarı baktı, öfkeden köpürmüştü.

"Bizi dün gece görmüş olmalılar," dedi. "Bahse girerim, kendi başlarına bize saldıramayacak kadar ödlek oldukları için bütün o diğerlerini topladılar... Onu dün öldürmeliydim! O da ağabeyi kadar kötü. Keşke-"

"Çeneyi kes de gel," dedi Will.

Bıçağın beline takılı olup olmadığını kontrol etti, Lyra içinde aletiyometre ile Will'in babasından gelen mektupların olduğu küçük sırt çantasını aldı. Yankılar yapan salonda koştular, koridor boyunca koşup mutfağa girdiler bulaşıkhaneden de gerideki taşlı avluya geçtiler. Duvardaki bir kapıdan, sebzelerle şifalı otların sabah güneşi altında piştiği bir mutfak bahçesine çıktılar.

Koruluğun kenarı birkaç yüz metre ötedeydi, tamamen korunmasız otluk bir yamaca çıkılıyordu. Solda ağaçlardan yakın olan bir tepecikte,

çevresinde sütunlar olan, üst katı da şehrin görüleceği bir balkon kadar açık, tapmak benzeri küçük bir bina yükseliyordu.

"Koşalım," dedi Will, oysa canı koşmaktan çok yatıp gözlerini yummak istiyordu.

Pantalaimon nöbet tutmak için tepede uçarken, çayırı geçmeye koyuldular. Ama otlar öbek öbekti ve bilek boyuydu, Will daha birkaç adım atmıştı ki devam edemeyecek kadar başı döndü. Yavaşlayıp yürümeye koyuldu.

Lyra geriye baktı. Çocuklar henüz onları görmemişti; hâlâ evin ön kapısındaydılar. Belki de odalardan hepsine bakmaları vakit alırdı...

Ne var ki, Pantalaimon korkuyla cıvıldadı. Villanın ikinci katında, açık bir pencerede durmuş onları gösteren bir oğlan vardı. Bir çığlık duydular.

"Hadi, Will," dedi Lyra.

Sağlam kolunu çekerek ona yardımcı oldu, ayağa kaldırdı. Oğlan da bir çaba harcadı ama yeterince kuvveti yoktu. Sadece yürüyebiliyordu. "pekala,” dedi, "ağaçlara gidemiyoruz. Çok uzaklar. Öyleyse biz de o tapınağa gideriz. Kapıyı kapatırsak belki de onları, bir pencere açabilecek kadar süreyle tutabiliriz."

Pantalimon ileri atıldı, Lyra soluğunu tutmuş, zorlukla ona seslenerek duraklamasını sağladı, Will, çeken cin ve ona tepki veren kızın aralarındaki bağı görür gibi oldu. Lyra görmek için öne doğru koşarken o kalın otlar arasında sendeledi, sonra yardım etmeye geri koştu, sonra yeniden ileri gitti ve tapınağın çevresindeki taş kaldırıma ulaştılar.

Küçük revakın altındaki kapı kilitli değildi, içeri koşunca kendilerini duvar boyu nişlerde birçok tanrıça heykeli olan daire biçiminde, çıplak bir odada buldular.

Tam ortada, dövme demirden döne döne yükselen ve bir açıklıktan yukarı kata erişen bir merdiven vardı. Kapıyı kilitleyecek anahtar yoktu, onlar da merdivenden çıktılar ve aslında bir seyir mekanı olan üst katın döşeme tahtalarına vardılar. İnsanlar hava almak için buraya çıkıp yukarıdan şehre bakabilirdi; çünkü penceresi ya da duvarı yoktu; sadece çevresi boyunca çatıyı destekleyen bir dizi açık kemer vardı. Her kemer altında, üzerine yaslanılacak genişlikte, bel hizasında bir pencere eşiği bulunuyordu, altlarında da S-biçimi kiremitleriyle dam, oluktan aşağı yere kadar yumuşak bir eğimle iniyordu.

Dışarı baktıklarında, moral bozacak kadar yakın olan gerideki ormanı gördüler; alt taraflarındaki villayı ve onun gerisindeki açık parkı da, sonra da şehrin kırmızı- kahverengi damlarını, kule ise solda yükseliyordu. Mazgallı kurşuni siperlerin üstünde leş kargaları dolanıyordu. Will kargaları oraya neyin çektiğini fark edince, midesinin bulandığını hissetti.

Ama manzaraya bakacak vakit yoktu; önce, öfke ve heyecanla feryat ederek tapınağa doğru koşmakta olan çocukları halletmeleri gerekiyordu. Öndeki çocuk yavaşladı, piştovunu kaldırdı, tapınağa doğru iki-üç el körlemesine ateş etti. Sonra yeniden ilerlediler, haykırıyorlardı:

"Hırsızlar!"

"Katiller!"

"Öldüreceğiz sizi!"

"Bıçağımızı aldınız!"

"Buradan değilsiniz!”

"Öleceksiniz!"

Will aldırmadı. Bıçağı çoktan çekmiş ve nerede olduklarını görmek için küçük bir pencere açmıştı - ve ânında geri çekildi. Lyra da baktı ve hayal kırklığı içinde geriledi. Yoğun trafiği olan bir ana yolun on beş metre yukarısındaydılar.

"Tabii,” dedi Will acı acı, "bir yamaca tırmandık... Eh, burada takılıp kalmış durumdayız. Onları uzakta tutmak zorundayız, hepsi bu."

Birkaç saniye sonra ilk çocuklar itişe kakışa kapıdan giriyordu. Feryatlarının sesi tapmakta yankılandı ve onların çılgınlığını pekiştirdi; sonra bir silah sesi duyuldu, çok yüksek bir ses ve bunu bir başkası izledi, çocukların haykırışı da farklı bir tona büründü ve en baştakiler yukarı çıkarken merdiven sarsıldı.

Lyra, felce uğramış gibi duvarın önünde çömelmişti, ama Will hâlâ bıçağı elinde tutuyordu. Yerdeki açıklığa sürünerek ilerledi, aşağı eğildi ve sanki kağıtmış gibi üst basamağın demirini kesti. Onu tutacak bir şey kalmayınca merdiven, üzerine doluşmuş çocukların ağırlığı altında eğilmeye başladı, sonra da sallandı ve büyük bir gürültüyle düştü. Daha fazla çığlık, daha fazla kargaşa ve silah yeniden patladı ama bu sefer kazayla olmuştu anlaşılan. Biri vurulmuştu, bu sefer bir ıstırap çığlığı duyuldu ve Will aşağı bakınca, alçı, toz ve kanla örtülmüş bir kıvranan bedenler düğümü gördü.

Tek tek çocuk değillerdi: tek bir kitleydiler, bir dalga gibi. Altında yükseldiler ve büyük bir öfkeyle zıplayıp kalktılar; yakalamaya çalışıyor,

tehdit ediyor, çığlık atıyor, tükürüyorlardı, ne var ki erişemiyorlardı.

Sonra biri seslendi ve kapıya baktılar ve hareket edenler oraya doğru atıldı, demir merdivenin altına sıkışmış olanları ya da başı dönmüş olanları, molozla dolu döşemeden kalkmaya çalışanları geride bıraktılar.

Will çok geçmeden niye kaçtıklarını fark etti. Kemerlerin dışındaki çatıdan tırmalama sesleri geldi ve Will pencere pervazına koşunca, S-biçimindeki kiremitin kenarını kavramış, yukarı çeken ilk elleri gördü. Biri arkadan itiyordu, aşağıdakilerin başlarına ve omuzlarına tırmanırlarken bir başka kafa ile iki el geldi ve karınca gibi dama üşüştüler...

Ne var ki, S-biçimi kenarlarda yürümek zordu ve ilk gelenler, çılgın bakışlı gözleri Will'in yüzünden bir an ayrılmadan, elleri ve ayakları üzerinde sürünüyorlardı.

Lyra da Will'e katılmıştı, Pantalaimon, pençeleri pervazda, leopar olarak hırlıyordu, ilk çocukların tereddüt etmesine de yol açtı. Gene de geldiler, gittikçe daha fazla.

Biri "Öldürün! Öldürün! Öldürün!" diye bağırıyordu, sonra başkaları ona katıldı, gittikçe daha yüksek sesle bağırıyorlardı, çatıdakiler de bunun ritmine uygun olarak kiremitlerde tepinip güm güm vurmaya başlamışlardı, ancak hırlayan cinle karşı karşıya oldukları için daha yakma gelmeye pek cesaret edemiyorlardı. Sonra bir kiremit kırıldı, üstünde duran oğlan kayıp düştü, ama yanındaki kırık parçayı aldı ve Lyra'ya savurdu.

Lyra kafasını kesti, kiremit parçası yanındaki sütuna çarpıp parçalandı, kızın başından aşağı kırık parçalar saçtı, Will döşemedeki açıklığın yanında uzanan askı demirini fark etmiş ve ondan kılıç boyunda iki parça kesmişti, şimdi birini Lyra'ya verdi. Lyra kılıcı olabildiğince sert şekilde savurdu ve ilk oğlanın kafasının yanına batırdı. Oğlan hemen düşse de yerine başka biri geldi ki bu, kızıl saçlı, beyaz yüzlü, deli deli bakan Angelica’ydı. Pervaza tırmandı, ne var ki Lyra demir parçasını şiddetle ona sapladı, kız gerisin geri düştü.

Will de aynısını yapıyordu. Belinde duran bıçak kılıfındaydı, o ise demirle vuruyor, onu savuruyor ve batırıyordu ve birçok çocuk gerisin geri düşse de yerlerini boyuna yenileri alıyor ve gittikçe daha çok çocuk aşağıdan gelip çatıya tırmanıyordu.

Çizgili tişörtlü oğlan göründü, ancak piştovunu kaybetmişti ya da boşalmıştı. Buna karşılık, Will'le ikisinin bakışları kenetlendi ve ikisi de

neler olacağını anladı: dövüşeceklerdi ve bu acımasız, ölümcül bir dövüş olacaktı.

"Gel hadi," dedi Will, savaşma tutkusuyla. "Madem öyle, gel hadi..."

Bir saniye daha geçse dövülebilirlerdi.

Ancak, çok tuhaf bir şey belirdi: alçaklardan süzülen, kanatlarını sonuna kadar açmış, çatıdaki çocukların bile kendi vahşetleri arasından duyup bakmak için dönmelerini sağlayacak kadar yüksek bir sesle seslenip duran, kocaman bembeyaz bir kar kazı.

"Kaisa!" diye bağırdı Lyra neşeyle, çünkü bu Serafina Pekkala'nın ciniydi.

Kar kazı, içe işleyen bir çığlıkla göğü doldurdu ve sonra da çizgili tişörtlü çocuğun iki santim ötesinde çark gibi döndü. Oğlan korkuyla geri düştü, kayıp kenardan aşağı düştü ve sonra diğerleri de korkuyla bağırmaya koyuldu, çünkü gökte başka bir şey vardı. Lyra maviliklerden süzülerek gelen küçük siyah şekilleri görünce sevinçle alkış tutup bağırdı.

"Serafina Pekkala! Buradayız! Bize yardım edin! Buradayız biz! Tapınakta -"

Islık sesiyle ve havanın tıslamasıyla bir düzine ok ve sonra bir düzine daha ok - hepsi aynı anda havada olacak şekilde süratle boşaltılmış - galerinin üstündeki tapınak çatısına atıldı ve çekiç darbelerinin gökgürültüsüyle, hedeflerini buldular. Çatıdaki şaşırmış ve afallamış çocuklar, bütün saldırganlığın bir anda onları terk ettiğini hissettiler ve müthiş bir korku hızla onun yerini aldı. Havada onlara doğru hızla gelen bu siyah giysili kadınlar neydi? Bütün bunlar nasıl olabiliyordu? Hayalet miydiler? Yeni bir tür Heyula mıydılar?

Ve inleyip ağlayarak çatıdan aşağı atladılar, kimisi beceriksizce düştü ve topallayarak sürüklenip gitti, diğerleri ise meyilden aşağı yuvarlandı ve emniyete ulaşmak için seğirtti. Artık kalabalık değildiler, sadece çok sayıda korkmuş, utanmış çocuktular. Kar kazı belirdikten bir dakika sonra son çocuk da tapınağı terk etmişti, duyulan tek ses yukarıda daireler çizen cadıların dallarındaki havanın rüzgarıydı.

Will başını kaldırıp hayretle baktı, konuşamayacak kadar şaşırmıştı, ama Lyra zıplıyor ve sevinçle "Serafina Pekkala!" diye bağırıyordu. "Bizi nasıl buldunuz? Teşekkürler, teşekkürler! Bizi öldüreceklerdi! Gelin, inin!"

Ama Serafina ile diğerleri başlarını iki yana sallayıp yükseklerde daireler çizmek için yeniden yukarı uçtular.

Kar kazı cin de çark etti ve yavaşlamasına yardımcı olsun diye koca kanatlarını içe doğru çırparak aşağı, çatıya doğru uçtu, pervazın altındaki S-biçimi kiremitlere takırtıyla indi.

"Selamlar, Lyra," dedi erkek kaz. "Serafina Pekkala yere gelemiyor, ötekiler de. Burası Heyula dolu, yüz tanesi ya da daha fazlası binayı sarmış, daha otlardan kayarak gelenler de var. Onları göremiyor musunuz?"

"Hayır! Hiç mi hiç göremiyoruz!"

"Şimdiden bir cadı kaybettik. Daha fazla riske giremeyiz. Siz o binadan inebilir misiniz?"

"Eğer onlar gibi çatıdan atlarsak. Ama siz bizi nasıl buldunuz? Ve nerede -"

"Şimdilik bu kadarı yeter. Daha fazla dert geliyor, daha büyük dertler. En iyi nasıl inebiliyorsanız öyle inin ve ağaçlara doğru gidin."

Pervazı tırmanıp aştılar ve yan yan, kırık kiremitler arasından geçerek oluğa ulaştılar. Yüksek değildi, yer otluktu, binadan aşağı yumuşak bir eğim vardı. Önce Lyra atladı, sonra da Will onu izledi, yuvarlanırken, yeniden serbestçe kanamaya başlayan ve çok acıyan elini korumaya çalıştı. Sargısı gevşemişti ve ardısıra sürünüyordu, o sargıyı yeniden sarmaya çalışırken, kar kazı onun yanında çayıra indi.

"Lyra, bu da kim?" dedi Kaisa.

"O Will. Bizimle geliyor."

"Heyulalar niye sizden kaçınıyor?" Kaz cin, doğrudan doğruya Will'le konuşuyordu.

Ama artık Will hemen hemen hiçbir şeyden şaşırmayacak hale gelmişti ve "Bilmiyorum," dedi. "Biz onları göremiyoruz. Hayır, durun!" Ve ayağa kalktı, aklına bir şey gelmişti. "Şimdi neredeler?" dedi. "En yakındaki nerede?"

"On adım ötede, eğimin altında," dedi cin. "Daha yakına gelmek istemiyorlar, bu açık."

Will bıçağı çıkarıp o yöne baktı ve cinin hayretle tısladığını duydu.

Ama Will niyetlendiği şeyi yapamadı, çünkü o anda bir cadı, dalını çayıra, yanına indirdi. Oğlanın şaşırıp kalmasının nedeni sadece onun uçması değil, hayret verici zarafetiydi, bakışının vahşi, soğuk, güzel berraklığıydı ve hem çok genç hem de gençlikten o kadar uzak olan çıplak solgun kolları ve bacakları.

"Adın Will, öyle mi?" dedi.

"Evet, ama-"

"Heyulalar senden niye korkuyor?"

"Bıçak yüzünden. En yakındaki nerede? Söyleyin bana! Onu öldürmek istiyorum!"

Ama daha cadı cevap veremeden Lyra koşarak geldi.

"Serafina Pekkala!" diye bağırdı ve kollarını cadıya dolayıp ona öyle sıkıca sarıldı ki cadı yüksek sesle güldü ve kızın başının tepesini öptü. "Ah, Serafina, nereden geldiniz böyle? Biz - o çocuklar - çocuktu onlar ve bizi öldüreceklerdi - onları gördünüz mü? Öleceğiz sandık ve - ah, geldiğinize öyle seviniyorum ki! Sizi bir daha asla görmeyeceğim sanmıştım!"

Serafina Pekkala Lyra'nın başının üstünden Heyulaların belli ki biraz ötede öbek oluşturdukları yere baktı, sonra da Will'e.

"Şimdi dinleyin," dedi. "Bu koruluktan çok uzak olmayan bir yerde bir mağara var. Yamaçtan yukarı gidin, sonra da sırt boyunca sola. Heyulalar arkanızdan gelmez. Havadayken bizi görmüyorlar, senden de korkuyorlar. Orada buluşuruz. Yarım saatte yürürsünüz."

Ve yeniden havaya sıçradı, Will onu ve diğer lime lime, zarif şekillerin havada fır dönüp ağaçların üstünden ileri atılmalarını gözlemek için elini gözüne siper etti.

"Ah, Will, artık emniyette olacağız! Serafina Pekkala buradaysa her şey yolunda!" dedi Lyra. "Onu bir kez daha göreceğim hiç aklımdan geçmemişti. Tam vaktinde geldi, değil mi? Tıpkı daha önce, Bolvangar'da olduğu gibi..."

Sevinçle gevezelik ederek, sanki kavgayı şimdiden unutmuş gibi yamaç yukarı, ormana doğru giderken öne o düştü. Will sessizce izledi. Eli fena halde zonkluyordu ve her zonklamayla birlikte biraz daha kan onu terk ediyordu. Elini göğsüne dayadı ve bunu düşünmemeye çalıştı.

Yarım saatte değil, bir saat üç çeyrekte yürüdüler, çünkü Will birkaç kez durup dinlenmek zorunda kaldı.

Mağaraya ulaştıklarında orada bir ateş, kızaran bir tavşan buldular, Serafina Pekkala da küçük demir bir çömlekte bir şeyler karıştırıyordu.

Will'e söylediği ilk şey, "Yaranı göreyim," oldu, o da gıkını çıkarmadan elini uzattı.

Kedi biçimindeki Pantalaimon merakla izliyordu, ancak Will başını çevirdi. Kopmuş parmaklarının görüntüsü hoşuna gitmiyordu.

Cadılar usulca birbirleriyle konuştular, sonra da Serafina Pekkala, "Bu yarayı hangi silah yaptı?" dedi.
Will bıçağı aldı ve hiçbir şey söylemeden ona uzattı. Serafina’nın yoldaşları bıçağa hayret ve şüpheyle baktılar, çünkü hiç böylesine kenarı olan bir bıçak ağzı görmemişlerdi.
"Bunu iyileştirmek için şifalı otlardan fazlası gerek. Bir büyü gerek," dedi Serafina Pekkala. "Pekala, hazırlarız. Ay yükseldiğinde hazır olur. Bu arada, uyumalısın."
Ona içinde, acılığı balla hafifletilmiş sıcak bir iksirin olduğu küçük bir boynuz kupa uzattı, az sonra Will sırtüstü yatıp derin bir uykuya daldı. Cadı onun üzerini yapraklarla örttü ve hâlâ tavşanı kemirmekte olan Lyra'ya döndü.
"Şimdi, Lyra," dedi. "Bana bu çocuğun kim olduğunu ve bu dünya ile oğlanın bıçağı hakkında neler bildiğini anlat."
Böylece Lyra derin bir nefes alıp anlatmaya koyuldu.

12

Ekran Dili

"Tekrar söyle bana," dedi Dr. Oliver Payne, parka bakan küçük laboratuvarda. "Ya seni duymadım, ya da saçmalıyorsun. Başka bir dünyadan bir çocuk mu?"

"Öyle dedi. Tamam, saçmalık ama lütfen şunu dinler misin Oliver?" dedi Dr. Mary Malone. "Gölgeler'i biliyordu. Ona - onlara - Toz diyor, ama aynı şey. Bizim gölge zerreciklerimiz. Ve söylüyorum sana, onu Mağara’ya bağlayan elektrodları taktığında, ekranda olağanüstü görüntüler yer aldı: resimler, semboller.. Bir de aleti vardı, altından yapılmış pusula gibi bir şey, kenarında boydan boya farklı sembollerle. Onu da aynı şekilde okuyabildiğini söyledi ve zihin durumunu da biliyordu - iyice biliyordu ."

Öğlen vakti yaklaşıyordu. Lyra'nın Âlimi Dr. Malone’un gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı olmuştu, Cenevre’den henüz dönmüş olan meslektaşı ise, daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyordu, şüpheciydi ve aklı başka yerdeydi.

"Ve mesele şu ki, Oliver, onlarla iletişim kurmuştu Sahiden de bilinçliler. Ve cevap verebiliyorlar. Sonra, senin kafataslarını hatırlıyor musun? Bana Pitt-Riverst Müzesi'ndeki bazı kafataslarından söz etti. Pusula gibi şeyiyle, onların müzenin dediğinden çok daha eski olduklarını bulmuştu ve Gölgeler -"

"Bir dakika. Bana genel bir çatı ver. Ne diyorsun sen? Zaten bildiğimizi doğruladığını mı söylüyorsun, yoksa bize yeni bir şey anlattığını mı?"

"Her ikisi de. Bilmiyorum. Ama sanırım bundan otuz, kırk bin yıl önce bir şeyler olmuş. Ondan önce de gölge zerrecikleri varmış, besbelli. Büyük Patlama’dan beri etraftaymışlar ama onların etkilerini bizim düzeyimizde, antropik düzeyde arttırmanın fiziksel yöntemi yokmuş. İnsanların düzeyinde. Sonra bir şey olmuş, ne olduğunu hayal bile edemiyorum, ama evrimle ilgiliymiş. Bu da senin kafataslarını açıklıyor - hatırlıyor musun? Ondan önce hiç Gölge olmayıp, sonra pek çok olduğunu? Ve çocuğun müzede bulduğu, o pusula gibi şeyiyle test ettiği kafatasları. O da bana aynı

şeyi söyledi. Şunu demek istiyorum: insan beyni o sıralarda bu arttırma süreci için ideal vasıta halini almış. Birden bilinçli olmuşuz.”

Dr. Payne plastik kupasını eğdi ve kahvesinin sonunu içti.

"Neden durmuş durmuş da o sırada olmuş?" diye sordu. "Neden otuz beş bin yıl önce böyle birden?"

"Aa, kimbilir? Biz paleontolog değiliz. Bilmiyorum, Oliver, sadece tahminde bulunuyorum. Sence mümkün değil mi?"

"Bir de şu polis. Bana onu anlat."

Dr. Malone gözlerini ovdu. "Adı Walters," dedi. "Özel Servis'ten olduğunu söyledi. Özel Servis politikayla falan ilgiliydi sanırım, değil mi?"

"Terörizm, yıkıcılık, istihbarat... hepsi. Devam et. Ne istiyormuş? Niye buraya gelmiş?"

"Kız yüzünden. Aynı yaşlarda bir oğlan aradığını söyledi - niye olduğunu bana söylemedi - ve bu oğlan da, buraya gelen kızın yanında görülmüş. Ama aklında başka bir şey de vardı, Oliver. Araştırmayı biliyordu. Hatta şeyi bile sordu -"

Telefon çaldı. Kadın, omuz silkerek sustu ve Dr. Payne telefona cevap verdi. Kısaca konuştu, kapattı ve "Bir ziyaretçimiz var," dedi.

"Kim?"

"Bildiğim biri değil. Sir Bilmem Kim. Dinle, Mary, ben yokum artık, bunun farkındasınz, değil mi?"

"İşi teklif ettiler."

"Evet. Kabul etmek zorundayım. Bunu anlamalısın."

"Eh, bu da bu işin sonu demektir."

Adam çaresizce ellerini açarak, "Samimi olmak gerekirse..." dedi, "anlattığın türden şeylerde hiçbir anlam bulamıyorum. Başka bir dünyadan çocuklar ve fosil Gölgeler... Çok çılgınca bunlar. Ben böyle şeylere bulaşamam. Benim bir meslek hayatım var, Mary."

"Peki ya test ettiğin kafatasları? Fildişi biblonun çevresindeki Gölgeler ne olacak?"

Adam, başını iki yana salladı ve sırtını döndü. O daha cevap veremeden kapı vuruldu, Dr. Payne adeta bir rahatlamayla kapıyı açtı.

Sir Charles, "İyi günler," dedi. "Dr. Payne? Dr. Malone? Benim adım Charles Latrom. Önceden haber vermeden beni görmeyi kabul etmeniz ne kibarlık."

"İçeri buyurun," dedi Dr. Malone, yorgun ama şaşkın.

"Oliver Sir Charles mı dedi? Sizin için ne yapabiliriz?"

"Belki de mesele, benim sizin için ne yapabileceğim. Fon başvurunuzun sonucunu beklediğinizi öğrendim."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Dr. Payne.

"Ben devlet memuruydum. Esas olarak, bilimsel politikayı yönetmekle ilgileniyordum. Bu alanda halen birkaç bağlantım var ve duydum ki... Oturabilir miyim?"

"Ah, lütfen," dedi Dr. Malone. Bir iskemle çekti, adam, sanki bir toplantı yönetiyormuş gibi oturdu.

"Teşekkür ederim. Bir arkadaşımdan duydum - adından söz etmesem daha iyi olur; Resmi Sırlar Yasası bir sürü aptalca şeyi kapsıyor - duydum ki başvurunuz inceleniyormuş ve duyduğum kadarı beni öyle meraklandırdı ki, itiraf ederim, çalışmalarınızın bir kısmını görmek istedim. Biliyorum, benim üstüme düşmez, halen bir tür gayrı-resmi danışman görevi yapmam hariç, ben de bunu bahane edindim. Ve sahiden de, gördüklerim bayağı büyüleyiciydi."

"Bu, başarıya ulaşacağımızı düşündüğünüz anlamına mı geliyor?" dedi Dr. Malone, ona inanmaya hevesli, öne doğru eğilerek.

"Maalesef, hayır. Açık konuşmalıyım. Fonunuzu vermeye niyetleri yok."

Dr. Malone'un omuzları düştü. Dr. Payne, ihtiyatlı bir merakla ihtiyar adamı gözlüyordu.

"Öyleyse, niye buraya geldiniz?" dedi.

"Eh, anlıyorsunuz ya, henüz kararı resmi olarak vermediler. Durum umut verici görünmüyor, ben de size karşı samimi davranıyorum; gelecekte bu tür çalışmalara fon ayırma ihtimalleri yok. Ancak, davanızı sizin yerine tartışacak birisi olursa, farklı bir ışık altında görebilirler.

"Savunacak biri? Kendinizi mi kastediyorsunuz? Ben işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyordum," dedi Dr. Malone, yerinde doğrularak. "Ben meslektaşların gözden geçirmeleri gibi şeylere dayandıklarını sanıyordum."

"İlke olarak öyle tabii," dedi Sir Charles. "Ama bu komitelerin pratikte nasıl işlediğini bilmenin de faydası var. Ve bu komitelerde kimlerin olduğunu. Eh, buradayım işte. Çalışmanızla son derece de ilgiliyim; çok değerli olabileceğini düşünüyorum ve kesinlikle devam etmesi gerekiyor. Sizin adınıza gayrı-resmi vekillik yapmama izin verir miydiniz?"

Dr. Malone kendisini canyeleği atılmış, boğulmakta olan bir gemici gibi hissetti. "Aaa... ama evet! Aman Tanrım, elbette! Ve teşekkür ederiz... Yani,

sizce gerçekten de fark eder mi? Tabii ki şey önereyim demek istemiyorum…Ne demek istediğimi bilmiyorum. Evet, elbette!"

"Ne yapmamız gerekecek?" dedi Dr. Payne.

Dr. Malone şaşkınlıkla ona baktı. Oliver az önce Cenevre'de çalışacağını söylememiş miydi? Öte yandan, Sir Charles'ı o kendisinden daha iyi anlıyor gibiydi, çünkü aralarında bir suç ortaklığı kıvılcımı çakmış ve Oliver de gelip oturmuştu.

"Ne demek istediğimi anlamanıza sevindim," dedi ihtiyar adam. "Doğrusu, haklısınız. Belli bir yöneliminizin olması beni özellikle memnun edecek. Ve eğer anlaşabilirsek, sizin için tamamen başka bir kaynaktan fazladan para da bulabilirim."

"Durun, durun," dedi Dr. Malone. "Bir dakika bekleyin. Bu araştırmanın izlediği yol bizi ilgilendirir. Sonuçları tartışmaya tamamıyla hazırım ama yönünü değil. Anlıyorsunuzdur mutlaka —"

Sir Charles bir esef işaretiyle ellerini iki yana açtı ve ayağa kalktı. Oliver Payne de kalktı, endişeliydi.

"Lütfen hayır, Sir Charles," dedi. "Dr. Malone'un söyleyeceklerinizi dinleyeceğinden eminim. Mary, dinlemenin bir zararı yok, Tanrı aşkına. Ve her şey tamamen değişebilir. "

"Senin Cenevre'ye gittiğini sanıyordum."

"Cenevre mi?" dedi Sir Charles. "Mükemmel bir yer. Orada ufkunuz geniş olur. Bol miktarda da para var. Ben size engel olmayayım."

"Hayır, hayır, henüz kesinleşmedi," dedi Dr. Payne telaşla. "Tartışılacak çok şey var - hâlâ çok belirsiz. Sir Charles, oturun lütfen. Size kahve ikram edeyim mi?"

"Çok naziksiniz," dedi Sir Charles ve hoşnut bir kedi ifadesiyle yeniden oturdu.

Dr. Malone ilk kez ona dikkatle baktı. Elli yaşlarının ikinci yarısında, refah içinde, kendinden emin, iyi giyinmiş, her şeyin en iyisine alışkın, güçlü insanlar arasında dolaşıp önemli kulaklara fısıldamaya alışmış bir adam gördü. Oliver haklıydı: adam bir şey istiyordu. Ve onu tatmin etmezlerse, desteğine de sahip olamayacaklardı. Kollarını kavuşturdu.

Dr. Payne ona bir kupa uzatarak, "Kusura bakmayın, hayli ilkel bir şey," diyordu.

"Hiç de değil. Söylediklerime devam edeyim mi?"

"Lütfen, edin," dedi Dr. Payne.

"Eh, anladığım kadarıyla bilinçlilik alanında bazı heyecanlandırıcı keşiflerde bulundunuz. Evet, biliyorum, henüz bir şey yayınlamadınız ve bunlar araştırmanızın görünürdeki konusundan - anlaşılan - çok uzakta. Gene de, haberler yayılıyor. Ve ben de özellikle bununla ilgiliyim. Örneğin, araştırmanızı bilinçliliğin manipülasyonu üzerinde yoğunlaştırırsanız çok memnun olurum. İkincisi de çok-sayıda-dünya hipotezi -Everett, hatırlarsınız, 1957 civarında- sizin bu teoriyi hayli ileri götürecek bir şeylerin izinde olduğunuza inanıyorum. Ve o araştırma çizgisi savunma fonlarını da çekebilir ki belki bunların, bugün bile ne kadar bol olduğunu biliyorsunuzdur ve o bıktırıcı başvurma süreçlerine tabi olmadıkları da kesin.

"Kaynaklarımı açıklamamamı beklemeyin." diye devam etti, Dr. Malone öne uzanıp konuşmaya çalışırken elini kaldırarak. "Resmi Sırlar Yasası'ndan söz etmiştim; can sıkıcı mevzuat ama bu konuda yaramazlık yapmamalıyız. Ben güven içinde, çok-sayıda-dünya alanında ilerlemeler bekliyorum. Sanırım bunu yapacak olan insanlar sizsiniz. Ve üçüncüsü, birine ilişkin özel bir mesele var. Bir çocuk."

Bu noktada durdu, kahvesini yudumladı. Dr. Malone konuşamıyordu. Renginin solduğunun farkında değildi ama kendini bayılacak gibi hissettiğini biliyordu.

"Çeşitli nedenlerle," diye devam etti Sir Charles, "istihbarat servisleriyle temas halindeyim. Bir çocukla ilgileniyorlar, sıradışı bir donanıma sahip bir kız - antika bir bilimsel alet, kesinlikle çalınmış ve onunkinden daha güvenli ellerde olması gerekiyor. Hemen hemen aynı yaşlarda bir de oğlan var - on iki civarı - ki o da bir cinayete ilişkin olarak aranıyor. O yaşta bir çocuğun cinayetin altından kalkıp kalkmayacağı tartışma konusu, tabii, ama birini öldürdüğü kesin. Ve kızla birlikte görünmüş.

"Şimdi, Dr. Malone, bu çocuklardan biri ya da öbürüne rastlamış olabilirsiniz. Ve usûle uygun bir şekilde bildiklerinizi polise anlatma eğiliminde de olabilirsiniz. Ancak eğer şahsen bana söyleseniz, daha büyük bir hizmette bulunursunuz. Uygun yetkililerin bunu etkili ve hızlı şekilde ele almalarını garantiye alabilirim, aptalca skandal gazetelerine malzeme de olmaz. Müfettiş Walters'ın dün sizi görmeye geldiğini biliyorum, kızın ortaya çıktığını da. Görüyorsunuz ya, neden söz ettiğimi biliyorum. Örneğin biliyorum ki, siz onu yeniden görseniz ve bana söylemesiniz, bunu da biliriz. Bu konuda iyice düşünürseniz ve o buradayken neler deyip yaptığına

ilişkin anılarınızı netleştirirseniz, çok akıllıca davranmış olursunuz. Bu ulusal bir güvenlik sorunu. Beni anlıyorsunuz.

"Eh, burada duruyorum. Temasa geçebilmeniz için, işte kartım. Ben olsam fazla uzatmazdım; biliyorsunuz, fon komitesi yarın toplanıyor. Ama beni bu numarada her an bulabilirsiniz."

Oliver Payne'e bir kart verdi, Dr. Malone'un hâlâ kollarını kavuşturmuş durduğunu görünce de, onun için sıraya bir kart bıraktı. Dr. Payne dışarı çıkması için kapıyı tuttu. Sir Charles ince hasır şapkasını başına taktı, ona hafifçe dokundu, her ikisine de gülümsedi ve gitti.

Dr. Payne kapıyı tekrar kapattıktan sonra, "Mary, sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Böyle davranmanın ne anlamı var?"

"Pardon? Bu ihtiyar sürüngeni ciddiye almıyorsun, değil mi?"

"Böyle teklifleri reddedemezsin! Bu projenin devam etmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

"Teklif değildi," dedi kadın hararetle. "Ültimatomdu. Ya onun dediğini yap, ya da dükkanı kapat. Ve Oliver Tanrı aşkına, ulusal güvenlik hakkında bütün o pek de incelikli olmayan tehditlerle imalar falan - bunun nereye gittiğini görmüyor musun?

"Eh, sanırım senden daha açıkça görüyorum. Sen hayır deseydin, burayı kapatmazlardı. Devralırlardı. Eğer onun dediği kadar ilgiliyseler, devam etmesini isterler. Ama onların koşullarıyla."

"Ama o zaman bu koşullar... yani, savunma imiş, Tanrı aşkına. Onlar insanları öldürmenin yeni yollarını bulmak istiyorlar. Ve bilinçlilik hakkında ne dediğini de duydun: manipüle edilmesini istiyor. Ben buna bulaşmayacağım, Oliver, asla."

"Gene de yapacaklar ve sen işsiz kalacaksın. Kalırsan eğer, daha iyi yönlenmesi konusunda etkin olabilir. Ve elini de işten çekmemiş olursun! Gene dahil olursun!"

"İyi ama senin için ne anlamı var ki zaten? Ben Cenevre halledildi sanıyordum., öyle değil mi?"

Oliver elini saçlarından geçirdi ve "Eh, halledilmiş sayılmaz," dedi. "Herhangi bir şey imzalanmadı. Ve tamamen farklı bir açı olurdu. Hem ben asıl şimdi iyi bir iz üstünde olduğumuzu düşündüğüm için, buradan ayrılırsam üzülürüm..."

"Ne diyorsun sen?"

"Bir şey demiyorum -"

"İma ediyorsun. Nereye varmak istiyorsun?"

"Eh..." Laboratuvarda yürürken ellerini açtı, omuzunu silkti, başını salladı. "Eh, eğer sen onunla temasa geçmezsen, ben geçerim," dedi sonunda.

Dr. Malone suskun kaldı. Sonra, ”Ah, anlıyorum," dedi.

"Mary, düşünmek zorunda olduğum..."

"Tabii, vardır."

"Aslında o değil...

"Hayır, hayır."

"Anlamıyorsun."

"Evet, anlıyorum. Çok basit. Onun dediğini yapmayı vadediyorsun, fonu alıyorsun, ben gidiyorum, sen Yönetici olarak burayı devralacaksın. Anlaması zor değil. Daha büyük bir bütçen olacak. Bir sürü güzel yeni makine. Altında çalışan altı doktoralı daha. İyi fikir. Yap sen bunu, Oliver. Yoluna devam et. Ama bu bana göre değil. Ben gidiyorum. Bu iş pis kokuyor."

"Sen şimdi..."

Ama kadının yüzündeki ifade onu susturdu. Mary beyaz önlüğünü çıkarıp kapıya astı, birkaç kağıdı bir çantaya koydu, tek kelime etmeden çekip gitti. O gider gitmez Oliver Sir Charles'ın kartını aldı ve telefon ahizesine uzandı.

Birkaç saat sonra, aslında tam geceyarısından önce, Dr. Malone arabasını bilim binasının önünde durdurdu ve yan kapıdan içeri girdi. Ama tam merdiveni çıkmak için dönmüşken başka bir koridordan bir adam geldi ve onu öyle ürküttü ki, kadın evrak çantasını düşürdü

Adam üniforma giyiyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Yolunu kesmişti, iri yarıydı, kepinin alçak siperi yüzünden gözleri pek görünmüyordu.

"Laboratuvarıma gidiyorum. Burada çalışıyorum. Siz kimsiniz?" diye sordu, biraz öfkeli, biraz korkmuş. "Güvenlik. Kimliğiniz var mı?"

"Ne güvenliği? Bu binadan bu öğleden sonra saat üçte ayrıldım, her zamanki gibi görevde bir kapıcı vardı. Ben sizden kimlik istemeliyim. Sizi kim görevlendirdi? Ve niye?"

"İşte kimliğim," dedi adam, ona bir kart gösterip, okumasına fırsat olmadan geri çekerek. "Sizinki nerede?"

Dr. Malone onun kalçasındaki bir kılıfta cep telefonu olduğunu gördü. Yoksa silah mıydı? Yok, canım, kendisi paranoyakça davranıyordu. Ve adam sorularını cevaplamamıştı. Ama ısrar ederse eğer onu şüphelendirirdi ve şimdi önemli olan laboratuvara girmekti. Onu bir köpek gibi yatıştır diye düşündü. Çantasını karıştırıp cüzdanını buldu.

"Bu olur mu?" diye sordu, ona otoparktaki bariyeri çalıştırmak için kullandığı kartı göstererek. Adam şöyle bir baktı.

"Gecenin bu vaktinde burada ne yapıyorsunuz?"

"Sürmekte olan bir testim var. Bilgisayarı zaman zaman kontrol etmem gerekiyor."

Onu yasaklamak için bir neden arıyor gibiydi, ya da belki sadece kendi gücünü sınıyordu. Sonunda evet anlamına başını salladı, kenara çekildi. Mary ona gülümseyerek yanından geçti ama adamın yüzü ifadesiz kaldı.

Laboratuvara vardığında hâlâ titriyordu. Bu binada kapıdaki kilit ve yaşlıca bir kapıcıdan fazla "güvenlik" olmamıştı hiç, bu değişikliğin nedenini de biliyordu. Ne var ki bu çok az vakti olduğu anlamına da geliyordu; bir seferde doğru yapmalıydı, çünkü ne yaptığını anladıklarında bir daha geri dönemeyecekti.

Kapıyı arkasından kilitleyip güneşlikleri indirdi. Detektörü açtı, sonra cebinden bir disket çıkararak Mağara'yı kontrol eden bilgisayara taktı. Bir dakika içinde, yarı mantıkla, yarı varsayımla ve yarı yarıya da bütün akşam evde üstünde çalıştığı program sayesinde, ekrandaki sayıları ustalıkla idare etmeye başlamıştı; görevi, bir bütün yaratmak için üç yarım elde etmek kadar karmaşıktı.

Sonunda gözlerindeki saçı çekti, elektrodları başına taktı, sonra da parmaklarını esneterek yazmaya başladı. Kendini son derecede sıkılgan hissediyordu.

`Merhaba. Ne yaptığımdan`
`emin değilim. Belki de bu`
`delice bir şeydir.`

Kelimeler kendi kendilerine ekranın sol tarafında toplandı ki, ilk sürpriz buydu. Herhangi türde bir kelime işlemcisi kullanmıyordu - aslında, işletme sisteminin büyük kısmını es geçiyordu - ve kelimelere benimsetilen format her neyse, ona ait değildi. Ensesinde tüylerin diken diken olduğunu hissetti,

çevresindeki bütün binanın farkına vardı: koridorlar karanlık, makineler rölantide çeşitli deneyler otomatikman yürütülüyor, bilgisayarlar testleri kontrol ederek sonuçları kaydediyor, havalandırma nem ile ısıyı örneklendiriyor ve ayarlıyor, binanın atardamaları ve sinirleri olan bütün tüpler, boru donanımı ve kablolar... aslında, neredeyse bilinçli.Yeniden denedi.

Daha önce bir ruh haliyle
yaptığımı şimdi
kelimelerle yapmaya
çalışıyorum, ama

Daha o cümleyi bitiremeden, imleç hızla ekranın sağ tarafına geçti ve yazdı:

BİR SORU SOR.

Neredeyse aynı anda olmuştu.

Kendini orada olmayan bir boşluğa adım atmış gibi hissetti. Bütün benliği bu şokla sarsıldı. Yeniden deneyecek kadar sakinleşmesi birkaç dakika sürdü. Yazdığında ise, cevaplar kendilerini ekranın sağına neredeyse o bitirmeden savurdular.

Siz Gölgeler misiniz?	**EVET.**
Lyra'nın Toz'uyla aynı mısınız?	**EVET.**
Ve bu karanlık cevher mi?	**EVET.**
Karanlık cevher bilinçli mi?	**BESBELLİ.**
Bu sabah Oliver'e söylediğim insan evrimi hakkındaki fikrim, o?	**DOĞRU, AMA DAHA ÇOK SORU SORMAN GEREK.**

Durdu, derin bir nefes aldı, iskemlesini geriye itti, parmaklarını esnetti. Kalbinin deli gibi çarptığını hissediyordu. Olanlarla ilgili her şey imkansızdı. Bütün eğitimi, zihinsel alışkanlıkları, kendini bir bilimci olarak görüşü ona sessizce haykırıyordu: Bu yanlış! Aslında olmuyor!

Hayal görüyorsun! Ne var ki, ekrandaydılar: soruları ve başka bir zihinden gelen cevaplar.

Kendini toplayıp yeniden yazdı ve cevaplar yeniden, arada fark edilebilir bir duraklama olmaksızın var oluverdiler.

Bu sorulara cevap veren zihin, insan zihni değil, değil mi?	**HAYIR. AMA İNSANLAR BİZİ HER ZAMAN BİLMİŞTİR.**
Biz mi? Bir taneden fazla mısınız?	**SAYISIZ MİLYARLAR.**
Ama siz nesiniz?	**MELEK.**

Mary Malone'un başı çınlamaya başladı. Katolik olarak büyütülmüştü. Hatta - Lyra'nın keşfettiği gibi, bir vakitler rahibeydi. Artık inancından ona bir şey kalmamıştı ama melekleri bilirdi. Aziz Augustine "Melek onların görevinin adı, demişti, doğalarının değil. Eğer doğalarının adını ararsanız, ruhtur; eğer görevlerinin adını ararsanız, melektir; olduklarından ötürü ruh, yaptıklarından ötürü melek."

Başı dönerek, titreyerek, yeniden yazdı.

Melekler Gölge maddesinden yaratıklar mı? Toz'dan mı?	**SIKLAŞTIRMALAR.** **YAPILAR KARMAŞIK.** **EVET.**
Ve Gölge maddesi bizim ruh dediğimiz şey mi?	**OLDUĞUMUZDAN ÖTÜRÜ, RUH, YAPTIĞIMIZDAN ÖTÜRÜ, MADDE. MADDE VE RUH BİRDİR.**

Dr. Malone titredi. Düşüncelerini dinliyorlardı.

Ve siz insan evrimine müdahale ettiniz mi?	**EVET.**
Neden?	**İNTİKAM.**
İntikam ne için - ah! *Asi* melekler! Semalardaki savaştan sonra Şeytan ve Cennet Bahçesi - ama bu *doğru,* değil, değil mi? Bunun için mi?	**OĞLANLA KIZI BUL, DAHA FAZLA VAKİT KAYBETME.**
Ama neden?	**YILAN ROLÜNÜ OYNAMAN GEREK.**

Ellerini klavyeden kaldırıp gözlerini ovuşturdu. Yeniden baktığında kelimeler hâlâ oradaydı.

Nerede	**SUNDERLAND AVENEU DENEN BİR YOLA GİT VE BİR ÇADIR BUL. MUHAFIZI ATLAT VE ÖTEYE GEÇ. UZUN BİR YOLCULUK İÇİN GEREKLİ ŞEYLERİ AL. KORUNACAKSIN. HEYULALAR SANA DOKUNMAYACAK.**
Ama ben	**GİTMEDEN ÖNCE BU DONANIMI YOK ET.**

```
Anlamıyorum. Neden  ÖMRÜN BOYUNCA BUNUN İÇİN HAZIRLANDIN. BURADAKİ İŞİN BİTTİ. BU
ben? Ve bu          DÜNYADA YAPMAN GEREKEN SON ŞEY DÜŞMANLARIN BUNU KONTROL
yolculuk nedir? Ve  ETMESİNİ ÖNLEMEK. DONANIMI YOK ET.
```

Mary Malone iskemleyi geri itip ayağa kalktı, titriyordu. Parmaklarını şakaklarına bastırdı ve elektrodların hâlâ derisine bağlı olduğunu fark etti. Onları dalgın dalgın çıkardı. Yaptığı ve halen ekranda gördüğü şeyden kuşku duyabilirdi, ama son yarım saat kadar süreyi kuşku ve inanmanın tamamen dışında geçirmişti. Bir şey olmuştu ve o harekete geçmişti.

Detektör ve amplifikatörü kapattı. Sonra bütün güvenlik kodlarını es geçerek bilgisayarın sabit diskini formatladı, tamamen sildi; sonra da detektör ile özel olarak adapte edilmiş bir kart üzerindeki amplifikatörün arasındaki ara yüzü çıkardı ve kartı sıraya koyup, elde daha sert bir şey olmadığı için, ayakkabısının topuğuyla ezdi. Bundan sonra elektromanyetik siper ile detektör arasındaki tel bağlantısını çözdü ve tel bağlantısı planını dosya dolabının bir çekmecesinde bularak yaktı. Yapabileceği başka bir şey var mıydı? Oliver Payne'in programa ilişkin bilgisi konusunda pek bir şey yapamazdı, ancak özel donanım etkili bir şekilde tahrip edilmişti.

Bir çekmeceden birtakım kağıtlar alarak evrak çantasına tıktı, en sonunda da üzerinde I Ching altı köşeli yıldızları olan afişi alıp katlayıp cebine koydu. Sonra ışığı kapattı ve çıktı.

Güvenlik görevlisi merdivenin altında durmuş telefonla konuşuyordu. O aşağı inince telefonu kapattı, suskunca yan kapıya kadar ona eşlik etti, arabayla giderken de cam kapıdan onu gözledi.

Bir buçuk saat kadar sonra arabasını, Sunderland Avenue'ye yakın bir yolda park etti. Yerini bir Oxford haritasından bulmuştu; yoksa kentin bu taraflarını bilmezdi. O âna kadar bastırılmış heyecanla hareket ediyordu ama sabahın erken saatlerinde, karanlıkta arabasından çıkıp da geceyi çevresinde serin, sessiz ve kımıltısız bulunca, belirgin bir endişe sarsıntısı hissetti. Ya rüya görüyorsa? Ya bütün bunlar özenle hazırlanmış bir şakaysa?

Eh, artık buna üzülmek için çok geçti. Kendini bağlamıştı. İskoçya'da ve Alp Dağları'nda kamp yaparak gerçekleştirilen yolculuklarda çoğu kez yanma aldığı sırt çantasını yüklendi ve kendi kendine, hiç değilse dışarıda nasıl hayatta kalınacağını bildiğini düşündü. İşler kötüye giderse, her zaman kaçabilir, kendini tepelere vurabilirdi . . .

Gülünç.

Gene de sırt çantasını sırtına attı, arabadan çıktı, Banbury Road'a döndü, sonra da Sunderland Avenue'nun yuvarlak kavşakta sola döndüğü yere kadar iki-üç yüz metre yürüdü. Kendini ömür boyu hissettiğinden daha budala hissediyordu.

Ama köşeyi dönüp de Will'in görmüş olduğu o tuhaf çocuksu ağaçları gördüğünde, hiç değilse bu hikayenin bir parçasının doğru olduğunu anladı. Yolun diğer kenarında ağaçların altında, otların üzerinde kırmızı-beyaz naylondan kare biçimli küçük bir çadır vardı, elektrikçilerin çalışırken yağmurdan korumak için diktikleri cinsten bir çadır ve yakınlara da pencerelerinde koyu renk cam olan, işaretsiz, beyaz bir Transit kamyonet park edilmişti.

En iyisi tereddüt etmemek. Dosdoğru çadıra doğru yürüdü. Neredeyse varmıştı ki, kamyonetin arka kapısı savrulup açıldı, bir polis dışarı çıktı. Kaskı olmadan çok genç görünüyordu, yaprakların koyu yeşili altında sokak ışığı dosdoğru yüzüne vuruyordu.

"Nereye gittiğinizi sorabilir miyim, hanımefendi?" dedi.

"O çadıra."

"Korkarım gidemezsiniz, hanımefendi. Kimseyi ona yaklaştırmamak için emir aldım."

"İyi," dedi. "Burayı koruduklarına memnun oldum. Ama ben Fizik Bilimleri Dairesi'ndenim. Sir Charles Latrom bizden bir başlangıç etüdü yapmamızı ve sonra da onlar meseleyi iyice ele almadan durumu bildirmemizi istedi. Etrafta çok insan yokken yapılması önemli. Eminim ki bunun nedenlerini anlıyorsunuzdur."

"Şey, evet," dedi polis. "Ama kim olduğunuzu gösterecek bir şeyiniz yok mu?"

"Aa, tabii," dedi Dr. Malone, para çantasını çıkarmak için sırt çantasını sırtından savurup indirdi. Laboratuvardaki çekmeceden aldığı şeyler arasında, Oliver Payne'in süresi geçmiş bir kütüphane kartı da vardı. Mutfak masasında on beş dakikalık bir çalışma ve kendi pasaportundan aldığı fotoğrafın, gerçek niyetine geçecek bir şeyler yarattığını umuyordu. Polis, kartını aldı ve dikkatle baktı.

"Dr. Olive Payne," diye okudu. "Dr. Mary Malone diye birini tanıyor musunuz?"

"Ah, evet. Mesai arkadaşımız."

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Zerre kadar aklı varsa evde, yataktadır. Niye?"

"Eh, anladığım kadarıyla sizin teşkilattaki işine son verilmiş ve buraya girmesine izin yok. Aslında, böyle buseyi denerse onu gözaltına alma emri verildi bize. Ben de bir kadın görünce, doğal olarak sizi o sandım, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Özür dilerim, Dr. Payne."

"Aa, evet, anlıyorum," dedi Mary Malone.

Polis karta bir daha baktı.

"Ancak, bu kart tamammış gibi görünüyor," dedi ve geri verdi. Sinirliydi, konuşmak istiyordu, devam etti. "Orada, o çadırın altında ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Şey, birinci elden değil. Onun için buradayım ya."

"Sanırım öyledir. Peki, öyleyse, Dr. Payne."

Geriye çekildi, onun çadırın kanadını açmasına izin verdi. Mary, adamın, elinin titrediğini görmeyeceğini umut etti. Sırt çantasını göğsüne bastırarak içeri girdi Muhafızı atlattı. Eh, yapmıştı işte; ama çadırın içinde ne bulacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kendini bir tür arkeolojik kazıya; bir cesede; bir meteor taşına hazırlamıştı. Ama hayatında ya da hayallerindeki hiçbir şey onu havanın ortasındaki o bir metrekareye ya da oradan geçince bulduğu deniz kenarındaki sessiz uyuyan şehre hazırlamamıştı.

13

Esatir

Ay yükselirken, cadılar Will'in yarasına şifa verecek büyüyü yapmaya koyuldu.

Onu uyandırdılar, bıçağı yere, üstüne yıldız ışığı vuracak şekilde koymasını söylediler. Lyra yakında oturmuş, ateşin üzerindeki bir kaynayan su kabında birtakım şifalı bitkileri karıştırıyordu ve yoldaşları el çırpar, ayaklarını vurur ve ritmik bir şekilde bağırırken, Serafina bıçağın önünde çömeldi ve tiz, ateşli bir tonda şarkı söyledi:

"Küçük bıçak! Demirini kopardılar
Toprak Ana'nın bağırsaklarından,
bir ateş yakıp kaynattılar
cevheri, ağlattılar, kanattılar, taşırdılar,
çekiçleyip su verdiler,
buz gibi suya soktular,
demirci ocağında ısıttılar
ta ki kenarın kan kırmızısı olana, dağlanana dek!
Sonra sana suya yara verdirdiler
bir daha, bir, bir daha,
ta ki dere kaynayan sis olana,
su "aman!" diyene kadar.
Ve sen tek bir gölgeyi parçalayıp
otuz bin gölge yaptığında,
hazır olduğunu bildiler,
sana keskin bıçak dediler.
Ama küçük bıçak, ne yaptın sen?
Kan kapılarını açtın, ardına dek açık bıraktın!
Küçük bıçak, annen seni çağırıyor,
toprağın bağırsaklarından,
en derindeki madenleri ve mağaralarından,
gizli demir rahminden.

Dinle!"

Ve Serafina, diğer cadılarla birlikte tekrar ayağını yere vurdu, ellerini çırptı ve havayı pençe gibi paralayan yabani bir figan için gırtlaklarını titrettiler. Ortalarında oturan Will, omuriliğinin merkezinde bir soğukluk hissetti.

Sonra Serafina Pekkala Will'e döndü ve elini kendi ellerinin arasına aldı. Bu sefer şarkı söylediğinde tiz ve berrak sesi öylesine ateşli, gözleri öylesine parlaktı ki Will az daha irkilip geri kaçıyordu, ama hiç kıpırdamadan oturdu ve bıraktı büyü devam etsin.

"Kan! İtaat et bana! Dön,
Bir göl olma, nehir olma.
Açık havaya ulaşınca,
Dur! Ve pıhtıdan bir duvar yap,
Sağlam yap ki seli tutsun.
Kan, senin göğün kafatası-kubbesi,
Güneşin açık olan göz,
Rüzgarın, ciğerlerdeki soluk,
Kan, dünyan sınırlı. Orada kal!"

Will vücudunun bütün atomlarının onun buyruğuna uyduğunu hissettiğini sandı ve o da katıldı, akan kanını dinleyip itaat etmeye teşvik etti.

Serafina onun elini bıraktı ve ateşteki küçük demir kaba döndü. İçinden acı bir dere yükseliyordu, Will sıvının şiddetle fokurdadığını duydu.

Serafina şarkı söyledi:

"Meşe kabuğu, örümcek ipeği,
Toprak yosunu, tuzotu-
Sıkıca kavrayın, iyice bağlayın,
Adamakıllı tutun, kapatın,
Sürgüleyin kapıyı, kilitleyin kapıyı,
Sertleştirin kan duvarını,
Kurutun kan selini."

Sonra cadı kendi bıçağını alıp bir akçaağaç fidanını boylu boyunca ikiye ayırdı. Yaralı beyazlık mehtapta açılıp ışıldadı. Fokurdayan sıvının bir kısmını kesilmiş yerin içine sürdü, sonra tahtayı kapadı, kökünden ucuna kadar bir araya getirdi. Ve fidan yeniden tam oldu.

Will Lyra'nın aniden soluk aldığını duydu, dönünce başka bir cadının sert ellerinde kıvrılıp bükülen, mücadele eden yabani bir tavşan tuttuğunu

gördü. Hayvan hızlı hızlı soluk alıyordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı vahşice tekme atıyordu ama cadının elleri amansızdı Birinde onun ön bacaklarını tutuyordu, ötekiyle de ark bacaklarını kavradı ve çılgına dönmüş tavşanı, kabarın inen karnı yukarıda olmak üzere düz hale getirdi.

Serafina’nın bıçağı karında kaydı. Will bayılır gibi olduğunu hissediyordu, Lyra ise, duygudaşlık göstererek kendisi de yabani tavşan biçimine bürünmüş, kollarında direnip ısıran Pantaliamon'u tutmaya çalışıyordu. Gerçek yabani tavşan hareketsiz kaldı, gözleri fırlamıştı, göğsü kalkıp iniyordu, bağırsakları parıldıyordu.

Ama Serafina kaynattığı maddenin birazını alıp yavaş yavaş açık yaraya damlattı, sonra da parmaklarıyla yarayı kapattı ve hiç yara kalmayana kadar ıslak tüyleri onun üstünde düzeltti.

Hayvanı tutan cadı onu koyuverdi ve yavaşça yere bıraktı; tavşan silkindi, dönüp yanını yaladı, kulaklarını dikti ve sanki tek başınaymış gibi bir otu kemirdi. Birden, cadılar çemberinin farkına varmış göründü ve tekrar bütünleşmiş, karanlığa sıçrayarak hızla atılıp, ok gibi uzaklaştı.

Pantalaimon’u yatıştıran Lyra, Will'e bir göz attı ve bunun ne anlama geldiğini bildiğini gördü: ilaç hazırdı. Oğlan elini uzattı ve Serafina buharları tüten karışımı parmaklarının kanayan köklerine sürerken uzağa baktı, birkaç kez hızla nefes aldı, ama ondan kaçınmadı.

Açıktaki eti tamamen ıslanınca cadı sırılsıklam şifalı otları yaralara bastırdı ve onları ipek bir şeritle sıkıca sardı. Buydu işte: büyü yapılmıştı.

Will gecenin geri kalanında derin derin uyudu. Hava soğuktu ama cadılar üzerine yapraklar sermişti, Lyra da onun sırtına sokulmuş olarak uyuyordu. Sabahleyin Serafina yaraya yeniden pansuman yaptı, Will de onun ifadesinden yarasının geçip geçmediğini anlamaya çalıştı, ancak Serafina’nın yüzü sakin ve ifadesizdi.

Karınlarını doyurduktan sonra Serafina çocuklara cadıların aldıkları kararı bildirdi: bu dünyaya Lyra'yı bulup ona muhafızlık etmeye geldiklerine göre, şimdi de ona, görevini yapmada, yani Will’e rehberlik edip babasına götürmede yardımcı olacaklardı.

Böylece hep birlikte yola koyuldular, Genelde sakin bir yolculuktu. Lyra başlangıçta, ihtiyatla da olsa, aletiyometreye danışıp, büyük körfezin ötesinde görebildikleri uzaktaki dağlar yönünde yolculuk yapmaları gerektiğini öğrenmişti. Hiç şehrin bu kadar yükseğinde olmadıkları için, kıyı çizgisinin nasıl kıvrıldığının da, dağların ufkun altında olduğunun da

farkında değillerdi; ama şimdi ağaçlar seyreldiğinde, ya da bir yamaç onların altında yokuş aşağı indiğinde, boş mavi denize bakabiliyor ve ulaşacakları yer olan, denizin gerisindeki yüksek mavi dağları görebiliyorlardı. Gidecek upuzun bir yollan var gibiydi.

Az konuştular. Lyra, ağaçkakanlardan sincaplara, sırtlarında baklava biçimi desenler olan küçük yeşil yosun yılanlarına varana kadar ormandaki canlıları incelemekle meşguldü, Will'in ise sadece yola devam edebilmek için bütün enerjisine ihtiyacı vardı. Lyra ile Pantalaimon hiç durmaksızın, onun hakkında konuşuyorlardı.

"Aletiyometreye sahiden bakabiliriz ama" dedi Pantalaimon, otlayan bir karacaya fark ettirmeden onun ne kadar yakınına sokulabileceklerini görmek için patikaların oyalandıkları bir noktada. "Bakmayacağız diye söz vermedik, asla. Ve onun için her türlü şeyi öğrenirdik. Onun için yapıyor olurduk, kendimiz için değil."

"Aptallaşma," dedi Lyra. "Tabii kendimiz için yapıyor olurduk, çünkü o asla sormaz. Sen sadece açgözlüsün ve başkalarının işine burnunu sokuyorsun, Pan."

"Değişiklik olmuş, desene. Normalde açgözlü olan ve başkalarının işine burnunu sokan sensin, onu bunu yapmayasın diye seni uyarmak da bana düşer. Jordan'dak istirahat odasında olduğu gibi. Ben oraya girmeyi hiç m hiç istemedim."

"Girmeseydik, Pan, bütün bunlar olur muydu sanıyorsun?"

"Hayır. Çünkü Başkan Lord Asriel'i zehirleyecekti, mesele de orada kapanacaktı."

"Evet, sanırım... Peki, sence Will'in babası kim? Niye bu kadar önemli?"

"Demek istediğim de bu işte! Bir dakikada öğrenirdik!"

Lyra hevesli göründü. "Bir zamanlar bunu yapabilirdim," dedi, "ama değişiyorum sanırım, Pan."

"Hayır, değişmiyorsun."

"Sen değişmiyor olabilirsin... Hey, Pan, ben değişince sen artık değişmeyeceksin. Ne olacaksın?"

"Bir pire, umarım."

"Hayır, ama ne olabileceğin yolunda hiçbir hissin yok mu?"

"Hayır. Olsun da istemiyorum."

"Dediğini yapmadım diye surat asıyorsun."

Pantalaimon değişip bir domuz oldu, homurdandı, cikledi ve burnundan soludu, ta ki Lyra ona gülene kadar, sonra da değişip bir sincap oldu ve onun yanısıra dallarda koşturdu.

"Sence babası kim?" diye sordu Pantalaimon. "Karşılaştığımız birisi olabilir mi dersin?"

"Olabilir. Ama çok önemli biri olmalı, neredeyse Lord Asriel kadar önemli. Mutlaka öyle olmalı. Biz yaptığımız işin önemli olduğunu biliyoruz, ne de olsa."

"Bilmiyoruz," diye onun dikkatini çekti Pantalaimon.

"Öyle olduğunu düşünüyoruz, ama bilmiyoruz. Sadece, Roger öldüğü için Toz'u aramaya karar verdik."

"Önemli olduğunu biliyoruz." dedi Lyra hararetle, hatta ayağını yere bile vurdu. "Cadılar da biliyor. Bizi aramak için bunca yolu sadece benim muhafızım olmak ve bana yardım etmek için aştılar! Ve Will'in babasını bulmasına yardım etmemiz gerek. Bu önemli işte. Sen de biliyorsun, yoksa yaralandığında onu yalamazdın. Niye yaptın ki bunu? Yapabilir miyim diye bana sormadı bile. O zaman bunu yaptığına inanamamıştım."

"Yaptım, çünkü cini yoktu ve bir cine ihtiyacı vardı Ve her şeyi görmeyi, sandığının yarısı kadar becerebilsen, sen de bunu anlardın."

"Anlamıştım, gerçekten," dedi Lyra.

Sonra durdular, çünkü patikanın yanındaki bir kayada oturan Will’e yetişmişlerdi. Pantalaimon bir sinekçil oldu ve o dallar arasında uçarken Lyra, "Will, sence o çocuklar şimdi ne yapacak?" diye sordu.

"Bizi izlemeyecekler. Cadılardan çok korkmuşlardı. Belki de gene oradan oraya avare dolaşmaya başlarlar."

"Evet, herhalde. Bıçağı kullanmak isteyebilirler ama. Onun için arkamızdan gelebilirler."

"Bırak, gelsinler. Artık o bıçağı alamazlar. Önceleri istemiyordum. Ama Heyulalar'ı öldürebiliyorsa eğer..."

"Angelica'ya hiç güvenmedim, ta başından beri," dedi Lyra, erdemli bir edayla.

"Evet, güvendin," dedi Will.

"Evet, güvendim, gerçekten... Sonunda nefret ettim o şehirden."

"Bulduğumda orayı cennet sanmıştım. Bundan daha iyisini hayal bile edemezdim. Ve o sırada hep Heyulalar ile doluymuş ve biz hiç bilemedik..."

"Eh, bir daha çocuklara güvenmeyeceğim," dedi Lyra. "Bolvangar'dayken, büyükler ne yaparsa yapsın, işler ne kadar kötü olursa olsun, çocukların farklı olduğunu düşünürdüm. Böyle zalimce şeyler yapmazlar derdim. Ama şimdi emin değilim. Daha önce çocukları hiç böyle görmedim, gerçekten."

"Ben gördüm," dedi Will.

"Ne zaman? Kendi dünyanda mı?"

"Evet," dedi oğlan, sıkıntılı sıkıntılı. Lyra bekledi, kıpırdamadan oturdu, Will de az sonra devam etti. "Annem kötü dönemlerinden birini geçirirken oldu. O ve ben kendi başımıza yaşıyorduk, çünkü babam yanımızda değildi. Ve annem zaman zaman doğru olmayan şeyler düşünmeye başladı. Ve anlamsız işler yapmaya - en azından, benim için anlamsız. Yani, onları yapması gerekirdi, yoksa endişeye kapılır ve korkardı, ben de ona yardım ederdim. Parktaki parmaklıkların hepsine dokunmak ya da bir çalıdaki bütün yaprakları saymak gibi - böyle şeyler. Bir süre sonra iyileşirdi. Ama ben birisi onun böyle olduğunu fark edecek diye korkuyordum, çünkü onu bir yerlere gönderirler diye düşünüyordum, bu yüzden de ona göz kulak oluyor, bunları saklıyordum. Kimseye söylemedim, hiç.

"Ve bir keresinde ben ona yardım etmek için orada değilken korktu. Ben okuldaydım. Dışarı çıktı, pek fazla şey de giymiyordu, ama bunu bilmiyordu. Ve benim okulumdan bazı erkek çocuklar onu buldu ve başladılar. . ."

Will'in yüzünü ateş basmıştı. Yaptığına engel olamadan ve sesi titreyip gözleri sulandığı için Lyra'ya da bakmadan kendini aşağı yukarı yürür buldu. Devam etti. "Ona eziyet ediyorlardı, tıpkı kulenin oradaki çocukların kediye yaptığı gibi... Onun deli olduğunu düşünüyor ye canını yakmak, belki de öldürmek istiyorlardı, öldürseler şaşırmazdım. Tek suçu farklı olmaktı ve ondan nefret ediyorlardı. Meyse, onu buldum ve eve götürdüm. Ertesi gün okulda liderleri olan çocukla kavga ettim. Onunla kavga ettim ve kolunu kırdım, sanırım birkaç dişini de kırdım - bilmiyorum. Geri kalanıyla da dövüşecektim ama başım belaya girdi ve dursam iyi olacağını anladım çünkü durmazsam öğrenirlerdi - yani, öğretmenlerle yetkililer. Anneme gider ve beni şikayet ederlerdi ve onun nasıl olduğunu fark edince de götürürlerdi. Ben de pişman olmuşum gibi yaptım, öğretmenlere bir daha böyle bir şey yapmayacağım dedim, kavga ettiğim için bana ceza verdiler, gene de bir şey söylemedim. Ama onu emniyette tuttum, anlıyorsun ya. O

çocuklar dışında hiç kimse bilmiyordu ve onlar da herhangi bir şey yaparlarsa benim ne yapacağımı biliyorlardı; bir daha sefere onları öldüreceğimi biliyorlardı. Sadece canlarını yakmak değil. Ve bir süre sonra annem gene iyileşti. Kimse bilmedi, asla.

"Ama ondan sonra çocuklara büyüklerden fazla güvenmedim hiç. Onlar da kötü şeyler yapmaya aynı derecede hevesli. Onun için Ci'gazze'deki o çocuklar onu yapınca şaşırmadım.

"Ama cadıların gelişine sevindim."

Gene sırtı Lyra'ya dönük, gene ona bakmayarak oturdu, eliyle gözlerini sildi. Lyra görmemiş gibi yaptı.

"Will," dedi, "annen hakkında dediklerin... ve Tullio hakkında, Heyulalar onu ele geçirince... ve dün, Heyulalar'ın senin dünyandan geldiklerini sandığını söylemen ..."

"Evet. Çünkü bir anlamı yok, ona olanların. Deli değildi. Çocuklar deli olduğunu düşünebilir, ona gülebilir ve incitmeye çalışabilirlerdi, ama yanılıyorlardı; deli değildi. Sadece benim göremediğim şeylerden korkuyordu. Ve çılgınca görünen şeyler yapması gerekiyordu; sen onların anlamını çözemiyordun ama besbelli o çözüyordu. Bütün yaprakları sayması gibi, ya da Tullio'nun dün duvardaki bütün taşlara dokunması gibi. Belki de bu Heyulalar'ı uzaklaştırmanın bir yoluydu. Eğer arkalarındaki korkutucu bir şeye sırtlarını dönebilirlerse ve taşlarla, nasıl birbirlerine geçtikleriyle ya da çalılıktaki yapraklarla gerçekten ilgilenirlerse, kendilerini bunun gerçekten önemli olduğuna inandırabilirlerse, emniyette olacaklarmış gibi. Bilmiyorum. Böyle görünüyor. Korkacağı gerçek şeyler de vardı, gelip bizi soyan o adamlar gibi, ama onlardan başka da bir şey vardı. Onun için, belki benim dünyamda da Heyulalar vardır, sadece onları göremiyoruzdur ve bir isim koymamışızdır, ama oradadırlar ve anneme saldırmaya çalışıyorlardır. İşte onun için dün aletiyometre annemin iyi olduğunu söyleyince sevindim."

Hızlı hızlı soluk alıyordu, sağ eli kılıfındaki bıçağın sapını kavramıştı. Lyra hiçbir şey söylemedi, Pantalaimon da hiç kıpırdamadan durdu.

Bir süre sonra kız, "Babanı araman gerektiğini ne zaman anladın?" diye sordu.

"Uzun zaman önce," dedi oğlan. "Onun bir tutsak olduğunu, kaçmasına yardım edeceğimi hayal ederdim. Böyle uzun oyunlar oynardım; bazen günlerce sürerdi Ya da bir ıssız adada olurdu, ben tekneyle gidip onu ev

getirirdim. Ve her şey hakkında ne yapılması gerektiğin tamı tamına bilirdi. Özellikle, annem hakkında, annem iyileşirdi, babam ona ve bana göz kulak olurdu, ben de öylece okula gidip arkadaş edinebilirdim ve bir annemle babam da olurdu. Onun için kendi kendime hep demişimdir ki, büyüyünce gidip babamı arayacağım... Ve annem de bana, babamın rolünü devralacağımı söylerdi Kendimi iyi hissedeyim diye söylerdi. Ne olduğunu bilmezdim, ama kulağa önemli bir şey gibi gelirdi."

"Arkadaşın yok muydu?"

"Nasıl olsun ki?" dedi Will, saf bir hayretle. "Arkadaşlar... Evine gelirler ve annenle babanı tanırlar ve… Bazen çocuklardan biri beni evine çağırırdı, gidebilirdim de gitmeyebilirdim de, ama ben onu asla çağıramazdım Onun için arkadaşım yoktu, gerçekten. İsterdim... Kedi vardı," diye devam etti. "Umarım şimdi iyidir. Umarım, biri ona bakıyordur."

"Peki ya öldürdüğün adam?" dedi Lyra, kalbi pat pat çarparak. "O kimdi?"

"Bilmiyorum. Eğer onu öldürdümse, umurumda değil. Hak etti. İki kişiydiler. Boyuna eve gelip yeniden korkana ve her zamankinden beter olana kadar annemi rahatsız ediyorlardı. Babam hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorlardı ve onu rahat bırakmıyorlardı. Bilmiyorum, polis miydiler, başka bir şey mi. Önce bir çeteye falan dahiller sandım, babamın bir banka soyup belki de parayı sakladığını düşünüyorlar sandım. Ama para istemiyorlardı; kağıtları istiyorlardı. Babamın gönderdiği bazı mektupları istiyorlardı. Bir gün zorla eve girdiler, ben de annemin başka bir yerde olursa daha fazla güvencede olacağını düşündüm. Anlıyorsun ya, polise gidip yardım isteyemiyordum, çünkü annemi alıp götürebilirlerdi. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Sonunda, vaktiyle bana piyano dersi vermiş olan ihtiyar hanıma söyledim. Aklıma gelen tek kişi oydu. Annem onunla kalabilir mi diye sordum ve onu oraya götürdüm. Sanırım ona iyi bakacak. Neyse, ben o mektupları aramaya eve gittim, çünkü annemin onları nerede sakladığını biliyordum, buldum da, derken adamlar gelip yeniden zorla eve girdiler. Geceydi, ya da sabahın erken saatleri. Ve merdivenin tepesinde saklanıyordum ki Moxie - dişi kedim Moxie - yatak odasından çıktı. Onu görmedim, adam da görmedi, adama çarptığımda Moxie ayağının takılmasına neden oldu, adam da ta merdivenin dibine kadar düştü...

"Ben de kaçtım. Olup biten bu. Yani onu öldürmeye niyetim yoktu, ama olmuş olsa da umurumda değil. Kaçıp Oxford'a gittim ve sonra da o pencereyi buldum. Ve bütün bunlar ben öteki kediyi gördüğüm, onu gözlemek için durduğum ve pencereyi önce bulduğum için oldu Eğer onu görmeseydim... ya da Moxie tam o sırada yatakodasından çıkmış olmasaydı..."

"Evet," dedi Lyra, "şanslıymışsın. Ben ve Pan da az önce ben Jordan'daki istirahat odasına hiç gitmeseydim, Başkan'ın şaraba zehir koymasını görmeseydim neler olurdu diye düşünüyorduk! Gene bunların hiçbirisi olmazdı ."

İkisi de ihtiyar çamlar arasından gelen eğik güneş ışığında, yosun kaplı kayada sessizce oturdular ve onları buraya ne kadar çok sayıda minik şanslı olayın birleşip getirdiğini düşündüler. Bütün bu şanslı olaylar farklı bir yönde seyredebilirdi. Belki başka bir dünyada, başka bir Will, Sunderland Avenue'daki pencereyi görmezdi ve yakalanana kadar, yorgun ve kayıp, Midlands'a doğru avare avare giderdi. Ve başka bir dünyada başka bir Pantalaimon başka bir Lyra'yi istirahat odasında kalmamaya ikna eder, başka bir Lord Asriel zehirlenir, başka bir Roger Lyra ile değişmeyen başka bir Oxford'un çatılarında ve dar sokaklarında ebediyen oynamak için hayatta kalırdı.

Az sonra Will yola devam edecek kadar güçlendi, çevrelerindeki sessiz büyük ormanda birlikte patikadan ilerlediler.

Gün boyunca dinlenerek, ilerleyerek, tekrar dinlenerek yürüdüler, ağaçlar seyreldi, arazi daha kayalık bir hal aldı. Lyra aletiyometreye danıştı: Yola devam, dedi aletiyometre, doğru yön bu. Öğleyin Heyulalar'ın rahatsız etmemiş olduğu bir köye geldiler. Yamaçta keçiler otluyordu, bir limon ağaçları korusu taşlık yere gölge veriyordu, derede oynayan çocuklar, partal kıyafetli kızla beyaz yüzlü, vahşi bakışlı, gömleğinde kan lekeleri olan oğlanı ve yanlarında yürüyen zarif tazıyı görünce annelerine seslenip yanlarına koştular.

Büyükler ihtiyatlı ama Lyra'nın altın paralarından biri için ekmek, peynir ve meyve satmaya hevesliydiler. Cadılar göz önünden uzak durdu ama çocukların ikisi de herhangi bir tehlike onları tehdit edecek olsa bir saniyede geleceklerini biliyorlardı. Lyra bir tur daha pazarlık ettikten sonra, ihtiyar bir kadın onlara keçi derisinden iki matara ile ince bir keten gömlek

sattı ve Will de içi ferahlayarak pis tişörtünü bıraktı, buz gibi derede yıkandı ve daha sonra da kurumak için sıcak güneşte uzandı.

Canlanıp kendilerine gelerek, yeniden yola koyuldular. Arazi şimdi daha sertti; gölge niyetine, dalları etrafa yayılan ağaçların değil, kayaların gölgesinde dinlenmek durumundaydılar. Ayaklarının altındaki toprak da ayakkabılarının tabanından içeri işleyecek kadar sıcaktı. Güneş gözlerine vuruyordu. Tırmanırken gittikçe daha ağır ilerliyorlardı ve güneş dağın kenarlarına vurunca ve altlarında küçük bir vadinin açıldığını gördüklerinde, daha ileri gitmemeye karar verdiler.

Yamaçtan aşağı zahmetle indiler, dengelerini kaybetmelerine ramak kaldı, hem de bir kereden fazla, sonra da koyu renk parlak yaprakları ve koyu kırmızı çiçek öbekleri arıların vızıltısıyla dolu cüce açelya çalılıkları arasından ite kaka geçmek zorunda kaldılar. Akşamın gölgeleri inerken, bir derenin kenarındaki yabani bir çayırlığa geldiler. Otlar diz boyuydu ve peygamber çiçeği, yılanotu ve beşparmak otu doluydu.

Will derenin suyundan uzun uzun içti, sonra da uzanıp yattı. Uyanık kakmıyordu ama uyuyamıyordu da; başı dönüyordu, her şeyin üzerine bir gariplik şaşkınlığı çökmüştü, eli sızlıyor ve zonkluyordu.

Ve daha da beteri, yeniden kanamaya başlamıştı.

Serafina yaraya bakınca biraz daha şifalı ot koydu, ipeği her zamankinden daha sıkı bağladı ama bu kez yüzü endişeliydi. Will onu sorgulamak istemedi, ne anlamı vardı ki? Büyünün işe yaramadığı ona açıktı ve Serafina’nın da bunu bildiğini görebiliyordu.

Karanlık çökerken Lyra'nın yakınında yatmaya geldiğini duydu, az sonra da usuldan bir mırlama. Lyra'nın kedi biçimdeki cini, ondan yarım metre kadar ötede, pençelerini kıvırmış uyukluyordu. Will fısıldadı: "Pantalaimon !"

Cinin gözleri açıldı. Lyra kıpırdamadı. Pantalaimon fısıldadı. "Evet?"

"Pan, ölecek miyim?"

"Cadılar seni ölmeye bırakmaz. Lyra da."

"Ama büyü işe yaramadı. Kan kaybedip duruyorum. Hem kaybedecek fazla kanım da kalmış olamaz. Ve yeniden kanıyor, durmayacak. Korkuyorum..."

"Lyra korktuğunu düşünmüyor."

"Düşünmüyor mu?"

"Görüp göreceği en cesur savaşçı olduğunu, Iorek Byrnison kadar cesur olduğunu düşünüyor."

"Öyleyse sanırım korkmuş görünmemeye çalışsam iyi olur,” dedi Will. Bir dakika kadar sessiz kaldı ve sonra, "Bence Lyra benden de cesur," dedi. "Şimdiye kadarki en iyi arkadaşım.”

"O da senin hakkında aynı şeyi düşünüyor," diye fısıldadı cin.

Will bir süre sonra gözlerini kapadı.

Lyra kıpırdamadan yatıyordu, ama gözleri karanlıkta fincan gibi açılmıştı ve kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

Will bundan sonra etrafının farkına vardığında hava tamamen kararmıştı, eli de her zamankinden çok acıyordu. Dikkatle doğruldu, biraz ötede bir ateş yakıldığını gördü, Lyra ateşin başında çatallı bir sopada ekmek kızartmaya çalışıyordu. Birkaç kuş da bir şişin üstünde kızarıyordu, Will yakında bir yere oturmaya gelirken, Serafina Pekkala aşağı uçtu.

"Will," dedi, "başka bir şey yemeden şu yaprakları ye."

Ona bir avuç yumuşak, acı tatlı, biraz adaçayına benzeyen yaprak verdi, oğlan onları sessizce çiğnedi, kendini zorlayarak yuttu. Ağız buruşturucu bir tatları vardı ama kendini daha uyanık, daha az üşümüş ve yediği için daha iyi hissetti.

Kızarmış kuşları yediler, limon suyuyla çeşnilendirdiler, sonra bir başka cadı dağın dibindeki taş yığınlarının altında bulduğu biraz yaban mersinini getirdi ve cadılar ateşin çevresinde toplandı. Usulca konuştular; kimileri etrafı gözlemek için yükseğe uçmuş ve bir tanesi denizin üstünde bir balon görmüştü. Lyra hemen doğruldu.

"Mr. Scoresby'nin balonu mu?" dedi.

"İçinde iki adam vardı ama kim olduklarını göremeyecek kadar uzaktaydılar. Arkalarında fırtına bulutları toplanıyordu."

Lyra ellerini çırptı. "Mr. Scoresby geliyorsa eğer," dedi, "uçabiliriz, Will! Ah, umarım odur! Ona veda edemedim hiç, öyle de şefkatliydi ki. Keşke onu yeniden görsem, sahiden..."

Cadı Juta Kamainen, omuzundaki kırmızı göğüslü kızılgerdan cininin gözleri pırıl pırıl, dinliyordu, çünkü Lee Scoresby'nin adının geçmesi ona adamın neyi aramak için yola koyulduğunu hatırlatmıştı. Juta, Stanislaus Grumman'a âşık olan ve aşkı reddedilen cadıydı, Serafina Pekkala'nin kendi dünyalarında adamı öldürmesin diye bu dünyaya getirdiği cadı.

Serafina bunu fark edebilirdi, ama başka bir şey olmuştu: elini kaldırdı, başını da, bütün diğer cadılar gibi.

Will ve Lyra kuzeyden doğru çok hafifçe bir gece kuşunun çığlığının geldiğini duydular. Oysa bu kuş değildi; cadılar hemen onun bir cin olduğunu anlamıştı. Serafina Pekkala kalkarak dikkatle göğe baktı.

"Sanırım Ruta Skadi," dedi.

Sessiz kaldılar, başlarını engin sessizliğe doğru eğerek, duymaya çalıştılar.

Ve sonra bir başka çığlık geldi, şimdi daha yakından, ve sonra bir üçüncüsü; bu çığlık üzerine bütün cadılar dallarını alıp havalandı. Sadece iki tanesi, yani, yakında duran, okları yaylarında, Will ile Lyra'yı koruyan iki cadı hariç.

Yukarıdaki karanlıkta bir yerlerde birileri dövüşüyordu. Ve sadece birkaç saniye sonra, uçma hışırtısını, okların vızıltısını ve acı, öfke ya da emirle yükselmiş seslerin homurtularını, verdikleri emirleri duyabiliyor gibiydiler.

Sonra onlara sıçrayacak vakit bile bırakmayacak kadar ani bir pat sesiyle gökten ayaklarının dibine bir yaratık düştü - derimsi ciltli ve keçeleşmiş kürklü, Lyra'nın yamaç-hartlağı ya da benzer bir şey olarak tanıdığı bir canavar.

Düşüş onu sakatlamıştı ve yanından bir ok çıkıyordu ama gene de sendeleyerek ayaklandı, debelenerek, tüm kötülüğüyle Lyra'ya doğru atıldı. Cadılar ateş edemiyorlardı, çünkü yaratık onların ateş hattındaydı, ancak oraya ilk giden Will oldu; bıçakla ve elinin tersiyle kesti, yaratığın başı koptu, bir-iki kez yuvarlandı. Hava ciğerlerini gürültülü bir iç çekişle terk etti ve ölüp yere düştü.

Gözlerini bir kez daha yukarı çevirdiler çünkü savaş daha aşağı doğru geliyordu ve yukarıları aydınlatan ateş ışığı, hızla geçen bir siyah ipek anaforu, solgun kollarla bacaklar, yeşil çam iğneleri, kurşuni-kahverengi benekli deriyi gösteriyordu. Cadıların ani dönüşler, duruşlar ve ileri atılışlarda, değil nişan alıp ok atmak, dengelerini nasıl korudukları Will'in anlayışının ötesindeydi.

Başka bir yamaç-hartlağı, sonra bir başkası dereye ya da yakınlardaki kayalara kaskatı ölmüş halde düştü ve sonra geri kalanı, karanlıkta çığlıklar atıp, cıyaklayarak, kuzeye doğru kaçıştı.

Birkaç dakika sonra Serafina Pekkala kendi cadıları ve başka biriyle yere indi: ateşli bakışlı, siyah saçlı, yanakları öfke ve heyecandan kızarmış güzel

bir cadı.

Yeni cadı başsız yamaç-hartlağını gördü ve tükürdü.

"Bizim dünyamızdan değil," dedi, "buradan da değil. Pis melunlar. Binlercesi var, sinek gibi ürüyorlar... Bu da kim? Lyra denen çocuk bu mu? Ya oğlan kim?"

Lyra onun bakışını soğukkanlılıkla iade etti ama kalp atışlarının hızlandığını da hissetti, çünkü Ruta Skadi öylesine sinirleriyle besleniyordu ki, yakınındaki herkeste de benzer bir heyecan yaratıyordu.

Sonra cadı Will'e döndü, Will de aynı yoğunluk dalgasını hissetti ama Lyra gibi o da yüz ifadesini kontrol etti. Bıçak gene elindeydi, cadı o bıçakla ne yaptığını gördü ve gülümsedi. Will bıçağı pis şeyin kanından temizlemek için toprağa soktu, sonra da derede duruladı.

Ruta Skadi, "Serafina Pekkala,” diyordu, "öyle çok şey öğreniyorum ki; bütün eski şeyler değişiyor ya da ölüyor, ya da içleri boşalıyor. Karnım aç..."

Kızarmış kuşların kalıntılarını paralayarak ve ağzına avuç dolusu ekmek tıkıp, dereden aldığı büyük yudumlarla yutarak, bir hayvan gibi yedi. O yerken, cadıların bazıları ölü yamaç-hartlaklarını taşıyıp götürdü, ateşi yeniden yaktı, sonra da nöbet tutmaya başladılar.

Geri kalanı Ruta Skadi'nin yakınında oturup onun anlatacaklarını dinlemeye geldi. Ruta onlara, meleklerle buluşmak için yukarı uçtuğunda neler olduğunu söyledi, sonra da Lord Asriel'in kalesine yaptığı yolculuğu anlattı.

"Kızkardeşlerim, hayal edebileceğiniz en büyük şato: bazalttan kale duvarları göklere yükseliyor, her yönden geniş yollar geliyor, bu yollarda barut, yiyecek, madeni zırhlardan yükleri var. Bunu nasıl yapmış? Sanırım bunun için uzun bir süredir hazırlanıyordu, çağlar boyunca. Bunu daha biz doğmadan önce hazırlıyordu, kızkardeşlerim, çok daha genç olsa bile... Ama nasıl olabilir? Bilmiyorum. Anlayamıyorum. Sanırım zamana hükmediyor, iradesine bağlı olarak onun daha hızlı ya da yavaş geçmesini sağlıyor.

"Ve bu kaleye, her dünyadan, her tür savaşçı geliyor. Erkekler ve kadınlar, evet, savaşan ruhlar da ve daha önce hiç görmediğim silahlı yaratıklar - kertenkeleler ve maymunlar, zehirli mahmuzları olan kocaman kuşlar, tahmin edebileceğim bir adları olmayacak kadar tuhaf yaratıklar. Bir de diğer dünyaların cadıları var, kızkardeşlerim; bunu biliyor muydunuz?

Bizimki gibi ama son derece farklı bir dünyadan gelen cadılarla konuştum, çünkü o cadılar bizim kısa ömürlerimizden uzun bir ömür yaşıyorlar ve aralarında erkekler de var, bizim gibi uçabilen erkek-cadılar..."

Onun anlattıkları, Serfania Pekkala'nın klanındaki cadıların hayretle, korkuyla ve inanmazlıkla dinlemelerine neden olmuştu. Ama Serafina ona inanıyordu, devam etmesi için teşvik etti.

"Lord Asriel'i gördün mü, Ruta Skadi? Ona ulaşabildin mi?"

"Evet, ulaştım ve hiç de kolay değildi çünkü birçok etkinlik dairesinin merkezinde yaşıyor ve hepsini yönetiyor. Ne var ki, ben kendimi görünmez hale getirdim, uyumaya hazırlandığı en mahrem odasına girmeyi başardım."

Her cadı bunun ardından neler olduğunu biliyordu, Will ile Lyra'nın ise hayal etmesi bile mümkün değildi. Böylece Ruta Skadi'nin anlatmasına da gerek kalmamıştı, devam etti: "Ve sonra ona neden bütün bu kuvvetleri bir araya getirdiğini ve Otorite'ye meydan okuduğuna dair duyduklarımızın doğru olup olmadığını sordum, güldü.

"Sibirya'da bu konuda konuşuyorlar mı yani?" dedi, ben de ona evet dedim, Savalbard'da ve kuzeyin her bölgesinde de konuşuyorlar; bizim kuzeyimizin. Ayrıca ona anlaşmamızdan söz ettim, kendisini bulup öğrenmek için bizim dünyamızı nasıl terk ettiğimden.

"Ve beni ona katılmaya davet etti, kızkardeşlerim. Otorite'ye karşı ordusuna katılmaya. Ne kadar isterdim oracıkta ve o anda ona söz verebilmeyi. Bana, Otorite'nin temsilcilerinin O'nun adına yaptıkları düşünülünce, isyan etmenin doğru ve adil olduğunu gösterdi... Ve ben de Bolvangar çocuklarını düşündüm, kendi güney topraklarımda gördüğüm başka dehşet verici sakatlamaları düşündüm; o da bana Otorite adına gerçekleştirilen daha da korkunç gaddarlıkları anlattı - bazı dünyalarda cadıları yakalayıp nasıl yaktıklarını, kızkardeşlerim. Evet, bizim gibi cadıları...

"Benim gözlerimi açtı. Bana asla görmediğim şeyleri gösterdi, Otorite adına işlenen zulmü, dehşeti ve hepsi hayatın sevinci ile açıksözlülüğünü yok etmek için tasarlanmış.

"Ah, kızkardeşlerim, kendimi ve bütün klanımı ânında bu davaya adamayı öyle bir istedim ki! Ama önce size danışmam gerektiğini biliyordum ve sonra da kendi dünyama uçup İeva Kasku, Reina Miti ve diğer cadı kraliçelerle konuşmam gerektiğini.

"Böylece onun odasından görünmeden ayrıldım, bulutçamımı buldum ve uzaklara uçtum. Ama daha uzağa uçamadan büyük bir rüzgar geldi, beni dağların tepelerine savurdu ve bir sarp kayanın doruğuna sığınmak zorunda kaldım. O kayalıklarda ne tür yaratıkların yaşadığını bildiğim için kendimi yeniden görünmez hale getirdim ve karanlıkta sesler duydum.

"Anlaşılan, yamaç-hartlaklarının en yaşlısının yuvasına rastlamışım. Kördü, ona yiyecek getiriyorlardı: çok aşağılardan, pis pis kokan leşler. Ve ondan kendilerine yol göstermesini istiyorlardı.

"Büyükbaba," dediler, "hafızan ne kadar geriye gidiyor?"

"Çok, çok gerilere. İnsanlardan öncesine," dedi; sesi yumuşak, çatlak ve zayıftı.

"Görülmüş görülecek en büyük savaşın yakında geldiği doğru mu, Büyükbaba?"

"Evet, çocuklar," dedi. "Hatta sonuncusundan da daha büyük bir savaş. Hepimize nefis bir ziyafet. Bu günler, her dünyadaki her hartlak için zevk ve bolluk günleri olacak."

"Peki, kim kazanacak, Büyükbaba? Lord Asriel Otorite'yi yenecek mi?"

"Lord Asriel'in ordusunda milyonlar var," dedi onlara ihtiyar yamaç hartlağı, "her dünyadan toplanmışlar. Daha önce Otorite ile savaşmış olandan da büyük bir ordu ve daha iyi liderlik altında. Otorite'nin kuvvetlerine gelince, eh, onlardan yüz misli daha fazlalar. Ama Otorite'nin yaşı çağları bulur, benden bile yaşlıdır, çocuklar. Ayrıca askerleri korkmuş, korkmadıklan yerlerde de kendini beğenmiştir. Kıran kırana bir savaş olacak ama Lord Asriel kazanacak çünkü tutkulu ve cüretkar biri. Davasında haklı olduğuna inanıyor. Ancak bir şey hariç, çocuklar. Esatir onda değil. Esatir olmadan o ve bütün kuvvetleri yenilecektir. Ve biz de ziyafet yılları yaşayacağız, çocuklarım!"

"Sonra da güldü, ona getirdikleri leş kokulu eski kemiği kemirdi, diğerleri de hep birlikte neşe çığlıkları attılar.

"Şimdi, bu Esatir hakkında daha fazlasını duyayım diye nasıl kulağımı dört açıp dinlediğimi hayal edebilirsiniz ama rüzgarın ulumasının üstünden sadece genç bir hartlağın şunu sorduğunu duyabildim: "Eğer Lord Asriel 'in Esatir'e ihtiyacı varsa, neden onu çağırmıyor?"

"Ve ihtiyar hartlak dedi ki, 'Lord Asriel de Esatir hakkında senin bildiğinden fazlasını bilmiyor, çocuk! İşin esprisi burada!' Uzun uzun, avaz avaz güldü."

"Ama daha fazlasını öğrenmek için pis şeylere daha da yaklaşmaya çalışırken gücüm pes etti, kızkardeşlerim, kendimi daha fazla görünmez halde tutamadım. Daha genç olanlar beni gördü ve çığlığı bastılar ve kaçmak, havadaki görünmez kapıdan bu dünyaya dönmek zorunda kaldım. Bir hartlak sürüsü arkamdan geldi, onlar da sonuncuları, orada ölü yatıyorlar.

"Ancak, Lord Asriel'in bize ihtiyacı olduğu açık, kızkardeşlerim. Bu Esatir her kimse, Lord Asriel'in bize ihtiyacı var! Keşke şimdi Lord Asriel'e dönebilsem de, "Endişe etme - biz geliyoruz - biz, kuzeyin cadıları ve kazanman için sana yardımcı olacağız," diyebilsem... Şimdi anlaşmaya varalım, Serafina Pekkala, büyük bir cadı meclisi toplayalım, tek tek her klanı bir araya getirelim ve savaş açalım!"

Serafina Pekkala Will'e baktı, oğlana sanki bir şey için izin istiyor gibi geldi. Ama ona yol gösteremedi, cadı da yeniden Ruta Skadi'ye baktı.

"Biz değil," dedi. "Bizim görevimiz Lyra'ya yardım etmek, onunki ise Will'e rehberlik edip babasına götürmek. Geri dönmelisin, tamam, ama biz Lyra ile kalmalıyız."

Ruta Sadi başını sabırsızca savurdu. "Eh, kalmanız gerekiyorsa," dedi.

Will uzandı, çünkü yarası canını acıtıyordu - şimdi yeni olduğu zamankinden de daha fazla. Bütün eli şişmişti. Lyra da, boynuna dolanan Pantalaimon ile uzandı ve yarı kapalı göz kapakları arasından ateşi gözleyip uykulu uykulu, cadıların mırıltılarına kulak verdi.

Ruta Skadi nehirden yukarı doğru biraz yürüdü, Serafina Pekkala da onunla gitti.

"Ah, Serafina Pekkala, Lord Asriel'i görmeliydin," dedi Latviya kraliçesi usulca. "Geçmiş gelecek en büyük kumandan. Kuvvetlerinin her ayrıntısı zihninde açık seçik. Adamın cüretini bir düşün, Yaratıcı'ya savaş açmak! Ama sence kimdir bu Esatir? O adam hakkında niye hiçbir şey duymadık? Ve Lord Asriel'e katılsın diye onu nasıl teşvik edebiliriz?"

"Belki de bir adam değildir, kızkardeşim. Biz de bu konuda genç yamaç-hartlağı kadar az şey biliyoruz. Belki de ihtiyar büyükbaba onun cehaletine gülüyordu. Kelime kulağa sanki "tanrı yokedici" gibi geliyor. Bunu biliyor muydun?"

"O zaman gene de bizi kastediyor olabilir, Serafina Pekkala! Ve eğer öyleyse, biz katılınca güçleri ne kadar daha sağlam olacak. Ah, oklarımın Bolvangar'daki ve bütün dünyalarda her Bolvangar'daki iblisleri

öldürmesine nasıl da hasretim! Kızkardeşim, niye yapıyorlar? Bütün dünyalarda Otorite'nin temsilcileri çocukları zalim tanrılarına kurban ediyor! Neden? Neden?"

"Toz'dan korkuyorlar," dedi Serafina Pekkala, "ama o nedir dersen, bilmiyorum."

"Peki, bulduğunuz bu oğlan. O kim? Hangi dünyadan geliyor?"

Serafina Pekkala ona Will hakkında bildiği her şeyi söyledi. "Neden önemli olduğunu bilmiyorum," diye bitirdi, "ama biz Lyra'ya hizmet ediyoruz. Ve onun aleti ona görevinin bu olduğunu söylüyor. Ve kızkardeşim, yarasına şifa vermeye çalıştık, ama başarısızlığa uğradık. Tutma büyüsünü denedik ama işe yaramadı. Belki de bu dünyadaki şifalı otlar bizim dünyamızdakilerden daha güçsüzdür. Burası kanyosunu yetişemeyecek kadar sıcak ."

"Tuhaf biri," dedi Ruta Skadi. "O da Lord Asriel'le aynı cinsten. Gözlerinin içine baktın mı?”

"Doğruyu söylemek gerekirse,” dedi Serafina Pekkala, "Cesaret edemedim."

İki kraliçe dere kıyısında sessizce oturdular. Zaman geçti; yıldızlar battı, başka yıldızlar doğdu; uyuyanlardan küçük bir çığlık yükseldi, ama sadece rüya gören Lyra'ydı. Cadılar bir fırtınanın gümbürtüsünü duydu sonra deniz ve dağ eteğindeki tepeciklerin üzerinde şimşeklerin oynayışını gördüler, ancak çok uzaklardaydı.

Daha sonra Ruta Skadi, "Şu kız, Lyra,” dedi. "Onun nasıl bir rol oynaması gerekiyor? Rolü bu mu? Oğlanı babasına götüreceği için mi önemli? Çok daha fazlasıydı, değil mi?"

"Şimdi yapması gereken bu. Ama daha sonrası için, evet, çok daha fazlası. Biz cadılar bu çocuk için, kadere bir son vereceğini söyleriz. Eh, onu Mrs. Coulter için anlamlı hale getirecek kelimeyi biliyoruz, kadının bunu bilmediğini de biliyoruz. Svalbard yakınlarındaki teknede işkence ettiği cadı az daha söylüyordu ama Yambe-Akka ona tam vaktinde geldi.

"Ama şimdi o hartlakların bahsettikleri şeyin Lyra olabileceğini düşünüyorum - yani şu Esatir denen şeyin. Cadılar değil, melek varlıkları değil ama o uyuyan çocuk: Otorite'ye karşı savaştaki nihai silah. Yoksa Mrs. Coulter onu bulmaya niye bunca hevesli olsun?"

"Mrs. Coulter Lord Asriel'in sevgililerinden biriydi," dedi Ruta Skadi. "Elbette ve Lyra da onların çocuğu... Serafina Pekkala, eğer ben onun

çocuğunu doğurabilsem, ne cadı olurdu ama! Kraliçelerin kraliçesi!”

"Hişşt, kızkardeşim,” dedi Serafina. "Dinle... ya şu ışık da ne?"

Bir şey nöbetçilerinin yanından geçtiği için tedirgin halde, orada durdular ve kamp yerinden gelen bir ışık parıltısı gördüler; ateşin ışığı değildi ama ateşin ışığına hiç mi hiç benzemiyordu.

Sessiz adımlarla, okları çoktan yaylarına takılmış halde geri koştular ve birden durdular.

Bütün cadılar otların üstünde uyuyordu, Will ve Lyra da. Ama iki çocuk, aşağı, onlara bakan bir düzine melekle çevrilmişti.

Ve Serafina o anda cadıların dilinde kelime karşılığı olmayan bir şeyi anladı: hac fikrini. Bu varlıkların önemli bir şeye yakın olmak için neden binlerce yıl beklediğini ve muazzam mesafeleri aştığını ve kısa süre onun huzurunda oldukları için geri kalan zamanda kendilerini ne kadar farklı hissettiklerini anladı. Bu yaratıklar, seyrelmiş ışığın bu güzel hacıları, kirli yüzlü ve ekose etekli kız ile uykusunda kaşlarını çatan yaralı elli oğlanın etrafında ayakta dururken işte böyle görünüyorlardı.

Lyra'nın boynunda bir kımıldanma oldu. Kar beyazı bir ermin olan Pantalaimon, kara gözlerini uykulu uykulu açtı ve korkusuz bir şekilde etrafa baktı. Lyra bunu daha sonra bir rüya olarak hatırlayacaktı. Pantalaimon bu ilgiyi Lyra'nın hakkı olarak kabul etmiş gibiydi, çok geçmeden yeniden kıvrıldı ve gözlerini yumdu.

Nihayet yaratıklardan biri kanatlarını ardına kadar açtı. Birbirlerine onca yakın oldukları halde, diğerleri de aynı şeyi yaptı ve kanatları hiçbir dirençle karşılaşmadan, ışık ışıktan geçer gibi birbirinin içinden geçti, ta ki çimenlerde uyuyanların üstüne bir ışıltı dairesi vurana kadar.

Sonra nöbetçiler, birbiri ardınca havalandı, alevler göğe yükseldi, yükseldikçe boyutları büyüdü, sonunda-muazzam bir boyut aldılar; ama daha şimdiden çok uzaklardaydılar, kuyruklu yıldızlar gibi kuzeye gidiyorlardı.

Serafina ve Ruta Skadi çam dallarının üstüne atlayıp yukarı doğru onları takip ettiler ama çok geride kaldılar.

"Senin gördüğün yaratıklar gibi miydiler, Ruta Skadi?" dedi Serafina, havanın ortasında yavaşlayıp, ufka doğru küçülen parlak alevleri izlerken.

"Daha büyük sanıyorum ama aynı cinsten. Etleri yoktu, gördün mü? Tamamen ışıktan ibaretler. Duyuları bizimkilerden farklı olmalı... Serafina Pekkala, şimdi kuzeyimizin bütün cadılarını toplanmaya çağırmak için seni

terk ediyorum. Yeniden buluştuğumuzda, savaş vakti olacak. Sağlıcakla kal, canım..."

Havanın ortasında kucaklaştılar ve Ruta Skadi dönüp güneye doğru hızla uçtu.

Serafina onun gidişini izledi sonra dönüp ışıldaya meleklerin sonuncusunun çok uzaklarda gözden kayboluşuna baktı. Bu büyük nöbetçiler için merhametten başka bir şey hissetmiyordu. Ayaklarının altında toprağı saçlarında rüzgarı, çıplak tenlerinde yıldız ışığının karıncalanmasını asla hissetmemekle ne çok şey kaçırıyor olmalıydılar! Ağır ağır aşağı, çimenlerde uyuyanların yanına katılmak için uçmadan önce, uçtuğu çam dalında minik bir dalcık kopardı, keskin reçineyi açgözlü bir zevkle kokladı.

14

Alamo Vadisi

Lee Scoresby solundaki sakin okyanusa ve sağındaki yeşil kıyıya baktı, insan görmek için elini gözlerine siper etti. Yenisey'i bırakalı bir gün, bir gece geçmişti.

"Burası yeni bir dünya mı?" diye sordu.

"Burada doğmamış olanlar için yeni bir dünya," dedi Stanislaus Grumman. "Aksi takdirde, sizinki ya da benimki kadar eski. Asriel'in yaptıkları, her şeyi altüst etti, Mr. Scoresby, daha önce olduğundan çok daha derin bir şekilde altüst etti. Sözünü ettiğim bu geçişlerle pencereler - artık beklenmedik yerlerde açılıyorlar. Yol bulmak zor ama rüzgar iyi bir rüzgar."

"İster yeni olsun ister eski, aşağıdaki dünya yabancı bir dünya," dedi Lee.

"Evet," dedi Stanislaus Grumman. "Yabancı bir dünya ama kuşkusuz kimileri burada kendini evinde hissediyordur."

"Boş görünüyor," dedi Lee.

"Öyle değil. O burnun gerisinde, vaktiyle güçlü ve refah içinde olan bir şehir var. Ve orada hâlâ şehri kuran tücarlarla asillerin soyundan gelenler yaşıyor ama son üç yüz yılda sıkıntılı günler geçiriyorlar."

Birkaç dakika sonra, balon yoluna devam ederken Lee önce bir fener, sonra taştan bir mendireğin kavisini, sonra da bir limanın çevresindeki güzel bir şehrin kuleleri ile kubbelerini ve kırmızı-kahverengi damlarını gördü. Yemyeşil bahçelerde opera binası gibi görkemli bir binası, şık otellerin bulunduğu geniş bulvarları ve tomurcuklanmış ağaçların gölgeli balkonlara eğildiği küçük sokakları vardı.

Ve Grumman haklıydı; insanlar vardı. Ancak balon süzülerek yaklaşınca Lee onların çocuk olduğunu görüp şaşırdı. Görünürde tek bir büyük yoktu. Çocukların cinleri olmadığını görünce daha da çok şaşırdı - buna rağmen kumsalda oynuyorlar, kafelere koşarak girip çıkıyorlar. Yiyip içiyorlar, ya da evlerle dükkanlardan malzemeyle dolu torbalar topluyorlardı. Dövüşür gibi görünen bir grup erkek çocuk vardı, kırmızı saçlı bir kız onları kavga

etmeye teşvik ediyordu, küçük bir çocuk yakındaki bir binanın camlarını kırmak için taş atıyordu.

Şehir boyutunda bir oyun alanı gibiydi burası ama görünürde tek bir öğretmen yoktu; çocukların dünyasıydı.

Ancak orada çocuklar dışında da varlıklar vardı. Lee onları ilk kez görünce gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı, oysa hiç kuşku yoktu: sis sütunları - ya da sisten daha seyrek bir şey - koyulaşmış hava gibi bir şey... Her neyseler, şehir onlarla doluydu; bulvarlarda kayıp gidiyor, evlere giriyor, meydanlarla avlularda öbekler oluşturuyorlardı. Çocuklar görmeden onların arasında dolaşıyordu.

Ama görünmeden değil. Şehrin üstünde daha da ileriye süzüldükçe, Lee bu suretlerin davranışını daha da iyi gözlemleyebildi. Çocukların bazıları ile ilgilendikleri ve kimi çocukların peşinden gittikleri belliydi: daha büyük çocuklar, (Lee'nin teleskopundan görebildiği kadarıyla) ergenliğin eşiğinde olanlar. Uzun boylu, bir demet siyah saçı olan bir oğlan vardı ve şeffaf varlıklar tarafından öyle yoğun şekilde çevrilmişti ki, dış hatları havada ışıldıyordu sanki. Etin etrafındaki sinekler gibiydiler. Ve oğlan, zaman zaman görüşünü netleştirmek ister gibi gözlerini ovuştursa ya da başını sallasa da, durumun hiç farkında değildi.

"Bunlar da neyin nesi?" dedi Lee.

"İnsanlar onlara Heyula diyor.”

"Tam olarak ne yapıyorlar?"

"Vampirleri duydun mu?"

"Evet, hikayelerde."

"Heyulalar vampirlerin kanla beslendiği gibi beslenir, ama Heyulalar'ın yiyeceği, dikkattir. Dünyaya karşı bilinçli ve bilgili bir ilgi. Çocukların olgunluktan uzak oluşu onlara o kadar ilginç gelmez."

"Öyleyse Bolvangar'daki şeytanların tam zıddı bunlar."

"Tersine. Hem Adak Meclisi, hem de Kayıtsızlık Heyulaları, insanlar hakkındaki bu hakikatin büyüsüne kapılırlar: masumiyetin tecrübeden farklı olmasına yani Adak Meclisi, Toz'dan korkar ve nefret eder, Heyulalar onunla beslenir ama ikisinin de saplantısı Toz'dur."

"Oradaki çocuğun etrafında öbek öbek toplanmışlar."

"Büyüyor. Çok geçmeden ona saldıracaklar ve sonra da onun hayatı boş, kayıtsız bir sefalet halini alacak. Buna mahkum."

"Hay aksi! Onu kurtaramaz mıyız?"

"Hayır. Heyulalar hemen bizi yakalar. Burada bize erişemezler; yapabileceğimiz tek şey, gözlemek ve uçmaya devam etmek."

"Ama büyükler nerede? Bana bütün dünyanın yalnızca çocuklarla dolu olduğunu söylemiyorsun, değil mi?"

"Bu çocuklar Heyula yetimi. Bu dünyada onlardan oluşan pek çok çete var. Büyükler kaçınca avare dolaşıyorlar. Bulduklarıyla yaşıyorlar. Gördüğün gibi, bulacak çok şey de var. Aç kalmıyorlar. Anlaşılan çok sayıda Heyula bu şehri istila etmiş, büyükler de güvenli bir yer bulmak için kaçmış. Limanda ne kadar az tekne olduğunu görüyorsun, değil mi? Çocukların başı derde girmeyecek ."

"Büyüyecek olanlar hariç. Orada, aşağıdaki zavallı çocuk gibi."

"Mr. Scoresby, bu dünya böyle işliyor. Ve eğer zulüm ile adaletsizliğe son vermek istiyorsanız, beni daha ileri götürmeniz gerek. Yapacak bir işim var."

"Bana öyle geliyor ki-" dedi Lee, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, "bana öyle geliyor ki insan zulmü nerede bulursa orada onunla mücadele eder ve yardıma muhtaç olan yere yardım edersiniz. Yanılıyor muyum? Dr. Grumman? Ben sadece cahil bir aeronotum. Öyle cahilim ki, örneğin bana şamanların uçma yetisine sahip olduğu söylendiğinde inandım. Oysa burada uçamayan bir şaman var."

"Ah, ama ben uçabilirim."

"Nasıl yani?"

Balon gittikçe daha aşağı doğru süzülüyor, toprak yükseliyordu. Hemen yollarının üstünde kare şeklinde taş bir kule yükseldi, Lee fark etmemiş göründü.

"Uçmaya ihtiyacım vardı," dedi Grumman, "ben de sizi çağırdım ve uçuyorum işte arasında da. Her yerde çılgınlıkla karşılaştım, ama her çılgınlık akıntısının içinde bilgelik taneleri vardı. Mutlaka benim fark ettiklerimin dışında da çok fazla bilgelik vardı. Hayat çetindir, Mr. Scoresby, ama gene de ona dört elle sarılırız."

"Ya bu yaptığımız yolculuk? Çılgınlık mı, bilgelik mi?"

"Bilip bileceğim en büyük bilgelik."

"Bana yeniden amacının ne olduğunu söyle. Bu keskin bıçağın taşıyıcısını bulacaksın, sonra ne olacak?"

"Ona görevinin ne olduğunu söyleyeceğim."

"Ve bu da, Lyra'yı korumayı içeren bir görev," diye uyardı onu aeronot.

"Hepimizi koruyacak."

Uçmaya devam ettiler, çok geçmeden şehir arkalarında kalıp gözden kayboldu.

Lee aletlerini kontrol etti. Pusula hâlâ gevşek gevşek daireler çiziyordu ama anlayabildiği kadarıyla altimetre gerektiği gibi çalışıyordu ve deniz kıyısının üç yüz metre kadar yukarısında, kıyıya paralel olarak süzüldüklerini gösteriyordu. Daha ileride pusa doğru yükselen bir dizi yüksek yeşil tepe vardı, Lee yeterince safra sağladığı için memnun oldu.

Ama düzenli ufuk taramasını yaptığında, kalbinin tekler gibi olduğunu hissetti. Hester de hissetmişti, kulaklarını dikti ve bir altın-ela göz Lee'nin yüzüne odaklanacak şekilde başını çevirdi. Adam onu alıp kaldırdı, paltosunun göğsüne tıkıştırdı ve yeniden teleskopu açtı.

Hayır, yanılmamıştı. Güneyde, uzaklarda (eğer güneyse, tabii, geldikleri yön) başka bir balon pusta süzülüyordu. Isının titreşmesi ve mesafe, herhangi bir ayrıntı görmeyi imkansız hale getirmişti ama diğer balon daha büyüktü ve daha yüksekten uçuyordu.

Grumman da görmüştü.

"Düşmanlar mı, Mr. Scoresby?" diye sordu, inci gibi ışığa bakmak için elini gözlerine siper ederek.

"Hiç şüphe yok. Safra atıp daha hızlı rüzgarı yakalamak için yükselsem mi, yoksa göze daha az görünmek için alçakta mı kalsam, emin değilim. Ve o şeyin zeplin olmadığına da şükrediyorum; yoksa birkaç saatte bize yetişirlerdi. Hayır, lanet olsun, Dr. Grumman, daha yükseğe gidiyorum, çünkü o balonda olsam bu balonu çoktan görmüş olurdum ve bahse girerim ki, onların gözleri de keskindir."

Hester'i yeniden yere koydu ve üç torba safra atmak için dışarı eğildi. Balon hemen yükseldi, Lee de teleskopu gözünde tuttu.

Bir dakika sonra, görüldüklerinden emin oldu, çünkü pusta bir hareketlilik göze çarpıyordu. Az sonra, belli bir açıyla diğer balondan uzağa ve yukarı doğru uzanan bir duman çizgisi oluştu orada. Biraz yükselince de patlayıp bir alev oldu. Bir an koyu kırmızı bir parıltı halini aldı, sonra sönerek kurşuni bir duman parçasına dönüştü ama gece çalan bir tehlike çanı kadar açık bir sinyaldi.

"Daha kuvvetli bir rüzgar çağırabilir misiniz, Dr. Grumman?" dedi Lee. "Gece inene kadar o tepelere varmak istiyorum."

Çünkü artık kıyı çizgisinden ayrılıyorlardı ve güzergahları onları elli - altmış kilometre genişliğinde büyük bir körfezin üzerinden geçiriyordu. Uzak tarafta sıra tepeler yükseliyordu ve şimdi yükseklik kazandığı için Lee bunlara aslında dağ demenin daha doğru olabileceğini gördü.

Grumman'a döndü ama onu derin bir trans içinde buldu. Şamanın gözleri yumuluydu, yavaşça arkaya öne sallanırken alnı boncuk boncuk terlemişti. Boğazından alçak ritmik bir inleme yükseliyordu ve sepetin kenarını sıkı sıkıya tutmuş cini de aynı derecede kendinden geçmişti.

Ve ister yükseklik kazanmanın, ister şamanın büyüsünün bir sonucu olsun, Lee'nin yüzündeki havayı bir soluk kımıldattı. Gaz torbasını kontrol etmek için başını kaldırıp baktı ve torbanın bir-iki derece kaydığını, tepelere doğru meylettiğini gördü.

Ancak, şimdi daha süratle hareket etmelerini sağlayan rüzgar, öteki balonu da etkiliyordu. Diğer balon daha yaklaşmış değildi ama onu arkada da bırakmamışlardı.

Ve Lee teleskopu tekrar oraya çevirince, ışıltılı uzaklıkta, balonun arkasında daha koyu renk, daha küçük şekiller gördü. Amaçlı bir şekilde gruplanmışlardı ve her dakikayla birlikte daha açık, daha belirgin bir hal alıyorlardı. "Zeplinler,” dedi. "Eh, burada saklanmanın imkanı yok."

Mesafelerini tahmin etmeye ve yönelip uçtukları tepelere ilişkin de benzer bir hesap yapmaya çalıştı. Süratleri gerçekten de artmıştı ve hafif rüzgar çok aşağılardaki dalgaların tepelerinde beyaz fiskeler yaratıyordu.

Cini tüylerine çeki düzen verirken, Grumman sepetin bir köşesinde oturmuş dinleniyordu. Gözleri kapalıydı ama Lee onun uyanık olduğunu biliyordu.

"Durum şöyle, Dr. Grumman," dedi. "Bu zeplinlere havada yakalanmak istemiyorum. Hiçbir savunmamız yok; bizi bir dakikada aşağı indirirler. Suya inmek de istemiyorum, ister özgür irademle olsun, ister mecburen. Birazcık yüzebiliriz ama balık tutar gibi rahatlıkla el bombalarıyla bizi avlayabilirler.

"Onun için de o tepelere erişip inmek istiyorum. Şimdi ormanı biraz görebiliyorum. Kısa bir süreliğine, belki de uzun süreyle, ağaçlar arasında saklanabiliriz.

"Bu arada güneş de batıyor. Günbatımma kadar, benim hesabımca, yaklaşık üç saatimiz var. Tam olarak tahmin etmek söylemek zor ama

zeplinlerin, o vakte kadar aramızdaki mesafeyi yarıya indirmiş olacaklarını sanıyorum ve biz de bu körfezin öteki kıyısına varmış oluruz.

"Evet, ne dediğimi anlamışsınızdır. Balonu o tepelere götürüp orada ineceğim, çünkü başka her şey kesin ölüm anlamına gelir. Artık onlara gösterdiğim bu yüzükle Nova Zembla'da öldürdüğüm Skraeling arasında bir bağlantı kurmuş olmalılar ve bizi bunca azimle, cüzdanımızı tezgahta unuttuğumuzu söylemek için aramıyorlar.

"Böylece bu gece bir vakit, Dr. Grumman, bu uçuş sona erecek. Hiç balonla iniş yaptınız mı?"

"Hayır," dedi şaman. "Ama sizin becerinize güveniyorum. "

"O dağ sırasında mümkün mertebe yükseğe çıkmaya çalışacağım. Bu bir denge sorunu, çünkü ne kadar ileri gidersek bize o kadar yaklaşırlar. Eğer onlar bize çok yakınken inersem, nereye gittiğimizi görebilirler ama eğer bizi çok erken indirirsem, o ağaçların korunağını bulamayız. Her iki şekilde de, çok geçmeden ateş açılacak."

Grumman, sihirli bir tüy ve boncuk andacını, Lee'nin kasıtlı bir anlamı olduğunu görebildiği bir şekilde, tek elinden diğerine aktararak, duygularını belli etmeksizin oturuyordu. Kartal cininin gözleri, onları izleyen zeplinleri hiç bırakmamıştı.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Lee yakılmamış bir puroyu çiğnedi, teneke bir mataradan soğuk kahve yudumladı. Arkalarındaki gökyüzünde güneş daha aşağı indi, Lee balonun kendisi ve dağ tepeleri altın bir ışıkla yıkanırken, akşamın uzun gölgesinin koy kıyısı boyunca ve ilerideki tepelerin alt sırtlarından yukarı doğru süzüldüğünü görebiliyordu.

Arkalarında ise, günbatımının parıltısında neredeyse kaybolmuş küçük zeplin noktaları büyüyor ve netleşiyordu. Öteki balonlar şimdiden onlara yetişmişti ve artık çıplak gözle rahatlıkla görülebiliyorlardı: dört tanesi yanyana. Ve koyun engin sessizliği içinde motorlarının minik ama kolay duyulan sesi geliyordu, ısrarlı bir sivrisinek vızıltısı gibi.

Tepelerin eteğindeki kıyıya varmalarına henüz birkaç dakika varken, Lee gökyüzünde zeplinlerin ardında yeni bir şeyin farkına vardı. Bulut kümeleri oluşmaktaydı ve muazzam bir fırtına bulutu yığını göğün halen ışıklı olan üst bölümünde binlerce metreye yükseliyordu. Nasıl gözünden kaçmıştı bu? Eğer fırtına geliyorsa, ne kadar çabuk yere inseler o kadar iyiydi.

Derken koyu yeşil bir yağmur perdesi bulutlardan aşağı indi ve sarktı, sanki zeplinler nasıl Lee'nin balonunu kovalıyorsa, fırtına da onları

kovalıyor gibiydi, çünkü yağmur onlara doğru denizi süpürerek geldi ve güneş nihayet gözden kaybolurken, bulutlardan önce güçlü bir şimşek, birkaç saniye sonra da bir gökgürültüsü geldi.

Öyle gürültülüydü ki, Lee'nin balonunun kumaşını sarstı ve uzun bir süre dağlardan doğru yankılandı.

Sonra bir şimşek daha geldi, bu sefer çentikli çatal fırtına bulutu yığınından doğrudan doğruya zeplinlerin birini vurdu. Bir anda gaz tutuştu; parlak bir alev çiçeği, çürük moru gibi koyu renk bulutların önünde tomurcuklandı ve gemi, bir işaret ateşi gibi alev alev yanarak aşağı sürüklendi. Ardından da hâlâ alevler içinde, suda yüzdü.

Lee tuttuğu nefesi koyuverdi. Grumman yanında duruyordu, bir eli süspansiyon halkasındaydı, yüzünde derin bitkinlik hatları vardı.

"O fırtınayı siz mi getirdiniz?" dedi Lee.

Grumman başıyla onayladı.

Gök şimdi kaplan rengine bürünmüştü; birbiri ardınca gelen en koyusundan kahverengi-siyah yamalarla çizgiler, altın rengi şeritler vardı ve desenleri her dakika değişiyordu, çünkü altın rengi, kahverengi-siyah onu yutarken hızla soluyordu. Arkalarındaki deniz siyah su ile fosforlu köpükten oluşan parçalı bohçalar gibiydi ve yanan zeplinin son alevleri, zeplin batarken azalarak yok oldu.

Ancak geriye kalan üç tanesi uçuyordu, ağır darbeler alıyor ama rotalarından ayrılmıyorlardı. Çevrelerinde daha da fazla şimşek çaktı ve fırtına daha yakma gelirken Lee, kendi balonundaki gaz için endişelenmeye başladı.

Tek bir darbe onu alevler içinde toprağa düşürebilirdi, şamanın fırtınayı bundan kaçınacak kadar incelikli şekilde kontrol edebileceğini sanmıyordu.

"Tamam, Dr. Grumman," dedi. "Şimdilik bu zeplinleri yok sayacağım ve dikkatimi kendimizi emniyetle dağların içine götürüp yere indirmek üzerinde yoğunlaştıracağım. Sizden istediğim sıkıca tutunup oturmanız ve ben size atlamanızı söylediğimde atlamaya hazır olmanız. Sizi uyaracağım ve bunu elimden geldiğince nazikçe yapmaya çalışacağım ama bu şartlar altında yere inmek, beceri meselesi olduğu kadar talih meselesidir de.”

"Size güveniyorum, Mr. Scoresby," dedi şaman.

Sepetin bir köşesinde oturup arkasına yaslandı. Cini ise, pençelerini deri kenar şeridine iyice geçirmiş halde süspansiyon halkasına tünedi.

Rüzgar şimdi onları sertçe savuruyordu, büyük gaz torbası rüzgarlarda şişti ve dalgalandı. İpler gacırdadı, gerildi, ne var ki Lee onların kopacaklarından korkmuyordu. Biraz daha safra attı ve altimetreyi yakından kolladı. Bir fırtınada hava basıncı düşünce, o düşüşü altimetre ölçümüne göre dengelemek gerekirdi ve bu sık sık kaba bir parmak hesabı olurdu. Lee rakamları gözden geçirdi, bir daha kontrol etti, sonra da son safrasını koyuverdi. Artık tek kontrolü, gaz supabıydı. Daha yükseğe çıkamazdı, sadece inebilirdi.

Fırtınalı havaya dikkatle baktı ve karanlık gökyüzüne karşı duran karanlık tepelerin büyük yığınını seçti. Aşağıdan, taşlık bir kumsalda dalgaların parçalanması gibi gümbürdeyen, hızla akan bir ses geliyordu, ama Lee bunun ağaçların üzerindeki yaprakları hırpalayarak geçen rüzgar olduğunu biliyordu. Şimdiden, bu kadar uzağa! Düşündüğünden daha süratle hareket ediyorlardı.

Yere inmeyi fazla geçe bırakmamalıydı. Lee tabiatı itibariyle kadere karşı gazaba kapılmayacak kadar sakin bir insandı; onun tavrı, bir kaşını kaldırmak, az ve öz konuşmaktı. Ama şimdi bir umutsuzluk titreyişi duymaktan kendini alamıyordu, çünkü yapması gereken şey - yani, fırtınanın önü sıra uçmak ve kesilmesini beklemek -yere çakılmalarını garanti edecek olan tek şeydi.

Hester'i kucağına alıp göğsüne sağlamca sokuşturdu, onu içeride tutmak için çadır bezinden paltosunun düğmelerini ilikledi. Grumman kıpırdamadan ve sessiz oturuyordu; rüzgarın hırpaladığı cini tırnaklarıyla sepetin kenarına sıkıca tutunmuş, tüyleri esintiyle havaya dikilmişti.

"Bizi aşağı indireceğim, Dr. Grumman," diye haykırdı Lee, rüzgarın sesini bastıran bir sesle. "Ayağa kalkmalı ve uzağa atlamaya hazır olmalısınız. Ben seslendiğimde halkayı tutun ve kendinizi ileri savurun."

Grumman onun sözünü dinledi. Lee aşağı, ileri, aşağı, ileri baktı, gördüğü her hayal meyal şeyi birbiriyle karşılaştırdı ve gözlerini kırparak yağmuru çıkardı; çünkü ani bir bora onlara avuçlar dolusu çakıl büyüklüğünde yağmur damlaları getirmişti, gaz torbasında yaptıkları patırtı rüzgarın ulumasına ve aşağıdaki yaprakların kamçı darbelerine eklenince, Lee gökgürültüsünü bile zorla duyar olmuştu.

"İşte gidiyoruz!" diye haykırdı. "İyi bir fırtına çıkardınız, Bay Şaman."

Gaz supabı hattını çekti ve açık tutmak için bir mesnet takozunun etrafına bağladı. Ta tepeden görünmeyen gaz yukarıdan çıkarken, gaz torbasının alt

kavsi kendi üzerine döndü ve daha bir dakika önce kabarmış bir kürenin olduğu yerde önce bir kıvrım, sonra bir başkası belirdi.

Sepet öylesine çılgınca sarsılıp savruluyordu ki, aşağı inip inmediklerini söylemek çok güçtü ve esinti de öylesine ani değişiyordu ki, farkında olmadan rahatlıkla göklere doğru uzak bir mesafeye sürüklenebilirlerdi; ama bir dakika kadar sonra Lee ani bir çekilme hissetti, borda kancasının bir dala takıldığını anladı. Sadece geçici bir kontroldü, çünkü dal kırılmıştı ama ne kadar yakında olduklarını gösteriyordu.

"Ağaçların on beş metre üstünde -" diye bağırdı.

Şaman başıyla onayladı.

Sonra bir çekilme daha geldi, daha da şiddetliydi ve iki adam sertçe sepetin kenarına savruldular. Lee alışkındı, hemen dengesini buldu, ancak bu şiddet Grumman'ın boş bulunmasına yol açmıştı. Gene de süspansiyon halkasını tutmayı sürdürdü ve Lee onun güvence içinde dengeli, kendini açığa atmaya hazır olduğunu gördü.

Bir an sonra, borda kancası bu sefer kopmayan bir dal bulunca en sarsıcı darbe geldi. Sepet hemen yana eğildi, bir saniye sonra da ağaçların tepelerine çarpmaya başladı ve ıslak yaprakların kamçı gibi vuruşları, küçük dalların kırılması ve eza çeken dalların çatırtısı arasında güvenilmez bir şekilde sarsılıp durdu.

"Hâlâ orada mısınız, Dr. Grumman?" diye seslendi Lee, çünkü bir şey görmek imkansızdı.

"Hâlâ buradayım, Mr. Scoresby."

"Durumu net bir şekilde görene kadar bir dakika hareketsiz dursanız iyi olur," dedi Lee, çünkü rüzgarda çılgınca sallanıyorlardı ve sepetin, onları neresi tutuyorsa oraya küçük sarsıntılarla yerleştiğini hissedebiliyordu.

Sonra artık neredeyse boş olan ama bunun bir sonucu olarak da rüzgarı yelken gibi alan gaz torbasından yana doğru güçlü bir çekiş geldi.

Sonra şimşek bir daha çaktı, bir saniye sonra gök gümbürdedi. Fırtına neredeyse tam tepelerindeydi. Işık Lee'ye, bir dalın çekip koparılmış bir yerinde kocaman beyaz kabuğu olan bir meşe gövdesi gösterdi, ama sadece kısmen koparılmıştı, çünkü sepet onun halen gövdeye bağlı olduğu yerin yakınında duruyordu.

"Bir ip atıp aşağı ineceğim," diye haykırdı. "Ayaklarımız yere değer değmez, bir sonraki planımızı yapabiliriz."

"Sizi izleyeceğim, Mr. Scoresby," dedi Grumman. "Cinim bana toprağın on iki metre aşağıda olduğunu söylüyor. "

Ve Lee, kartal cin yeniden sepetin kenarına yerleşirken, kanatların güçlü çırpışını duydu.

"O kadar uzağa gidebiliyor mu?" dedi hayretle, ama bunu zihninden çıkardı ve ipi önce süspansiyon halkasına, sonra da dala iyice bağladı ki, sepet düşerse bile çok aşağı düşmesin.

Sonra, Hester göğsünde emniyetteyken, ipin geri kalanını aşağı attı, ayaklarının altında sağlam toprağı hissedene kadar aşağı indi. Dallar gövde çevresinde gittikçe kalınlaştı; bu çok büyük bir ağaçtı dev bir meşe ve Lee, Grumman'a inebileceği işaretini vermek için ipi çekelerken, ona bir teşekkür mırıldandı.

Patırtı içinde başka bir ses mi vardı yoksa? Dikkatle dinledi. Evet, bir zeplin motoru, belki de birden fazla. Yukarıda bir yerlerde. Ne yükseklikte olduğunu ya da hangi yönde uçtuğunu söylemek imkansızdı; ama ses bir dakika kadar orada kalmış, sonra da gitmişti.

Şaman toprağa erişti.

"Duydunuz mu?" dedi Lee.

"Evet. Yükseliyor, sanırım, dağlara doğru. Bizi sağ salim indirdiğiniz için tebrikler, Mr. Scoresby."

"Daha işimiz bitmedi. O gaz torbasını gün doğmadan tentenin altına almak istiyorum yoksa kilometrelerce öteden yerimizi belli eder. Biraz ağır iş yapabilir misiniz, Dr. Grumman?"

"Bana ne yapacağımı söyleyin."

"Tamam. Tekrar ipe tırmanıyorum, size bir şeyler uzatacağım. Bir tanesi, bir çadır. Ben yukarıda balonu saklamak için ne yapabileceğime bakarken, onu kurabilirsiniz."

Uzun süre çalıştılar, bir noktada, sepete destek olan dal nihayet kırılıp Lee'yi aşağı indirdi. Ancak fazla uzağa düşmedi, çünkü gaz torbası hâlâ ağaçların tepelerinde sürükleniyordu ve sepeti havada tuttu.

Bu düşüş aslında gaz torbasını saklamayı kolaylaştırdı çünkü alt kısmı tentenin içinden aşağı çekilmişti; şimşek çakmaları arasında çalışıp, çekerek, bükerek, vurarak, Lee balonun bütününü aşağı, alt dalların arasına ve görüş alanı dışına çekmeyi başardı.

Rüzgar hâlâ ağaç tepelerini öne arkaya kamçılıyordu.

Lee artık daha fazlasını yapamayacağına karar verdiğinde yağmurun en şiddetli kısmı geride kalmıştı. Aşağı indi ve şamanın yalnızca çadırı kurmakla kalmayıp aynı zamanda yoktan bir ateş de yarattığını ve kahve yapmakta olduğunu gördü.

"Bunu sihirle mi yaptınız?" dedi sırılsıklam ıslanıp kaskatı kesilmiş Lee, inip çadıra girerek ve Grumman'ın ona uzattığı kupayı alarak.

"Hayır, bunun için İzciler'e teşekkür edebilirsiniz," dedi Grumman. "Sizin dünyanızda İzciler var mı? Her zaman hazırlıklı ol. Ateş yakmanın tüm yolları arasında en iyisi, kuru kibrittir. Ben onlarsız asla yolculuğa çıkmam. Bir kamp mekanı olarak bundan beterini de bulabilirdik, Mr. Scoresby."

"O zeplinleri gene duydunuz mu?"

Grumman elini havaya kaldırdı. Lee dinledi ve elbette motor sesi vardı, yağmur biraz azaldığı için şimdi fark etmesi daha da kolaydı.

"İki kez üstümüzden geçtiler," dedi Grumman. "Nerede olduğumuzu bilmiyorlar ama buralarda bir yerde olduğumuzu biliyorlar."

Bir dakika sonra zeplinin uçtuğu yönden doğru bir parıltı titreşti. Şimşek kadar parlak değildi ama ısrarlıydı ve Lee bunun bir işaret ışığı olduğunu anladı.

"En iyisi ateşi söndürmeniz, Dr. Grumman," dedi, "her ne kadar onsuz kalacağıma üzülsem de. Sanırım o tente kalın ama bilemezsiniz. Şimdi uyuyacağım, iliklerime kadar ıslanmış olsam da."

"Sabaha kurumuş olursunuz," dedi şaman.

Bir avuç yaş toprak alıp alevlerin üstüne bastırdı ve Lee küçük çadırda zahmetle yatıp gözlerini yumdu.

Tuhaf ve etkili rüyalar gördü. Bir noktada uyandığına ve bağdaş kurup oturmuş şamanı alevlere bürünmüş olarak gördüğüne emin oldu, alevler etini süratle yiyerek yerine, ışıl ışıl bir kül tepesi halinde halen oturan beyaz bir iskelet bırakmıştı. Lee korkuyla Hester'i aradı, onu uyur buldu ki, bu asla olmazdı, çünkü o uyanık olduğunda Hester de uyanık olurdu; bu yüzden de onu, son derece uysal ve savunmasız görünen, az konuşan kamçı dilli cinini uyur görünce bunun tuhaflığı onu etkiledi ve huzursuz bir şekilde yanına uzandı; rüyasında uyanıktı ama aslında uyuyordu ve uzun süre rüyasında uyanık olarak yattığını gördü.

Bir başka rüyanın merkezinde de Grumman vardı.

Lee sanki şamanı kenarlarında tüyler olan bir çıngırağı sallıyor ve bir şeye kendine itaat etmesi için emir veriyor gibi gördü. Midesi biraz bulanarak bu şeyin balondan gördükleri gibi bir Heyula olduğunu fark etti. Uzun boyluydu, neredeyse görünmezdi ve Lee'de öylesine içini çalkalayan bir iğrenmeye yol açıyordu ki, az daha dehşet içinde uyanıyordu. Ancak Grumman yaratığı korkusuzca idare ediyordu, hiçbir zarar da görmüyordu, çünkü o şey şamanı dikkatle dinliyordu, sonra da bir sabun kabarcığı gibi yükseldi ve kubbede kayboldu.

Ardından yorucu gecesi başka bir seyir aldı, çünkü bir zeplinin pilot kabinindeydi, pilotu gözlüyordu. Aslında ikinci pilotun yerine oturmuştu, ormanın üstünde gidiyorlardı, çılgınca savrulan ağaç tepelerine bakıyorlardı, engin bir yaprak ve dal denizi. Sonra o Heyula, kabinde onlarla birlikteydi.

Rüyasında eli kolu bağlı kalmış Lee ne kıpırdayabiliyor ne de bağırabiliyordu ve pilot kendisine neler olduğunun farkına varınca onun duyduğu dehşeti Lee de yaşadı.

Heyula pilotun üzerine eğilmiş, yüzünü onun yüzüne bastırıyordu. Adamın, dişi bir ispinoz olan cini kanatlarını çırpıyor, feryat ediyor ve geri çekilmeye çalışıyordu ama elinden, bayılarak kontrol tablosunun üstüne düşmekten fazlası gelmedi. Pilot yüzünü Lee'ye çevirdi ve elini uzattı, ama Lee'nin kıpırdayacak gücü yoktu. Adamın gözlerindeki müthiş acı yürek burkuyordu, Hakiki ve yaşayan bir şey ondan boşaltılıyordu, cini zayıf zayıf kanatlarını çırptı ve yabani, tiz bir seslenişle seslendi, ama ölüyordu.

Sonra cini yok oldu. Oysa pilot hâlâ yaşıyordu. Gözleri yarı saydam bir hal aldı ve uzanan eli, gaz pedalının üstüne, hafif bir gümbürtüyle düştü. Yaşıyordu, ama yaşamıyordu: her şeye karşı kayıtsızdı.

Ve Lee oturdu, zeplin önlerinde yükselen dağların bir sırtına dosdoğru uçarken çaresizce izledi. Pilot da sırtı pencerede yükselirken gözledi, ama hiçbir şey onu ilgilendirmioyrdu. Lee dehşetle koltuğunu arkaya bastırdı, ama düşüşü durduracak hiçbir şey olmadı ve çarpma ânında "Hester!" diye bağırdı.

Hemen sonra uyandı.

Çadırdaydı, emniyetteydi, Hester çenesini ısırdı. Terliyordu. Şaman bağdaş kurmuş oturuyordu, ancak kartal cininin onun yakınında olmadığını görünce Lee ürperdi.

Belli ki bu orman kötü bir yerde, insana musallat olan vehimlerle doluydu.

Sonra şamanı görmesini sağlayan ışığın farkına vardı, çünkü ateş çoktan sönmüştü, ormanın karanlığı da derindi. Uzaklardaki bir titrek ışık, ağaç gövdeleri ile sular damlayan yaprakların altlarının ayırt edilmesini sağladı ve Lee hemen bunun ne olduğunu anladı: rüyası gerçekleşmişti, bir zeplin pilotu tepenin sırtına uçmuştu.

"Lanet olsun, Lee, titrek kavak yaprağı gibi sapır sapırsın. Neyin var senin?" diye homurdandı Hester ve uzun kulaklarını oynattı.

"Sen de rüya görmüyor musun, Hester?" diye mırıldandı Lee.

"Sen rüya görmüyorsun, Lee, görüyorsun. Eğer kahin olduğunu bilseydim, seni çok önceden tedavi ederdim. Şimdi, kes şunu, duyuyor musun?"

Lee başparmağıyla onun başını ovaladı, Hester de kulaklarını salladı.

Ve en ufak bir geçiş olmadan havada, şamanın cini balıkkartalı Sayan Kötör'ün yanısıra süzülüyordu. Başka bir adamın cininin yanında ve kendi cininden uzakta olmak Lee'de güçlü bir suçluluk çarpıntısı ve tuhaf bir zevk uyandırdı. Sanki o da bir kusmuş gibi, ormanın üstündeki yukarı yükselen fırtınalı havada süzülüyorlardı.

Lee zaman zaman bulut örtüsündeki kısa bir gedikten parlayan dolunayın verdiği solgun ışıltıyla dolu karanlık havada etrafa baktı.

Kartal cin kulakları tırmalayan bir çığlık attı ve aşağıdan bin sesle binlerce kuşun çağrısının farklı tonları yükseldi: baykuşların huu-buu'su, küçük serçelerin alarm feryatları, bülbülün akışkan müziği. Sayan Kötör onları çağırıyordu. Ve buna cevaben geldiler, ormandaki her kuş, ister sessiz kanatlarla av peşinde kayarcasına uçuyor, ister geceledikleri yerde uyuyor olsunlar; kanatlarını çırparak binlercesi yukarı geldi.

Lee paylaştığı kuş tabiatının sevinçle kartal kraliçenin buyruğuna cevap verdiğini hissetti, içinde kalmış insan taraf ise zevklerin en tuhafını hissetti: tamamen haklı olana, daha büyük bir güce, hevesle itaatini sunma zevkini. Yüz farklı tür, kartalın manyetik iradesiyle tek bir türmüş gibi dönerken, o da güçlü sürünün geri kalanıyla birlikte çark etti, döndü ve gümüş rengi bulutların önünde bir zeplinin nefret verici karanlık intizamını gördü.

Hepsi de ne yapacaklarını virgülü virgülüne biliyorlardı. Akın akın hava gemisine doğru gittiler, en hızlı olanları ona ilk önce erişti ama hiçbiri Sayan Kötör kadar hızlı değildi; minik çalıkuşları ile ispinozlar, ok gibi

giden kırlangıçlar, suskun kanatlı baykuşlar - gemi bir dakikada onların ağırlığı altında kaldı, pençeleri yağlı ipekte dayanacak yer bulmak için tırmaladı ya da tutunmak için deldi.

Kimileri dilimleyen pervanelerin içine çekilip paramparça olsa da, büyük bölümü motordan uzak durdu. Kuşların çoğu sadece zeplinin gövdesi üzerine tünedi, daha sonra gelenler onlara tutundu, ta ki yalnızca geminin bütün gövdesini değil (bin minik pençe deliğinden hidrojen kaçıyordu şimdi), kabinin pencerelerini ve desteklerle kabloları da kaplayana kadar - bölmenin her santimetre karesine bir kuş, iki kuş, üç ya da daha fazla kuş yapışmış durumdaydı.

Pilot çaresizdi. Kuşların ağırlığı altında gemi gittikçe daha aşağı batmaya başladı ve sonra birden o ani amansız kayalık hatlarından biri belirdi, gecenin içinden yükseldi. Fakat elbette ki zeplinin içinde silahlarını çılgınca sallayan ve rastgele ateş eden adamlar için görünmez gibiydi kayalıklar.

Son anda Sayan Kötör feryat etti ve her kuş havalanıp uçar ve uzaklaşırken, bin kanat vuruşunun gök gürültüsü, motorun kükremesini bile boğdu. Kabindeki adamların, zeplin çarpıp alev almadan önce dört-beş saniyelik bir, idrak süreleri oldu.

Ateş, ısı, alevler... Lee yeniden uyandı, bedeni sanki çöl güneşinde yatıyormuş gibi sıcaktı.

Çadırın dışında hâlâ çadırbezinin üzerinde ıslak yaprakların sonu gelmez tıp-tıp'ı vardı, ama fırtına geçmişti. İçeri soluk gri ışık süzülüyordu, Lee kolundan destek alarak doğrulunca, Hester'i yanında gözlerini kırpıştırırken buldu. Şaman ise battaniyesine sarınmış öyle derin uyuyordu ki, eğer Sayan Kötör dışarıdaki düşmüş bir dala tünemiş uyuyor olmasa, öldüğü bile söylenebilirdi.

Suların damlaması dışındaki tek ses, ormandaki olağan kuş şakımalarıydı. Gökyüzünde motor da yoktu, düşman sesleri de; bu yüzden Lee ateşi yakmanın güvenli olabileceğini düşündü, biraz mücadele ettikten sonra yaktı ve biraz kahve yaptı.

"Ne yapacağız, Hester?" dedi.

"Duruma bağlı. O zeplinlerden dört tane vardı, üçünü yok etti."

"Yani, görevimizi yerine getirdik mi?"

Hester kulaklarını kıpırdattı ve "Sözleşme yaptığımızı hatırlamıyorum," dedi.

"Bu sözleşme meselesi değil. Ahlak meselesi."

"Sen ahlak üzerinde dertlenmeye kalkmadan önce düşünecek bir zeplinimiz daha var, Lee. Bu, hepsi bizi yakalamaya gelen silahlı otuz, kırk adam demek. Üstelik de imparatorluk askerleri. Önce hayatta kalmak, sonra ahlak."

Tabii ki haklıydı ve Lee kaynar kahveyi yudumlayıp bir puro içer, gün ışığı da gittikçe daha kuvvetlenirken, geride kalmış tek zepline kumanda ediyor olsa, ne yapacağını düşündü. Hiç şüphesiz geri çekilip tam gün ışığını beklemeli ve geniş bir alanda ormanın kenarını tarayacak kadar yüksekten uçmalıydı ki, Lee ve Grumman'ın nereye sığındığını görebilsin.

Balıkkartalı cin Sayan Kötör uyandı, Lee'nin oturduğu yerin tepesinde koca kanatlarını açtı. Hester yukarı bakıp başını oraya buraya çevirdi, sırasıyla her altın rengi gözüyle heybetli cini süzdü, bir an sonra da şamanın kendisi çadırdan çıktı.

"Faal bir gece," dedi Lee.

"Daha da faal bir gün bizi bekliyor. Ormandan hemen ayrılmalıyız, Mr. Scoresby. Burayı yakacaklar."

Lee kulaklarına inanamayarak çevresindeki ıslak bitkilere baktı ve "Nasıl?" diye sordu.

"Potasla karışmış bir tür nafta atan bir makineleri var, suya değdi mi ateş alıyor. İmparatorluk Donanması bunu, Nippon ile savaşlarında kullanmak için geliştirdi. Eğer orman iyice ıslaksa, çok daha çabuk ateş alır."

"Bunu görebiliyorsunuz, öyle mi?"

"Siz gece zeplinlere neler olduğunu ne kadar açıkça gördüyseniz, aynı açıklıkta görüyorum. Yanınıza almak istediklerinizi toplayın ve hemen gidelim."

Lee çenesini ovuşturdu. Sahip olduğu en kıymetli şeyler aynı zamanda en kolay taşman şeylerdi - yani, balondaki aletler - o da onları sepetten aldı, özenle bir sırt çantasına yerleştirdi, tüfeğinin dolu ve kuru olup olmadığını kontrol etti. Sepeti, çarmıklarla halatları ve gaz torbasını oldukları yerde, dalların arasında düğümlenmiş ve bükülmüş halde bıraktı. Artık aeronot değildi; tabii mucize eseri canını kurtarır ve yeni bir balon yapmaya yetecek para bulmazsa. Şimdi, yerküre üstündeki bir böcek gibi hareket etmesi gerekiyordu.

Alevlerin sesini duymadan önce dumanın kokusunu aldılar, çünkü denizden gelen bir meltem kokuyu iç tarafa doğru yükseltiyordu. Ağaçların

ucuna vardıklarında ateşi duyabiliyorlardı, derinden gelen, açgözlü bir kükreme gibiydi.

"Bunu niye dün gece yapmadılar?" dedi Lee. "Bizi uyurken kebap edebilirlerdi."

"Sanırım bizi canlı yakalamak istiyorlar," diye cevap verdi Grumman, baston diye kullanmak için bir dalın yapraklarını sıyırdı "ve ormanı nereden terk edeceğimizi görmek için bekliyorlar."

Ve sahiden de zeplinin vızıltısı çok geçmeden duyulur hale geldi, hem de alevlerin sesi ve onların zahmetli solumalarına rağmen; çünkü şimdi hızla gidiyor ve köklerin, kayaların, düşmüş ağaç gövdelerinin üstüne tırmanıyorlardı, sadece soluklanmak için duruyorlardı. Tepelerde uçan Sayan Kötör, ne kadar ilerlediklerini ve alevlerin ne kadar geride olduğunu söylemek için hızla aşağı indi. Ama zaten, arkalarında kalan ağaçların üstündeki dumanı ve sonra da dalgalanan bir alev bayrağını görmeleri için uzun bir süre geçmedi.

Ormanın yaratıkları da - sincaplar, kuşlar, yaban domuzları - onlarla birlikte kaçıyordu, çevrelerinde her cinsten ciyaklama, çığlık, tehlike çağrısı yükseliyordu. İki seyyah, çok uzakta olmayan ağaç hattının kenarına varmaya çabalıyorlardı ve sonra, şimdi on beş metreye yükselen ve kükreyen alev yığınlarından gelen, birbirini izleyen dalgalar iyice yaklaşırken, oraya vardılar. Ağaçlar meşale gibi tutuşuyordu; damarlarındaki özsu kaynıyor ve onları ikiye ayırıyordu, kozalakların içindeki zift, nafta gibi alev almıştı, küçük dallar bir anda vahşi turuncu çiçeklerle bezenmiş gibiydi.

Zorlukla soluyan Lee ve Grumman, kayalarla yuvarlanmış taşlardan oluşan dik yamaçtan çıkmak için kendilerini zorluyorlardı. Gökyüzünün yarısı dumanla ve ısı pırıltısıyla gözden kaybolmuştu ama yukarılarda geriye kalan tek zeplinin tıknaz gövdesi süzülüyordu - Lee, dürbünle bile seçilemeyecek kadar uzakta olmalarını umdu.

Dağın yamacı ilerilerinde yalçın ve geçit vermez şekilde yükseliyordu. İçinde bulundukları tuzaktan dışarı çıkan tek bir yol vardı, o da ileride, kuru bir nehir yatağının kayalıklardaki bir kıvrımdan çıktığı dar bir geçitti.

Lee gösterdi ve Grumman, "Tamı tamına benim düşüncelerim, Mr. Scoresby," dedi.

Yukarıda süzülen ve daireler çizen cini, kanatlarını çırptı, yükselen bir dalga halinde koyağa doğru hızlandı. Adamlar duraklamadan

tırmanabildiklerince hızla tırmandılar, ancak Lee, "Eğer size saygısızca geliyorsa kusuruma bakmayan ama cadılar dışında cini bunu yapan biriyle karşılaşmadım hiç,” dedi. "Oysa siz cadı değilsiniz. Bunu yapmayı sonradan mı öğrendiniz, yoksa doğuştan sahip olduğunuz bir beceri mi?"

"Bir insan için, hiçbir şey doğuştan sahip olunan bir beceri değildir," dedi Grumman. "Yaptığımız her şeyi öğrenmek zorundayız. Sayan Kötör bana koyağın bir geçide gittiğini söylüyor. Eğer onlar bizi görmeden oraya varabilirsek, hâlâ kaçabiliriz."

Kartal yeniden hızla aşağı indi ve adamlar daha da yükseğe tırmandılar. Hester kayalarda kendi yolunu bulmayı tercih ediyordu, Lee de onun peşinden giderek gevşek taşlardan kaçındı. Daha büyük kayalara ve hep küçük vadiye doğru, elinden geldiğince süratle ilerliyordu.

Lee, Grumman için de endişeliydi çünkü solgundu, gergindi ve zorlukla nefes alıyordu. Geceki çabaları enerjisinin büyük kısmını tüketmişti. Ne kadar uzağa gidebilecekleri, Lee'nin yüzleşmek istemediği bir soruydu; ama tam koyağın girişine geldiklerinde ve fiilen kurumuş nehir yatağının kıyısındalarken, zeplinin sesinde bir değişiklik olduğunu duydu.

"Bizi gördüler," dedi.

Ve bunun ölüm hükmünü duymaktan farkı yoktu. Hester sendeledi, nereye bastığını bilen, sağlam yürekli Hester bile sendeledi ve yalpaladı. Grumman taşıdığı sopaya yaslandı ve geriye bakmak için ellerini gözlerine siper etti, Lee de geriye bakmak için döndü.

Zeplin hızla iniyor, dosdoğru tam altlarındaki sırta gidiyordu. Peşlerindekilerin onları öldürmeye değil de esir almaya niyetli olduğu belliydi, çünkü o andaki bir tüfek ateşi ikisinin de işini saniyede bitirirdi. Pilot onun yerine hava gemisini ustaca yerin tam tepesinde, yamacın en yüksek noktasında, bunu yapabileceği yerde, havada durdurdu ve kabin kapısından mavi üniformalı bir adam hattı, yanlarında kurt cinleriyle yere aktı ve tırmanmaya koyuldu.

Lee ve Grumman onların iki yüz metre yukarısındaydılar, koyağın girişinden de çok uzak değillerdi. Bir kez oraya erişseler, cephaneleri yettiğince askerleri uzakta tutabilirlerdi; ama tek bir tüfekleri vardı.

"Benim peşimdeler, Mr. Scoresby," dedi Grumman, "sizin değil. Eğer tüfeği bana verip teslim olursanız, hayatta kalırsınız. Bunlar disiplinli askerler. Savaş esiri olursunuz ."

Lee buna hiç aldırmayıp, "Yürüyün bakalım," dedi. "Vadiye erişin, diğer yönden çıkış yolunu bulana kadar ben de onları ağızdan uzakta tutarım. Sizi buraya kadar getirdim, şimdi arkama dayanıp yakalanmanızı seyredecek vaktim yok."

Aşağıdaki adamlar hızla ilerliyordu çünkü formdaydılar ve dinlenmişlerdi. Grumman başını 'peki' anlamında salladı.

Bütün söylediği, "Dördüncüsünü indirecek gücüm kalmamıştı," oldu ve vadinin sığınmasına doğru hızla ilerlediler.

Lee, "Sadece gitmeden bana söyleyin,” dedi, "çünkü bilene kadar içim rahat etmeyecek. Hangi taraf için dövüştüğümü bilemiyorum, pek de aldırmıyorum. Bana şunu söyleyin yeter: Şimdi yapacağım şey, Lyra adlı küçük kıza yardımcı mı olacak, zararı mı olacak?”

"Ona yardımcı olacak," dedi Grumman.

"Yemininiz de. Bana söz verdiğinizi unutmayacaksınız, değil mi?"

"Unutmayacağım."

"Çünkü Dr. Grumman, ya da John Parry, sonunda varacağınız hangi dünyada hangi ismi alacaksanız, bunu bilin: o küçük kızı kendi kızımmış gibi seviyorum. Eğer kendi kızım olsaydı, onu daha fazla sevemezdim. Ve eğer yemininizi bozarsanız, benden her ne kalırsa, sizden kalacak olanın peşinde olacak, ebediyetin geri kalanını keşke hiç var olmasaydım diyerek geçireceksiniz. İşte bu yemin, bu kadar önemli."

"Anlıyorum. Size söz verdim."

"Bütün bilmem gereken bu. Sağlıcakla gidin."

Şaman elini uzattı, Lee onun elini sıktı. Sonra Grumman döndü ve vadiden yukarı doğru yürüdü, Lee ise dönüp bakarak, duracak en iyi yeri aradı.

"O büyük kaya değil, Lee," dedi Hester. "Oradan sağ tarafı göremezsin, baskın yapabilirler. Daha küçük olanı seç."

Lee'nin kulaklarında aşağıdaki ormandaki büyük yangınla ya da yeniden yükselmeye çalışan zeplinin zahmetli vızıltısıyla hiç ilgisi olmayan bir kükreme sesi vardı. Çocukluğunu ve Alamo'yu hatırlatan bir ses. O ve arkadaşları eski kalenin harabelerinde o yiğitçe muharebeyi ne kadar sık canlandırmış, sırasıyla Danimarkalı ve Fransız olmuşlardı! Çocukluğu şimdi büyük bir şiddetle gözlerinin Önünden geçiyordu. Annesinin Navajo yüzüğünü çıkarıp, yanına, kayaya koydu. Eski Alamo oyunlarında Hester çoğu kez puma ya da kurt olurdu, bir iki-kez de çıngıraklı yılan olmuştu

ama en çok, alaycı kuş. Şimdi - "Hülya kurmayı bırak da nişan al," dedi."Oyun oynamıyoruz, Lee."

Sırta tırmanan adamlar dağınık düzene geçmişti ve şimdi daha ağır ilerliyorlardı. Vadiyi almaları gerektiğini biliyorlardı, tüfekli tek bir adamın onları uzun süre oraya yaklaştırmayacağını da biliyorlardı. Arkalarında ise zeplin, Lee'yi şaşırtarak, halen kalkmaya çalışıyordu.

Belki yukarı doğru basıncı azalıyordu ya da yakıtı, ama hangisi olursa olsun hâlâ kalkamamıştı, bu da Lee'ye bir fikir verdi.

Pozisyonunu ayarladı ve iskele motoru çekülünü görene kadar eski Winchester'i hizasında nişan aldı ve ateş etti. Bu patlama ona doğru tırmanan askerlerin başlarını kaldırmalarına yol açtı ama bir saniye sonra motor aniden kükredi ve aynı hızla tutukluk yaptı ve stop etti. Zeplin bir yanına devrildi. Lee diğer motorun uluduğunu duyabiliyordu ama havagemisi artık yerde kalmıştı.

Askerler durmuş ve ellerinden geldiğince siper olmuşlardı. Lee onları sayabiliyordu, saydı da: yirmi beş. Onun otuz kurşunu vardı. Hester Lee'nin sol omuzuna sokuldu.

"Ben bu tarafı kollarım," dedi.

Kurşuni renkte büyük kayaya çömelmiş, kulakları sırtında yassılmış, kendisi de kurşuni-kahverengi ve göze çarpmayan küçük bir taşa benziyordu, gözleri hariç.

Hester güzel değildi; bir yaban tavşanının olabileceği kadar sade ve sıskaydı; ama gözlerinin harika renkleri vardı, en koyu turba kahverengisi ile orman yeşili ışınlarla beneklenmiş, altın-ela. Ve şimdi de o gözler aşağı, görüp görecekleri son manzaraya bakıyordu: yuvarlanmış vahşi kayaların bulunduğu çırak bir sırt ve onun berisinde yanan bir orman. Dinlenilebilecek ne bir ot, ne yeşil bir nokta vardı.

Kulaklarını belli belirsiz oynattı.

"Konuşuyorlar," dedi. "Duyuyorum, ama anlayamıyorum. "

"Rusça," dedi adam. "Hep birlikte, koşarak yukarı çıkacaklar. Bizim için en zoru bu olacağı için öyle yapacaklar."

"Düzgün nişan al,” dedi cin.

"Alırım. Ama kahretsin, can almayı sevmiyorum, Hester ."

"Bizim canımız ya da onların canı."

"Hayır, hepsi bu kadar değil," dedi Lee Scoresby. "Onların canı ya da Lyra'nın canı. Nasıl olduğunu anlayamıyorum ama o çocukla aramızda bir

bağ var, bundan da çok memnunum."

"Solda ateş etmek üzere olan bir adam var," dedi Hester ve o konuşurken adamın tüfeğinden bir çatırtı geldi, taş parçaları Hester'in çömeldiği yerin otuz santim ötesinden havaya uçuştu. Kurşun vınlayarak vadiye gitti, ama Hester kılını bile kıpırdatmadı.

"Eh, bu atış benim bu konuda kendimi daha iyi hissetmeme sebep oldu," dedi Lee, dikkatle nişan aldı.

Ateş etti. Hedef alacak sadece mavi bir yama vardı ama vurdu. Adam bir hayret çığlığıyla geriye düşüp öldü.

Sonra savaş başladı. Bir dakika içinde tüfeklerin patlaması, seken kurşunların inlemesi ve parçalanan kayanın çatırtısı dağın sırtı boyunca ve arkadaki çukur vadide yankılanıp çınlıyordu. Dumansız barutun kokusu, kurşunların çarptığı yerde tuzla buz olan kayadan gelen yanık kokusu, sadece ormandan gelen yanık tahta kokusunun çeşitlemeleriydi, ta ki bütün dünya yanıyormuş gibi görünene kadar.

Lee'nin kayası çok geçmeden sıyrıldı, oyuldu ve Lee ona çarparken kurşunların vurduğunu hissetti. Bir keresinde Hester'in sırıtmdaki kürkün üzerinden geçen bir kurşunun rüzgarıyla dalgalandığını gördü, ama Hester hiç kımıldamadı. Lee de ateş etmeyi kesmedi.

İlk dakika çok şiddetliydi. Ondan sonra gelen duraklamada Lee yaralandığını gördü; kayada yanağının altında kan vardı, sağ eli ile tüfeğin sürgüsü kırmızıydı. Hester bakmak için yerinden kıpırdadı.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Bir kurşun kafanı sıyırmış."

"Kaçının düştüğünü saydın mı, Hester?"

"Hayır. Kafayı kesmekle meşguldüm. Hazır fırsat varken, tüfeğini yeniden doldur, oğlum."

Lee kayanın arkasına yuvarlandı ve sürgüyü arkaya öne hareket ettirdi. Sıcaktı ve kafasındaki yaradan üzerine şakır şakır akan kan kuruyordu, mekanizmayı katılaştırmıştı. Üzerine dikkatle tükürdü, gevşedi. Sonra yeniden pozisyon aldı ve daha hedefe bakmadan önce, ona bir kurşun isabet etti.

Sol omuzunda bir patlama gibiydi. Birkaç saniye sersemledi, sonra kendine geldi ama sol kolu uyuşmuştu ve işe yaramaz haldeydi. Üstüne atlamaya hazır bekleyen büyük bir acı vardı ancak henüz cesaretini toplayamamıştı, bu düşünce ona kafasını yeniden ateş etmek üzerinde odaklayacak gücü verdi.

Daha bir dakika önce o kadar hayat dolu olan, ölü ve yararsız kolunu tüfeğe destek yaptı ve vurdumduymaz bir yoğunlaşma ile nişan aldı: bir atış... iki... üç ve her biri de adamını buldu.
"Nasıl gidiyoruz?" diye mırıldandı.
"İyi ateş ediyorsun," diye fısıldadı Hester, yanağının çok yakınından. "Durma. O siyah kayanın orada -"
Baktı, nişan aldı, ateş etti. Şekil yere düştü.
Lanet olsun, bunlar benim gibi adamlar," dedi Lee.
"Anlamı yok," dedi cin. "Öyle bile olsa gene de yap."
"Ona inanıyor musun? Grumman'a?"
"Tabii. Nişan al, Lee."
Pat: bir adam daha düştü, cini mum gibi söndü.
Sonra uzun bir sessizlik oldu. Lee cebini karıştırdı, birkaç kurşun daha buldu. Tüfeğini doldururken öylesine ender rastlanan bir şey hissetti ki, az daha kalbi duruyordu; Hester'in yüzünü kendi yüzüne yapışmış ve yaşlarla ıslanmış hissetti.
"Lee, bu benim kabahatim," dedi cin.
"Niye?"
"Skraeling yüzüğünü almanı sana ben söyledim. O olmasa, başımız asla bu derde girmezdi."
"Bana söylediğini hiç yaptım mı sanıyorsun? Aldım, çünkü cadı..."
Bitiremedi, çünkü bir başka kurşun onu bulmuştu. Bu sefer sol bacağına girip parçalandı ve daha Lee gözünü kırpıştıracak fırsat bulamadan, bir üçüncü kurşun, kafatasına konmuş kıpkırmızı ısınmış bir ateş karıştıracağı gibi gene kafasına çarptı.
"Çok fazla kalmadı, Hester," diye mırıldandı, olduğu yerde durmaya çalışarak.
"Cadı, Lee! Cadı dedin! Hatırladın mı?"
Zavallı Hester, şimdi bütün yetişkin hayatında yaptığı gibi, gergin ve gözleyerek çömelmiyordu, yerde yatıyordu. Ve güzel altın-kahverengi gözleri donuklaşmaya başlamıştı.
"Hâlâ güzel," dedi Lee. "Ah, Hester, evet, cadı. Bana verdi ..."
"Elbette verdi. Çiçek."
"Göğüs cebimde. Al onu, Hester, ben kıpırdayamıyorum."
Zor bir mücadeleydi ama Hester güçlü dişleriyle küçük koyu kırmızı çiçeği dışarı çekti ve onu sağ elinin yanma koydu. Lee büyük bir gayretle

çiçeği yumruğunda sıktı ve "Serafina Pekkala!" dedi. "Bana yardım edin, yalvarırım. . ."

Aşağıda bir kımıldanma; çiçeği bıraktı, nişan aldı, ateş etti. Kımıldanma durdu.

Hester tükeniyordu.

"Hester, benden önce gitme,"diye fısıldadı Lee.

"Lee, senden uzakta herhangi bir yerde tek bir saniye bile durmaya dayanamam," diye fısıldayarak cevap verdi cin.

"Sence cadı gelecek mi?"

"Tabii gelecek. Daha önce çağırmalıydık."

"Bir sürü şey yapmalıydık."

"Belki de..."

Bir patlama daha, bu sefer kurşun içeride bir yerde daha derinlere gitti, canının merkezini aradı. Lee düşündü: Orada bulamaz. Benim merkezim, Hester. Ve aşağıda mavi bir seğirme gördü ve zahmetle namluyu ona tuttu.

"O işte," diye soludu Hester.

Lee, tetiği çekmekte zorlandı. Her şey zordu zaten.

Üç kere denemesi gerekti, sonunda becerdi. Mavi üniforma yamaçtan aşağı yuvarlanarak gitti.

Uzun bir sessizlik daha. Acıya karşı duyduğu korkuyu kaybetmek üzereydi. Daireler çizen, koklayan, daha yakına gelen bir çakal sürüsü gibiydi ve Lee, onu kemiklerine kadar yiyene dek bırakmayacaklarını biliyordu.

"Bir adam kaldı," diye mırıldandı Hester. "Zepline doğru gidiyor.”

Lee adamı hayal meyal gördü, birliğinin yenilgisinden sürünerek uzaklaşan bir İmparatorluk Muhafızları askeri. "Adamı sırtından vuramam,” dedi Lee.

"Gene de, tek kurşun kalmışken ölmek çok yazık."

Böylece Lee elindeki son kurşun için, hâlâ kükreyen ve tek motorla kalkmaya çalışan zepline nişan aldı, kurşun sıcaktan kıpkırmızı olmalıydı, ya da belki aşağıdaki ormandan bir yanan odun parçası bir esintiyle havagemisine sürüklenmişti; çünkü gaz birden turuncu bir ateş topu şeklinde şişti ve metal iskelet ile üzerini kaplayan örtü biraz yükseldi, sonra ağır ağır, usulca ama ateşten bir ölümle, aşağı yuvarlandı.

Sürünerek uzaklaşan adam ile Muhafızlar'dan tek geriye kalan, koyağı tutan adamın daha yakınına gelmeye cüret edememiş altı-yedi başka adam

üzerlerine düşen ateş tarafından yutuldu.

Lee ateş topunu gördü, kulaklarındaki kükreme arasında Hester'in, "Hepsi bu, Lee," dediğini duydu.

Lee, ”Bu zavallı adamların sonu bu olmamalıydı, bizim de," dedi, ya da öyle düşündü.

Hester, "Onları uzakta tuttuk," dedi. "Uzakta tuttuk. Lyra'ya yardım ediyoruz."

Sonra küçük kırılmış mağrur bedenini onun yüzüne bastırdı, gelebildiğince yakın ve sonra da öldüler.

15

Kanyosunu

İleri, dedi aletiyometre. *Daha uzağa, daha yükseğe.*

Onlar da tırmandı. Cadılar, en iyi güzergahları kolaçan etmek için yukarıda uçuyordu, çünkü tepelik arazi çok geçmeden yerini daha dik yamaçlara ve ayak basacak kayalık yerlere bırakmıştı ve öğlene doğru güneş doğarken seyyahlar kendilerini, tek bir yeşil yaprağın büyümediği ve tek sesin böceklerin cırıltısı olduğu kuru koyaklar, dik yamaçlar ve taşlarla kaplı vadilerde buldular.

İlerlediler, sadece keçi mataralarından su yudumlamak için durdular, az konuştular. Pantalaimon, yorulana kadar bir süre Lyra'nın başının üstünde uçtu, sonra da ayağını nereye bastığını bilen, boynuzlarıyla gururlanan, Lyra onun yanısıra zahmetle tırmanırken kayadan kayaya zıplayan küçük bir dağ keçisi oldu. Will keyifsizce yürüyordu, güneşin göz kamaştırıcı parıltısına karşı gözlerini kısmış, elinin daha da kötü bir hal alan ağrısını yok saymıştı. Nihayet sadece hareketin iyi, hareketsizliğin kötü olduğu, bu yüzden de çaba harcarken değil de dinlenirken daha fazla ıstırap çektiği bir hale geldi. Cadıların kanamasını durdurmak için yaptıkları büyü başarısızlığa uğradıktan sonra, cadıların da, sanki onların gücünden daha büyük bir lanete uğramış gibi, ona korkuyla baktıklarını düşünüyordu.

Bir noktada küçük bir göle geldiler, kırmızı kayalar arasında otuz metre bile olmayan koyu mavi bir yama.

Su içmek, mataralarını doldurmak ve ağrıyan ayaklarını buzlu suya sokmak için orada durdular. Birkaç dakika kalıp hareket ettiler ve hemen sonra, güneş en yüksek ve sıcak noktadayken, Serafina Pekkala, onlarla konuşmak için hızla aşağı indi. Endişeliydi.

"Sizi bir süre bırakacağım," dedi. "Lee Scoresby'nin bana ihtiyacı var. Niye, bilmiyorum. Ama yardımıma ihtiyaç duymasa aramazdı. Yola devam edin, ben sizi bulurum. "

"Mr. Scoresby mi?" dedi Lyra, heyecan ve kaygıyla.

"Ama nerede -"

Ne var ki Serafina gitmişti, Lyra sorusunu bitiremeden hızla gözden kaybolmuştu. Lyra, Lee Scoresby'ye ne olduğunu sormak için otomatikman aletiyometreye uzandı, ama elini çekti, çünkü Will'e rehberlik etmek dışında bir şey yapmayacağına söz vermişti.

Karşıya, ona baktı. Yakında oturuyordu, öylesine dizine bıraktığı elinden hâlâ yavaş yavaş kan sızıyordu, yüzü güneşten yanmıştı ama yanığın altında solgundu.

"Will," dedi, "babanı neden bulman gerektiğini biliyor musun?"

"Her zaman bildim bunu. Annem, babamın rolünü devralacağımı söylerdi. Tek bildiğim bu."

"Ne demek o, rolünü devralmak? Rol de ne?"

"Bir görev, sanırım. Her ne yapıyordu ise, ben onu devam ettirmeliyim. Diğer her şeyden daha mantıksız değil."

Sağ eliyle gözlerindeki teri sildi. Söyleyemediği şey, kayıp bir çocuğun yuva hasreti çekmesi gibi babasını özlediğiydi. Bu kıyaslama aklına gelmezdi çünkü onun için yuva, annesini güvence altında tuttuğu yerdi, başkalarının onu güvence altında tuttuğu yer değil. Ancak süpermarkette sözde düşmanlardan saklanma oyununun çaresizce gerçek bir hal aldığı o Cumartesi gününden beri beş yıl geçmişti. Hayatında onca uzun bir süreydi ki ve kalbi "Aferin, aferin çocuğum; dünyada kimse daha iyisini yapamazdı; seninle gurur duyuyorum. Şimdi gel, dinlen..." kelimelerini duymak için yanıp tutuşuyordu.

Will bunun o kadar hasretini çekiyordu ki doğru dürüst farkında değildi. Genel hislerinin bir parçasıydı sadece. Onun için de, kız bunu gözlerinde görse bile ki onun için böyle anlayışlı olmak yeni bir şeydi, Will şimdi ona ifade edemiyordu. Mesele şuydu: Will söz konusu olunca yeni bir duyu geliştiriyordu, sanki o, daha önce tanıdığı herkesten daha fazla odaktaymış gibi. Onun hakkındaki her şey açık, yakın ve acildi.

Bunu ona söyleyebilirdi ama tam o anda bir cadı uçup aşağı indi.

"Arkamızda insanlar görüyorum,” dedi. "Çok gerideler ama hızla hareket ediyorlar. Daha yakına gidip bakayım mı?"

"Evet, git,” dedi Lyra, "ama alçaktan uç ve saklan, seni görmelerine izin verme."

Will ve Lyra zahmetle ayağa kalktılar ve güçlükle ilerlemeye koyuldular.

"Sık sık üşüdüm,” dedi Lyra, aklını onları izleyenlerden uzaklaştırmak için, "ama hiç bu kadar sıcak olmamıştı, hiç. Senin dünyanda bu kadar sıcak

mıdır?"

"Benim yaşadığım yerde değil. Normal koşullarda değil. Ama iklim değişiyor. Yazlar eskiden olduğundan daha sıcak. Diyorlar ki insanlar, içine kimyasal maddeler koyarak atmosfere müdahale ediyormuş ve hava kontrolden çıkacakmış."

"Evet, yaptılar," dedi Lyra "ve kontrolden çıktı. Şimdi biz göbeğindeyiz.”

Will cevap veremeyecek kadar ısınmıştı, susamıştı, zonklayan havada soluk soluğa tırmandılar. Pantalaimon cırcırböceği olmuştu, sıçrayıp uçamayacak kadar yorgun olduğu için Lyra'nın omuzunda oturuyordu. Zaman zaman cadılar çok yükseklerde, tırmanılamayacak kadar yükseklerde bir pınar bulup, çocukların mataralarını doldurmak için yukarı uçuyorlardı. Su olmasa, çok geçmeden ölürlerdi ve oldukları yerde kimse yoktu; havaya çıkabilen her pınar, yeniden kayalar arasında yutulup gidiyordu.

Ve böylece, akşama doğru, ilerlediler.

Casusluk yapmak için geriye uçan cadının adı Lena Feldt'ti. Yalçın kayalıktan kayalığa, alçaktan uçtu ve güneş batıp kayalardan vahşi bir kan kırmızı çıkarırken küçük mavi göle geldi ve kamp yapan bir askeri birlik buldu.

Ancak daha onlara ilk bakışı, öğrenmek istediğini ona gösterdi; bu askerlerin cinleri yoktu. Will'in dünyasından ya da insanların cinlerinin içlerinde olduğu ve gene de canlı göründükleri Cittâgazze dünyasından da değildiler.

Bu adamlar onun dünyasındandı ve onları cinsiz görmek ağır, tiksindirici bir dehşet yaratıyordu.

Açıklama, göl kıyısındaki bir çadırdan çıktı. Lena Feldt, haki av giysileri içinde zarif bir kadın, bir kısa ömürlü gördü; suyun kenarında, hemen yanında sıçrayıp oynayan maymun kadar hayat doluydu kadın.

Lena Feldt yukarıdaki kayalar arasında saklanıp Mrs. Coulter'ın askerlerin başındaki subayla konuşmasını, subayın adamlarının çadırları kurup ateş yakmasını, su kaynatmasını izledi.

Cadı, Serafina Pekkala'nın Bolvangar'daki çocukları kurtaran birliğindendi ve Mrs. Coulter'ı oracıkta vurma özlemi içindeydi; ancak kadını koruyan bir talih vardı sanki çünkü durduğu yer ok atmak için fazla uzaktı ve cadı da kendini görünmez hale getirmeden daha yakına

gelemezdi. Büyüyü yapmaya koyuldu. On dakikalık ciddi bir odaklanma gerektirdi bu iş.

Nihayet kendine güvenen Lena Feldt kayalık yamaçtan aşağı, göle doğru gitti ve kamptan geçerken bir-iki boş bakışlı asker kısaca başlarını kaldırıp baktılar, ancak gördüklerini hatırlamakta zorlanarak gene başka yana döndüler. Cadı, Mrs. Coulter'ın girdiği çadırın dışında durdu ve yayma bir ok taktı.

Çadır bezinin arkasından gelen alçak sesi dinledi, sonra da göle bakan açık kanada doğru dikkatle ilerledi.

Çadırın içinde Mrs. Coulter, Lena Feldt'in daha önce görmediği bir adamla konuşuyordu: yaşlıca bir adamdı, kır saçlı ve güçlüydü, bileğine sarılmış bir yılan cini vardı. Mrs. Coulter'ınkinin yanındaki bir branda bezinden iskemlede oturuyordu, kadın da ona doğru eğilmiş usulca konuşuyordu.

"Elbette, Carlo," diyordu, "İstediğini söylerim sana. Ne bilmek istiyorsun?"

"Heyulalar'a nasıl komuta ediyorsun?" dedi adam.

"Bunun mümkün olduğunu sanmazdım ama onların köpek gibi peşinden gelmesini sağladın... Korumalarından mı korkuyorlar? Nedir?"

"Basit," dedi kadın. "Beni tüketeceklerine yaşamama izin verirlerse onlara daha fazla beslenme sağlayabileceğimi biliyorlar. Onları tayf gönüllerinin arzuladığı bütün kurbanlara götürebilirim. Sen onları bana tarif eder etmez onlara hakim olabileceğimi anladım, öyle de oldu. Ve bütün bir dünya bu solgun şeylerin gücü altında titriyor. Ama, Carlo," diye fısıldadı.

"Biliyorsun ki seni de memnun edebilirim. Seni daha da fazla memnun etmemi ister miydin?"

"Marisa," diye mırıldandı adam, "sana bu kadar yakın olmak yeterli bir zevk..."

"Hayır, değil, Carlo; olmadığını biliyorsun. Seni bundan daha fazla memnun edebileceğimi de biliyorsun."

Cininin küçük siyah boynuzsu elleri, yılan cini okşuyordu. Dişi yılan yavaş yavaş kendini gevşek bıraktı ve adamın kolundan maymuna doğru akmaya başladı. Adamın da, kadının de ellerinde altın rengi şarap kadehleri vardı, kadın kendisininkini yudumladı ve biraz daha adama doğru eğildi."

Cini yavaşça kolundan kayıp iner ve ağırlığını altın maymunun ellerine verirken, adam

"Ah," dedi. Maymun onu yavaşça yüzüne doğru kaldırdı ve yanağını usulca onun zümrüt derisinde gezdirdi. Yılanın dili bir oraya, bir buraya hareket etti, sonra adam içini çekti.

"Carlo, bana neden oğlanın peşinde olduğunu söyle," diye fısıldadı Mrs. Coulter, onun sesi de maymunun dokunuşu kadar yumuşaktı. "Niye onu bulman gerekiyor?"

"Onda istediğim bir şey var. Ah, Marisa -"

"Nedir, Carlo? Onda ne var?"

Adam başını iki yana salladı. Ama direnmek onun için gitgide zorlaşıyordu; cini yumuşakça maymunun göğsünü çevrelemişti ve maymunun elleri onun akışkan boyunca hareket ederken, başını durmadan onun uzun parlak tüylerinden geçiriyordu.

Lena Feldt onların oturdukları yerin iki adım ötesinde görünmez halde durup onları izledi. Yayı gerilmişti, yay kirişindeki oku hazırdı; bir saniyeden kısa sürede çekip serbest bırakabilir, Mrs. Coulter da daha nefesini alamadan ölebilirdi. Ama cadı merak etmişti. Hareketsiz, sessiz, gözleri faltaşı gibi açılmış, durdu.

Ne var ki Mrs. Coulter'ı gözlerken, onun ötesine, küçük mavi gölün karşı tarafına bakmadı. Karanlıkta gölün öbür tarafında hayaletimsi ağaçlardan oluşan bir koruluk kendi kendini ekmiş gibiydi, bilinçli bir niyeti andıran bir şeyle sık sık titreyen bir koruluk. Ama elbette bunlar ağaç değildi ve Lena Feldt ile cininin merakı Mrs. Coulter' a yönelikken, solgun biçimlerden biri kendini yoldaşlarından ayırdı ve tek bir dalgaya meydan vermeden buz gibi suların yüzeyinde kaydı, ta ki Lenda Feldt'in cininin tünediği kayadan otuz santim ötede duraklayana kadar.

"Bana kolaylıkla söyleyebilirsin, Carlo," diye mırıldanıyordu Mrs. Coulter. "Fısıldayabilirsin. Uykunda konuşuyormuş gibi yapabilirsin, seni kim bunun için suçlayabilir ki? Bana oğlanda ne olduğunu ve niye onu istediğini söyle, yeter. Senin için onu alabilirim... Bunu yapmamı istemez misin? Bana söyle, yeter, Carlo. Ben onu istemiyorum. Ben kızı istiyorum. Nedir? Bana söyle yeter, senin olur."

Adam usul bir ürpertiyle sarsıldı. Gözleri kapalıydı. Sonra, "Bir bıçak," dedi. "Cittâgazze'nin keskin bıçağı. Onu duymadın mı, Marisa? Kimileri ona *teleutaia makhaira*, bıçakların sonuncusu diyor. Kimileri de Esatir."

"Ne yapıyor, Carlo? Özelliği ne?"

"Ah... Bu her şeyi kesen bıçak. Onu yaratanlar bile neler yapabileceğini bilmiyordu. Keskin bıçak her şeye, herkese, maddeye, ruha, meleğe, havaya işler. Marisa, o benim, anlıyor musun?"

"Tabii, Carlo. Söz veriyorum. Bardağını doldurayım..."

Ve altın maymun ellerini ağır ağır zümrüt yılanın derisine defalarca sürterken, birazcık sıkıp, kaldırır ve Sir Charles zevkle soluduğunda okşarken, Lena Feldt gerçekte neler olduğunu gördü: çünkü adamın gözleri yumuluyken, Mrs. Coulter eğdiği küçük bir şişeden kadehe, tekrar şarap doldurmadan önce, gizlice birkaç damla damlatmıştı.

"İşte, canım," diye fısıldadı. "Hadi içelim, birbirimizin şerefine..."

Adam sarhoş olmuştu zaten. Bardağı aldı ve aç gözlülükle yudumladı, bir kere, yeniden, yeniden.

Ve sonra Mrs. Coulter hiçbir uyarıda bulunmaksızın ayağa kaltı ve dönüp Lena Feldt'in tam yüzüne baktı.

"Eh, cadı," dedi, "kendini nasıl görünmez hale getirdiğini bilmiyorum mu sandın?"

Lena Feldt kımıldayamayacak kadar şaşırmıştı.

Arkasında adam soluk almaya uğraşıyordu. Göğsü kalkıp iniyordu, yüzü kızarmıştı, cini maymunun ellerinde gevşemişti, baygındı. Maymun küçümseyerek onu fırlatıp attı.

Lena Feldt yayını kaldırmaya çalıştı ama omuzuna ölümcül bir felç hakim olmuştu. Yayı kaldıramadı. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı, küçük bir çığlık attı.

"Aa, onun için biraz geç artık," dedi Mrs. Coulter.

"Göle bak, cadı."

Lena Feldt döndü ve kar kiraz kuşu cininin sanki havası boşaltılmakta olan cam bir odadaymış gibi kanat çırpıp haykırdığını gördü; kanat çırpıyor ve düşüyor, yığılıyor, başaramıyordu, gagası ardına kadar açılmıştı, panik içinde soluyordu. Heyula onu sarmıştı.

"Hayır!" diye haykırdı cadı ve ona doğru gitmeye çalıştı ama bir mide bulantısı spazmı ile geri çekildi. Mide bulantılı ıstırabı içinde bile Lena Feldt, Mrs. Coulter'ın ruhunda daha önce rastladığı herkesten daha fazla kuvvet olduğunu görebiliyordu. Heyula'nın Mrs. Coulter'ın gücüne tabi olması onu şaşırtmadı; kimse bu yetkeye karşı direnemezdi. Lena Feldt müthiş bir kederle geriye, kadına döndü.

"Bırakın onu! Lütfen bırakın!" diye bağırdı.

"Bakalım. Çocuk sizinle mi? Lyra adlı kız?"
"Evet!"
"Bir de oğlan? Bıçaklı bir oğlan?"
"Evet - yalvarırım -"
"Kaç cadı var?"
"Yirmi! Bırakın onu, bırakın!"
"Hepsi havada mı? Yoksa bir kısmınız yerde çocuklarla mı kalıyor?"
"Çoğu havada, üç-dört tanesi daima yerde - bu müthiş bir keder - ya onu bırakın ya da beni hemen Öldürün !"
"Dağda ne kadar yukarıdalar? İlerliyorlar mı, yoksa dinlenmek için durdular mı?"
Lena Feldt ona her şeyi anlattı. Her tür işkenceye göğüs gerebilirdi, şu anda cinine yapılan dışında. Mrs. Coulter, cadıların nerede olduğu ve Lyra ile Will'i nasıl korudukları hakkında bilmek istediği her şeyi öğrendikten sonra, "Şimdi bana şunu söyle," dedi. "Siz cadılar Lyra adlı çocuk hakkında bir şey biliyorsunuz. Kızkardeşlerinizden birinden az daha öğreniyordum, ama ben işkenceyi tamamlamadan önce öldü. Eh, şu anda seni kurtaracak kimse yok. Bana kızım hakkındaki gerçeği söyle."
Lena Feldt nefesi kesilerek konuştu: "Annesi olacak - hayat olacak - anne - itaatsizlik edecek - o -"
"Adını söyle! En önemlisi hariç, her şeyi söylüyorsun! Adını söyle!" diye bağırdı Mrs. Coulter.
"Havva! Herkesin annesi! Havva, yeniden! Havva Ana!" diye kekeledi Lena Feldt, hıçkırarak.
"Ah," dedi Mrs. Coulter.
Ve sanki hayatının gayesi nihayet gözünde açıklık kazanmış gibi derinden içini çekti.
Cadı ne yaptığını belli belirsiz anladı ve onu saran dehşetin içinde bağırmaya çalıştı: "Ona ne yapacaksınız? Ne yapacaksınız?"
"Ne mi? Onu yok etmeye mecbur kalacağım," dedi Mrs. Coulter, "bir başka Düşüş'ü engellemek için... Bunu niye daha önce görmedim? Göremeyecek kadar büyüktü, ondan..."
Gözleri kocaman kocaman açılmış, bir çocuk gibi ellerini usulca birbirine vurdu. İnleyen Lena Feldt, onun devam ettiğini duydu: "Tabii. Asriel, Otorite'ye savaş açacak ve sonra... Tabii, tabii. Eskiden nasılsa gene öyle. Ve Lyra, Havva. Ve bu sefer düşmeyecek. Ben bunu halledeceğim."

Mrs. Coulter yerinde doğrularak parmaklarını, cadının çiniyle beslenen Heyula'ya doğru şaklattı. Küçük kar kiraz kuşu, Heyula, cadıya doğru ilerlerken kayanın üstünde seğirerek yatıyordu ve sonra Lena Feldt daha önce neler çektiyse hepsi ikiye, üçe katlandı, yüzle çarpıldı. Bir ruh bulantısı, korkunç, mide bulandırıcı bir keder hissetti, öyle derin bir melankolik yorgunluktu ki, bundan ölecekti. Son bilinçli düşüncesi, hayattan tiksinmek oldu; duyulan ona yalan söylemişti. Dünya enerji ve sevinçten değil, pislik, ihanet ve dermansızlıktan yapılmıştı. Yaşamak nefret verici bir şeydi, ölüm de ondan iyi değildi ve evrenin bir ucundan bir ucuna bu ilk, son ve yegane hakikatti.

Öylece, yayı elinde ayakta durdu, kayıtsız, yaşarken ölmüş halde.

Böylece Lena Feldt, Mrs. Coulter'ın bundan sonra yaptığını ne gördü, ne de aldırdı. Şimdi yelken bezinden iskemlede kendinden geçmiş yatan kır saçlı adamı ve tozlarda kıvrılmış mat derili cinini görmezlikten gelen Mrs Coulter, askerlerin yüzbaşısını çağırdı ve gece dağdan yukarı yapılacak bir yürüyüş için hazırlanmalarını emretti.

Sonra suyun kıyısına gidip Heyulalar'ı çağırdı.

O buyurunca, suyun üzerinden sis sütunları gibi kayarak geçip geldiler. Kadın kollarını kaldırdı ve onlara yere bağlı olduklarını unutturdu, öyle ki birer birer havalandılar ve devedikenlerinin habis şeytanarabaları gibi serbestçe süzüldüler, geceye karıştılar ve hava akımlarıyla Will, Lyra ve diğer cadıların olduğu yere doğru taşındılar; ama Lena Feldt bunların hiçbirini görmedi.

Isı karanlık bastıktan sonra çabucak düştü; Will ile Lyra kuru ekmeklerinin son lokmasını yedikten sonra sıcak kalmak ve uyumaya çalışmak için dışa uzanmış bir kayanın altına serildiler. Lyra'nın pek uğraşması gerekmedi; bir dakikadan az sürede, Pantalaimon'un çevresine sıkıca kıvrılmış olarak, kendinden geçmişti ama Will orada ne kadar yatarsa yatsın, bir türlü uyuyamadı. Kısmen, artık ta dirseğine kadar zonklayan ve onu rahatsız edecek derecede şişmiş eli, kısmen sert toprak ve kısmen de soğuk ile tamamen tükenmiş olmasındandı bu, kısmen de annesine duyduğu özlem yüzünden.

Onun için korkuyordu, tabii ve kendisi ona göz kulak olmak için orada olsa daha fazla güvencede olacağını biliyordu; ama onun da, tıpkı çok küçükken yaptığı gibi, kendisine göz kulak olmasını istiyordu. Yarasına sargı yapmasını, yatağa yatınca üstünü örtmesini ve ona şarkı söylemesini

ve bütün dertleri atmasını, onu bunca şiddetle ihtiyaç duyduğu bütün o sıcaklık, yumuşaklık ve anne şefkatiyle sarmasını istiyordu ve bunlar asla olmayacaktı. Bir tarafıyla hâlâ sadece küçük bir oğlandı. Bu yüzden ağladı, ne var ki ağlarken kımıldamadı, çünkü Lyra'yı rahatsız etmek istemiyordu.

Ama gene de uyumuyordu. He zamankinden daha uyanıktı. Sonunda sertleşmiş kollarıyla bacaklarını açtı, sessizce, titreyerek ayağa kalktı; bıçak belinde, tedirginliğini teskin etmek için dağın yükseklerine çıkmaya koyuldu.

Arkasında, nöbetçi cadının kızılgerdan cini başını eğdi, cadı da Will'in niye kayalara tırmandığına bakmak için tuttuğu nöbeti bıraktı. Çam dalına uzanarak, onu rahatsız etmemek ama gene de zarar görmemesini sağlamak için sessizce havalandı.

Will onu fark etmedi. Hareket etmek ve hareket halinde kalmak için öyle bir ihtiyaç duymuştu ki, artık elindeki acıyı da hissetmiyor gibiydi. Bütün gece, bütün gün, ebediyen yürümesi gerektiğini hissediyordu, çünkü göğsündeki bu ateşi başka hiçbir şey serinletemezdi.

Ve sanki onun halinden anlarmış gibi, bir rüzgar çıkıyordu. Bu yabanlıkta kıpırdayacak yaprak yoktu, ancak hava onun vücuduna çarpıyordu, saçını yüzünden uçuruyordu; Will'in dışında da vahşet vardı, içinde de.

Gittikçe daha yukarılara tırmandı, bir kez bile aşağı, Lyra'ya dönmek için yolu nasıl bulacağını düşünmedi, ta ki dünyanın en tepesindeymiş gibi görünen küçük bir platoya gelene kadar. Bütün çevresinde, hiçbir ufukta dağlar daha yüksek bir noktaya erişmiyordu. Ayın göz kamaştıran parıltısında tek renkler katıksız siyah ve ölü beyazıydı, her kenar kertikliydi, her yüzey de çıplak.

Vahşi rüzgar yukarıda bulutları getirip topluyor olmalıydı, çünkü birden ay bulutların altında kayboldu, bütün manzarayı karanlık bürüdü - kesif de bulutlardı, aralarından biraz olsun ayışığı geçmiyordu. Bir dakika geçmeden Will kendini neredeyse topyekun karanlıkta buldu.

Ve aynı anda birinin sağ kolunu kavradığını hissetti.

Şokla bağırdı, hemen kıvrılarak uzaklaştı, ama inatçı bir kavramaydı. Will şimdi vahşileşmişti. Her şeyin en sonunda olduğunu hissediyordu; ve eğer bu hayatının da sonuysa, düşene kadar dövüşecek, dövüşecekti.

Bu yüzden de büküldü ve tekme attı, yeniden büküldü ama o el onu bırakmıyordu ve tutulan da sağ kolu olduğu için bıçağa ulaşamıyordu. Sol eliyle denedi, ancak karşısındaki onu çok fazla sağa sola savuruyordu ve eli

öyle acı veriyordu, öyle şişmişti ki, uzanamıyordu; yetişkin bir adama karşı çıplak, yaralı bir elle dövüşmek zorundaydı.

Dirseğinin altındaki ele dişlerini geçirdi, ne var ki bunun tek sonucu da adamın başının arkasına sersemletici bir darbe indirmesi oldu. Sonra Will tekrar tekrar tekme attı, kimi isabet etti kimi etmedi, bütün bu zaman zarfında da çekiyor, silkiniyor, bükülüyor, itip kakıyordu ve adamın kavrayışı onu hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Kendi solumasını ve adamın homurdanmaları ile sert sert soluk almasını hayal meyal duydu; sonra şans eseri bacağını adamınkinin arkasına geçirdi ve kendini onun göğsüne doğru savurdu, adam tepesinde Will'le güm diye yere düştü. Ama kavrayışı bir an bile gevşemedi ve Will, taşlık zeminde çılgınca yuvarlanarak kalbinin çevresini ağır bir korkunun sıkıştırdığını hissetti: bu adam onu asla bırakmayacaktı ve Will onu öldürse bile cesedi hâlâ sıkı sıkı tutuyor olacaktı.

Ama Will zayıflıyordu ve şimdi ağlıyordu da, başı ve ayaklarıyla adamı tekmeler, çekiştirir, ona vururken acı acı hıçkırıyordu ve kaslarının çok geçmeden pes edeceğini biliyordu. Sonra adamın, eli gene eskisi kadar sıkıca tutsa bile, yattığı yerde hareketsiz durduğunu fark etti. Orada hareketsiz yatıyor, Will'in kendisine dizleri ve başıyla sert darbeler indirmesine izin veriyordu; Will bunu görür görmez son kalan kuvveti de onu terk etti, çaresizce rakibinin yanma düştü, bedenindeki her sinir çınlıyordu, sersemlemişti ve zonkluyordu.

Will can acısı çekerek doğruldu, koyu karanlıkta görmeye çalıştı ve yerde adamın yanında beyaz bir leke gördü. Büyük bir kuşun, bir balıkkartalının, adamın cininin beyaz göğsüydü, cin hareketsiz yatıyordu. Will çekilmeye çalıştı, zayıf çekişi, elini gevşetmemiş olan adamda bir tepki uyandırdı.

Ama kımıldıyordu. Boştaki eliyle Will'in sağ elini dikkatle yokluyordu. Will'in tüyleri diken diken oldu. Sonra adam, "Bana öbür elini ver," dedi.

"Dikkat et," dedi Will.

Adamın boştaki eli Will'in sol kolundan yoklayarak indi, parmak uçları usulca bileğe ve şişmiş avuca ve en büyük özenle Will'in kayıp iki parmağının köklerine geldi.

Öbür eli hemen onu bıraktı ve adam doğrulup oturdu.

"Bıçak sende," dedi. "Sen bıçak taşıyıcısın."

Sesi tınlıyordu, sertti ama soluksuzdu. Will'i onun fena halde incindiğini anladı. Bu karanlık rakibi yaralamış mıydı?

Will hâlâ, tükenmiş halde, taşlara serilmişti. Bütün görebildiği üzerine çömelmiş adamın şekliydi, ama yüzünü göremiyordu. Adam yan tarafa bir şeye uzanıyordu ve biraz sonra, o derisine bir merhemi ovarak yedirirken, Will'in parmaklarının köklerinden eline harikulade yatıştırıcı bir serinlik yayıldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Will.

"Yaranı iyileştiriyorum. Kımıldamadan dur.”

"Sen kimsin?"

"Ben bıçağın ne için olduğunu bilen tek adamım. Elini öyle kaldır. Kıpırdama."

Yağmur öncekinden daha vahşice iniyordu, bir-iki yağmur damlası Will'in yüzüne sıçradı. Fena halde titriyordu, ama adam köklere daha fazla merhem sürer ve ele sıkıca bir keten bandı sararken, sol eline sağ eliyle destek olmuştu.

Ve sargı sağlamca sarılır sarılmaz adam yana yuvarlandı ve yere uzandı. Elindeki serin uyuşukluğun nimetiyle halen aklı karışmış Will, doğrulup ona bakmaya çalıştı, ama öncekinden de daha karanlıktı. Sağ elini ileri doğru uzatıp yokladı, kendini adamın kalbinin bir kuş gibi attığı göğsüne dokunurken buldu.

"Evet," dedi adam, boğuk bir sesle. "Şifa verebiliyorsan, buna ver."

"Hasta mısın?"

"Birazdan daha iyi olurum. Bıçak sende, değil mi?"

"Bende."

"Ve onu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Evet, evet. Ama sen bu dünyadan mısın? Bıçağı nasıl biliyorsun?"

"Dinle," dedi adam, zorlukla doğrulup oturarak. "Sözümü kesme. Eğer bıçağın taşıyıcısı sensen, hayal edebileceğinden de büyük bir görevin var. Bir çocuk... Bunun olmasına nasıl izin verdiler? Eh, böyle olsun... Bir savaş geliyor, çocuk. Olmuş olacak en büyük savaş. Daha önce de böyle bir şey olmuştu, bu sefer doğru tarafın kazanması gerekiyor. İnsanlık tarihinin binlerce yılı yalan, propaganda, zulüm ve aldatmayla dolu geçti. Yeniden başlamanın vaktidir, ama bu sefer usulünce..."

Birkaç hırıltılı nefes almak için durdu.

Bir dakika sonra, "Bıçak," diye devam etti. "Ne yaptıklarından haberleri yoktu, asla, o ihtiyar filozofların. Maddenin en küçük zerreciklerini bile yarabilecek bir alet icat ettiler ve onu şeker çalmak için kullandılar. Bütün

evrenlerde zorbayı yenebilecek tek silahı yaptıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Otorite'yi. Tanrı'yı- Asi melekler düştü, çünkü ellerinde bıçak gibi bir şey yoktu; ama şimdi ..."

"Onu istemiyorum! Artık onu istemiyorum!" diye ağladı Will. "Eğer istiyorsan senin olabilir! Ondan nefret ediyorum, yaptığından da nefret ediyorum -"

"Geçmiş olsun. Seçme şansın yok: sen taşıyıcısın. O seni seçti. Üstelik sende olduğunu biliyorlar; evet sen onlara karşı kullanmazsan, ellerinden söküp alırlar ve geri kalanımıza karşı kullanırlar, ebediyete kadar."

"Ama onlarla niye dövüşeyim? Dövüşüp duruyorum zaten. Dövüşmeye devam edemem. Benim isteğim -"

"Dövüşlerini kazandın mı?"

Will suskun kaldı. Sonra, "Evet, sanırım," dedi.

"Bıçak için dövüştün mü?"

"Evet, ama-"

"Öyleyse bir savaşçısın. Sen busun işte. Her şeye karşı çık, ama kendi doğana karşı çıkamazsın."

Will adamın hakikati söylediğini biliyordu. Ama bu hiç de hoşuna giden bir hakikat değildi. Ağırdı, açılıydı. Adam da bunu biliyor gibiydi, çünkü yeniden konuşmadan önce bıraktı Will başını önüne eğsin.

"İki büyük güç vardır," dedi adam "ve zamanın başlangıcından beri dövüşüyorlar. İnsan hayatındaki her ilerleme, sahip olduğumuz her bilgi, bilgelik ve edep kırıntısı, bir tarafça diğerinin dişleri arasından sökülerek alındı. İnsan Özgürlüğündeki her ufak artış için, daha fazlasını isteyen, daha bilge ve kuvvetli olmak isteyenlerle, bizim itaat etmemizi, alçakgönüllü olup boyun eğmemizi isteyenler kapışmıştır.

"Ve şimdi bu iki güç savaş için saf tuttu. Ve ikisi de, şu senin bıçağını başka her şeyden fazla istiyor. Seçmek zorundasın, çocuk. Buraya gelmemiz için kılavuzluk edildi, ikimize de - sen bıçağınla, ben ise sana onu anlatmam için."

"Hayır! Yanılıyorsun!" diye bağırdı Will. "Böyle bir şey aramıyordum! Aradığım hiç de bu değildi!"

"Öyle düşünmeyebilirsin ama bulduğun bu," dedi adam karanlıkta.

"İyi ama ne yapmalıyım?"

Stanislaus Grumman, Jopari, John Parry o anda tereddüt etti; Lee Scoresby'ye ettiği yeminin acı bir şekilde farkındaydı ve onu bozmadan

önce tereddüt etti; gene de bozdu.

"Lord Asriel'e gitmelisin," dedi "ve ona seni Stanislaus Grumman'ın gönderdiğini, her şeyden fazla ihtiyaç duyduğu silahın sende olduğunu söylemelisin. Hoşuna gitse de gitmese de, çocuk, yapacak bir işin var. Başka hiçbir şeye aldırma, ne kadar önemli görünseler de, git ve bunu yap. Sana rehberlik edecek biri ortaya çıkacaktır; gece meleklerle dolu. Yaran şimdi iyileşecek. Bekle. Sen gitmeden, şöyle bir doğru dürüst bakmak istiyorum. "

Taşıdığı çantayı arandı, bir şey çıkardı, ince muşamba katlarını açtı ve sonra bir kibrit çakarak küçük teneke bir feneri yaktı. Onun ışığında, yağmurun boşaldığı rüzgarlı havada ikisi de birbirlerine baktılar.

Will, süzülmüş yüzünde alev alev yanan mavi gözleri, inatçı çenesinde birkaç günlük sakalı olan, kır saçlı bir adam gördü; adamın acıyla kasılmış ince vücudu, tüylerle bezeli kalın bir pelerinin altında kambur duruyordu.

Şaman sandığından da küçük, narin bedeni yırtık bir keten gömlek içinde titreyen, ifadesi bitkin, vahşi ve ihtiyatlı, ancak yabanıl bir merakla ışıldayan bir oğlan gördü, kocaman kocaman açılmış gözlerinin üstünde düz siyah kaşlar vardı, tıpkı annesinin kaşları...

Ve orada ikisi için de başka bir şeyin ilk ışığı belirdi.

Ama aynı anda, fener ışığı John Parry'nin yüzünde titrerken, bulanık gökyüzünden bir şey fırlayıp geldi ve Parry, hasta kalbinde bir okla, tek kelime edemeden ölüp arkaya düştü. Balıkkartalı cin bir anda yok oldu.

Will'in elinden afallamış halde oturmaktan başka bir şey gelmedi.

Görme köşesinde bir kırpışma oldu, Will'in sağ eli bir anda yukarı kalktı, kendini bir kızılgerdanı, panik içinde bir cini sıkıca tutarken buldu.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı cadı Juta Kamainen, ve cinin ardından, eliyle kendi kalbini tutarak düştü, beceriksizce kayalık yere çakıldı ve zahmetle yeniden kalktı.

Ama o daha ayakları üzerinde doğrulamadan Will oradaydı, keskin bıçak da boğazında.

"Niye yaptın bunu?" diye haykırdı oğlan. "Onu niye öldürdün?"

"Çünkü onu seviyordum ve o beni hor gördü! Ben cadıyım! Bağışlamam!"

Ve cadı olduğu için normalde bir erkek çocuktan korkmazdı. Buna karşılık, Will'den korktu. Bu yaralı genç daha önce hiçbir insanda görmediği kadar kuvvete sahipti ve tehlikeliydi, sindi. Geriye çekildi, oğlan

arkasından gelip, hiç acı duymadan, sadece muazzam ve parçalayıcı bir üzüntü içinde, sol eliyle onun saçını kavradı.

"Kim olduğunu bilmiyorsun," diye bağırdı. "O benim babamdı!"

Cadı başını sallayıp fısıldadı: "Hayır. Hayır! Bu doğru olamaz. İmkansız!"

"Bir şeyin mümkün olması gerektiğini mi sanıyorsun? Bir şeyin hakiki olması gerekiyor sadece! O benim babamdı ve senin onu öldürdüğün âna kadar ikimiz de bunu bilmiyorduk! Cadı, ömür boyu bekliyorum, bunca yolu geliyorum, sonunda onu buluyorum ve sen onu öldürüyorsun ..."

Cadının başını bez bebek gibi salladı ve onu geriye, toprağa fırlatıp iyice afallattı. Juna'nın şaşkınlığı neredeyse ona karşı duyduğu korku kadar büyüktü ki bu korku da yeterince gerçekti. Cadı sersemlemiş halde doğruldu, rica edercesine onun gömleğini tuttu. Oğlan vurup elini uzaklaştırdı.

"Ne yaptı da onu öldürmen gerekti?" diye bağırdı. "Bana bunu söyle, söyleyebilirsen!"

Ve Juna ölü adama baktı. Sonra gene Will'e baktı ve hüzünle başını iki yana salladı.

"Hayır, açıklayamam." dedi. "Çok gençsin. Senin için bir anlam ifade etmez. Onu seviyordum. Hepsi bu. Bu yeterli."

Ve daha Will onu durduramadan, eli kendi belinden az önce çıkardığı ve kaburgalarının arasına gömdüğü bıçağın kabzasında, usulca yana doğru düşüverdi.

Will dehşet duymadı, sadece kendini perişan ve şaşkın hissetti.

Ağır ağır ayağa kalktı ve başını eğip ölü cadıya, onun gür siyah saçlarına, kızarmış yanaklarına, yağmurdan ıslanmış düzgün soluk kollarıyla bacaklarına, bir âşığınki gibi aralanmış dudaklarına baktı.

"Anlamıyorum," dedi yüksek sesle. "Çok garip." Will ölü adama, babasına döndü.

Boğazına binlerce şey takıldı ve sadece hızla yağan yağmur gözlerindeki sıcaklığı serinletti. Yerine tam oturmamış camdan giren hava cereyanı alevin çevresinde dolanırken küçük fenerin ışığı hâlâ titreşiyordu ve Will onun ışığında diz çökerek ellerini adamın vücuduna koydu ve yüzüne, omuzlarına, göğsüne dokundu, gözlerini kapattı, ıslak kır saçları alnından geriye çekti, ellerini sert yanaklara bastırdı, babasının ağzını kapattı, ellerini sıktı.

"Baba," dedi, "babam, babacığım... baba... onun bunu niye yaptığını anlamıyorum. Bana göre çok garip. Ama benim her ne yapmamı istedinse, sana söz veriyorum, yemin ediyorum ki yapacağım. Dövüşeceğim. Savaşçı olacağım, olacağım evet. Bu bıçak, onu her neredeyse Lord Asriel'e götüreceğim ve o düşmanla savaşmasına yardım edeceğim. Yapacağım. Şimdi huzura kavuş. Mesele yok. Artık uyuyabilirsin."

Ölü adamın yanında içinde muşambanın, fenerin ve kanyosunu merheminin olduğu küçük boynuz kutunun bulunduğu çıkını duruyordu. Will onları aldı, sonra babasının bedeninin arkasında toprakta uzanan, ağır ve ıslak ama sıcak, tüylerle bezeli pelerinini fark etti. Artık babasına lazım değildi ve Will soğuktan titriyordu. Ölü adamın boğazındaki bronz tokayı çözdü, pelerinine sarınmadan önce yelken bezinden çıkını sırtına savurdu.

Feneri söndürdü ve dağdan inmeye başlamadan önce dönüp babasının, cadının, sonra gene babasının hayal meyal görünen şekillerine baktı.

Fırtınalı hava fısıltılarla elektrik yüklüydü ve Will rüzgarın çılgın hızı içinde başka sesler de duyabiliyordu: bir an sanki düpedüz başının içindeymiş kadar yakından gelen, bir sonraki an ise başka bir gezegende olabilecekmiş kadar uzakta, çığlıklar ve şarkıların karışmış yankıları, metalin metala vuruşu, birbirine vuran kanatların çırpışı. Ayak altındaki kayalar kaygan ve gevşekti, aşağı inmek yukarı tırmanmaktan çok daha zordu ama Will duraklamadı.

Lyra'nın uyuduğu yere gelmeden önceki son küçük sel çukurunu dönerken, birden durdu. İki adamın orada, karanlıkta, sanki bekliyorlarmış gibi öylece durduklarını görüyorlardı, Will elini bıçağa koydu.

Derken adamlardan biri konuştu.

"Sen bıçaklı çocuk musun?" dedi, sesinde o kanat çırpışlarının garip niteliği vardı. Her ne idiyse, insan değildi.

"Siz kimsiniz?" dedi Will. "İnsan mısınız, yoksa -"

"İnsan değiliz, hayır. Biz Nöbetçileriz. Bene elim. Sizin dilinizde, melekler." Will sustu. Konuşan devam etti.

"Başka meleklerin başka işlevleri vardır ve başka güçleri. Bizim görevimiz basit: sana ihtiyacımız var. Şamanı, bizi sana getireceğini umarak, yolu boyunca adım adım izledik ve getirdi. Şimdi de Lord Asriel'e gidesin diye sana rehberlik etmeye geldik."

"Bütün bu süre boyunca babamın yanında mıydınız?"

"Her ânında."

"Biliyor muydu?"
"En ufak bir fikri yoktu."
"Öyleyse niye cadıyı durdurmadınız? Niçin bıraktınız onu öldürsün?"
"Daha önce olsaydı, yapardık. Ama bizi sana getirince görevi bitmişti."
Will hiçbir şey söylemedi. Başı çınlıyordu; bunu anlamak başka her şeyi anlamaktan zordu.
"Peki," dedi sonunda. "Sizinle geleceğim. Ama önce Lyra'yı uyandırmam gerek."
O geçsin diye kenara çekildiler, yakınlarından geçerken bir hava karıncalanması hissetti, ama hissetmezden geldi ve dikkatini, Lyra'nın uyuduğu küçük korunağa doğru, yamaçtan inme üzerinde topladı.
Ama bir şey durmasına yol açtı.
Loş ışıkta, Lyra'yı koruyan cadıların hepsinin oturduğunu ya da kıpırdamadan ayakta durduğunu gördü. Heykele benziyorlardı, nefes almaları hariç, ama pek de canlı sayılmazlardı. Yerde de birkaç tane siyah ipek bürülü beden vardı ve dehşet içinde birinden öbürüne bakarken, Will neler olduğunu anladı: havada Heyulalar'ın saldırısına uğramış ve kayıtsız bir şekilde, ölümlerine düşmüşlerdi.
Ama -
"Lyra nerede?" diye haykırdı avaz avaz.
Kayanın altındaki oyuk boştu. Lyra gitmişti.
Yattığı çıkıntının altında bir şey vardı. Lyra'nın yelkenbezinden küçük sırt çantası ve çantanın ağırlığından, daha bakmadan, aletiyometrenin hâlâ içinde olduğunu anladı.
Will başını iki yana sallıyordu. Doğru olamazdı, ama öyleydi: Lyra gitmişti, Lyra esir alınmıştı, Lyra kaybolmuştu.
Bene elim'in iki karanlık şekli hareket etmemişti. Ama konuştular:
"Şimdi bizimle gelmelisin. Lord Asriel'in sana hemen ihtiyacı var. Düşmanın gücü her dakika artıyor. Şaman sana görevinin ne olduğunu söyledi. Bizi izle ve kazanmamıza yardım et. Bizimle gel. Buradan gel. Şimdi gel."
Ve Will bir onlara, bir Lyra'nın sırt çantasına, sonra gene onlara baktı ve söyledikleri tek bir kelimeyi bile duymadı.

İKİNCİ

KİTABIN

SONU

YAZAR HAKKINDA

Philip Pullman 19 Ekim 1946'da İngiltere, Norwich'de doğdu. Hem babası hem üvey babası Kraliyet Havayolları'nda çalıştığından çocukluk yılları dünyayı dolaşarak geçti. Çocukluğunun bir bölümünü geçirdiği Avustralya'da çizgiroman dünyasıyla tanıştı. Özellikle *Superman* ve *Batman*'in tutkunu oldu. On bir yaşında tekrar İngiltere'ye döndü. Exeter Üniversitesi'nde İngiliz dili eğitimi aldı.

Bir süre değişik işlerde çalıştıktan sonra öğretmenlik yapmak için Oxford'a döndü. On iki yıl boyunca pek çok ortaokulda öğretmenlik yaptıktan sonra Westminster Üniversitesi'nde okutman olarak göreve başladı. Öğretmenlik yaptığı bu yıllarda kitap yazmaya başladı ancak yazarlık tüm zamanını almaya başlayınca öğretmenliği bıraktı.

İlk basılı romanı yetişkinler için olmasına rağmen Pullman ağırlıkla çocuklar için yazdı. Yirmiye yakın romanı olan Pullman'ın bazı romanlarının konusu okul çocukları için yazdığı piyeslere dayanmaktadır (*Sisteki Yakut* gibi). En bilinen çalışması *Karanlık Cevher Serisi*'dir. Seri, aralarında Carnegie Nişanı, Guardian Çocuk Kitapları Ödülü, Whitbread Yılın Kitabı Ödülü, Eleanor Farjeon Çocuk Edebiyatı Ödülü de dahil olmak üzere pek çok ödül kazanmıştır.

Pullman, eşi Jude, oğulları Jamie ve Tom ile birlikte halen Oxford'da yaşamaktadır.

İKİNCİ

KİTAP